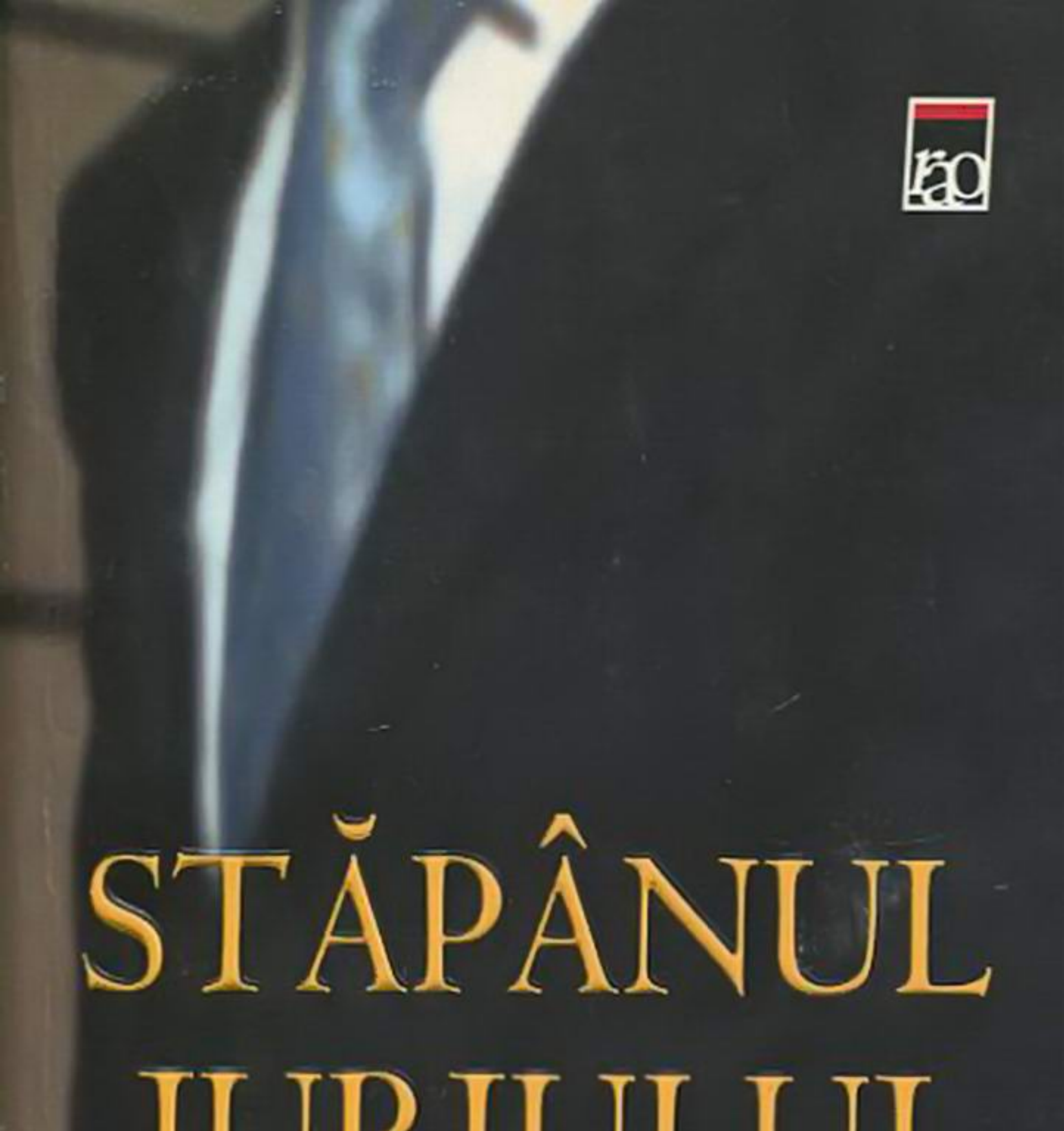

STĂPÂNUL JURIULUI

Robert DUGONI

ROBERT DUGONI

STĂPÂNUL JURIULUI

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUGONI, ROBERT
Stăpânul juriului / Robert Dugoni; trad.: Adrian Deliu. – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-426-3

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT DUGONI
The Jury Master
© 2006 by La Mesa Fiction, LLC

Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu
Warner Books, Inc. New York, New York, SUA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ADRIAN DELIU
(TABLOID PRESS SRL)

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

noiembrie 2007

ISBN 978-973-103-426-3

Pentru tatăl meu, Bill, cel mai bun om din câți am cunoscut;
pentru mama mea, Patty, care m-a inspirat;
și pentru dragul meu prieten Ed Venditti...
Dumnezeu l-a luat prea devreme pe acest om deosebit.

Odată am fost pierdut, acum m-am regăsit,
Odată am fost orb, acum vederea mi-a revenit.

Amazing Grace
John Newton, 1779

1

San Francisco

INTRARĂ ÎN SALA DE JUDECATĂ cu paşi târşâiţi, ca doisprezece vagabonzi din San Francisco, cu umerii căzuţi şi capetele plecate, de parcă ar fi căutat ceva mărunţiş pe trotuar. David Sloane stătea cu coatele proptite pe masa zdravănă din lemn de stejar, cu palmele formând o mică piramidă cu vârful îndreptat spre buzele lui, dând impresia cuiva cufundat în meditaţie sau rugăciune, deşi era conştient de fiecare mişcare a lor. Cei şapte bărbaţi şi cele cinci femei ajunseră la locurile care le erau destinate în boxa înaltă din lemn de mahon a juriului, îşi luară carnetele de notiţe de pe scaune şi se aşezară, rămânând cu bărbiile cuibărite în piepturi. În clipa în care-şi ridicară capetele, Sloane nu fu surprins să constate că privirile lor treceau peste el şi se opreau asupra distinsului domn care stătea la masa alăturată, a avocaţilor acuzării, Kevin Steiner. Lipsa contactului vizual din partea juraţilor putea să constituie un semn rău pentru avocatul apărării şi pentru clientul său, dar atunci când ei priveau către celălalt avocat, aceasta echivala, de obicei, cu dangătul morţii.

În urma fiecăreia dintre cele paisprezece victorii consecutive în procese ale lui Sloane şi a notorietăţii sale în creştere, firmele care-i reprezentau pe reclamanţi trimiteau, treptat, avocaţi din ce în ce mai buni care să-i facă faţă. Nici unul nu fusese mai bun decât Kevin Steiner. Unul dintre cei mai buni avocaţi care onoraseră vreodată o sală de judecată din San Francisco, Steiner avea capul încoronat de un păr argintiu pe cale de rărire, un zâmbet capabil să topească untul, precum şi talente oratorice şlefuite prin studierea lui Shakespeare la Colegiul de Artă Dramatică.

În ciuda avertismentului pe care Sloane i-l adresase în prealabil, acela de a nu reacţiona în nici un fel la reîntoarcerea juraţilor în sala de judecată, îl simţi pe Paul Abbott aplecându-se spre el, până când simţi stofa costumului Hickey-Freeman al lui Abbott înghiontind umărul sacoului său sport albastru de serie. Clientul său ridică un pahar din plastic cu apă, într-o încercare neputincioasă de a-şi ascunde buzele.

– Suntem morţi, şopti el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Sloane. Nu se uită la noi. Nici unul.

Sloane rămase într-o postură statuară, ca un om care pare să fie în armonie cu tot ceea ce se întâmplă în jurul lui, fără să manifeste nici umbră de îngrijorare. Abbott nu accepta să fie ignorat. Coborî paharul, lăsând deoparte toată prefăcătoria.

– Doar nu vă plătesc, pe dumneata şi firma aia a dumitale, cu patru sute de dolari pe oră, ca să pierd, domnule Sloane.

Respiraţia lui Abbott mirosea a vin roşu ieftin, din care băuse un pahar la prânz. Vena de pe gâtul său – singura care zvâcnea atunci când se enerva – se profilă peste gulerul cămăşii albe scrobite, precum un râu umflat revărsându-se peste maluri.

– Te-am angajat doar pentru că Bob Foster i-a spus bunicului meu că nu pierzi niciodată. Pentru binele dumitale, ar fi de preferat să ai ceva bun cu care să-l faci praf pe nenorocitul ăla.

Amenințarea fiind lansată, Abbott termină de băut apa din pahar și se lăsă pe spate, netezindu-și cravata din mătase până în poală.

Din nou, Sloane nu reacționă. Își imagină cum cu un cot bine plasat îl dărâmă pe Abbott pe spătarul scaunului, apoi iese calm din sala de judecată, dar asta nu avea să se întâmple. Nu puteai să-l umpli de sânge și să-l abandonezi pe nepotul lui Frank Abbott, prietenul personal și partenerul de golf de sâmbătă dimineață al lui Bob Foster, director general la Foster & Bane. Descendența și împrejurările îl făcuseră pe Paul Abbott să ajungă moștenitorul de 29 de ani al companiei multimilionare Abbott Security, precum și cel mai nesuferit tip de client al lui Sloane.

Abbott uitase, în mod convenabil, ori alesese să ignore faptul că se afla într-o sală de judecată din San Francisco deoarece, în scurta perioadă de când devenise CEO[1] la Abbott Security, incompetența lui distrusese mult din ceea ce bunicului său îi luase patruzeci de ani să construiască. Un agent de securitate de la Abbott, condamnat de trei ori pentru conducere sub influența alcoolului, lucru lesne de descoperit la o simplă verificare a antecedentelor, stătuse beat în post, la pupitrul de securitate din holul unei clădiri cu multe etaje din San Francisco. Pe jumătate adormit, paznicul nu l-a oprit pe Carl Sandal pentru a-i cere legitimația, permițându-i acestuia, condamnat de două ori pentru abuzuri sexuale, accesul către ascensoarele clădirii. Sandal bântuise pe culoare până seara târziu, când o găsise pe Emily Scott lucrând singură în biroul său de avocatură. O bătuse cu bestialitate, o violase și o sugrumase. La un an după această tragedie, soțul lui Scott și băiatul de șase ani al acesteia intentaseră un proces civil pentru ucidere din culpă împotriva companiei Abbott Security, solicitând daune în valoare de șase milioane de dolari.

[1] Abreviere de la Chief Executive Officer, titlu purtat de directorul executiv al unei companii (n.tr.)

Sloane îl îmboldise pe Abbott să rezolve problema, cu atât mai mult cu cât cercetările premergătoare procesului scoseseră la iveală mai multe cazuri de neverificare a antecedentelor paznicilor, dar Abbott refuzase, numindu-l pe Brian Scott „târfă profitoare".

Cu coada ochiului, Sloane îl urmări pe Steiner cum răspunde la privirea juraților cu o înclinare a capului aproape imperceptibilă. Considerând c-ar fi prea mult pentru un profesionist să zâmbească, Steiner își închise cu un gest delicat mapa și o strecură într-o geantă pentru tribunal, încrețită și crestată de cicatricele unei cariere de treizeci de ani. Treaba lui Steiner luase sfârșit, lucru de care erau conștienți amândoi. Abbott Security pierduse pe ambele planuri, atât pe cel al argumentației, cât și pe cel al legii, iar asta numai pentru că CEO-ul ei era un măgar arogant, care ignorase sfaturile lui Sloane de dinaintea procesului, în favoarea purtării unui costum, confecționat manual, în valoare de 2 000 de dolari, într-o sală de judecată cu juraţi din clasa medie, nerăbdători să găsească un motiv pentru a împărți în dreapta și în stânga banii bunicului său.

Din locul în care stătea cocoțată, sub stema mare și aurită a Statului California, judecătoarea de la Curtea Supremă Sandra Brown dădu deoparte un teanc de hârtii și-și șterse fruntea cu o batistă ascunsă în mâneca robei negre. Sistemul complicat de reglare a temperaturii din recent construita clădire-capodoperă a tribunalului cedase în fața valului de căldură care de o săptămână cuprinsese orașul, făcând ca o haită de lucrători de întreținere să alerge pe holuri, trăgând după ei prelungitoare cu cabluri portocalii și ventilatoare portabile. Într-un gest de îndurare, judecătoarea Brown hotărâse o pauză de zece minute după pledoaria de încheiere a lui Steiner. Lui Sloane i se păruse că primise un scurt răgaz de la guvernator. Acel răgaz tocmai fusese consumat.

– Domnule Sloane, puteți face încheierea.

Sloane făcu un semn de încuviințare spre judecătoarea Brown, apoi aruncă o scurtă privire peste cerneala albastră care mâzgălea carnetul său gălbui.

Nu era decât un truc.

Pledoaria lui de încheiere nu se găsea în acel carnet. După recapitularea lui Steiner, strecurase hârtia în servietă. Nu avea nici un contraargument la apelul bombastic al lui Steiner, o replică la descrierea îngrozitoare a ultimelor clipe din viața lui Emily Scott sau absurda neglijență a agentului de securitate. Nu avea nimic cu care „să-l facă praf pe nenorocitul ăla".

Mintea îi era goală.

În spatele lui, spectatorii din sală continuau să vânture aerul precum o congregație de vară dintr-o biserică baptistă din sud – o pată de foi albe mișcătoare. Ventilatoarele portabile bâzâiau ca un roi de insecte invizibile.

Sloane își împinse scaunul în spate și se ridică.

Lumina explodă: un alb orbitor, care-i expedie o săgeată fulgerătoare de durere, pornind de la baza craniului până în spatele ochilor săi. Se prinse de marginea biroului, în timp ce viziunea de acum familiară pulsa, limpezindu-se, apoi estompându-se: o femeie zăcând pe o podea murdară, cu trupul zdrobit înconjurat de un lac roșu de sânge, șiroaiele croind cărări purpurii pe podea. Luptându-se cu sine să nu se strâmbe, Sloane împinse imaginea înapoi în întuneric și se forță să deschidă ochii.

Judecătoarea Brown se legăna calm în fotoliul ei, cu un scârțâit ritmic, ca și cum ar fi marcat trecerea secundelor. Steiner, de asemenea, rămase nepăsător. În față, în rândul rezervat publicului, Patricia Hansen, mama lui Emily Scott, stătea între cele două fiice în viață ale sale, cu brațele împreunate și palmele strânse, precum protestatarii în fața unui cordon de soldați. Deocamdată, ochii ei albaștri cu reflexe de oțel îl ignorară, privindu-i țintă pe jurați.

Sloane își îndreptă printr-un efort de voință statura de 1,88 m. La 84 de kilograme, numai mușchi, avea cu patru

kilograme şi jumătate mai puţin decât în clipa în care se ridicase pentru prima dată, să-şi prezinte pledoaria de deschidere. Însă îmbrăcămintea lui nu lăsa să se vadă nimic din deteriorarea mentală şi fizică, inevitabilă după cinci săptămâni de cinat la fast-food, somn insuficient şi stres continuu. Avea un dulap plin cu costume croite special pentru fluctuaţiile de greutate. Juraţii nu îşi dădeau seama. Îşi încheie sacoul şi se apropie de juriu, dar membrii acestuia refuzau să-i acorde atenţie, lăsându-l să stea acolo, lângă balustradă, ca o rudă care nu e bine-venită; sperau că, ignorându-l suficient de mult, va renunţa şi va pleca, pur şi simplu.

Sloane aşteptă. În jurul său, sala de judecată ticăia şi scârţâia, cu aerul încărcat de mirosul transpiraţiei.

Juratul cu numărul patru, un contabil din Noe Valley, prolific la luat notiţe pe parcursul procesului, fu cel dintâi. Juratul cu numărul cinci, blonda care lucra în transporturi, îl urmă. Juratul cu numărul nouă, un lucrător în construcţii afro-american, fu următorul care-şi ridică ochii, deşi braţele îi rămaseră încrucişate pe piept, într-o atitudine sfidătoare. Juratul cu numărul zece îl urmă pe juratul cu numărul nouă, care fu urmat de juratul cu numărul trei, apoi de juratul cu numărul şapte. Căzeau ca piesele de domino, curiozitatea ridicându-le cu forţa bărbiile din piepturi, până când şi ultimul dintre cei doisprezece îşi înălţă capul. Sloane îşi deschise braţele în faţa lor şi le mişcă încet de o parte şi de alta, cu palmele în sus, ca un preot care îşi saluta enoriaşii. De neînţeles la început, semnificaţia gestului deveni evidentă: stătea în faţa lor cu mâinile goale, fără sprijin sau afectare.

Gura i se deschise, iar el se încrezu în faptul că vorbele se vor succeda, aşa cum se întâmpla mereu, înşirându-se precum mărgelele pe un colier, una după cealaltă, dintr-o bucată.

– Acesta, rosti el, este coşmarul tuturor.

Mâinile i se împreunară în dreptul mijlocului.

– Sunteţi acasă, spălând vasele în bucătărie, făcând baie copilului sau stând acasă în birou şi urmărind un meci la televizor: rutină, treburi obişnuite pe care le faceţi zilnic.

Făcu câţiva paşi spre stânga. Capetele lor se întoarseră.

– Ciocăneşte cineva la uşa dumneavoastră. Se opri pentru o clipă. Vă ştergeţi pe mâini cu un prosop de bucătărie, îi spuneţi fiului dumneavoastră să nu dea drumul la apa caldă, vă duceţi la uşa din faţă, cu ochii pe televizor.

Făcu câţiva paşi spre dreapta, se opri, apoi stabili contactul vizual cu juratul numărul şapte, profesoara de şcoală gimnazială din districtul Sunset, despre care ştia că ar fi cel mai aspru critic al clientului său.

– Deschideţi uşa.

Femeia înghiţi în gol.

– Doi bărbaţi stau pe veranda dumneavoastră, îmbrăcaţi în costume cenuşii mohorâte, cu un poliţist în uniformă în spatele lor. Întreabă de dumneavoastră, rostindu-vă numele întreg. Aţi văzut prea des asta la televizor, ca să nu ştiţi cum e.

Ea încuviinţă cu o înclinare aproape imperceptibilă a capului.

Sloane porni de-a lungul rândului. Vârful pixului din mâna contabilului se odihnea nemişcat pe carnet. Muncitorul în construcţii îşi desfăcu braţele.

– Presupuneţi că a avut loc un accident, un accident de maşină. Îi implorăţi să vă spună că ea e bine, dar expresia de pe feţele lor, faptul că stau acolo, pe verandă, toate acestea vă fac să înţelegeţi că totuşi ceva nu e în ordine.

Foile albe de hârtie înţepeniră. Steiner îşi descrucişă picioarele şi se aplecă în faţă, cu o privire nedumerită, zăpăcită. Patricia Hansen se desfăcu din braţele fiicelor sale şi-şi puse o mână pe balustradă, precum cineva aflat la o nuntă, pregătindu-se să se ridice şi să obiecteze.

– Cuvintele lor sunt brutale, prozaice. Directe. „Soţia dumneavoastră a fost asasinată." Şocul prin care treceţi se transformă în neîncredere şi tulburare. Simţiţi un moment de uşurare

absurdă. E o greşeală. A greşit casa. „E o greşeală", spuneţi. Ei îşi lasă privirile în jos. „Regretăm. Nu este nici o greşeală." Păşiţi pe verandă. „Nu. Nu soţia mea. Uitaţi-vă la casa mea. Uitaţi-vă la maşina mea de pe alee." Arătaţi în stânga şi-n dreapta, spre cartierul dumneavoastră din clasa mijlocie. „Uitaţi-vă la vecinii mei. Uitaţi-vă la împrejurimi. Nu se asasinează oameni aici. De aceea trăim aici. E un loc sigur. Copiii noştri merg cu bicicletele pe stradă. Dormim cu ferestrele deschise. Nu!" implorați dumneavoastră. „E o greşeală!"

Făcu o pauză, văzând în ochii lor înfundaţi în orbite cum îl imploră să continue, tânjind să-i audă sunetul liniştitor al vocii, absorbindu-i vorbele precum drogurile dintr-o seringă.

– Dar n-a fost nici o greşeală. N-a fost un accident. Nu. A fost un act intenţionat, calculat, al unui sociopat bolnav şi depravat care, tocmai în seara aceea, avea de gând să ucidă. Şi nimeni nu putea să facă absolut nimic care să-l împiedice.

Îşi desfăcu braţele, oferindu-se să le aline durerea, conştient de misiunea dificilă care-i aştepta, consolându-i.

– Aş fi vrut ca întrebarea adresată dumneavoastră să fi fost: a fost moartea lui Emily Scott o crimă oribilă şi fără inimă? Era o referire subtilă la pledoaria de încheiere a lui Steiner. Asupra acestei chestiuni, vom cădea de acord cu toţii, cu certitudine.

Capetele se înclinară în semn de aprobare.

– Aş fi vrut ca întrebarea adresată dumneavoastră *să fi fost:* au suferit şi vor continua să sufere soţul ei şi tânărul lor fiu din cauza actului înfiorător al lui Carl Sandal? Privirea lui le inspectă feţele. Mai mult decât îşi poate imagina oricare dintre noi. Cuvintele lui zumzăiau la unison cu bâzâitul ventilatorului, într-o cadenţă hipnotică. Dar nu acestea sunt întrebările la care trebuie să răspundeţi, întrebările la care aţi depus jurământ că veţi răspunde. Şi, adânc în interiorul său, fiecare dintre dumneavoastră ştie acest lucru. De aceea este atât de dificil. De aceea vă simţiţi atât de îndureraţi. Întrebării care stă în faţa dumneavoastră nu i se poate răspunde cu

emoţie. Trebuie să-i daţi un răspuns cu raţiunea, într-un caz care nu are nici o raţiune. Nu există nici o raţiune plauzibilă pentru ceea ce a făcut Carl Sandal. Niciodată nu va exista.

Lacrimile începură să curgă nestingherite pe faţa blondei care lucra în transport.

Îşi întoarse privirea spre juratul cu numărul cinci, un mecanic auto din Richmond, dându-şi seama în acel moment că bărbatul va fi ales purtătorul de cuvânt al juriului.

– Mă rog la Dumnezeu să fi existat o posibilitate de a preîntâmpina faptele fără sens, violente, ale nelegiuiţilor care le vor comite. Mă rog la Dumnezeu să putem face ceva astăzi, aici, să preîntâmpinăm ca cineva să mai deschidă uşa de la intrare şi să primească veştile pe care le-a primit Brian Scott. Mă rog la Dumnezeu să-l fi putut împiedica pe Carl Sandal să facă tot ceea ce a făcut.

Acum îi simţea; simţea partea din ei care odată se împotrivise în faţa cuvintelor lui, dar acum le primea.

– Dar *noi* nu putem să nu ne trăim vieţile din plin din cauza fricii, să baricadăm ferestrele şi uşile, să trăim în cuşti precum animalele... nu putem.

Îşi coborî privirea, eliberându-i. Ei îşi deschiseseră uşile, îl primiseră în casele lor. Şi, chiar în acel moment, Sloane ştiu. Nu mai era nevoie să rostească nici un cuvânt. Abbott Security nu pierduse.

Şi se ruga la Dumnezeu să fi putut preîntâmpina şi asta.

2

Bloomberry,
Virginia de Vest

LA ADĂPOSTUL UNUI plop tremurător din Charles Town, în statul Virginia de Vest, unde parcase maşina, poliţistul Bert Cooperman strânse butonul aparatului de emisie-recepţie între degetul mare şi arătător, precum un pescar care pipăie momeala. Oricât ar fi încercat, nu putea s-o potrivească în cârlig şi simţea că avea să piardă orice s-ar fi zbătut la capătul undiţei sale.

Nu era dispeceratul. Kay era de serviciu şi nici un american get-beget cu sânge-n vene n-ar fi confundat accentul tărăgănat de Virginia de Vest al lui Kay cu vocea bărbatului pe care staţia lui Cooperman o recepţiona cu intermitenţe. Puteau să fie gardienii publici[1]. Drumul întortocheat, cuibărit la poalele munţilor Blue Ridge, mărginea Parcul Naţional Black Bear, care intra în jurisdicţia gardienilor publici, dar apelul nu

[1] În original, „Park Police", cea mai veche forţă poliţienească în uniformă din SUA., având ca sarcină principală asigurarea ordinii în parcurile naţionale şi a monumentelor (n.tr.)

se apropia de frecvenţa acestora; ciupise doar o idee peste 37,280 MHz, frecvenţă aflată al naibii de aproape de cea din Charles Town. Şi asta era ceea ce-l nedumerea.

Cooperman îşi sâltă capul spre staţie şi continuă să manevreze potenţiometrul, un milimetru la dreapta, la stânga, apoi la loc.

– Haide. Dă-mi ceva.

Fir-ar să fie, ar fi luat orice în acest moment. După zece ore din tura lui din noaptea de vineri, de doisprezece ore, era deja la al şaselea pahar de termos cu cafea neagră şi pleoapele îi erau ca nişte uşi de garaj care voiau să se închidă. A naibii lună plină îi dăduse false speranţe. Superstiţie tâmpită sau nu, nebunii ies, de obicei, atunci când este lună plină. Atunci când ieşeau nebunii, douăsprezece ore treceau ca douăsprezece minute.

Dar nu şi-n noaptea asta.

În noaptea asta, i se păruseră douăsprezece zile. Cel puţin, avea weekendul liber şi, pentru că soţia lui şi băieţelul nou-născut erau plecaţi în Carolina de Sud, în vizită la părinţii ei, avea o şansă reală să se bucure de un somn neîntrerupt şi să meargă la o îndelung aşteptată partidă de vânătoare. Acest gând – ca şi vocea sâcâitoare din staţie – era singurul lucru care-l mai ţinea treaz.

– Drum fores... treisprezece kilometri afa... chiar lângă... îu...

Iar se auzea: slab şi cu întreruperi, dar încă tentantă. Să fie al naibii dac-o va lăsa să scape.

– ... Sub un tufiş... îndig... deasu... mijloc.

Cu siguranţă e un bărbat. Părea că găsise ceva prin tufişuri. Cooperman îşi încordă auzul.

– ... Fără îndoială... mort.

– Fir-ar...!

Cooperman se lăsă pe spate şi izbi cu palma volanul. Al naibii control al animalelor! Se pare că anunţau o omucidere pe drum. Nu dăduse norocul peste el! Îşi îndreptă Chevrolet-ul pe potecă şi ieşi de pe pietrişul din cotitură.

Radioul pârâi.

– ... E mort...

Cooperman apăsă brusc pe frână. Cafeaua se revărsă peste marginea capacului de la termos, opărindu-i piciorul. Se ridică de pe scaun şi azvârli câteva şervețele şi un ziar sub el, după care apucă din nou staţia: stânga, dreapta.

Nimic.

– Nu... Nu... Nu. Întoarce-te! Întoarce-te!

Aruncă pe fereastră ce mai rămăsese din cafea şi se lăsă pe spate, privind cum îl tachinează luna. Gândul îl izbi la fel ca palma tatălui său, care-l plesnea peste ceafă atunci când făcea câte-o prostie.

„Dar dacă tipul nu e mort, Coop? Dacă e încă în viaţă?"

Neliniştea şi cofeina îi zvâcneau prin membre. Se ridică.

– Rahat!

„Dar dacă e pe undeva, pe-acolo, zbătându-se între viaţă şi moarte?"

Apăsă pe accelerator, dar un alt gând îl determină să frâneze din nou.

– La naiba, ar putea să fie oriunde.

Să găseşti un tip pe moarte în urma unei împuşcături era ca şi cum ai fi căutat acul în carul cu fân.

„Asta nu e de-ajuns."

– Ştiu, ce mama naibii! Ştiu.

„Ce mă-sa spusese individul? Gândeşte-te! Ce-a auzit creierul tău făcut varză, Coop?"

– Mă gândesc. Mă gândesc.

Dar nu se gândea. Nu era în stare. Singurul lucru la care putea să se gândească era că o dăduse în bară de atâtea ori şi la inevitabila confruntare cu J. Rayburn Franklin, şeful poliţiei din Charles Town. Va rămâne în schimbul trei pe vecie, blestemat să bântuie noaptea ca un nenorocit de vampir.

„Drum forestier."

Cooperman îşi îndreptă spatele.

– Drum forestier! Corect. Sigur a spus „drum forestier".

„Care ar putea fi oriunde în munți, idiotule!"

Își frecă ceafa.

– Ce altceva? Ce altceva?!

„Treisprezece kilometri."

– Exact, a spus „treisprezece kilometri".

Conversația îi reveni în minte.

„Unde se întâlnesc râurile."

– Unde se întâlnesc râurile.

„Shenandoah și Potomac."

Cooperman înșfăcă schimbătorul de viteze, apoi se opri.

„Nu. Nu Shenandoah și Potomac. E prea departe."

– Trebuie să fie mai aproape. Ce e mai aproape?

„Pârâul Evitt."

Gândul porni ca un balon prea umflat.

– Drumul forestier. Ce mă-sa, ăsta-i pe drumul forestier. Trebuie să fie. Bingo.

Azvârli resturile de salată cu ou pe fereastră și apăsă pe comutator, trimițând fulgere albastre și albe printre crengile copacilor. Făcu o întoarcere în U de pe peticul de pietriș, apoi își înfipse piciorul în pedala de accelerație.

PATRU MINUTE MAI TÂRZIU, Cooperman conducea în serpentine cu o mână pe volan, în timp ce punea emițătorul în clamă. Comunicase poziția în care era, la nord, pe County Road 27. Procedura îi cerea să solicite întăriri, dar știa că dispeceratului îi va lua ceva timp până să ia legătura cu gardienii publici și până să trimită un ajutor pe teren.

Aceasta fusese ieșirea lui la rampă; posibil, primul lui cadavru.

Păienjenișul și usturimea ochilor dispăruseră, fiind înlocuite de o explozie de energie; se simțea de parcă tocmai terminase un set de zece ridicări ale halterelor din poziția culcat pe spate. Așa mai mergea. Fir-ar să fie, îi plăcea adrenalina! Își ridică privirea spre cer și scoase un urlet.

– Lunile pline, puiule!

Apăsă şi mai mult pe acceleraţie, înclinându-se la o curbă în formă de potcoavă, fără să se teamă că va trece în viteză pe lângă drumul forestier, pe care l-ar fi putut găsi cu ochii închişi. Pârâul Evitt curgea într-o linie oarecum dreaptă, până când se unea cu Shenandoah. În februarie şi octombrie, atunci când concursul de pescuit şi de vânătoare aproviziona râul cu păstrăv şi biban, drumul forestier devenea o stradă în toată regula. În restul anului, era pustiu, cu excepţia vreunui drumeţ singuratic sau a vânătorilor în căutarea unei căi de acces către munţii Blue Ridge. În fiecare an, unul dintre aceştia îşi spulbera câte un deget de la picior sau îşi nimerea în spate un prieten cu alice. Era posibil să fie una dintre acele ocazii, deşi părea ceva serios. Cooperman îşi închipui că vocea tocmai apela 911, motiv pentru care fusese recepţionată de staţia lui. Era exact cum spusese Tom Molia. Detectivul de la Poliţia din Charles Town pusese pe jar întreaga secţie cu o poveste prin care susţinea că staţia lui recepţionase un bărbat şi o femeie prostindu-se la telefon, cerându-şi unul altuia să facă tot felul de rahaturi nenorocite. Păruse o tâmpenie tipică pentru Cârtiţă[1] – detectivului îi plăcea să agite spiritele –, dar naiba să-l ia dacă nu se inspirase dintr-un articol din *The Post*[2], despre o defecţiune în tehnologia comunicaţiilor fără fir, care făcea ca staţiile de emisie-recepţie să capteze apeluri telefonice, aşa cum o antenă recepţionează semnalele radio.

Cooperman rânji.

– Ei bine, poate că nu sunt doi tipi care se prostesc la telefon, Cârtiţă, dar aşteaptă până când băieţii o să audă povestea mea.

Poate va salva o viaţă, va deveni un erou. J. Rayburn Franklin ar numi asta „o lucrare poliţienească al naibii de

[1] Joc de cuvinte în textul original, cuvântul *mole*, un fel de prescurtare a numelui Molia însemnând „cârtiţă" în limba engleză. (n.tr.)

[2] *The Dominion Post*, unicul cotidian comercial din Morgantown, oraş din statul Virginia de Vest. Numele face referire la vechea denumire a statului, „Vechiul Dominion". (n.tr.)

bună", ar spune că era exact tipul de vigilență pe care-i făcea plăcere s-o vadă la un tânăr polițist. Probabil că ar scrie despre Cooperman în *The Spirit of Jefferson*, săptămânalul local. Ce naiba, ar putea să obțină și o mențiune în *The Post* pentru treaba asta.

Mașina derapă brusc, cauciucurile din spate prinzând niște pietriș răzleț de pe marginea drumului, expediindu-l aproape de parapet. Cooperman acceleră, apoi frână și îndreptă volanul pentru virajul următor, plăcându-i la nebunie ceea ce făcea.

– La fel ca la Academie, Coop.

Conduse pe o altă serpentină, zări cunoscutul semn triunghiular reflectându-se galben în lumina farurilor, frână puternic și trase de volan spre dreapta, apoi îl îndreptă ca să readucă spatele automobilului pe axa drumului. Automobilul săltă și se legănă pe drumul nepavat, noroiul și pietrișul de dedesubt șuierând. Cauciucurile se înălțară în aer, zburând peste un dâmb și aterizând apoi cu o bufnitură, în timp ce farurile licăreau pe frunzele frasinilor și arțarilor. Cooperman trase de volan spre dreapta și se opri în clipa în care în lumina farurilor apăru un bărbat roșcat cu barbă, care stătea lângă cabina unei camionete albe hodorogite.

Arăta ca o căprioară prinsă în lumina farurilor.

– Exact, roșcatule, a sosit cavaleria.

Cooperman trase mașina într-un loc de parcare și sări din spatele volanului, plesnindu-și cu palma bastonul din cauciuc de la centură, în timp ce scotea lanterna din clama ei cu două mișcări rapide, îndelung repetate. Adrenalina îl împingea înainte, deși pe undeva, în adâncurile minții sale, instructorii lui de la academie țipau la el, cerându-i să încetinească și să se gândească. Picioarele nu ascultau ordinul.

Strigă, pe măsură ce se apropia.

– Dumneata ai făcut apelul?

Omul ridică o mână, ca să se apere de fasciculul luminos. Cooperman își lăsă lanterna în jos.

– Ai făcut un apel referitor la un cadavru?

Roşcatul se întoarse spre camionetă. Cooperman îi urmări privirea cu lanterna, luminând o ceafă încadrată de un rastel pentru arme, în care zăceau două puşti de mare putere. Părul scurt de la ceafă i se ridică, îmboldindu-l instinctiv să desfacă Smith & Wesson-ul de la şold; cu toate acestea, se împotrivi din răsputeri imboldului de a scoate arma.

„Gândeşte-te. Foloseşte-ţi capul. Întotdeauna."

Roşcatul purta jeanşi, cizme şi o jachetă din denim: o îmbrăcăminte potrivită pentru vânători. OK. Cei doi bărbaţi n-ar fi avut cine ştie ce şanse fără puşti. Doi bărbaţi. Două puşti. OK. Plăcuţa de înmatriculare a camionetei avea dealurile unduitoare din Virginia de Vest la apus şi cuvintele familiare, Minunata Sălbăticie. Iarăşi OK. Doar doi băieţi de treabă furişându-se prin munţi pentru o mică partidă de vânătoare.

Portiera camionetei din dreptul pasagerului se deschise şi un bărbat îndesat, cu părul negru şi o barbă mare, coborî din cabină. Cooperman îndreptă fasciculul luminos spre el.

– Sunt poliţistul Bert Cooperman, de la Poliţia din Charles Town. Aţi sunat la 911 cu privire la un cadavru?

Bărbatul încuviinţă, apropiindu-se cu un telefon mobil în mână. Era exact aşa cum spusese Cârtiţă.

– Da, domnule poliţist, tocmai am dat telefon. Fir-ar să fie, ne-aţi tras o sperietură venind aici atât de repede şi aşa mai departe. Ne-aţi speriat ca naiba.

Bărbatul vorbea cu un accent din Virginia de Vest. Părea că gâfâie.

– Am recepţionat apelul pe staţie. Patrulam prin apropiere.

Bărbatul arătă spre nişte tufişuri, care păreau să fi înghiţit parţial un Lexus negru.

– Ni s-a părut ciudat, felul în care e parcat şi toate astea, spuse bărbatul, îndreptându-se spre automobil. Ne-am gândit că poate s-a rostogolit. Nu era nimeni înăuntru. Numai un sacou. Ni s-a părut ciudată şi chestia asta, aşa că am început să căutăm, doar din curiozitate, înţelegeţi? Bărbatul arătă către

muchia parapetului, schimbându-şi direcţia în timp ce vorbea. Cadavrul este chiar la poalele dâmbului. N-am auzit nimic, dar mi se pare că abia a făcut-o.

Cooperman îl urmă cu paşi iuţi.

– Abia a făcut-o?

Bărbatul se opri pe marginea unei râpe abrupte. Pe fundul acesteia, Shenandoah curgea la fel de negru ca o şosea smolită în noapte.

– S-a împuşcat în cap. Aşa se pare.

– E mort? vru să ştie Cooperman.

– Trupul încă-i cald. Vreau să spun, nu suntem doctori, dar...

Cooperman privi dincolo de parapet.

– Credeţi c-ar mai putea fi în viaţă?

Bărbatul arătă în direcţia trupului.

– Puteţi vedea picioarele acolo, chiar în stânga tufişului aluia mare... cam la douăzeci de metri mai încolo. Le vedeţi?

Cooperman trecu raza de lumină peste tufişuri şi peste castanii purpurii, apoi o aduse înapoi rapid şi o fixă pe ceva grotesc de nelalocul lui: un crac de pantalon ieşind dintre boscheţi. Un cadavru. Fir-ar să fie! *Era* pe bune un cadavru. Desigur, la asta se aşteptase, dar văzându-l... primul din viaţa lui...

Lucrurile începură să se mişte repede din nou, năpustindu-se asupra lui ca obiectele dintr-un joc video pentru copii. Cooperman începu să coboare panta, apoi se opri.

„Cheamă-i. Ar putea să fie încă în viaţă. E cald încă."

Porni, se opri din nou.

„Chiar dacă e viu, o să aibă nevoie de mai mult decât poţi să-i oferi tu. Cheamă o ambulanţă."

Se căţără până în vârful dâmbului, porni către maşină, apoi se întoarse să-i anunţe pe cei doi despre ceea ce avea să se întâmple.

– Mă duc să...

Scăpă lanterna, raza acesteia rostogolindu-se pe pământ şi ajungând să se oprească lângă botul negru al cizmei unui

vânător. Veteranii îi spuseseră că arată la fel de mare ca o țeavă de canal și că era un lucru pe care sperai să nu-l vezi niciodată.

– Întăririle vor ajunge dintr-o clipă în alta, spuse Cooperman.

Bărbatul cu părul negru zâmbi.

– Mulțumesc pentru această informație importantă, domnule polițist.

Accentul dispăruse. La fel și telefonul mobil. Ținea în mână o pușcă de calibru mare.

Cooperman se holba la țeava unei puști.

3

Parcul Național Yosemite,
California

ȚIPĂTUL RĂSUNĂ între pereții din granit, ca un geamăt de fantomă. Sloane se luptă să se ridice, cu sacul de dormit înfășurat strâns în jurul lui. Își eliberă o mână din țesătura răsucită, pipăi pe pământ până dădu de mânerul din cauciuc, apoi scoase lama dințată din oțel, în timp ce se elibera de sac, sărind în picioare, ghemuindu-se, cu ochii larg deschiși. Pulsul îi zvâcnea. Pieptul i se ridica la fiecare respirație.

Ecoul se stinse, retrăgându-se prin Sierras[1], lăsând în urma lui sunetul care se aude în munți pe timpul nopții: greierii țârâind, o simfonie de insecte și zgomotul înăbușit al unei cascade îndepărtate. Un fior îl inundă ca un duș cu apă rece, făcându-i pielea de găină și trezindu-l la o realitate crudă.

Era singur. Țipătul care se auzea în ecou era al lui.

Sloane lăsă să-i cadă cuțitul și-și trecu degetele prin păr. În timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, umbrele amenințătoare care-l înconjuraseră se transformau în copacii și stâncile lângă care își făcuse tabăra.

---

[1] *Sierra* (la plural: *sierras),* în limba spaniolă, înseamnă „munte" (n.tr.)

După verdictul juraților, se hotărâse să plece cât mai departe de tribunal, ca să uite, să lase munții să-l liniștească, așa cum o făceau întotdeauna. Îl părăsise pe Paul Abbott în sala tribunalului, abandonase mobilul pe un dulăpior din apartamentul său, împreună cu laptopul și geanta pentru tribunal. Gonise cu mașina prin valea San Joaquin, cu ferestrele deschise, cântecul lui Springsteen, *Born to Run,* bubuind în difuzoare, în vreme ce canicula de peste 38 de grade sporea parcă mirosul de ceapă și de balegă de vacă venit de pe pășunile pe lângă care trecea cu mașina. Cu fiecare kilometru pe care-l punea între el și Emily Scott, optimismul îi sporea. Mergea înainte și, astfel, lăsa coșmarul în urmă.

Dar se înșela. Coșmarul îl urmase.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Optimismul său izvora nu dintr-un fapt sau din rațiune, ci din disperare. Împovărat de nevoia de a uita, alesese să ignore lacunele din raționamentul său – inventarea unor fapte care nu există –, greșeală periculoasă pentru un avocat. Acum, la fel ca jăraticul muribund al focului de tabără, optimismul îi fusese sufocat, lăsând în urmă doar frustrarea care nu putea fi reprimată.

Durerea îl înjunghia ca o febră apărută pe neașteptate, cu păienjenișuri țesându-i-se în jurul frunții și al scalpului; durerea de cap întotdeauna urma coșmarului, așa cum tunetul urma fulgerului. Înșfăcă lampa și porni, împleticindu-se pe pătura de ace de pin și pietricele care-i înțepa tălpile. Își atârnase rucsacul de o creangă, ca să nu ajungă animalele la el. Pumnalele durerii se răspândeau ca tentaculele, o orgă de lumini albe și negre pâlpâitoare încețoșându-i vederea. Se aplecă să culeagă bățul pe care-l folosise ca să împingă rucsacul sus, ca să nu poată fi ajuns cu mâna, dar simți că i se contractă stomacul, durerea trântindu-l la pământ într-un genunchi, cina din carne uscată și congelată provocându-i o serie de convulsii. Migrena avea să se înrăutățească, poate chiar să-i aducă o orbire temporară. Acest gând îl forță să se ridice în picioare. Își recuperă rucsacul, scoase micul recipient

din plastic aflat în buzunarul din față și înghiți două dintre tabletele de culoare albastru-deschis cu apă. Fiorinalul îi va atenua durerea. Dar nu-i va atenua și frustrarea.

– Destul, rosti el, cu privirea îndreptată spre luna plină și cerul acoperit de stele. Destul, fir-ar să fie!

SLOANE SE GHEMUI PE vine în cercul de lumină răspândit de focul reaprins, răscolind cu un băț în flăcări și adăugând vreascuri. Acele de pin pârâiră într-o explozie galbenă. Strânsese tabăra, nevoia de a pleca intrând în conflict cu vocea rațiunii, care-i cerea să aștepte lumina zilei. În acest moment, partea rațională nu asculta. Deși niciodată nu se aventurase mai departe de catacombele exploatărilor care împrăștiaseră mici cabane de-a lungul văii San Gabriel din California de Sud, Sloane ajunsese să creadă că Sierra Nevada reprezenta o evadare improbabilă din muncă și din problemele care-l măcinau.

Acum nu mai era așa.

Orice i-ar fi bântuit somnul nu putea fi acoperit cu o prelată, ca mobila dintr-o casă părăsită. Exista, independent de procesul lui Emily Scott, fluid și imprevizibil, viu. Privi prin întuneric și simți ceva, ca o prezență. Orice ar fi fost n-avea de gând să plece, iar el nu se putea ascunde de ea. Venea după el, implacabilă și hotărâtă.

Se ridică și azvârli cu piciorul țărână peste foc, înăbușindu-l.

Era timpul să plece.

4

Parcul Național Black Bear,
Virginia de Vest

DETECTIVUL TOM MOLIA trase înapoi tufișul și se luptă cu acel moment de repulsie, când orice persoană normală, cu o slujbă normală, ar fi azvârlit afară cârnatul italian pe care-l trântise între două bucăți de pâine și-l numise mic dejun, în timp ce se năpustea afară din mașina sa. Cadavrul zăcea pe o parte, probabil așa cum căzuse: un bărbat bine clădit, cu cămașa albă și cravata împroșcate cu roșu de Burgundia și cu materia cenușie a creierului. Lângă degetele încleștate ale mâinii drepte, parțial ascunse de iarba înaltă și de tufișurile de măturice, ieșea la iveală țeava ghintuită a unui Colt Python de .357.

O treabă serioasă.

Molia se ghemui, încercând să privească mai îndeaproape. Glonțul de calibrul .357 Magnum sau .38 special străpunsese tâmpla dreaptă a bărbatului precum un tren de marfă încărcat și scăpat de sub control, luând cu el o porțiune substanțială din partea de sus a capului.

– Sper că n-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta, zise el.

Molia alungă o muscă cu dosul palmei. Pentru că temperatura crescuse cu repeziciune, nu le luase mult până să dibuie cadavrul. Smulse din pământ un fir de praz sălbatic şi-şi îndesă rădăcina în gură, scuipând pământul de pe vârful limbii. Gustul puternic de ceapă avea să atenueze mirosul morţii, dar nu-l putea împiedica să intre în nări şi în haine pentru multă vreme după ce va părăsi locul faptei.

– Colt Python. Probabil un .357. O armă adevărată. Nu se joacă.

Ar fi putut la fel de bine să i se adreseze mortului. Ofiţerul din cadrul gardienilor publici din Virginia de Vest, John Thorpe, stătea sus pe terenul în pantă, plesnind iarba înaltă cu fasciculul lanternei; avea personalitatea unui stâlp de felinar.

Molia se ridică şi cercetă terenul.

– Iarba poate să ascundă multe. Cu o rană de ieşire atât de mare, glonţul ar putea să fie oriunde pe aici... mă îndoiesc că-l vom găsi. Dar...

Făcu o pauză, iar dacă Thorpe ar fi învăţat vreodată arta comunicării, însemna că a ratat încă o ocazie formidabilă s-o demonstreze.

Molia îşi şterse fruntea cu o batistă şi privi în susul pantei abrupte. Cu toate că nu putea să vadă, ştia că o hoardă de investigatori din partea gardienilor publici şi de agenţi FBI se adunau ca furnicile pe o acadea... cu doar un pas în faţa presei. Thorpe nu catadicsise să acopere plăcuţa de înmatriculare a maşinii, aşa că nu avea să dureze mult până când identitatea victimei avea să fie difuzată pe canalele de ştiri. Până să ajungă Molia cu maşina pe drumul forestier, doi şerifi în uniformă întindeau o funie de-a lungul drumului, încercând să-i ţină pe reporteri în spatele ei.

Molia îşi scoase sacoul sport şi-l puse în jurul umerilor, continuând să-şi tamponeze fruntea. Poate era vorba numai de efortul de a urca şi de a coborî panta, dar soarele dimineţii, ca un far alb pe cerul albastru fără nori, părea că intenţionează să

bată mai tare cu precădere asupra lui. Având în vedere prognoza meteo – 38 de grade cu o umiditate de nouăzeci la sută –, își dădu seama că avea să transpire tot restul zilei.

– Nu căldura e cea care te doboară, ci umiditatea, spuse el. Fiind născut și crescut în climatul relativ mai blând din California de Nord, umiditatea constituia unul dintre lucrurile din Virginia de Vest cu care nu avea să se obișnuiască niciodată. Ei bine, indiferent cine a spus asta, n-a stat într-o căldură de aproape 40 de grade, să-i transpire fundul, nu-i așa, John? Căldura e căldură, cu umiditate sau nu.

Thorpe încuviință, apoi privi de-a lungul pantei, de parcă ar fi fost lovit de un gaz toxic. Dacă Molia ar fi avut încă douăzeci ca el, ar fi putut să-și facă o grădină de legume.

Își slăbi nodul de la cravată și o lăsă mai jos cu trei nasturi; cămașa îi era deja șifonată. Maggie îi spusese întotdeauna că putea să-l trimită pe ușă îmbrăcat în țesături fine și el tot ar fi arătat ca un pat mototolit înainte de a ajunge în capătul aleii. Era sindromul omului masiv. La înălțimea de 1,83 m, el nu fusese niciodată zvelt, deși când era tânăr își purtase greutatea ca un atlet: în umeri, picioare și piept. Dar, ajungând la patruzeci de ani, gravitația preluase controlul și totul părea să alunece către talie și fese –, suficientă carne în plus pentru ca Maggie să profite de prilej și să pomenească de „aripioare". Aripi, pe naiba. Era o roată de rezervă care se umfla. Nici nu se punea problema unei diete: îi plăcea prea mult să mănânce, aceasta fiind o parte din bucuria de a fi italian. Iar dacă alternativa era să se trezească atunci când se crăpa de ziuă ca să alerge, ei bine, atunci prefera să fie gras. Când se urcase pe cântar, în fundul gol, în acea dimineață, avea patruzeci și trei de ani și 103 de kilograme.

Își îndesă batista în buzunarul din spate al pantalonilor kaki și găsi unul dintre soldățeii confederați de la Muzeul Gettysburg, pe care-i cumpărase pentru fiul său, T.J.

– Ar trebui să se mulțumească și cu arsurile de praf de pușcă, spuse el, presupunând că n-o să găsească până la urmă

un glonț pentru expertiza balistică. Ești sigur că n-ai văzut pe nimeni dintre ai noștri, hm?

Thorpe ridică din umeri.

– Privește în jur.

Molia urmă îndemnul. După cum spuseseră cei de la dispecerat, Bert Cooperman sunase puțin după ora trei și jumătate dimineața, să raporteze că pornește pe urmele unei sesizări despre un cadavru. Aceasta fusese ultima transmisiune a lui Cooperman. Dispeceratul luase legătura cu gardienii publici și Kay îl făcuse pe Molia să-și coboare fundul din pat cu acel glas nazal sudist care-i provoca mâncărimi în locuri care ar fi putut să-l bage pe un bărbat căsătorit n necazuri. Dar Kay nu suna din dragoste. Molia era detectivul de serviciu. Era numai procedura standard. Doar că, atunci când Molia ajunsese la locul indicat, îl găsise pe Thorpe, nu pe Coop, declarând că el este ofițerul răspunzător, plimbându-se de colo-colo ca Alexander Haig[1] la Casa Albă. Thorpe îl îndrumase pe Molia către Lexus-ul negru, unde găsise cardul alb cu albastru care pusese cireașa pe tort și care era răspunzătore pentru prezența agenților federali, îmbrăcați în hanorace de un albastru-închis, cu inscripții galbene strălucitoare, bâzâind în jurul pantei, ca niște bondari deranjați din stupul lor. Mortul era Joe Branick, prieten personal și confident la Casa Albă al președintelui Statelor Unite, Robert M. Peak.

Thorpe ridică din umeri.

– Ei bine, era în afara jurisdicției sale; acesta este un parc federal, domnule detectiv.

Molia își mușcă limba. Ura porcăria asta de delimitare teritorială între trupele polițienești. J. Rayburn Franklin, șeful Poliției din Charles Town, îl atenționase de mai multe ori să se joace frumos cu ceilalți băieți; erau toți în aceeași echipă și

[1] Fost secretar de stat al SUA pe perioada președinției lui Ronald Reagan, participant la două întruniri pe probleme de politică externă la Casa Albă în 2005 și 2006. (n.tr.)

toate celelalte prostii polițienești. Dar Molia nu era genul de om care să-și muște limba, iar în acest moment simțea acel acid care-i ardea măruntaiele și care n-avea nici o legătură cu cârnatul italian, ci cu cei douăzeci de ani de experiență. Ceva nu era în regulă.

– Fără îndoială, John, cu excepția faptului că avem, de asemenea, o posibilă omucidere.

– Omucidere? zâmbi superior Thorpe. Asta nu prea mi se pare c-ar fi o omucidere, domnule detectiv. Asta mi se pare o sinucidere în stil vechi.

Surâsul superior nu fusese o idee bună. Odată cu pasiunea lui pentru mâncare, Molia moștenise și un temperament italian, care era precum mercurul dintr-un termometru: greu de menținut la un nivel scăzut atunci când începe să crească. Molia luă surâsul afectat ca pe o lovitură din partea „băieților mari" la adresa țopârlanului de detectiv de țară.

– Poate, John, dar Cooperman n-ar fi avut de unde să știe asta până când n-ar fi ajuns aici, nu-i așa?

– Ei bine...

– Și, dacă este vorba despre o omucidere, este atât de competența gardienilor publici, cât și a poliției locale, iar poliția locală vă bate la fundul gol, băieți.

– La fundul gol?

– Asta îl face pe Cooperman ofițerul răspunzător.

Thorpe izbi mai departe iarba înaltă cu dezinteres, dar Molia putu să vadă acea privire în ochii lui. Thorpe n-ar fi coborât panta și n-ar fi stat în soare numai pentru a lega o prietenie. Era îngrijorat să nu piardă cerbul cel mare pe care-l împușcase. Stătea asupra lui ca un vânător mândru, fără să dea vreun semn că renunță.

– Nu știu la ce apel a răspuns Cooperman, dar el nu e aici, domnule detectiv. *Noi* suntem, spuse Thorpe referindu-se la gardienii publici. Cel puțin, poți să-ți iei liber restul dimineții. Se scărpină în creștetul capului și-și ridică privirea spre

soarele arzător. Ce noroc pe dumneata! N-o să stai pe-aici, să-ţi fiarbă creierul.

– Mă tem că nu, spuse Molia, respingând ramura de măslin.

Se pregătea să lanseze bomba, ştiind că, după ce o va face, nimeni nu-l va plăcea prea mult, mai ales bondarii din vârful dealului. N-ar fi fost prima dată, dar pe Tom Molia nu-l prea interesa. Tot ce-l interesa era legat de intestinele lui, pe care flaconul de Tums din torpedoul Chevy-ului său n-avusese darul să le liniştească.

– Va trebui să preiau jurisdicţia asupra cadavrului.

Thorpe se opri din lovitul ierbii.

– Să preiei... ce?

– Să preiau jurisdicţia asupra cadavrului. Ofiţerul răspunzător preia jurisdicţia, John.

– Îl ai în faţă pe ofiţerul răspunzător.

– Nţ. Bert Cooperman era ofiţerul răspunzător. De la Poliţia din Charles Town. Cadavrul merge la legistul districtului.

Faţa lui Thorpe se rotunji într-o expresie prostească.

– Cooperman nu e aici. Îl ai în faţă pe ofiţerul răspunzător, domnule detectiv.

– Cine te-a chemat, John?

– Cine?

– Dispeceratul gardienilor, nu-i aşa?

– Mda...

– Şi cum au primit cei de-acolo apelul? Lăsă întrebarea să-şi facă efectul.

– Ei bine... Thorpe începu să se bâlbâie, văzându-şi cerbul târât tot mai adânc sub tufişuri.

– Ei bine, cadavrul merge la legistul districtului. Asta este procedura.

– Procedura? Thorpe arătă spre vârful dealului, zâmbind din nou cu superioritate. O să le spui şi *lor* asta?

– Nu, spuse Molia, scuturând din cap.

– Nici nu mă gândeam, i-o întoarse Thorpe.

– Le vei spune dumneata.

Thorpe se răsuci pe călcâie.

– Ce?

– Le vei spune dumneata.

– O să le spun pe naiba!

– Pe naiba c-o să le spui! Ai primit apel de la dispecerat. Dispeceratul a primit apelul de la un poliţist din Charles Town. Cadavrul merge la legistul districtului. Dacă federalii vor să urmeze căile legale ca să li se încredinţeze cadavrul, aşa să fie. Până atunci, vom urma procedura. Eşti obligat s-o aplici. Acesta este terenul dumitale. Dumneata l-ai împrejmuit, zâmbi Molia.

– Vorbeşti serios?

– La fel de serios ca un atac de cord.

Thorpe avea un obicei: acela de a închide ochii, ca un copil care crede că asta va face să dispară tot ceea ce este rău. Când făcu asta, pleoapele îi fâlfâiră, ca doi fluturi uriaşi.

– Haide, John. Nu e mare scofală. Vrei să dai greş cu o pradă atât de importantă? Presa va ciuguli chestia asta, aşa cum fac fraţii mei cu curcanul de Ziua Recunoştinţei. Şi nu mă mai sâcâi cu federalii. Încalci procedura, iar ei vor dori să ştie de ce. Te vor bombarda cu o mie de întrebări şi un teanc de hârţoage care te vor ţine îngropat până în Ziua de Apoi.

Gura lui Thorpe se contractă, de parcă ar fi înghiţit o sută de lucruri diferite pe care ar fi vrut să le spună, nici unul dintre acestea fiind „te înşeli". Fără să rostească un cuvânt, se întoarse brusc şi începu să urce panta. Molia îl urmă. Ar fi putut să se întoarcă la secţie şi să-l găsească pe Bert Cooperman în vestiar ridicând greutăţi, aşa cum îi plăcea să facă după ce-şi termina tura. Bobocul ăla ar fi putut să-i spună că se speriase dându-şi seama că este în afara jurisdicţiei lui... o greşeală de începător. Sigur, astea erau simple supoziţii. Autopsia ar fi putut, de asemenea, să scoată la iveală faptul că Joe Branick, asistent special şi prieten al preşedintelui Statelor Unite, s-a hotărât să-şi ducă

o armă la tâmplă şi să-şi spulbere o jumătate din craniu. În acea clipă, măruntaiele lui îi spuneau că probabilitatea ca aceste scenarii să se adeverească era mai scăzută decât aceea ca mama lui să admită că Papa era supus greşelilor.

Când ajunse în vârful pantei, fără suflare, îşi ridică privirea spre cer cu intenţia de a blestema soarele, dar observă un contur încă vizibil pe cerul pal al dimineţii.

Lună plină.

5

Pacifica,
California

O CEAŢĂ UMEDĂ se rostogolea peste Oceanul Pacific ignorând cu desăvârşire vara, atârnând deasupra oraşului de pe coastă ca o pătură umedă din lână, umbrind felinarele de pe stradă, o palidă strălucire portocalie, culoare unică într-o lume gri-metalizată, întinzându-se către orizont: o imagine monocromă, care nu oferea nici un indiciu despre momentul acelei zile. Se spune că iarna cea mai rece pe care a petrecut-o vreodată Mark Twain a fost o vară în San Francisco[1], dar asta pentru că n-a avut curajul să se aventureze la vreo cincizeci de kilometri spre sud, de-a lungul coastei Pacificului, către oraşul Pacifica. Ceaţa, pe timpul verii, putea să îngheţe atât de tare, încât te dureau oasele.

Ştergătoarele de parbriz scoteau un murmur constant. Fuioare de ceaţă învăluiau ca un giulgiu, când mai gros, când

[1] Această afirmaţie i-a fost atribuită lui Mark Twain, dar nu există dovezi solide privind veridicitatea ei. Se spune că, pe perioada sejurului în metropola californiană, scriitorul suferea de hipotermie. (n.tr.)

mai subţire, clădirea cu două etaje, făcând-o să semene cu o apariţie dintr-un film de groază. La fel ca majoritatea lucrurilor din viaţa lui Sloane, clădirea fusese neglijată şi avea nevoie de reparaţii. Umezeala neîndurătoare şi aerul sărat băteau pe partea din lemn de cedru a clădirii, lăsând şindrila pătată cu rămăşiţe albe de sare. Rugina mâncase ferestrele din aluminiu, care trebuiau să fie înlocuite cât mai curând. Straturile exterioare ale acoperişului se cojeau din nou, iar şopronul de deasupra era plin de mucegai. Cu opt ani în urmă, Sloane urmase sfatul unui agent imobiliar şi-şi cheltuise averea în creştere achiziţionând clădirea cu opt apartamente şi terenul viran dimprejur. Investitorii plăteau preţuri frumoase pentru transformarea apartamentelor situate de-a lungul coastei în proprietăţi pe sistemul „time-sharing", dar tocmai atunci economia se prăbuşise, generând o cădere precipitată a ratelor dobânzii, lăsându-l pe Sloane cu o mare pacoste pe cap. Atunci când eliberase un apartament, se mutase în el, pentru a face economie, fără să aştepte să fie fericit în privinţa asta. Dar, în cei opt ani care trecuseră, ajunsese să se ataşeze de clădire, ca un câine bătrân şi zdrenţăros, atât de mult încât nici prin cap nu-i trecea să se descotorosească de ea. Dormea cu uşa glisantă din sticlă de la dormitor deschisă, legănat de sunetul valurilor spărgându-se de ţărm, găsindu-şi liniştea în rostogolirea ritmică şi ticăitul surd al eternului ceas al naturii, un memento al trecerii timpului.

Sloane opri motorul şi se lăsă pe spate, amorţit.

„Grozav dar mai aveţi... ce le-aţi făcut juraţilor ălora."

Cuvintele rostite de Patricia Hansen continuau să-l bântuie. Prin antrenament, îşi dezvoltase rafinata artă de a trage de timp după ce juriul dădea verdictul, aranjându-şi metodic carneţelele şi probele materiale în geantă, hotărât să fie ultima persoană care părăsea sala de judecată. Evita orice bătăi pe umăr şi strângeri de mână. Din punctul de vedere al familiilor celor decedaţi, un verdict în favoarea apărării echivala cu retrăirea morţii persoanelor iubite şi, în mod greşit sau nu, asta

îl transformase pe Sloane în Moartea Neîndurătoare[1]. Prefera să plece din sală în liniște, singur. Mama lui Emily Scott însă nu-i permisese să se bucure de această liniște.

Atunci când Sloane se întorsese să plece, o găsise pe Patricia Hansen așezată în sală, ținând strâns la piept un ziar. Când el trecuse printre ușile batante, ea se ridicase și-i ieșise în cale, pe culoar.

– Doamnă Hansen...

Ea ridicase o mână.

– Nu. Să nu îndrăzniți să-mi spuneți cât de rău vă pare pentru pierderea mea. Vocea ei era de-abia o șoaptă, mai mult obosită, decât sfidătoare. Nu știți ce-am pierdut. Dacă ați fi știut, n-ați fi făcut niciodată ceea ce ați făcut adineauri. Se oprise, dar era evident că nu terminase. Ce a făcut Carl Sandal? Aproape că pot...

Înghițise în sec, luptându-se să nu-l lase pe Sloane să vadă cât de mult suferea.

– Aproape că pot să înțeleg ce a făcut el. Un sociopat. Un alienat. Nu așa l-ați numit? Dar ceea ce el a făcut pălește în fața a ceea ce i-ați făcut dumneavoastră lui Emily a mea, în această sală de judecată... ceea ce i-ați făcut familiei noastre, noțiunii de „justiție". Dumneavoastră știți mai bine, domnule Sloane. *Știți* mai bine.

– Mi-am făcut doar datoria, doamnă Hansen.

Patricia Hansen înhățase cuvintele din aer, ca un actor căruia i se dă replica perfectă.

– Datoria? Pufnise, batjocoritoare, privind în jur, prin sala de judecată, cu dispreț, înainte de a-l fixa din nou cu ochii ei albaștri cu reflexe de oțel. Continuați să vă spuneți asta, domnule Sloane, iar dacă o auziți suficient de des, într-o zi poate chiar o să începeți să credeți că rezolvă totul.

---

[1] *The Grim Reaper*, personaj al mai multor populare cărți cu benzi desenate, care a apărut pentru prima dată în *The Avengers (Răzbunătorii)*, în 1963. (n.tr.)

Despăturise ziarul pe care-l strângea la piept şi-l confruntase pe bărbatul aflat în faţa ei cu fotografia de acolo.

– Grozav dar mai aveţi, domnule Sloane... ce le-aţi făcut juraţilor ălora... Nu ştiu cum aţi făcut-o, cum i-aţi convins pe fiecare din ei. Nu voiau să vă creadă. Am văzut asta atunci când s-au întors. Erau hotărâţi.

O lacrimă i se rostogolise pe obraz. Ea n-o luase în seamă.

– Ei bine, ţineţi minte asta, domnule Sloane! Emily a mea e moartă, iar nepotul meu nu va avea niciodată o mamă. Acesta este un lucru pe care nu-l puteţi schimba cu cuvintele dumneavoastră.

Îl lovise cu ziarul peste piept. Ţinând servieta pentru tribunal cu ambele mâini, Sloane privise cum căzuse fotografia lui privindu-l fix de pe podeaua din gresie.

De-a lungul celor paisprezece victorii consecutive din cariera lui Sloane, toate pledoarii în apărarea inculpaţilor, în procese civile de omucidere din culpă, ceea ce la început fusese doar presimţirea faptului că juraţii vor hotărî în favoarea clientului său cu timpul se transformase într-o certitudine. Sloane *ştiuse,* înainte să se ridice pentru pledoaria de încheiere, că a pierdut. Ştiuse că în ochii lor Abbott Security era vinovată. Ştiuse că ei credeau în neglijenţa paznicului. Ştiuse că ei îi detestau clientul. Ştiuse, aşa cum ştiau toţi avocaţii pledanţi buni, că nu câştigi procesele cu pledoaria de încheiere. Asta era o şmecherie de televiziune, pentru şi mai mult dramatism. Ştiuse că nu avea nimic de spus care să-i facă să se răzgândească.

Şi totuşi, o făcuse.

Dăduseră verdictul în favoarea lui Abbott Security, în mai puţin de două ore. Îi convinsese pe toţi, pe fiecare jurat în parte, de ceva în care nici măcar *el* nu credea. Ceea ce îl nedumerea cel mai mult era că, în momentul în care se ridicase să ţină pledoaria de încheiere, nu avusese nici o idee despre ce va spune pentru a-i convinge; rostise însă exact cuvintele pe care ei *aveau nevoie* să le audă, pentru a le domoli îndoielile şi a le înlătura neliniştea. Numai că nu fuseseră cuvintele lui.

Era vocea lui, dar parcă altcineva rostea cuvintele prin intermediul lui.

Nedorind să mai zăbovească asupra acestui gând, deschise portiera maşinii şi ieşi în vântul puternic, care purta pe aripile sale un vaiet îndepărtat, şuierător, precum şi mirosul sărat al oceanului. Când coborî din jeep, simţi o durere ascuţită în glezna dreaptă. Şi-o scrântise pe întuneric, atunci când coborâse pe poteca de munte, apoi i se umflase şi îi înţepenise pe drumul spre casă. Îşi recuperă rucsacul din portbagaj, îl atârnă de umăr şi porni, şchiopătând, spre clădire. Lumina familiară de la fereastra apartamentului celui mai îndepărtat din dreapta, de la primul etaj, strălucea ca un far care întâmpină o navă, dar nu văzu şi fruntea Meldei. Melda se trezea în fiecare dimineaţă la ora patru şi jumătate, atât în timpul săptămânii, cât şi în weekend, un obicei deprins din anii în care lucrase, în tinereţe, pe câmpurile din Ucraina. Ea ar fi fost îngrijorată dacă ar fi auzit că umblă cineva prin apartamentul de deasupra ei. Nu se aştepta ca Sloane să fie acasă în următoarele două zile. El avea de gând să-şi lase rucsacul şi apoi s-o viziteze pentru o ceaşcă de ceai. Să bea ceaiul cu Melda era ca şi când ar fi făcut o baie calmantă, iar lui i-ar fi prins bine una în acel moment.

Căută într-o legătură de chei care l-ar fi făcut pe un îngrijitor de liceu să pălească, găsi cheia de la cutia sa poştală şi se întinse ca s-o introducă acolo unde ar fi trebuit să fie broasca, dar unde nu exista decât un mic orificiu. Introduse cheia în orificiu, deschise uşa metalică şi găsi încuietoarea pe fund. Uşile celorlalte cutii fixate pe perete rămâseseră încuiate, cu broaştele la locul lor. Sloane ridică încuietoarea şi-o examină. Probabil că slăbise şi căzuse atunci când Melda îi ridicase corespondenţa: încă o sarcină pe lista sa din ce în ce mai lungă.

Vârî încuietoarea în buzunar, îşi potrivi rucsacul pe umăr şi urcă ambele scări cu treptele din beton, ţinându-se de balustradă. În timp ce şchiopăta pe palier, observă pe jos o fâşie de lumină. Uşa apartamentului său era întredeschisă. Melda avea o cheie de rezervă, aşa că era foarte posibil ca ea să fie înăuntru,

chiar şi la această oră matinală, numai că ea ar fi închis uşa, ca să se păstreze căldura. Era, de asemenea, posibil să nu fi reuşit să închidă uşa bine, atunci când plecase, iar vântul, bătând în rafale dinspre ocean, să o fi deschis. Posibil, dar şi puţin probabil. Melda era grijulie. Ar fi zgâlţâit clanţa, încercând-o.

Sloane lăsă să-i alunece uşor rucsacul de pe umăr pe culoar, întinse mâna să împingă uşa, dar şi-o retrase auzind zgomotul de sticlă spartă înăuntrul apartamentului său. Luptând cu impulsul de a da năvală, ascultă preţ de o clipă, apoi împinse uşor uşa. Balamalele scârţâiră ca nişte genunchi uzaţi. Păşi peste prag şi se aplecă înăuntru.

Arăta de parcă un uragan i-ar fi trecut prin sufragerie.

Covorul care acoperea podeaua era presărat cu rămăşiţe: cărţi în ediţii de buzunar, CD-uri, hârtii, haine, mobilă răsturnată. Pernele canapelei fuseseră sfâşiate şi umplutura era împrăştiată prin cameră, ca nişte mingi mari din bumbac. Combina muzicală stereo şi televizorul zăceau ţăndări, cu interiorul revărsat pe covor, ca nişte peşti eviscerati.

Un pahar se sparse în bucătărie.

Sloane păşi înăuntru, peste măsuţa răsturnată din hol, se lipi cu spatele de peretele paralel cu bucătăria, apoi înaintă în tăcere. La colţ se opri, făcându-şi curaj, după care dădu buzna. Cioburi de sticlă pe jos. O umbră săgetă de-a lungul tejghelei din bucătărie şi sări în întunericul sufrageriei.

Era Bud, motanul lui.

Sloane privi spre farfuria spartă de la picioarele lui, care cu o clipă mai devreme stătuse în teancul înclinat din ceea ce fusese în dulapurile lui. Aparent, Bud se urcase pe stivă, lingând dintr-o băltoacă de sirop revărsat pe tejghea. Asta explica sticla spartă. Nu explica şi dezastrul; conţinutul bufetului şi al frigiderului lui Sloane era împrăştiat peste tot. Acest gând îi veni în acelaşi timp cu auzul sunetului.

Paşi uşori în spatele lui.

Întorcându-se cu întârziere, Sloane simţi ceva dur lovindu-l în ceafă.

6

Aripa de Vest,
Washington, D.C.

PARKER MADSEN EXAMINĂ lustrul perechii de Wingtips negri, din mâna lui. Alte trei perechi aşteptau deasupra cutiilor lor, aliniate lângă lambriu, ca soldaţii la inspecţie. Madsen purta cea de-a cincea pereche: câte una pentru fiecare zi a săptămânii; pantofi robuşti, confecţionaţi mai degrabă pentru rezistenţă, decât pentru aspect. Potrivit unui medic militar, Madsen călca într-o parte, iar el se gândise că putea să stabilească ziua săptămânii cea mai solicitantă dacă examina uzura tocurilor din cauciuc. Până acum nu observase nici o legătură.

În cea de-a doua şi a patra zi de joi a fiecărei luni, un aghiotant ducea pantofii la un atelier de pe New York Avenue, la un veteran din Vietnam care înţelegea expresia „să-ţi aranjezi mustaţa în ei". Aghiotantul lui Madsen aducea înapoi pantofii vineri dimineaţa, împreună cu hainele de la curăţătorie: cămăşi albe cu guler răsfrânt, costume bleumarin la trei rânduri de nasturi. *Washington Press Corp* se mândrise să afirme că generalul în rezervă schimbase verdele oliv pentru bleumarin, o înţepătură pe care Madsen o considerase un compliment.

Avea puţin timp sau nu era interesat de probleme ca îmbrăcămintea şi decorul. Uniformele te ajutau să economiseşti timp, pe care-l puteai dedica unor probleme importante. Un militar înţelegea asta. La fel făcuse şi Einstein.

Madsen aşează pantoful pe cutie, alături de perechea lui, scoase 45-ul din tocul ascuns sub veston şi-l puse pe raftul de deasupra al dulapului de jos. Îl ocoli pe Exeter – dobermanul roşcat, ghemuit ca o minge pe fotoliul pluşat – şi se îndreptă către birou, unde opt ziare aliniate cu grijă aşteptau să le acorde atenţie. Subalternii săi înlăturaseră din ziare paginile care serveau doar ca să le dea volum: sport, divertisment, sfaturi culinare şi reclame, subliniind articolele interesante. Secretarul lui îi aranja ziarele pe birou în ordinea preferinţelor lui: *The Washington Post*, primul, desigur, apoi *The Washington Times*, *The Wall Street Journal*, *The New York Times* (pe care el îl considera o fiţuică liberală), *The Los Angeles Times* (pentru parfumul Coastei de Vest), *The Chicago Tribune*, *The Dallas Morning News* şi *The Boston Globe*. În mod normal, Madsen citea articolele înainte de ora nouă dimineaţa. Astăzi, aşa ceva n-ar fi fost normal.

Apăsă pe butonul interfonului.

– Domnişoară Beck, îi puteţi spune asistentului procurorului general al Statelor Unite să intre, spuse el.

După aceea, se lăsă pe spate, culegând o scamă de pe mâneca hainei şi privind-o cum pluteşte în raza de lumină care-şi croise drum prin uşile cu multe geamuri din spatele lui. Alesese să stea cu spatele la peluza sudică, deşi se luptase din greu să obţină acest birou. Nu avea nici cea mai mică legătură cu priveliştea. În mod tradiţional, şeful de cabinet de la Casa Albă avea un birou pe cealaltă parte a străzii, în vechea clădire de birouri a Executivului, la doar cincizeci de metri distanţă de Aripa de Vest, dar la mulţi kilometri din punctul de vedere al prestigiului şi al puterii. Durii lucrau în Aripa de Vest. Madsen obţinuse un birou la două uşi distanţă de Biroul Oval.

În clipa în care se deschise uşa biroului, Exeter îşi înălţă capul. Madsen pocni din degete şi câinele se abţinu să latre, deşi ochii lui Exeter se fixaseră pe silueta asistentul procurorului general al Statelor Unite, care intrase şi păşea de-a lungul podelei acoperite de un covor. Rivers Jones mergea ca un artist de circ pe picioroange, un flux robotizat de unghiuri aspre, coate şi genunchi care se mişcau cu precizie, care păreau să adauge încă cinci-şase centimetri scheletului său de 1,83 m. Costumul de un gri monoton al lui Jones, cămaşa albă şi cravata cu model scoţian se potriveau cu atitudinea sa, lipsită de viaţă şi de culoare.

Madsen se ridică atunci când Jones traversa încăperea.

– Îţi mulţumesc pentru promptitudine, Rivers. Stai jos, te rog!

– Domnule general, zise Jones, întinzându-se peste birou ca să-i strângă mâna, înainte să-şi desfacă nasturele de la sacou şi să se aşeze pe fotoliul aflat de cealaltă parte a biroului, arătând ca un şcolar în faţa directorului. Madsen ceruse să fie scurtate picioarele scaunului cu cinci centimetri. Nimeni nu stătea la o înălţime care să depăşească statura de 1,73 m a şefului de cabinet, în biroul acestuia.

– Ai văzut conferinţa mea de presă? îl întrebă Madsen, trecând direct la subiect.

Jones încuviinţă, străduindu-se să se aşeze confortabil.

– Am urmărit-o azi de dimineaţă, în timp ce mă îmbrăcam.

– Sunt sigur că le-a făcut dimineaţa bună unor editori. Nu ai în fiecare dimineaţă ocazia să înlocuieşti o umplutură din paginile de afaceri cu un deces la Casa Albă. Joe Branick va fi o mană cerească pentru ziare.

Jones scutură din cap. Cu nasul său ascuţit şi părul moale, ale cărui şuviţe stăteau de parcă ar fi fost curentat, arăta ca o sperietoare de ciori din Midwest.

– Un gest de laşitate.

Madsen îşi coborî privirea spre el.

– Ai tras vreodată cu o armă, Rivers?

Jones ezită, neașteptându-se la o asemenea întrebare.

– Nu...

– Ei bine, eu da. Iar părerea mea este că atunci când cineva își îndreaptă o armă încărcată spre cap și apasă trăgaciul înseamnă că are al naibii de mult sânge-n vine. Madsen își duse o mână la buze și-și îndulci tonul. De ce fac oamenii lucrurile pe care le fac, Rivers? Dac-aș ști, aș avea o canapea aici și o diplomă pe perete[1].

Madsen n-avea nimic pe pereți. Nu erau etalate nici lucrări de artă, nici fotografii de familie, nici diplome, deși făcea parte din cea de-a treia generație de absolvenți de la West Point. Nu exista nici o casetă din plumb acoperită cu geam care să expună sumedenia de medalii primite în bătălii, începând din Vietnam și până la Furtuna în Deșert, nimic care să distragă atenția de la îndatoririle de pe ordinea de zi. Posesiunile stânjeneau omul.

– Din nefericire, n-am timp să mă gândesc la așa ceva. Așa cum bine știi, iadul s-a dezlănțuit pe pământ, pe undeva, pe aici, în dimineața asta, iar sincronizarea este foarte, foarte proastă. Nu pot să dau detalii acum, dar asta înseamnă încă o fisură în dig și deja mi-am vârât degetele în opt găuri. Încep să rămân fără degete, Rivers.

– Sunt aici să vă ajut, domnule general.

Madsen păși până în fața biroului, sprijinindu-se de marginea acestuia, cu brațele încrucișate, stofa costumului său întinzându-se strâns de-a lungul spinării și a brațelor. Îl examină pe Jones cu ochii săi căprui, de nuanța așchiilor de lemn, de pe chipul tăbăcit și brăzdat, precum o mănușă din piele ponosită.

– Această problemă trebuie rezolvată cu competență și eficiență. Oricât de greu ar fi, președintele trebuie să lase povestea asta în urmă și să se ocupe de treaba pe care poporul acestei țări l-a ales ca s-o facă; și, cu cât mai repede, cu atât e

[1] Aluzie la un cabinet de psihanaliză (n.tr.)

mai bine. Presa iubește genul ăsta de gunoaie; la naiba, știi și tu prea bine. Un nebun o să înceapă să împrăștie zvonuri mai repede decât se-ntinde un foc de vară pe un câmp cu iarbă uscată. Următorul lucru pe care-l vei ști va fi că vor numi afacerea „încă un Vincent Foster[1]". Am nevoie de cineva care să înțeleagă asta.

– Nu va fi o problemă, domnule general.

Madsen ridică o sprânceană.

– Atunci când un asistent special al președintelui Statelor Unite se sinucide, asta *este* o problemă, Rivers. Atunci când asistentul special este, de asemenea, prietenul președintelui, atunci este o problemă a naibii de *afurisită*. De obicei, Madsen nu folosea și nici nu aprecia blasfemiile. Le considera caracteristice pentru un vocabular limitat, dar acum încerca să sublinieze ceva. Pot să vorbesc deschis cu dumneata?

– Fără doar și poate.

– Cu cât este mai mare numărul de oameni implicați într-o anchetă, cu atât este mai mare posibilitatea de a greși, iar în acest caz, orice greșeală va fi amplificată. Ești familiarizat cu procedura militară, Rivers?

– Domnule?

– Militarii acționează în echipe de câte trei. Știi de ce? Deoarece cercetările au demonstrat că trei este un număr optim pentru obținerea maximului de eficiență. Un număr mai mare decât trei provoacă o confuzie în privința responsabilităților. Unul mai mic decât trei nu oferă resursele adecvate. Vreau o echipă de trei, Rivers. Dumneata ești alegerea mea

[1] Vincent Walker Foster jr. (1945-1993), fost consilier adjunct la Casa Albă pe timpul primului mandat prezidențial al lui Bill Clinton, în același timp prieten personal al lui Hillary Clinton. A fost descoperit mort într-un parc din Virginia, în apropiere de Washington, D.C., în ajunul zilei în care urma să-și depună demisia. Investigațiile au stabilit că a fost vorba despre o sinucidere. În schimb, cartea jurnalistului Christopher W. Ruddy, *The Strange Death of Vincent Foster (Ciudata moarte a lui Vincent Foster)*, promovează existența, în acest caz, a unei teorii a conspirației, în care Bill Clinton ar deține un rol important. (n.tr.)

pentru cel de-al treilea loc şi nu mă deranjează să-ţi spun că am tras nişte sfori ca să te am.

Jones se înalţă puţin de pe scaunul său.

– Nu veţi fi dezamăgit, domnule general.

Nu sunase nici forţat, nici ca un lucru învăţat pe dinafară, deşi, desigur, aşa era. Madsen ştia că Rivers Jones era alegerea potrivită, deoarece cunoştea tot ceea ce se putea cunoaşte despre el, inclusiv despre faptul că prefera chiloţii în locul boxerilor. Treizeci şi nouă de ani, căsătorit, fără copii, Jones îşi înşela regulat soţia cu o prostituată de lux din McLean. Deşi fusese botezat catolic, pretindea că este protestant, din motive politice: nu intenţiona să rămână pentru tot restul vieţii angajat al Departamentului de Justiţie. Ca toată lumea din Washington, Jones avea ambiţii politice. Îşi dorea o carieră în Senatul Statelor Unite sau în Camera Reprezentanţilor, ca să poată trăi tot restul vieţii departe de târfele şi de traficanţii de influenţă americani puternic finanţaţi. Pe deplin conştient de importanţa aliaţilor politici într-un oraş de politicieni, Jones se căsătorise cu fiica lui Michael Carpenter, purtătorul de cuvânt al Casei Albe. Nu fusese vorba despre dragoste. Pe scurt, pe şleau, Jones era un pupător de funduri şi ştia ce fund să pupe.

Madsen îşi îndreptă spatele şi înconjură biroul ducându-se spre scaun.

– Ai vorbit cu gardienii publici?

Apelul către Biroul de Securitate al Casei Albe venise la cinci şi patruzeci şi cinci dimineaţa. La rândul lor, cei de-acolo îl sunaseră pe Madsen acasă. Lucrase pe bandă rulantă timp de exact patruzeci şi două de minute. După ce închisese, Madsen luase legătura cu procurorul general şi-l solicitase pe Jones. Îl sunase pe Jones acasă, trezindu-l cu ştirea că va conduce investigaţia Departamentului de Justiţie în cazul morţii lui Joe Branick. Deoarece Branick fusese membru al personalului Casei Albe şi angajat federal, şi pentru că trupul său fusese găsit într-un parc federal, guvernul federal, în general, şi Departamentul de Justiţie al Statelor

Unite, în particular, deținea jurisdicția asupra oricărei investigații. Misiunea lui Jones era să-i sfătuiască pe gardienii publici în acest sens.

– Am vorbit cu ei la prima oră, azi-dimineață, după ce am încheiat convorbirea cu dumneavoastră, îl asigură Jones.

– Și au fost de acord să-și transfere dosarele? întrebă Madsen.

– Au fost de acord, dar n-au jurisdicție, domnule general.

Madsen își netezi cu palma o șuviță de păr. În armată, scăpase de ciuf, dar îl acceptase din nou atunci când ofițerul lui pentru relații publice îi recomandase să-și lase părul să crească, pe măsură ce se contura cariera sa politică.

– Ce vrei să spui cu asta, că n-au jurisdicție?

– Se pare că un ofițer de la Poliția din Charles Town a ajuns primul la locul faptei. Unul dintre detectivii lor a preluat jurisdicția. Se pare că este cam încăpățânat în legătură cu asta. Jones își scoase un mic carnețel din buzunarul hainei și-și examină notițele. Un anume detectiv Tom Molia. A trimis cadavrul la legistul districtului. Își ridică privirea de pe notițe. Din punct de vedere tehnic, are dreptate.

Madsen nici măcar nu încercă să-și ascundă neplăcerea provocată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Ia legătura cu legistul districtului și spune-i că urmează să elibereze cadavrul fără să pună întrebări.

– Fără să pună întrebări?

– Autopsia va fi efectuată la Departamentul de Justiție.

Jones îi adresă o privire întrebătoare.

– Domnule?

Madsen își fixă privirea pe carnetul și pixul lui Jones, rămânând astfel până când Jones strânse carnetul, închise pixul și le puse pe amândouă în buzunarul interior al hainei.

– Nu sunt eu acela care să păteze reputația unui om mort, Rivers. Madsen ocoli biroul și deschise un sertar din stânga. Dar, după cum am spus, vreau să existe o totală deschidere între noi. Îi înmână lui Jones un pachet și continuă

să vorbească, în timp ce Jones desfăcea plicul şi scotea conţinutul. Am presupus că vei solicita înregistrările telefonice ale domnului Branick, pentru ancheta dumitale, aşa că mi-am luat libertatea de a le obţine. Vei găsi un apel telefonic către Casa Albă, la ora nouă şi treisprezece minute seara. Joe Branick l-a sunat pe preşedinte acum două seri. Preşedintele mi-a povestit că domnul Branick nu părea să fie bine, că băuse. Umblau vorbe despre unele excese, dar preşedintele nu vrea ca tot felul de zvonuri nefondate să fie repetate în presă. Era, lucru de înţeles, îngrijorat în privinţa stării prietenului lui, aşa că s-a oferit să-l întâlnească în particular. Joe Branick a ajuns la Casa Albă în jurul orei zece şi douăsprezece minute seara. Vei găsi consemnări despre sosirea şi plecarea lui.

Madsen aşteptă în timp ce Jones răsfoia hârtiile.

– Declaraţiile luate de la cei doi ofiţeri de securitate în uniformă de la poarta de vest confirmă apariţia agitată a domnului Branick. Preşedintele s-a întâlnit cu el în apartamentele particulare ale Primei Familii, singur. Mi-a povestit că Joe Branick nu arăta deloc bine. Era într-o dispoziţie foarte proastă.

– A spus de ce era supărat?

Madsen începu să se plimbe prin lumina întretăiată a uşilor cu ferestre franţuzeşti, printre particulele de praf care jucau în aceste raze, ca într-un vechi film alb-negru, pe bobine.

– Casa Albă acţionează prin mese de seară la ore târzii şi strângeri de mâini la cocktailuri; ştii asta, Rivers. Nu este felul în care aş alege eu să fac afaceri, dar, atunci când eşti în Roma, te porţi ca un roman. Ridică din umeri. Dacă Olivia mea ar fi trăit, nu sunt sigur că ar fi înţeles.

– Să înţeleagă, domnule?

Madsen se opri din plimbare şi se întoarse spre asistentul procurorului general al Statelor Unite.

– Soţia lui Joe Branick dispreţuia genul acesta de afaceri, Rivers. Rareori participa la ele. Alesese să trăiască la ţară. După cum mi-a spus preşedintele, mariajul lor era tensionat, iar domnul Branick, nefericit. Deprimat. Madsen se duse spre

birou şi ridică o singură foaie de hârtie, pe care i-o înmână lui Jones. Acum patru săptămâni, Joe Branick a completat o cerere pentru un permis de portarmă. Am îndrăznit, de asemenea, să obţin pentru dumneata o copie a acestui permis.

Jones studie cererea.

– Pe scurt, Rivers, acestea sunt chestiuni private. Preşedintele nu vrea ca reputaţia prietenului său să fie călcată în picioare. Sunt de acord, dar din cu totul alte motive. Madsen reveni în faţa biroului şi rămase în picioare, privindu-l de sus pe Jones. Orice lucru negativ care se răsfrânge asupra lui Joe Branick se va răsfrânge şi asupra preşedintelui, Rivers, ceea ce înseamnă că se va răsfrânge asupra administraţiei acestuia. Oricât de crud ar putea să sune pentru unii, eu nu vreau asta. În calitate de prieten al lui Joe Branick, preşedintele se va simţi foarte vinovat. Se va întreba dacă ar fi putut să-l oprească. Nu-mi permit să fiu tulburat de vinovăţii. Am pierdut mulţi oameni, oameni buni, sub comanda mea. Îi onorăm şi mergem mai departe, nu pentru că i-am uitat, ci pentru că nu i-am uitat. Avem o datorie de îndeplinit. Preşedintele are şi el o datorie de îndeplinit, Rivers. Cea mai bună cale de a-şi onora prietenul este să-şi îndeplinească datoria aia şi s-o facă bine. Am de gând să mă asigur că o va face; încă şase ani, cu voia lui Dumnezeu.

Jones se ridică în picioare.

– Am înţeles.

– Bine. Se întoarse din nou la fotoliul său, vorbind peste umăr. Ţi-aş sugera să începi investigaţia cu biroul domnului Branick. Am dat ordin să fie sigilat.

– Sigilat? Pot să vă întreb de ce?

– Pentru că nu ştiu ce ar putea să fie acolo şi dacă nu cumva ar putea constitui un subiect sensibil pentru această administraţie ori pentru securitatea naţională. Domnul Branick a fost un confident al Casei Albe, Rivers. Madsen făcu o scurtă pauză. Dar te asigur că, începând din această clipă, ancheta îţi aparţine.

7

ÎNTUNERICUL LĂSA LOCUL unei lumini înceţoşate. Imaginile pulsau şi se mişcau în spirală deasupra lui. Sloane zăcea pe spate, holbându-se la luminile fluorescente de pe tavanul bucătăriei sale. Instinctiv, încercă să se ridice în capul oaselor, dar un val de greaţă făcu încăperea să se încline periculos, ca într-o călătorie cu un montagne-russe dintr-un parc de distracţii, aşa că se prăbuşi înapoi pe podea. Simţi o mână pe piept şi privi cum imaginea care se învârtea deasupra lui încet, încet se opreа.

Melda.

– Domnu' David? Îl pălmui şi-i şterse fruntea cu o cârpă umedă, bâlmăjind propoziţii grăbite. Îmi pare atât de rău, domnu' David! Mi-a fost atât de teamă... Aud zgomote şi gândesc că nu era vorba să fiţi acasă. Dumneavoastră spus: „Melda, ne vedem duminică seară!" Îşi duse mâna la gură, luptându-se cu lacrimile.

Sloane se ridică încet în capul oaselor şi-şi trecu o mână peste un loc sensibil de la ceafă. O tigaie din fontă zăcea pe podea lângă genunchii Meldei. Nu-i fu greu să pună lucrurile cap la cap. La fel de dulce ca plăcinta de mere pe care o gătea,

Melda era ca o bătrână robustă, care nu-şi pierduse niciodată vigoarea fetei crescute la fermă. Luase în serios sarcina de a avea grijă de clădire. Stând în întuneric, cu spatele la ea, femeia mai întâi lovise şi abia după aceea întrebase. Din fericire, Melda avea în jur de şaizeci de ani şi doar un metru şi jumătate, ceea ce redusese din forţa pe care era capabilă s-o genereze. Lovitura fusese suficient de puternică încât să-l dezechilibreze; condimentele împrăştiate pe podea rezolvaseră restul problemei. Îşi amintea ca prin ceaţă că-şi ridicase mâinile la timp ca să amortizeze impactul cu fruntea de tejghea.

Îi strânse mâna cu putere.

– E în regulă, Melda. Ai dreptate, am venit acasă mai devreme. Îmi pare rău că te-am speriat.

Văduvă, fără copii, Melda îl adoptase pe Sloane. Avea grijă de el atunci când era acasă, şi de clădire, când pleca la treburile lui. Îi păstra corespondenţa, îl hrănea pe Bud, vagabondul pe care-l găsise hrănindu-se dintr-un tomberon din spatele clădirii, punea mâncare în acvariul peştilor. De asemenea, se ocupa şi de rufele lui, de curăţenia apartamentului şi lăsa vase din plastic cu mâncare în frigiderul lui, îndatoriri pentru care Sloane încercase s-o plătească, dar nu izbutise decât s-o supere. În opt ani, nu-i mărise niciodată chiria. Toţi banii pe care Melda i-i plătise, Sloane îi investise într-un cont pe piaţa financiară şi în fiecare Crăciun îi înmâna câte un cec, spunându-i că sunt dividende de la nişte acţiuni ale unei firme de computere pe care le cumpărase pentru ea.

Privi în jur prin bucătărie la sertarele deschise ale dulapului şi la rafturile goale; conţinutul lor era împrăştiat pretutindeni, tot felul de lucruri erau amestecate cu farfurii, ceşti şi tacâmuri. Mirosul înţepător al oţetului balsamic umplea încăperea.

– Ce s-a întâmplat aici?

Ea continuă să-i tamponeze fruntea cu cârpa.

– Aţi fost jefuit, îi răspunse ea, cu ochii din ce în ce mai mari. Dezordinea oribilă, domnu' David.

El se agăţă de marginea tejghelei acoperite cu faianţă şi se ridică în picioare, pantofii alunecându-i pe podea.

Melda se ridică, la rândul ei.

– Mă duc să chem pentru dumneavoastră un doctor.

– Nu. Sunt bine. Lasă-mă doar o secundă, ca să-mi revin în fire.

Ea îşi şterse mâinile pe un prosop.

– Dezordinea asta, domnu' David, e peste tot.

El părăsi bucătăria şi intră în sufragerie, şi aprinse lumina ţinându-se de tejghea ca să-şi menţină echilibrul. Melda avea dreptate. Era dezordine peste tot. Cioburile de sticlă erau împrăştiate pe covor. Tubul televizorului explodase pur şi simplu. O carte plutea în acvariul peştilor. Până şi capacele instalaţiei de aer condiţionat fuseseră smulse din pereţi. Melda suspina în spatele lui.

Sloane se întoarse şi o îmbrăţişă, simţind cum trupul mărunţel tremură.

– E în regulă, Melda. Totul o să fie bine.

Continuă să vorbească încetişor, până când ea se opri din tremurat.

– Ce-ar fi să faci un ceai? îi propuse el.

– O să vă fac pentru dumneavoastră nişte ceai. Spusese asta pe un ton de parcă ideea i-ar fi aparţinut, după care o luă spre bucătărie, să caute ceainicul.

Sloane începu să se plimbe prin apartament, neştiind de unde să înceapă.

– Ai auzit ceva, Melda? Ai văzut pe cineva? Lui Sloane i se părea greu de crezut, din cauza gradului de distrugere, că aşa ceva ar fi putut să treacă neobservat sau neauzit.

Melda umplea ibricul cu apă de la robinet.

– Eu auzit nimic, dar eu sunt plecată joia... seara mea de dans.

Melda făcea parte dintr-un cerc de vârstnici, deschis la o biserică catolică locală.

– Azi-dimineață vin să fac curat și găsesc asta, explică ea. Așa că urc din nou scările și chem poliția. Acum vin înapoi și dumneavoastră sunteți în bucătărie, dar e întuneric și ochii mei... Of, domnu' David, îmi pare atât de rău...

Sloane stătea în centrul camerei, privindu-și bunurile distruse, încercând să-și amintească din răsputeri care era locul lor. Mânat de curiozitate, traversă sufrageria, intră în dormitor și aprinse lumina. Salteaua fusese sfâșiată, iar dulapul fusese golit. Dar nu asta îl îngrijora. Obiectul care îl interesa stătea la vedere pe noptieră, lângă pat, un cadou de la un client recunoscător.

Ceasul lui Rolex.

8

Departamentul de Justiție,
Washington, D.C.

RIVERS JONES SE LĂSĂ pe spate pe spătarul tapisat cu piele crem, legănându-se ritmic și răsucind o agrafă pentru hârtii, îndoită între degetul mare și arătător, în timp ce aștepta să i se facă legătura. Aruncase la coșul de gunoi punga maronie cu prânzul pe care i-l pregătise soția lui, împreună cu un pahar cu cafea rece, ciugulind acum dintr-o brioșă de graham, din care mâncase jumătate. Privi la diplomele încadrate de rame împodobite, atârnate pe pereții mohorâtului său birou guvernamental. S. RIVERS JONES al IV-lea. Trecuse mult timp de când renunțase la S, despre care puțini știau că venea de la Sherman, precum și la numeralul roman, care părea pretențios dacă te aflai oriunde altundeva decât în inima Sudului. Ei bine, el nu mai era în Sud, cu băieții de treabă care-și conduceau camionetele cu apărătoare pentru noroi și scuipau Skoal[1] prin strungărețe, și nici n-avea de gând să se

[1] Marcă de tutun de mestecat de tărie medie, produs de U.S. Smokeless Tobacco Company (n.tr.)

mai întoarcă. Niciodată. De fapt, aştepta cu nerăbdare ziua în care nu va mai vedea cele două bucăţi supradimensionate de hârtie de pe pereţi, amintiri ale unei alegeri de carieră pe care tatăl său i-o impusese. Dacă n-ar fi fost infarctul care-l răpusese pe nenorocit, Jones nu se îndoia că şi-ar fi admirat diplomele într-un birou cu vedere spre centrul oraşului Baton Rouge, din Louisiana.

Jones ciuguli încă o bucată din brioşă şi-şi lăsă capul spre spate, încercând să nu împrăştie firimituri pe costum. Telefonul lui Parker Madsen îl trezise dintr-un somn adânc. Spre deosebire de general, nu era o persoană care să se trezească de cum se crăpa de ziuă, pentru exerciţii fizice şi desfătări. Avusese timp doar să facă un duş şi să se bărbierească – mersul la WC putea fi lăsat pe altă dată – ca să ajungă în Aripa de Vest la ora stabilită pentru întâlnire. Madsen pretindea punctualitate. Individul era o pacoste, cu formalităţile lui, „da, domnule", „nu, domnule" şi toate porcăriile astea, dar se vorbea prin cercurile de la Washington că era un candidat serios la preşedinţia Partidului Republican, în echipă cu Robert Peak, la următoarele alegeri. Iar asta îl plasa pe Madsen pe primul loc pe lista candidaţilor la preşedinţie. Nu era de mirare că moartea lui Joe Branick îl făcuse să strângă zdravăn din fese. Cu o economie care continua să se prăbuşească în rahat, în timp ce şomajul şi inflaţia evoluau în direcţia opusă, cu escaladarea terorismului îndreptat împotriva Statelor Unite, surprinzătoarea sinucidere a unui om despre care se presupunea că ar fi cel mai apropiat confident al preşedintelui nu putea în nici un caz să amelioreze situaţia. Generalul ţintea poziţia fruntaşă, ceea ce-i convenea lui Jones. Nu-i păsa în ce căruţă se urca, atât timp cât era un loc şi pentru el.

Jones tocmai închisese telefonul, după ce vorbise cu legistul districtului Jefferson. Doctorul Peter Ho nu opusese nici o rezistenţă. Deloc surprinzător. Majoritatea angajaţilor din district erau leneşi. Ho păruse uşurat la auzul veştii că nu va trebui să facă o autopsie în weekend. În câteva clipe, Jones

avea să-l lămurească şi pe detectivul din Charles Town, care, fără îndoială, va reacţiona la fel aflând că va scăpa de un dosar de pe birou. Chestiunea va fi bine mersi închisă şi Jones va avea un alt aliat puternic de partea sa.

Secretara îi întrerupse gândurile, anunţându-l că-i făcuse legătura. Se aplecă în faţă, întrebându-se cum va arăta titulatura de congresman sau de senator, pe o bucată de hârtie înrămată.

CLAY BALDWIN SE REPEZI înainte, iar picioarele taburetului scârţâiră pe linoleum. Cu fiecare apel nepreluat bătea cu degetele tot mai repede în birou. Asistentul procurorului general al Statelor Unite îi spusese cât se poate de răspicat că nu voia ca telefonul să fie pus pe mesageria vocală. Baldwin se răsuci să examineze panoul alb pe care scrisese numele fiecărui angajat al secţiei. De obicei, un magnet portocaliu de sub cuvântul „Intrări" îi indica persoana care ar fi trebuit să răspundă la nenorocitul ăla de telefon, dar asta nu însemna nimic dacă numele de pe tablă era al lui Molia. Tom Molia uitase de funcţionarea panoului şi Baldwin bănuia că toate aceste goluri de memorie ale detectivului erau intenţionate.

Baldwin se ridică şi-şi adună puterile pentru a face faţă durerii care nu întârzie să-i săgeteze piciorul drept, amorţit. Cu o grimasă, întinse firul telefonului, ca să poată privi printre jaluzelele care acopereau fereastra cu plasă. Cum era de aşteptat, Molia stătea în mijlocul încăperii, distrându-i pe Marty Banto şi alţi doi poliţişti în uniformă, folosind mai multe gesturi ale mâinilor şi expresii faciale decât o adolescentă.

Baldwin urlă prin geam.

– Hei, Cârtiţă!

Tom Molia se opri, îşi ridică privirea spre Baldwin şi-i făcu semn cu mâna.

Baldwin arătă către telefon.

– Am... un... apel... pentru... tine.

Molia își duse mâinile la inimă și-i răspunse, mișcându-și buzele fără sunet.

– Și... eu... te... iubesc... Clay.

Banto și polițiștii izbucniră într-un hohot de râs neauzit.

„Nenorocitul."

– Ridică odată afurisitul ăla de receptor, Cârtiță! Baldwin privi cum Molia se duce în biroul lui și ridică receptorul. Fir-ar să fie, Cârtiță! Nu mă joc de-a baba oarba aici. Răspunde naibii la telefon!

– Nu eram sigur de ce făceai, Clay. Am crezut că te-ai apucat de ceva dansuri irlandeze pe-acolo. Iar ai făcut chestia aia cu piciorul.

Baldwin își stăpâni bătăile din picior.

– Piciorul meu a amorțit... și sunt englez, nu irlandez. Ce crezi că fac? Am un apel pentru tine.

– Un apel. Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, Baldy, cine e, regina în persoană?

Baldwin scoase un șuierat slab. Știa că polițiștilor le plăcea să scurteze numele de familie, dar porecla cu care-l gratulase Tom Molia se întâmpla să-i descrie, în același timp, cu acuratețe podoaba capilară, care se împuțina pe zi ce trece.

– E un procuror al Statelor Unite, de la Departamentul de Justiție.

– Ei bine, ce mama naibii, Baldy, de ce n-ai spus așa? Gata cu pălăvrăgeala! Nu lăsa omul să aștepte! Fă-mi legătura!

– Ți-am spus eu...

– Timpul trece, Clay.

Amintindu-și de admonestarea primită din partea asistentului procurorului general al Statelor Unite, Baldwin se întoarse repede în birou și-i făcu legătura.

TOM MOLIA ÎI FĂCU semn lui Clay, asigurându-l că totul e în regulă, în timp ce răspundea la telefon.

– Aici detectivul Molia.

– Domnule detectiv Molia, îi răspunse o femeie, sunteţi disponibil să vă fac legătura cu asistentul procurorului general al Statelor Unite, Rivers Jones?

Era unul dintre numele acelea sudiste ciudate, şi probabil că ăsta era motivul acelei formalităţi. Molia se simţea ispitit să-i spună femeii: „Sigur, spune-i să mă sune", după care să închidă, dar se abţinu.

– Daţi-mi legătura, zise el, aşezându-se la un birou care arăta de parcă n-ar fi fost curăţat de ani de zile.

– Detectiv Molia?

– Ce mai faceţi voi, băieţi, acolo, la Justiţie, în dimineaţa asta, Rivers? Staţi la răcoare sau curge apa pe voi cu găleata, cum ni se întâmplă nouă?

Molia se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi puse picioarele pe colţul biroului, împrăştiind tot felul de hârtii şi de dosare din carton pe linoleumul uzat. Un mic ventilator portabil se învârtea pe un dulap antic din metal, într-o încăpere de două birouri, în care fuseseră înghesuite trei. Hârţoagele ascundeau fotografii înrămate cu neveste şi copii, iar pereţii erau căptuşiţi cu afişe înfăţişând infractori căutaţi, şi un bogat sortiment de ciudăţenii, inclusiv o ţintă neagră de la standul de tragere, găurită de un glonţ în frunte, cu mai multe găuri făcute de săgeţile de dart. Două săgeţi erau înfipte în ea. O a treia zăcea pe podea, în apropierea biroului detectivului.

– Suntem bine, domnule detectiv. Sunt într-un birou cu aer condiţionat.

– Ei bine, să fii recunoscător pentru asta, pentru că iar o să fie caniculă, din câte mi s-a spus.

– Dumneata te-ai ocupat de cazul Joe Branick, domnule detectiv?

– Te referi la sinucidere?

– Da, domnule detectiv Molia, mă refer la sinucidere. Jones vorbea intenţionat pe tonul „lasă că te ameţesc eu".

– Nu există încă un raport oficial, dar îmi revine. Norocul meu. Am fost ocupat săptămâna trecută mai ceva decât un

iepure din deşert în călduri. Mă refer la muncă, înţelegi? Molia îşi coborî picioarele, culese săgeata de pe podea şi aruncă la ţintă, lovind silueta în umăr. Răsfoi hârtiile de pe birou. Cel puţin, ăsta arată destul de curăţel. L-au găsit pe tip la câteva sute de metri de maşina lui. O singură rană provocată de glonţ la tâmplă. Arma în mână. Cartuş consumat. Tras de la mică distanţă. Probabil nu se va găsi glonţul, având în vedere terenul. Arsuri de praf de puşcă pe mâna dreaptă şi tâmplă... Bla-bla-bla. Am cerut testul balistic. Nu poate fi mai simplu decât atât.

Simplu, cu excepţia faptului că nimeni nu mai auzise ceva de Bert Cooperman şi, în ciuda asigurărilor că Bert depusese o cerere pentru o scurtă vacanţă, nu răspundea la telefon, maşina de patrulare nu era parcată în faţa casei lui, iar acum, Departamentul de Justiţie lua act de un simplu caz de sinucidere. Durerea din măruntaiele lui Molia se transformase într-o suferinţă pe care un tub de Tums[1] şi două înghiţituri de Pepto Bismal[2], pe care-l ţinea în sertarul biroului, n-o potoliseră.

– Cu ce autoritate ai cerut un test balistic, domnule detectiv?

Molia izbucni în râs.

– Cu ce autoritate? Ce, glumeşti, Rivers? Am un cadavru. Am o armă. Am un cadavru *ţinând în mână* o armă. Cer un test balistic. N-am nevoie de nici o autoritate pentru asta. Îl auzi pe Jones trăgând adânc aer în piept. Ai astm, Rivers? Am şi eu accese de alergie la fân în perioada asta.

– Sunt sigur că ai urmat procedura normală, domnule detectiv Molia...

– Cârtiţă.

– Ce spui? întrebă Jones, pe un ton iritat.

– Spune-mi Cârtiţă. Nu mi s-a mai spus „domnule detectiv Molia" de ani de zile. Îmi tot spui „domnule detectiv

[1] Tablete care conţin carbonat de calciu şi alte ingrediente, având rolul de a reduce aciditatea gastrică. (n.tr.)

[2] Soluţie medicinală împotriva tulburărilor stomacale şi intestinale, arsurilor, acidităţii gastrice şi greţurilor (n.tr.)

Molia" şi mă simt obligat să mă uit prin cameră după tatăl meu. Mi-ar plăcea să-l văd, deşi m-ar speria al naibii de tare; e mort de aproape şase ani.

– Da, domnule detectiv Molia, zise Jones. După cum spuneam, sunt sigur că testul balistic este o procedură standard, dar această moarte... acest om... a fost un angajat al Casei Albe şi un bun prieten al preşedintelui.

– Mda, cred că am citit pe undeva despre asta.

– Exact.

– Ei bine, spune-i preşedintelui că nu trebuie să transpire pentru chestia asta, Rivers. Mă voi ocupa personal de caz.

Urmă o pauză.

– Sunt sigur că te-ai descurca de minune, domnule detectiv.

Molia simţi că urmează un „dar" şi, cum îi plăcea fiului său T.J. să spună, avea să fie *unul mare*[1]. Asistentul procurorului general al Statelor Unite nu-l dezamăgi.

– Dar nu şi de astă dată. Departamentul de Justiţie se va ocupa de această problemă. Vei înceta investigaţia şi îmi vei preda dosarele.

– Cu tot respectul cuvenit ţie şi preşedintelui, Riv, dar cadavrul...

– Domnule detectiv Molia, mi se pare mie sau mi-ai spus Riv? Lasă-mă să-ţi explic ceva. N-am o poreclă. Am un titlu. Sunt asistentul procurorului general al Statelor Unite. Asta este la Departamentul de Justiţie. Şi tot ăsta e şi locul în care vei trimite dosarele. Am fost destul de clar?

Molia ar fi fost dispus să-i acorde lui Jones circumstanţe atenuante, să presupună că avea prea mult de muncă şi că era prea stresat, ca majoritatea tipilor de la guvern, şi că şi-a uitat manierele acasă, dar detesta să-şi exercite cineva autoritatea asupra lui. Tatălui său îi plăcea să spună că titlurile erau precum fundurile: oricine avea câte unul. În Washington, unii aveau două, ceea ce-i făcea de două ori mai împuţiţi.

[3] Joc de cuvinte intraductibil în textul original, între *but* (dar) şi *butt* (fund) (n.tr.)

– Ei bine, asta da replică! ripostă el. Eşti sigur că te afli într-un birou cu aer condiţionat, Rivers? Pari puţin cam tensionat în dimineaţa asta.

– După cum spuneam...

– De fapt, eu eram cel care vorbea, Rivers. M-ai întrerupt. Şi nu este prima dată, aş putea să adaug. Şi ceea ce spuneam era că, ţinând cont de tot respectul cuvenit ţie şi preşedintelui, cadavrul a fost găsit în Virginia de Vest de un poliţist din Charles Town. Asta înseamnă că este o problemă a poliţiei locale sau, ca să fiu şi mai clar, pentru că am fost nenorocitul băftos care s-a trezit cu noaptea-n cap şi şi-a lăsat patul călduţ ca să se ducă într-acolo, asta înseamnă că e problema mea.

– Începând din acest moment nu mai e problema dumitale, şuieră Jones. Jurisdicţia Departamentului de Justiţie o înlătură pe a poliţiei, iar Casa Albă a cerut în mod expres ca acest birou să se ocupe de anchetă. Orice încercare de amestec din partea dumitale va fi sancţionată cu toată duritatea. Am fost destul de clar, domnule detectiv?

– Ce anchetă?

Urmă ceea ce unora le plăcea să numească „o tăcere plină de semnificaţii", dar pentru Molia era doar „o tăcere prostească". Rivers Jones, asistentul procurorului general al Statelor Unite, din partea Departamentului de Justiţie, îşi extrăgea limba din gât, trăgând de timp printr-o tăcere prostească, străduindu-se să caute un răspuns.

– Poftim?

– Ai spus *anchetă*, Rivers. Despre ce *anchetă* vorbeşti?

– Dacă am spus anchetă, am greşit. Puterea obişnuinţei. Am vrut să spun: „chestiune". Ne vom ocupa noi de această chestiune.

Nu era suficient.

– N-ai greşit. Ai spus că ţi-a cerut Casa Albă să conduci o *anchetă*. Cât se poate de clar, aş putea spune.

Urmă o nouă pauză. Jones era pe punctul de a se înfuria, ceea ce era, de asemenea, previzibil. Atunci când făceai presiuni

asupra unei persoane care n-avea la dispoziție un răspuns, fie că se pierdea, fie se enerva. Din nou, asistentul procurorului general al Statelor Unite nu-l dezamăgi.

– Domnule detectiv Molia, te joci cu mine? Pentru că, dacă asta faci, vreau să știi că nu este câtuși de puțin amuzant. N-am timp. Ordinele mele vin de la președintele Statelor mă-sii Unite. Dacă ordinele acestea sunt destul de bune pentru mine, sunt al naibii de sigur că vor fi destul de bune și pentru dumneata.

Molia își scoase creionul de după ureche și se aplecă pe scaun, înfigând instrumentul de scris într-un hamburger mâncat pe jumătate, de pe o bucată de hârtie cerată galbenă, pătată de grăsime. Apăsase intenționat pe un anumit buton, iar Jones nu avusese suficient creier sau temperament, ca să-l convingă să renunțe. Oamenii care aveau ceva de ascuns erau fie evazivi, fie agresivi. Jones era și una, și alta. În timpul discuției, făcuse două greșeli: îi permisese lui Molia să afle că se desfășoară o anchetă *și* îi divulgase că era implicată și Casa Albă. Instinctul nu-l înșela niciodată.

– Ei bine, domnule asistent al procurorului general al Statelor Unite, Rivers Jones, eu sunt doar un detectiv de poliție și încerc să-mi fac datoria, pe care am jurat s-o fac cât mai bine cu putință acum douăzeci de ani. Așa că, până când primesc ordinele corespunzătoare de la superiorii *mei,* îmi voi conduce *ancheta* în interesul cetățenilor din districtul... mă-sii... Jefferson.

– Cine sunt superiorii dumitale, domnule detectiv Molia?

– Ar fi comandantul secției de poliție, J. Rayburn Franklin... al treilea, spuse el, după care îl auzi pe Rivers Jones închizând telefonul.

9

Birourile de avocatură Foster & Bane
San Francisco

SLOANE IEŞI DIN lift şi parcurse în grabă salonul de recepţie din marmură italiană, cu covoare persane mari, mobilier din piele şi opere de artă pe pereţi. Zone de primire asemănătoare îi întâmpinau pe clienţi la fiecare dintre cele cinci etaje ocupate de Foster & Bane: un decor scump, potrivit unei firme de aproape o mie de avocaţi, care produceau trei sute treizeci de milioane de dolari venit anual, prin birourile răspândite în Statele Unite, Europa şi Hong Kong.

Sloane rămăsese în urmă cu programul; poliţiştii nu se grăbiseră să ajungă la apartamentul lui. Iar după ce ajunseseră acolo, păruseră foarte dezinteresaţi, punând întrebările obligatorii, care constituiau de fapt cam toată ancheta. Sloane n-avea nici o idee cine ar fi putut să-i distrugă apartamentul sau din ce motiv; dar pentru că nu dispăruse nimic de valoare, nici măcar Rolexul, îşi închipuia că magazinele de amanet nu aveau să-i fie de vreun ajutor. Suportase toate, deoarece ştia destule despre companiile de asigurări ca să ştie că prima lor

întrebare va fi dacă a făcut plângere la poliție. Acum, când partea cu raportul fusese rezolvată, trebuia să redacteze cererea, dar ținea la birou documentația despre asigurare.

Fiind aproape ora unsprezece, biroul avea să fie în plină agitație, ceea ce însemna că va fi obligat să răspundă la întrebări de genul: de ce un om care se presupunea că s-ar afla în prima sa vacanță din ultimii cinci ani se întorcea la birou. Se hotărâse să răspundă simplu. Încerca să se ocupe de niște probleme nerezolvate înainte de a pleca din oraș.

Pași hotărât pe lângă biroul de la recepție de la etajul nouăsprezece, încadrat de o priveliște panoramică a golfului San Francisco, care se întindea de la Angel Island până la Bay Bridge, după care trecu, aplecându-se, după colț. Holurile erau goale, deși putea auzi voci revărsându-se din birouri: asociații, trudindu-se să-și asigure „orele facturabile". Mai prețioase decât aurul, „orele facturabile" erau mijloacele pe care marile birouri de avocatură le foloseau ca instrument de măsură pentru productivitatea asociaților și devotamentul acestora față de firmă, fără să mai menționăm taxarea clienților pentru serviciile lor.

Tina Scoccolo reacționă cu întârziere, în timp ce trecea pe lângă ghereta ei închisă cu sticlă. Nu era chip să treci fără să nu te observe.

– Ce naiba cauți aici? Părea mai mult enervată, decât curioasă.

Sloane își duse un deget la buze, fără a-și întrerupe mersul cu pași mari, concentrându-se asupra liniei de sosire de la capătul holului: ușa de la biroul său, din colțul de nord-vest al clădirii.

– Nu sunt aici. Nu m-ai văzut.

Tina ieși din spatele peretelui de sticlă, în timp ce el zbura mai departe.

– Să înțeleg că n-am purtat discuția asta?

Întrebarea ei îl ajunse din urmă pe hol.

– N-am purtat-o. Să-mi preiei apelurile.

– Şchiopătezi.

Deschise uşa biroului său, făcu o jumătate de pas înainte şi se opri brusc, ca un turist în spatele unei funii roşii care limitează accesul vizitatorilor într-un muzeu. Privi spre plăcuţa de pe uşă. DL DAVID SLOANE.

Nu-şi recunoştea biroul. Dezordinea pe care o făcuse în aproape paisprezece ani de practică dispăruse în mod miraculos. Doi ficuşi în ghivece înlocuiseră teancurile de dosare, carnetele galbene pentru însemnări şi probele de la procese care de ani de zile tot ameninţau să se răstoarne peste birou. Putea să distingă până şi modelul gri-albăstrui de pe covorul maroniu. Un mic teanc de scrisori stătea aranjat cu grijă pe suportul de lângă cutia sa cu „Intrări", acum goală. Ultima zi în care-şi amintea că văzuse fundul tăvii fusese şi prima lui zi în firmă. Se simţi pângărit, dar şi eliberat. Asemenea majorităţii avocaţilor, dezordinea îi oferea confort, iar Sloane se înfăşura în ea ca într-un pled. Acum însă nu-şi mai putea aminti de ce toate acele hârtii erau atât de importante şi se simţea ca şi cum i s-ar fi luat o mare greutate de pe umeri.

Strigă de-a lungul holului:

– Tina?

– Regret, îi răspunse ea. Nu te aud. Nu eşti aici.

El zâmbi, păşi peste prag îşi trecu degetele peste birou, detectând urmele unui produs de tratare a lemnului, precum şi un iz de lămâie. Tina îi îndreptase până şi tabloul abstract de deasupra credenţei, cel de lângă diplomele de pe Peretele Vanităţii, unde reperă noua achiziţie. Înrămaseră articolul şi-l atârnaseră printre diplome, încercând să-l ascundă, din motive necunoscute. Titlul fusese formulat într-o manieră foarte arogantă: „Performerul din San Francisco".

Dedesubt era fotografia lui, cea cu care-l plesnise Patricia Hansen peste piept, mult mai groaznică decât titlul, dacă aşa ceva era posibil. Fotograful îl surprinsese lângă o masă dintr-o sală de conferinţă, înclinat ca Turnul din Pisa. O tunsoare proaspătă îi zbârlise şuviţele rebele, iar gelul, pe care îl folosise

din belşug ca soluţie de ultim moment, îi colorase părul castaniu-închis, într-un negru lucios, modelându-l ca pe o mască din plastic pentru Halloween. Lumina care intra prin ferestrele sălii de conferinţe arunca umbre adânci peste maxilarul şi pometii săi proeminenţi, ca nişte rădăcini, îmbătrânindu-l cu zece ani. Tenul măsliniu, sprâncenele dese şi buzele pline îi îndulceau de obicei înfăţişarea, dar cu umbrele acelea sinistre şi părul sculptat, arăta ca un ticălos spilcuit din cărţile cu benzi desenate.

În ton cu titlul şi fotografia, articolul era o schiţă pompoasă despre „cel mai bun avocat pentru cazuri de omucidere din culpă din San Francisco". Bob Foster îi ceruse insistent să stea de vorbă cu reporterul – lucru care îi provoca silă –, apoi îi furnizase reporterului citate care aveau, toate, drept scop atragerea potenţialilor clienţi, nimic care să salveze aparenţele şi să reflecte modestia care îl caracteriza pe Sloane. De la publicarea articolului, Sloane se simţise ca şi cum ar fi avut o ţintă desenată pe spate. Cazurile lui în derulare se dublaseră, iar toate speranţele pe care le nutrise în privinţa unor învoieli se evaporase. Clienţii săi prinseseră curaj, încrezători în şansele lor de reuşită, iar avocaţii părţii adverse priveau asta ca pe o provocare, fiecare dintre ei dorindu-şi să fie cel care-l va da jos de pe postament.

Sloane luă articolul înrămat de pe perete, întorcându-se ca să-l strecoare în sertarul biroului, când uşa încăperii se izbi de perete şi o procesiune de avocaţi, stagiari şi personal intră în marş în frunte cu Tina, strigând: „Surpriză!" şi azvârlind cu confetti. Cineva îi suflă la ureche dintr-o trompetă din carton. Tina ducea pe braţe o jumătate de tort, cu două lumânări în vârf, un „1" şi un „5", cu toate că, la o examinare mai riguroasă, se observa că „1" fusese cioplit grosolan dintr-un „3". Cei şase asociaţi care lucrau pentru Sloane încercau să treacă unul în faţa altuia ca să obţină un loc în faţă, ca nişte copii care se jucau din curtea şcolii, vrând să se asigure că sunt văzuţi, iar cei care încă se străduiau să facă parte din „Maşina

de procese Sloane", așa cum era numită acum, să fie siguri că-i vor strânge mâna.

Tina îi întinse tortul. Sloane lăsă articolul înrămat pe birou, scuturâ steluțele albastre și aurii de pe umeri și smulse serpentinele de hârtie din păr. Literele de pe glazură păreau ca un rebus neterminat:

LȚI
NI

– Pentru ziua cui e tortul ăsta?

– Suflă în lumânări, îl povățui Tina, ignorând întrebarea. Puse tortul pe biroul lui și începu să taie felii. Plănuisem să sărbătorim victoria luni, când ai *spus* că o să te întorci. Regret, dar asta a fost tot ceea ce am putut să fac într-un timp atât de scurt. Îi întinse o farfurie din carton cu un pătrățel de ciocolată.

– Ce-i gălăgia asta?

Bob Foster, cu vocea lui aspră de două-pachete-pe-zi, părea un motor obosit care dădea rateuri într-o dimineață rece. Intră in biroul lui Sloane, strălucind într-o cămașă albastră bine croită cu guler alb, butoni din onix și cravată pictată manual, o formă de rezistență împotriva modei hainelor obișnuite popularizate de industria tehnologică, pe care firmele de avocatură din Francisco le îmbrăcaseră cu reținere. Mulțimea se dădu la o parte din calea lui Foster, la fel cum apele Mării Roșii se despărțiseră în fața lui Moise.

Foster îl înfruntă pe Sloane.

– Două ore? Ai ținut juriul două ore, Sloane? Ce te-am învățat eu? rosti el, cu o indignare glumeață, stârnind râsetele grupului. Îl apucă de mână. Bună treabă! Nu credeam c-o să ne mai salvezi fundurile de data asta. Frank Abbott m-a sunat la prima oră, azi-dimineață. E foarte fericit. S-ar putea să-l bat la golf în weekendul ăsta.

Sloane se sili să zâmbească.

– Minunat.

Foster se aplecă în față, cu un aer conspirativ.

– Știu că puțoiul ăla e o mare pacoste. Toți știu asta, dar e nepotul lui și, crede-mă, cu Paul Abbott la cârmă, Abbott Security va fi într-o primejdie mai mare decât niște porci la o fermă, ceea ce pentru noi înseamnă o afacere bună. Și-a concediat avocații. Ne trimite șapte dosare în derulare.

Lui Sloane i se făcu rău.

– Să sperăm că episodul ăsta cu Scott n-o să schimbe *prea* mult procedurile companiei. Foster se retrase și dădu drumul mâinii lui Sloane. Îi privi în treacăt hanoracul, șapca de baseball cu emblema celor de la San Francisco Giants și blugii. Ce naiba cauți aici? Nu ți-ai mai luat o vacanță de pe vremea când eram șaten. Credeam că ai plecat să te cațeri pe vreo stâncă, pe undeva.

– Am venit să mă ocup de unele probleme nerezolvate.

Foster își arcui o sprânceană.

– Nu-i vinde castraveți grădinarului, Sloane! O problemă sau două nerezolvate într-o vineri se transformă într-o jumătate de zi; pe urmă, ajungi la concluzia că ai putea, la fel de bine, să stai până la sfârșitul zilei, ca să ai weekendul liber, dar nu ajungi la prima problemă nerezolvată de pe listă, pentru că telefonul sună de sare din furcă, asociații tăi petrec mai mult timp la tine în birou decât la ei și n-ai timp nici să te duci să faci pipi. Următorul lucru pe care o să-l mai constați o să fie că s-a făcut duminică și te sună nevasta, spunându-ți că vrea un afurisit de divorț și jumătate din venitul tău... Cunoaștem toate astea.

Grupul izbucni în râs, deși era mai mult adevăr decât umor în tirada lui Foster. Jumătate dintre asociații de la Foster & Bane divorțaseră cel puțin o dată, iar Foster, de două ori. Acesta din urmă își privi ceasul.

– Un sfert de oră. Apoi, te scot personal afară în șuturi de-aici. Se întoarse către ceilalți. În regulă, oameni buni, mâncați-vă tortul și întoarceți-vă la muncă, să poată și omul să plece în vacanță.

Rostogoli o felie zdravănă de tort pe o farfurie, își linse ciocolata de pe degete și dispăru după colț, lătrând de-a lungul holului la un telefon care suna.

– Vin acum, pentru numele lui Dumnezeu!

Grupul se împrăștie cu strângeri de mână și cu semne cu degetele mari ridicate, până când rămase numai Tina.

– Parcă ai zis că pleci de azi. Credeam că te duci să te cațări pe stânci, zise ea.

Sloane se duse în spatele biroului și ridică o scrisoare din vârful grămezii.

– Voiam să-mi fac ordine pe birou, ca să nu mai am grija asta. Se pare că nu mai e nevoie. Mulțumesc că ai făcut curățenie pe aici.

– Eu și cele două buldozere.

Sloane arătă cu capul către ficuși.

– Plantele dau bine.

– M-am gândit că ai nevoie de mai mult oxigen.

– Aici sau în general?

– Refuz să mă pronunț[1].

– A ce miroase?

– A aer curat.

Se răsuci pe călcâie și închise ușa. La treizeci și trei de ani, Tina Scoccolo era cu patru ani mai tânără decât Sloane, dar, uneori, îl trata ca o mamă, poate din obișnuință. Avea un băiat de nouă ani, Jake, dintr-o căsătorie eșuată, care o transformase într-un părinte unic la matura vârstă de douăzeci și patru de ani, experiență care, în aparență, o întărise. Sloane nu știa ca ea să fi mers vreodată la vreo întâlnire, deși ocaziile nu lipsiseră. La petrecerile firmei, unde avocații beau prea mult și se cuplau cu prea multă dezinvoltură, Tina juca rolul unei delicatese într-un castron cu fructe. La înălțimea ei de 1,73,

[1] În textul original, *I plead the Fifth*, care s-ar traduce literal prin „Invoc al Cincilea Amendament". Acest amendament la Constituția Statelor Unite prevede, printre altele, că o persoană poate refuza să facă anumite afirmații prin care s-ar incrimina. (n.tr.)

avea constituţia unui alergător, picioare suple şi umeri puternici, care se subţiau către talia îngustă. Deşi nu era o frumuseţe, era foarte atrăgătoare. Părul cafeniu-roşcat, lung până la umeri, îi încadra tenul deschis, cu o urmă de pistrui la rădăcina nasului, care-i dădea un aer tineresc. Avea nişte ochi albaştri care scânteiau atunci când râdea, devenind de un cenuşiu rece ca piatra atunci când se supăra. Tina fie ignora avansurile nedorite, punându-i pe avocaţi la punct cu câte-un comentariu abil – de regulă, despre soţii –, fie părăsea petrecerile devreme, înainte ca alcoolul să dezlege limbile.

– Eşti bine? Îşi încrucişă braţele ca un diriginte de şcoală în aşteptarea unui răspuns sincer.

– Da, spuse el.

– Pari obosit.

– Sunt obosit. Asta fac procesele: te obosesc.

– Nu eşti bolnav?

– N-ai tu norocul ăla!

Ea se apropie, examinându-i faţa.

– Ce e cu cucuiul de pe fruntea ta?

Sloane îşi trase pe ochi cozorocul şepcii.

– Un cucui şi-atât. M-am lovit la cap.

– Căţărându-te pe stânci? îl întrebă ea, pe un ton dezaprobator.

– Nu încă.

Îşi scoase hanoracul şi se aşeză în fotoliul din piele, dar Tina rămase hotărâtă pe poziţie. După atâţia ani petrecuţi împreună, ştia când el turna gogoşi şi Dumnezeu îi era martor că ea nu ezita niciodată să-l tragă la răspundere şi că nici acum n-o va face.

Sloane se lăsă pe spate.

– Bine. Cineva mi-a spart apartamentul şi l-a distrus. Mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineţii ocupându-mă de asta.

– E oribil. Ai...

– Chemat poliția? Da. Au venit, au făcut un raport, dar asta e tot ceea ce vor face, pentru că n-au suspecți și se pare că n-a dispărut nimic de valoare.

– Ai de gând să...

– Fac o cerere la compania mea de asigurări? Da. E unul dintre motivele pentru care am venit.

– Ai...

– Vreo idee despre cine a făcut-o? Nu, doar suspecții obișnuiți, cei care mă urăsc.

Se încruntă la el.

– Bine, așa să fie. Se întoarse să plece.

El lăsă jos teancul de scrisori.

– Tina?

Ea se întoarse.

– Îmi pare rău. Sunt doar puțin obosit și frustrat. Nu voiam să mă descarc pe tine.

– Scuzele sunt acceptate. Pot să te ajut cu ceva?

– Te pricepi să alegi mobilă din cataloage?

– Ți-au distrus și mobila?

– Am nevoie de o canapea și de un fotoliu asortat. Din piele. Culori obișnuite. Doar ceva pe care să stau. Mai am nevoie de un televizor și de o combină muzicală, și de o saltea nouă.

– Ți-au furat salteaua?

– Nu, doar au sfâșiat-o.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Asta-i întrebarea. Găsește pe cineva care s-o livreze. Trece comanda pe cartea mea de credit.

– Am mână liberă?

– Nu-mi goli contul. A, și ești amabilă să-mi aduci dosarul personal de asigurare a clădirii?

Așteptă ca ea să plece și să închidă ușa. Se roti cu fotoliul către o priveliște panoramică de un albastru cristalin, un cer lipsit de nori deasupra apelor cenușii ca ardezia ale golfului

San Francisco. Un avion lăsase o mică dâră albă, ca o tuşă rătăcită de penel a pictorului pe o pânză albastră.

Cinci minute mai târziu, Tina intră din nou.

– David... La ce te uiţi?

Se întoarse de la fereastră.

– Admiram priveliştea pentru o clipă, asta-i tot.

Ea se apropie de fereastră.

– De ce?

– De ce mă-ntrebi de ce? De ce nu?

– Pentru că, în zece ani de când sunt aici, nu te-am mai văzut făcând asta până acum. Îi întinse trei biletele roz cu mesaje şi patru scrisori nesemnate. Pe celelalte le-am redirecţionat către mesageria vocală.

În urma succesului de care se bucura, ea începuse să-i trieze apelurile şi e-mailurile. Recunoscu primele două mesaje şi le categorisi ca „neurgente". Nu recunoscu cel de-al treilea nume.

– Cine e Joe Branick?

10

Charles Town,
Virginia de Vest

– CÂRTIŢĂ!

Vocea lui J. Rayburn Franklin bubui de-a lungul holului ca o avalanşă, făcând ca paharele cu cafea şi hârtiile să zboare de pe birouri. Marty Banto se smuci pe scaun, îşi lovi genunchiul de un sertar şi scoase o înjurătură.

– Mama mă-sii! O luăm iar de la capăt.

Înfăţişarea lui Franklin era întotdeauna dezamăgitoare. Era singura persoană din câte întâlnise Tom Molia care nu putea concura cu propria voce. Vocea era de politician supraponderal, fumător de trabuc sau de antrenor de fotbal al unei echipe de liceu. Cu ochelarii rotunzi, cu rama din sârmă, pe o faţă slabă şi mereu încordată, Franklin arăta ca un contabil constipat în perioada scadenţei impozitelor. Tonul baritonal trebuie să fi fost un dar de la Dumnezeu, o armă din ceea ce, altfel, părea să fie un arsenal gol.

Asistentul procurorului general al Statelor Unite, Rivers Jones, se mişcase repede.

Franklin își smulse ochelarii de la ochi, operațiune în cursul căreia își agăță una din sârme de ureche, care se îndoi în timp ce se lupta s-o elibereze, ceea ce nu avu alt efect decât să-l enerveze și mai mult. Rămăsese fără suflare, cu toate că drumul de la biroul său până acolo măsura, poate, douăzeci de metri.

– Vrei să-mi explici cum, în cursul unei conversații de cinci minute, ai reușit să-l calci pe coadă pe un asistent al procurorului general al Statelor Unite *și* să-l insulți pe președintele Statelor Unite?

– La naiba, Rayburn, tot ceea ce am spus...

Franklin ridică o mână.

– Nu mă interesează ceea ce ai spus sau ceea ce ai de spus. Ceea ce mă interesează este ceea ce a avut el de spus cu privire la ceea ce ai spus tu. Ai cumva vreo plăcere perversă în a-mi face viața nefericită?

– Rayburn...

– N-ai alte treburi care să te țină ocupat?

– Șefu'...

– Pentru că, dacă n-ai, ți-aș sugera din toată inima să găsești ceva. Franklin își depărtă cu câțiva milimetri arătătorul de degetul cel mare și se aplecă mult înspre Molia. Sunt uite-atât de aproape de o pensionare forțată și, dac-o fi să plec, îți garantez că te voi lua cu mine.

– Individul era o jigodie, Ray. Naiba să mă ia, aveam grijă de tine.

Franklin schiță un zâmbet, care semăna mai mult cu o grimasă.

– Aveai grijă de mine? Se lăsă pe spate și-și flutură brațele, cu ochelarii legănându-i-se în mână. Ei bine, la naiba, de ce n-ai spus așa? Cred că am comis o greșeală. Cred că ar trebui să-ți mulțumesc.

– Ești sarcastic, nu?

– Nu, Cârtiță, ce te face să crezi una ca asta? E greu de crezut că tu ai spus unui procuror al Statelor Unite, care suna din partea președintelui Statelor Unite...

– ... Statele *mă-sii* Unite.

– Ce?

– El le-a spus „Statele *mă-sii* Unite".

– Nu dau doi bani pe cum le-a spus... Din cauza ta am fost muşcat de fund atât de tare, încât s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă aşez pe scaun timp de o săptămână în biroul *mă-sii*.

Franklin rostise ultima propoziţie la câţiva centimetri distanţă de faţa lui Molia, câteva şuviţe din părul său rărit, pe care-l pieptăna cu cărare pe mijloc şi-l dădea pe spate, căzându-i peste ochi.

– Chiar *eşti* sarcastic.

Franklin se retrase.

– Haide, Cârtiţă. Hristoase! Termină cu prosteala!

Molia vorbi cu delicateţe, ca atunci când încerci să împaci un copil.

– A numit-o *anchetă*, Ray. De ce crezi că ar fi numit o procedură obişnuită într-un caz de sinucidere *anchetă?*

Franklin clipi de câteva ori. Putea să fie o clipire neîncrezătoare, ca şi cum nu-i venea să creadă ceea ce auzise, sau putea să fie o pauză prin care îşi recăpăta sângele rece, dar Molia bănuia că nu era nici una, nici alta. Era doar o clipire de supărare, cu o urmă de curiozitate. Oricât de mult l-ar fi supărat pe J. Rayburn Franklin, Molia era cel mai bun detectiv al lui, iar instinctele sale rareori dădeau greş.

– Nu mă interesează cum i-a spus, rosti Franklin. Nu m-ar fi interesat nici dacă i-ar fi spus Cina cea de Taină a lui Hristos. Ceea ce mă interesează este să-mi păstrez slujba. Presupun că şi tu vrei sau eşti atât de bogat încât nu-ţi pasă, iar eu nu ştiam?

– Nu-mi place chestia asta, Ray. Mă deranjează la stomac.

– Cu regimul tău, nu mă mir. Mănânci tot felul de porcării de care nici măcar un ţap nu s-ar atinge. Îşi puse ochelarii, îşi dădu pe spate părul de pe frunte şi-l netezi pe margini cu

palmele, calmându-se. După câteva clipe, întrebă: Deci, ce te deranjează?

– Încă n-am nici o veste de la Coop.

– Coop şi-a luat liber în weekend. A făcut cerere acum două săptămâni.

– Nu răspunde nimeni...

– ... La el acasă. Ştiu. Asta pentru că soţia lui e plecată în Carolina de Sud, să arate copilul familiei ei. Coop profită de ocazie ca să se ducă la vânătoare şi la pescuit. Ea a luat maşina, aşa că el a făcut cerere să folosească în weekend automobilul de serviciu. Eu i-am aprobat-o. A zis că-şi ia zborul imediat după ce-şi termină tura. Nici eu, şi nici tu n-am pleca imediat după ce ieşim dintr-o tură de noapte de douăsprezece ore, în patrulare. Dar noi nu mai avem douăzeci şi cinci de ani, Cârtiţă.

– Şi cum rămâne cu parcul? De ce să plece, Ray, de ce să părăsească, pur şi simplu, scena crimei?

– Coop e un boboc, Cârtiţă. Bobocii fac lucruri prosteşti; ştii şi tu asta. Probabil că s-a speriat atunci când şi-a dat seama că e în afara jurisdicţiei lui şi n-avea chef să se întoarcă aici ca să dea de dracu' şi să-şi petreacă vacanţa completând hârţoage. Tu, mai bine decât oricine altcineva, ştii cum se spune: „Mai bine ceri iertarea, decât permisiunea". Naiba să mă ia, am impresia că tu ai *inventat-o*. Coop o să vină încoace luni, târâş, să ceară iertare. O să-i tăbăcesc atunci fundul. Între timp, în chestiunea Branick, ultima oară când am verificat, Departamentul de Justiţie avea destui oameni, în regulă? Aşadar, ca să nu existe nici o neînţelegere între noi, o să ţi-o spun mai rar. Lasă... baltă... dosarul. Dacă ai ceva în lucru, renunţă.

– Ce-ar trebui să fac cu el? Lui Molia îi plăcea să-l lase pe Franklin să aibă ultimul cuvânt. Asta îi măgulea egoul.

Franklin nu-l dezamăgi.

– Iei dosarul, ţi-l pui pe scaun... şi... te... aşezi... pe... el. Franklin porni spre uşă, apoi se întoarse în prag. Vorbesc

serios, Cârtiţă. Nu vreau să aud nici măcar *zvonuri* cum că ai lucra la dosarul ăla.

Molia ridică mâinile, de parcă ar fi fost arestat.

– Nici o problemă. Am destule lucruri care să mă ţină ocupat.

– Uneori, nu sunt chiar atât de sigur, replică Franklin, iar sunetul pantofilor săi lipăind pe linoleum se pierdu de-a lungul holului. În clipa în care trecu de colţ, aruncă o privire înapoi prin fereastra cu plasă. Molia se ridică, închise dosarul, îl aranjă cu grijă pe scaun şi se aşeză pe el.

11

TINA SMULSE bileţelul din mâna lui Sloane şi-l privi de parcă s-ar fi îndoit de propriul scris, după care i-l înapoie.

– Nu ştiu.

Sloane izbucni în râs.

– Să înţeleg că n-a lăsat nici un mesaj?

Ea luă din nou bileţelul, îl mai examină o dată şi i-l înapoie.

– Scrie aici că ar fi lăsat vreun mesaj?

– Atunci, cine e?

– De unde vrei să ştiu? Probabil, ultimul tip de 23 de ani care-a dat lovitura, cu pontul săptămânii la bursă. Acum primeşti câte cinci de-astea pe săptămână.

El zâmbi.

– Crezi că noi putem afla?

– Sună la numărul de-acolo.

Sloane ridică din sprâncene.

– A, am înţeles. „Noi" însemna „eu".

Tina îi smulse hârtiuţa din mână dându-şi ochii peste cap şi ieşi pe uşă, bombănind.

Un minut mai târziu, intră.

– Te-ai mişcat repede.

– Poate că nu destul de repede. Tocmai a sunat Dianne. Înălțimea Sa vrea să discute cu tine despre întâlnirea de luni dimineață cu TransAmerican Insurance. Vrei să-ți blochez următoarele trei ore din zi pentru pisălogul ăsta?

Sloane n-avea dispoziția necesară pentru o întâlnire cu Bob Foster.

– Ce i-ai spus?

– Am dus-o cu preșul, i-am spus că ești la baie. Dacă sună din nou, o să-i spun că ai plecat înainte să-ți pot transmite mesajul. Îi adresă un zâmbet condescendent.

Sloane se ridică și-și înșfăcă hanoracul de pe spătarul scaunului.

– Ești un geniu.

– Vorba lungă, sărăcia omului. Vreau o mărire de salariu.

– M-aș opri să pun o vorbă bună pentru tine, dar nu vreau să pici de mincinoasă în fața lui Dianne. Weekend plăcut!

Tina îi puse o mână pe piept, ca un paznic de liceu, îi întinse dosarul cu documentele de asigurare și-i îndesă trei hârtii sub nas, împreună cu un stilou.

– Stai puțin, domnule Performanță. Vreau să-mi dai un autograf.

El își mâzgăli numele, întinzându-i pe rând hârtiile.

– La urma urmei, ce semnez aici?

– Nimic important. Mărirea salariului pentru Tina. Concediu cu plată pentru Tina. Raportul meu anual. Mi-am luat libertatea să le completez eu pentru tine.

El îi întinse stiloul.

– Cum te-ai descurcat anul ăsta?

– Minunat, ca întotdeauna.

– Mă bucur pentru tine. Își strecură în buzunar bilețelul roz împăturit, lovi tabloul de pe perete, strâmbându-l, apoi îi făcu cu ochiul în timp ce trecea pe lângă ea, dispărând pe hol.

12

TOM MOLIA AŞTEPTĂ până târziu, când Clay Baldwin n-ar fi considerat asta nimic altceva decât un salt timpuriu spre weekend. Mutase chiar şi afurisitul de magnet din coloana de „INTRĂRI" în cea de „IEŞIRI", ceea ce întotdeauna îi provoca o mâncărime în dos. Bănuia că panoul era ideea lui Franklin, cumnatul lui Baldwin. Lui Franklin îi plăcea să ţină socoteală ofiţerilor săi, mai ales lui Molia. După douăzeci de ani în care venise şi plecase după pofta inimii, lui Molia nu-i plăcuse ideea că stătea cineva cu ochii pe el, poate cu excepţia soţiei lui, care-şi câştigase acest drept suportându-l timp de douăzeci şi doi de ani de căsătorie. Declarase război panoului.

În Chevrolet-ul său verde smarald din 1969, reluă în minte discuţia cu asistentul procurorului general al Statelor Unite, Rivers Jones. Hotărâse să-l scuture un pic pe Jones ca să vadă dacă avea să cadă ceva. Căzuse, la fel ca frunzele toamna. Faptul că Jones folosise termenul „anchetă" nu era o scăpare. Departamentul de Justiţie ancheta un simplu caz de sinucidere, iar această cerere venise, aparent, de la Casa Albă. De ce? Singura explicaţie logică era că, de fapt, cineva nu prea credea că fusese o sinucidere, ceea ce însemna că era

vorba, mai probabil, de o omucidere, de aici rezultând că era problema lui Tom Molia.

Coti la dreapta pe Sixth Avenue, intră pe alee și parcă în spatele clădirii cu două etaje, din cărămidă și ipsos, cu geamuri din sticlă fumurie, apoi coborî din mașină. Valuri de căldură se ridicau din asfaltul ca niște pâlpâiri fantomatice. Era leoarcă înainte de a deschide o ușă metalică de siguranță, neîncuiată, și de a urca treptele din spatele clădirii. Personalul plecase probabil. La capătul scării, deschise o ușă, intrând într-un birou cu aer condiționat, în care se auzea ritmul exploziv al formației irlandeze U2. Trecu prin zona de recepție, către un hol îngust, simțind mirosul visceral al unei autopsii în desfășurare, care-i amintea de gustul ficatului.

Doctorul Peter Ho stătea pe un scăunel cu roți, aplecat deasupra unui trup înfășurat parțial într-un sac verde-închis pentru cadavre. Ținea între dinți capătul unei lămpi cu laser de mare putere, folosindu-și mâinile ca să manevreze pensele și forcepsul, îndepărtând fâșii de piele. Ho era personificarea concentrării, exceptând faptul că la câteva secunde ciocănea cu instrumentele medicale din oțel inoxidabil de marginea unui recipient aflat în apropiere, în ritmul trupei lui preferate.

Molia încetini, păși ușor, se întinse și-l apucă de umăr pe Ho.

Legistul districtului țâșni în picioare de parcă scaunul l-ar fi propulsat în mijlocul camerei, pe podeaua acoperită cu linoleum. Scuipă lampa cu laser în cavitatea toracică a cadavrului. Proiectorul de pe frunte sări de la locul lui și ochelarii, cocoțați pe rădăcina nasului, căzură bălăngănindu-se atârnați de un lanț în jurul gâtului.

Ho începu să gâfâie, încercând să-și recapete suflarea, roșu la față.

– Fir-ar al naibii, Cârtiță! Ți-am spus să nu mai faci asta.

Molia recuperă taburetul, râzând.

– Doar n-ai crezut că sunt unul dintre pacienții tăi, furișându-mă prin spatele tău, nu, Peter? S-ar fi săturat de gluma

asta, dacă Peter Ho n-ar fi reacţionat atât de însufleţit. Asiaticul corpolent, cu faţa durdulie, n-ar fi recunoscut niciodată, dar Molia era convins că legistul districtului se temea de morţi. Era ca şi cum unui mecanic i-ar fi fost frică de maşini.

– Mai fă asta şi altă dată şi o să *fii* unul dintre pacienţii mei. Răsuflă din nou adânc. O să-mi provoci un nenorocit de atac de cord.

– Nu poate să treacă omul pe-aici ca să te salute?

– Vrei să treci pe-aici? Vino pe uşa din faţă, ca o persoană normală, ca să pot auzi afurisita aia de sonerie. Ho îşi aranjă proiectorul pe centrul frunţii.

Molia ridică o mână, apărându-se de fasciculul strălucitor.

– Uşa din spate e mai aproape de parcare. În plus, n-ai fi putut auzi soneria din cauza zgomotului ăstuia, şi amândoi ştim că eu nu sunt normal.

– U2 nu e zgomot şi sunt de acord: eşti departe de a fi normal.

Molia se aşează pe scăunel şi alunecă până la capul învelit al cadavrului.

– Ar trebui să încui uşa din spate, Peter. Ar putea fi o problemă de securitate. Se poate strecura cineva, înăuntru, peste tine. Culese un instrument cu doi colţi care părea să fie ascuţit şi împunse aerul cu el, ca să-şi sublinieze cuvintele.

Ho luă forcepsul.

– Drăguţ. Mulţumesc, ăsta era sterilizat. Lăsă să cadă unealta într-o tavă metalică. De acum încolo, mă voi ocupa personal ca Betty să încuie uşa aia nenorocită în fiecare seară, înainte să plece acasă.

– Sunt sigur că aşa o să facă, spuse Molia. Betty nu încuia niciodată. Ridică materialul în care era înfăşurat capul cadavrului. Individul ăsta nu arată prea bine, Pete. Cred că l-ai pierdut.

Ho trase pânza la loc.

– Puţin respect pentru morţi. Nici tu n-ai arăta prea bine dacă te-ar perfora cineva cu un glonţ de calibrul doisprezece.

– Accident de vânătoare?

– Accident de bucătărie. Cel puțin, asta e varianta soției și până acum a rămas pe poziții. Se pare că e doar o coincidență faptul că l-a împușcat în aceeași după-amiază în care a aflat că o înșela cu o vânzătoare de la raionul de băcănie al magazinul Winn-Dixie[1] din localitate.

Molia își înclină capul într-o parte și plescăi din limbă.

– Ah! Să ambalezi o vânzătoare de la băcănie. Asta chiar e o schimbare.

Ho bătu toba pe un vas metalic.

– Bum-dum-bum! Să nu-ți lași slujba de zi cu zi[2]. O să mori de foame. Șeriful a zis că ea a intrat în casă și l-a trântit peste sandvici. Ho arătă către cămașa bărbatului. Încă mai avea maioneză pe cămașă, când l-au adus. Ho își scoase mănușile din latex și-și șterse palmele pe șorțul din cauciuc. Mulțumesc pentru cadavrul de azi-dimineață, amice. Poate c-o să izbutesc să-ți întorc serviciul: să te injectez cu virusul hepatitei sau ceva de genul ăsta.

Atunci când Molia îi trimisese cadavrul lui Joe Branick în dimineața aceea, Ho nu ajunsese la birou.

– S-a întâmplat ceva?

Ho îl maimuțări.

– S-a întâmplat ceva?... După cum am spus, o să mori de foame. Se duse spre o chiuvetă albă din porțelan ca să se spele pe mâini. Lumea mă înnebunește, asta s-a întâmplat. Și să nu-mi spui că nu știi despre ce vorbesc.

– Departamentul de Justiție?

– Printre alții. Familia. Reporterii.

Își șterse mâinile cu un prosop din hârtie, pe care-l aruncă la gunoi, apoi și le duse la spate, ca să-și desfacă șorțul, pe care îl atârnă într-un cui de lângă ușă, înainte de a dispărea în

[1] Numele unor supermarketuri care alcătuiesc un lanț cu sediul central în orașul Jacksonville din statul american Florida. (n.tr.)

[2] În original, *don't quit your day job*, replică foarte populară, adresată de obicei celor care încearcă să facă glume, dar n-au nici un haz; prin extensie, celor lipsiți de talent. (n.tr.)

biroul lui. Câteva clipe mai târziu, muzica se opri şi Ho se întoarse cu un dosar, purtând un tricou negru pe care era imprimat chipul solistului de la U2, Bono.

– Livrată personal. Ţinea în faţă foaia cu faxul de la Departamentul de Justiţie, ridicându-şi ochelarii bifocali pe rădăcina nasului. Branick, Joe. A se elibera fără întrebări de medicul legist. Etcetera, etcetera, etcetera. Închise dosarul şi-l privi pe Molia pe deasupra lentilelor. Ăsta aş fi eu. Asta înseamnă că nu va avea loc nici o autopsie. Asta înseamnă că reuşesc să merg acasă şi să-l văd pe Jason aruncând la coş în seara asta.

– Au meci diseară?

– Maggie m-a rugat să-ţi aduc aminte. De ce nu-ţi iei măcar un calendar?

– Crezi că individul ăsta s-a sinucis? vru să afle Molia.

– N-am de unde să ştiu. Nu m-am apropiat de cadavru. Acum, nu mai e nevoie s-o fac.

– Dar mai e aici?

Ho arătă peste umăr, cu dezinteres, spre boxa frigorifică din oţel inoxidabil cu multe sertare.

– În frigider. Vin după el mâine-dimineaţă, la prima oră. Toate hârtiile sunt semnate. Se duse la o masă aflată dedesubtul dulapurilor pline cu cărţi groase despre patologie, anatomie, toxicologie şi medicină judiciară.

– Dacă ştiai că te vor opri, de ce te-ai mai apucat de hârţogărie?

– N-aveam de gând s-o fac, dar m-a sunat soră-sa din Boston. Genul de avocat bine plasat, lătrând ordine. Mi-a zis că vrea să ştie exact cauza morţii, insistând asupra lui „exact". Aşa că m-am apucat de hârţogărie. Apoi m-a sunat domnul Jones, care-mi cerea să pun frână. A urmat faxul. Presupun că ai primit şi tu unul similar, din moment ce erai următorul pe lista lui de prieteni asupra cărora ţine să-şi exercite farmecul şi căldura.

– Ia stai puţin. Molia se ridică de pe scaun. Sora spunea că vrea rezultatele rapid; a spus şi de ce?

– Nţ.

– Pe urmă, Departamentul de Justiţie îţi spune să te opreşti?

– Îhî.

– Dar nu-ţi dă nici o explicaţie.

– Nţ. Ho stinse luminile din biroul său. Presupun că n-au avut încredere în doctorul ăsta de ţară, ca voi toţi.

Ho era din Philadelphia, la fel de „ţăran" ca şi Molia.

– Ai sunat-o să-i spui?

– Pe soră-sa? Pentru ce? Ho traversă camera şi stinse lumina de deasupra unei mese cu sertare metalice. Nu-mi pasă. Să se ocupe altcineva de ciopârţeală.

– De ce este implicat Departamentul de Justiţie, Peter?

Ho ridică din umeri.

– A fost prieten cu preşedintele.

– Mda, asta zic ei. Dar se ocupă de treaba asta de parcă nu s-ar fi sinucis. Jones şi-a ieşit din fire cu mine...

– Ce surpriză!

– Şi a început să azvârle cu vorbe ca *anchetă*. De ce ar fi anchetat o sinucidere banală?

Ho stinse lumina şi trecu pe lângă el.

– Nu ştiu.

– Şi Jones a spus că ordinele lui vin de la preşedinte.

Ho se opri în loc.

– Serios?

– Mda, serios.

Ho respinse ipoteza cu o fluturare a mâinii.

– Au fost prieteni. Preşedintele are un interes personal aici, iar familia niciodată nu vrea să creadă că o rudă s-a sinucis. Ştii asta.

– Mă supără măruntaiele.

– Te supără pentru că mănânci porcării. Sper că n-o să trebuiască niciodată să te deschid. Probabil c-o să găsesc cutii din tablă şi o plăcuţă de înmatriculare.

– N-a existat nici un apel de la dispecerat în noaptea aia, Peter. N-a fost nici un apel la 911 care să raporteze un cadavru. Am verificat.

Ho se gândi o clipă.

– Şi atunci, cum a aflat Coop despre asta?

– Bună întrebare! Şi am o teorie, dar hai să presupunem, pentru moment, că el nu trebuia să afle despre asta. Să spunem că a dat peste ceva de care nu trebuia să ştie. Asta schimbă considerabil datele discuţiei noastre cu Jones, nu-i aşa?

Faţa lui Ho se încordă de parcă ar fi calculat o ecuaţie matematică şi asta l-ar fi chinuit în fiecare clipă. Apoi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge gândul.

– Te pripeşti cu concluziile. Nu există fapte... Să fim serioşi, Departamentul de Justiţie? De ce naiba ar fi ei implicaţi în ceva... E ridicol.

– Asta este ceea ce vreau să spun. Nu s-ar fi implicat dacă *ar fi fost* o sinucidere. Molia lăsă deducţia să trezească interesul lui Ho. Singura modalitate de a afla dacă fusese o sinucidere era să facă o autopsie.

– E uşor să aflăm.

– Mda?

– *Dacă* aş face ceva, ceea ce *n-o* să fac. Ho îşi puse pe el un hanorac uşor, pe pieptul căruia erau întipărite cuvintele *Charles Town Little League,* deasupra cuvântului *Dodgers.*

– Nu eşti curios? îl întrebă Molia.

Ho se îndreptă spre masă şi încheie fermoarul sacului, pregătindu-se să pună cadavrul înapoi în frigider, pe timpul nopţii.

– Nu destul încât să-mi prind degetele într-o chestie ca asta. Mi-am primit foile de drum, Cârtiţă. La fel şi tu. Lasă Departamentul de Justiţie să scoată totul la capăt. Dacă nu s-a sinucis, vor şti asta destul de curând.

Molia vorbi spre spatele lui Ho.

– Probabil, ai dreptate. Probabil că nu e nimic. Doar o mare coincidenţă: ca şi la tipul cu Winn-Dixie şi la cel care verifica

bagajele. Se întoarse şi porni pe hol. Sunt prin preajmă, în weekendul ăsta. Sună-mă! Poate-i ducem pe băieţi la pescuit.

Ho scoase pe gură un jet de aer, precum o balenă care-şi curăţă orificiul pentru respiraţie.

– Nenoro... De ce-mi faci una ca asta? Ştii că acum va trebui să aflu.

Molia zâmbi. Ho era genul de tip care ar fi luat un roman şi ar fi citit mai întâi ultima pagină.

– Poţi afla fără să-şi dea seama cineva de asta, Peter?

– Tu eşti ăla care-şi face griji?

– Nu văd nici un motiv pentru care să stârnim suspiciuni.

Ho se gândi preţ de câteva clipe.

– Până la un punct. Nu va fi prea greu cu o rană de glonţ: iei o bucată mică de piele cu arsuri de praf de puşcă de la tâmplă, o compari cu arsurile de pe degete şi cu reziduurile de praf de sub unghii, verifici traiectoria glonţului, iei puţin sânge, să vezi dacă nu conţine chimicale. Nu e în nici un caz o dovadă concludentă, dar e sigur. Nimeni n-o să ştie că s-a făcut ceva.

– Cât ar putea să dureze? *Dacă* ai face asta.

– Ei vin după cadavru dimineaţă. Este chiar atât de important, Tom?

– Ar putea fi.

Ho îşi scoase hanoracul şi se întoarse la chiuvetă, de unde-şi luă şorţul, înjurând în barbă, deşi se simţea cu inima îndoită şi silit.

– Să-i explici tu asta lui Jason. Îşi săpuni abundent mâinile, ca şi cum ar fi încercat să-şi jupoaie pielea. O să se supere pe mine pentru că lipsesc de la meciul lui.

– O s-o pun pe Maggie să filmeze. Cât durează până obţinem ceva?

Ho înşfăcă mai multe prosoape din hârtie.

– O să duc mostrele la laborator mâine. Până ies rezultatele, trec cel puţin două zile. Analizele de sânge pot să dureze zece zile sau mai mult. Vrei să grăbesc lucrurile?

Molia clătină din cap.

– Nu. Va trebui să aştept. Răbdarea este o virtute, corect?

– Nu şi pentru tine.

– Mulţumesc, Pete. Porni iar spre hol, dar se opri din nou, pradă unui gând. Ce nume o să foloseşti pentru testele de laborator? Nu poţi să le ceri sub numele lui.

Ho îşi plesni mănuşile, deschise sacul verde al cadavrului la care lucra şi scoase o etichetă galbenă ataşată de degetul mare de la picior.

– Dunbar, John.

Ridică privirea spre Molia.

– Voi avea nevoie de un test balistic. Fără el, arsurile de praf de puşcă nu vor fi de prea mare ajutor.

– O să văd ce pot face. Molia porni pe hol.

– Şi foloseşte uşa din faţă, de acum încolo! ţipă Ho după el.

Apoi intră în biroul lui, porni muzica şi se îndreptă spre frigiderul din oţel inoxidabil ca să scoată cadavrul aflat dincolo de uşa cu eticheta: „Branick, Joe".

13

SLOANE SE SPRIJINI DE peretele din lemn de cedru de lângă uşa apartamentului său, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea. Transpiraţia îi formase cercuri pe bluză şi-i picura de pe frunte şi de pe tâmple. Două uşi mai încolo, burghiul lăcătuşului zbârnâia, în timp ce instala un mâner de închidere la apartamentul 6, în drum spre apartamentul lui Sloane, din aripa de vest a clădirii. Vestea despre spargere se răspândise, aşa că mai vechii chiriaşi ai lui Sloane îşi exprimaseră îngrijorarea din această privinţă.

Deschise uşa, lăsă micul MP3 player şi căştile miniaturale să cadă pe tejgheaua acoperită cu faianţă care despărţea bucătăria de sufragerie, apoi scoase o carafă cu apă rece din frigider, bând din ea cu înghiţituri mari, pârâiaşe scurgându-i-se pe la colţurile gurii. Dincolo de fereastra bucătăriei, pescăruşii roiau în jurul unui bărbat şi al unei femei care se plimbau pe plajă, azvârlindu-le firimituri de pâine. Sloane auzea croncănitul păsărilor prin uşa glisantă din sticlă a sufrageriei, care era deschisă.

După ce plecase de la birou, simţise nevoia să facă mişcare. Glezna continua să-l doară, mai ales atunci când se

mişca în lateral. I se păru că durerea îl mai lasă, în timp ce alerga de-a lungul coastei, cu Mick Jagger şi cu Rolling Stones tânguindu-i-se în urechi. Se gândise la oameni pe care nu-i mai văzuse sau cu care nu mai vorbise de ani; chipuri din copilărie şi din vremea şcolii trecându-i prin faţă ca o serie de imagini puse pe muzică. Era atât de absorbit de toate acestea, încât atunci când se oprise, gândindu-se să se întoarcă, alergase deja opt kilometri, având doar un drum de înapoiere.

Puse capacul pe carafa cu apă şi-o vârî în frigider. Melda lăsase acolo un castron din plastic, iar deasupra lui un bilet scris de mână.

Pentru dumneavoastră venit acasă.
Atât de bucuroasă.
Melda

Descoperi castronul şi scobi cu două degete în puiul cu sos de ciuperci şi orez gătit de Melda, în timp ce Bud sărea pe tejgheaua acoperită cu faianţă. Sloane îşi întinse degetele spre el. Pisoiul le adulmecă, apoi se întoarse cu dezinteres şi plecă.

– Tipic. Acum un an, ai fi mâncat-o din coşul de gunoi. Acum, eşti un cunoscător.

Puse capacul la loc şi vârî castronul în frigider. Apoi, înşfăcă o pungă cu gheaţă din congelator şi răscoli într-un sertar de sub tejghea, până când găsi rola de bandă izolatoare. Se duse în sufragerie, oprindu-se să presare mâncare pentru peştii din acvariu şi să se uite cum Grouper îl întrecuse pe Angel, adjudecându-şi un crevete minuscul. Sloane cumpărase acvariul dintr-un impuls; peştii păreau să fie cele mai bune animale de casă pentru un burlac care locuia în apropierea oceanului. Puse jos punga cu gheaţă, sfâşie cu dinţii o fâşie de bandă şi se dedică misiunii de recuperare a unei perne de fotoliu, ca să aibă un loc unde să stea şi să-şi ţină gheaţa pe gleznă, când auzi familiarele trei bătăi uşoare în uşă.

Melda stătea pe palier, ținând în mână un teanc de plicuri.

– Aduc pentru dumneavoastră corespondența, domnu' David. De data asta, nu este prea multă. Doar facturile și nimicuri.

Își petrecuse un an cerându-i să-i spună „David", dar era un obicei care nu era menit să dispară. Corespondența, oricum, îi amintise de căsuța poștală.

– Melda, ai observat din întâmplare că era spartă căsuța poștală?

Ea păru uimită.

– Spartă? În ce mod este spartă?

– Ușa era deschisă. Încuietoarea... încercă el să-i explice. Încuietoarea era împinsă înăuntru.

Ea își strânse palma într-un pumn.

– Lovit?

– Lipsea. Încuietoarea lipsea. Își dădea seama, după expresia feței ei, că nu știa despre ce-i vorbește. Nu contează. Vrei să intri să bei o ceașcă de ceai?

Ea scutură din cap. Un zâmbet îi brăzdă fața.

– Eu fac plăcintă cu mere. În seara asta eu aduc pentru dumneavoastră o bucată după jocul meu de bingo.

Melda făcea plăcinte cu mere ca un tratament. Sloane știa că întâmplarea de dimineață o enervase. Se bătu ușor cu palma peste abdomenul încă plat, chiar dacă nu mai era atât de dur ca odinioară.

– Trebuie că ai un al șaselea simț, Melda. Ori de câte ori mă simt motivat să ard câteva calorii, dumneata faci plăcintă cu mere...

– Nu vreți să fac? întrebă ea, dezamăgită.

– Am spus eu vreodată „nu" în fața plăcintei dumitale cu mere?

Zâmbetul ei reveni.

– Atunci, pe diseară. Eu merg la bingo, apoi aduc pentru dumneavoastră plăcintă.

Porni pe palier, dar se opri, cu mâna la tâmplă.

– Îmi pare rău. Eu nu mai amintesc atât de bine.

– Mai e ceva?

– Telefoanele... au fost reparate?

– Reparate? S-a întâmplat ceva cu telefonul dumitale?

Ea scutură din cap.

– Nu. Telefonul dumneavoastră.

– Telefonul meu? Ce era în neregulă cu telefonul meu?

Ea ridică din umeri.

– Un bărbat vine când dumneavoastră plecat şi explică despre telefoane, ele au stricat şi sunt în nevoie de reparaţii.

– A spus ce era în neregulă?

Ea scutură din cap.

– Nu înţeleg lucrurile astea. Trans... ceva este problema. Eu doar îi arăt telefonul dumneavoastră.

– L-ai lăsat în apartamentul meu?

Magazia adăpostea echipamentul telefonic al clădirii. Sloane cunoştea destule despre sistem ca să ştie că, dacă apărea o problemă, aceasta nu s-ar fi limitat la un singur apartament... cu atât mai puţin la al lui, din moment ce nu fusese acasă, ca să reclame vreo defecţiune.

– Da. El spune ceva despre testarea telefoanelor dumneavoastră. Eu l-am urmărit.

Sloane ridică din furcă receptorul telefonului de pe tejgheaua bucătăriei. Avea ton.

– Se pare că merge bine. S-a mai plâns şi altcineva de probleme cu telefonul?

Melda clătină din cap.

– Nu. Nu probleme.

– Omul acela a vrut să intre în magazie?

– Nu, răspunse ea, pe un ton şovăielnic.

– A testat şi celelalte telefoane?

– Nu. Numai al dumneavoastră. Melda părea speriată. Eu fac ceva greşit?

Avocatul din el făcea legătura dintre spargerea apartamentului şi reparatorul de telefoane. Dacă avea dreptate, asta elimina ipoteza că actul fusese întâmplător.

– Domnu' David? Eu fac ceva greşit?

Sloane scutură din cap.

– Nu. Sunt convins că totul este în regulă, Melda. Eşti sigură că era de la compania de telefonie?

Ea încuviinţă.

– A lăsat omul ăsta vreo carte de vizită sau vreo hârtie?

Melda scutură din cap.

– Dar un nume?

– Nu. Nici un nume... Era om drăguţ. Foarte plăcut.

– Sunt sigur că totul este în regulă, spuse el, notându-şi în minte să sune la compania de telefonie luni dimineaţă şi să întrebe dacă aveau înregistrat vreun apel pentru service, cu toate că ştia deja răspunsul. Se întrebă dacă bărbatul acela nu era cumva ruda vreuneia dintre victimele din cazurile câştigate de el, cineva care ar fi avut un cui împotriva lui. Poţi să mi-l descrii? Cum arăta?

Ea se gândi preţ de câteva clipe.

– Mai mic decât dumneavoastră. Îşi îndoi braţele şi-şi încovoie spatele. Muşchi groşi.

– Dar faţa? Cum arăta?

Melda îşi trecu o mână pe deasupra capului.

– Păr scurt. Turtit la creştet... O! El are pasăre pe braţul lui.

– O pasăre?

– Vultur. Ştiţi. Melda se strâmbă. Care e cuvânt? Culori...

Arătă spre interiorul antebraţului ei.

– ... cu ac.

– Un tatuaj?

– Da. Tatuaj. Un vultur.

De parcă i-ar fi dat replica, telefonul sună.

– Ei bine, presupun că e reparat, spuse el.

Ea zâmbi.

– Ne vedem diseară.

– Nu voi uita. Închise uşa şi răspunse la telefon.

– David? Isuse, m-ai speriat ca naiba. Era Tina. Ce cauţi acasă? Credeam că pleci în vacanţă!

– Mi-am schimbat planurile, îi răspunse el. De ce m-ai sunat, dacă nu credeai că sunt acasă? o întrebă el, apoi îşi dădu seama că era trecut de ora cinci, vineri seara. Tu chiar vânezi o mărire.

– Păstrează banii. Nimic nu face cât asta.

Simţi în vocea ei ceva mai mult decât sarcasmul ei obişnuit.

– Ce s-a întâmplat?

– Voiam să-ţi las un mesaj, pentru cazul în care ai fi sunat acasă. Nu voiam să fii în necunoştinţă de cauză, luni dimineaţa, la prima oră.

– Asta nu sună promiţător.

– Nici nu e. Proverbialul rahat se loveşte de proverbialul ventilator. Abbott Security a trimis şapte dosare în această după-amiază. Paul Abbott şi-a concediat toţi avocaţii şi vrea ca tu să te ocupi de ele. Ce noroc pe tine!

– Ştiu. Bob Foster mi-a dat vestea cea bună azi-dimineaţă.

– Serios? Ei bine, ţi-a spus Majestatea Sa şi că unul dintre cazuri este programat pentru judecată... luni?

– Lunea *asta?*

– Lunea asta.

Sloane izbucni într-un râs nervos.

– Vom obţine o amânare.

– Nu, nu vom obţine. Amy Dawson s-a dus în grabă să ceară o amânare unilaterală la Curtea Supremă din San Mateo, în după-amiaza asta, iar judecătorul Margolis i-a respins cererea fără discuţie. Se pare că este cea de-a treia schimbare de avocat în cazul lui Abbott. Pare un tip dur. Adu-mi aminte să-i pierd adresa pentru petrecerea de Crăciun a clienţilor. Şi judecătorul Margolis a făcut unele referiri vagi la un avocat performer, să fie pregătit, aşa că va trebui să fii în cea mai bună formă. Abbott a sunat de trei ori ca să discute cu

tine, iar ultima oară a vrut numărul tău de mobil şi numărul tău de acasă, şi n-a fost deloc politicos.

– Cât de rău e dosarul?

– Amy a zis că nu e grozav. Unul dintre gardienii lui Abbott se pare că a jefuit magazinul de bijuterii pe care trebuia să-l păzească. Individul era un fost condamnat pentru spargere. Ei îi angajează numai pe cei mai buni, nu-i aşa?

Sloane ar fi fost dispus să se plângă, dar să te plângi în faţa Tinei era ca şi când ai fi predicat în faţa corului bisericii, iar tribunalul era precum căsătoria: la bine şi la rău, asta-i era meseria. Plângerile n-aveau să-l facă pe Paul Abbott să dispară, nici problema.

– Mai bine aflu cât de adâncă e apa. Spune-i lui Amy că vin într-acolo. Comandă-ne nişte Hunan[1], bine?

Închise telefonul şi începu să se pregătească mental pentru o seară lungă. Îşi azvârli corespondenţa în servietă; pentru că îşi petrecea mai tot timpul la birou, majoritatea facturilor erau trimise acolo. Apoi îşi trase puloverul ud peste cap şi se grăbi să intre în baie pentru un duş rapid.

[1] Unul dintre cele opt stiluri principale ale gastronomiei chinezeşti, originar din provincia cu acelaşi nume, caracterizat printr-un gust puternic condimentat, arome proaspete şi culori vii. (n.tr.)

14

Insula Camano,
la vest de Washington

CHARLES JENKINS SE SPRIJINI pe tocurile cizmelor sale înnămolite, își trase mănușa din piele de pe mână și-și șterse fruntea cu antebrațul, lăsând petele de noroi să se amestece cu broboanele de transpirație. Deși vremea era rece, sudoarea îi pătase puloverul de sub salopetă. Deasupra sa, un stol de gâște canadiene zbura în formație pe cerul de vară dinspre nord-vest, într-un V luminat din spate de razele din ce în ce mai slabe ale soarelui muribund. La orizontul sudic, înflorea Muntele Rainier, ghețarii răspândind străluciri aurii.

Jenkins își trase mănușa și continuă să smulgă buruienile dintr-un rând de roșii, răscolind frunzele putrede fine din solul cafeniu, bălegarul de cal și buruienile de curte, și culegând rămurelele și pietrele. Pe pășunea din spatele lui, caii arabi albi galopau, lovind cu picioarele din spate și fornăind în timp ce-și coborau capetele și se repezeau spre Lou și Arnold. Pe lângă mâncare, cea mai mare plăcere a câinilor lui era să le enerveze pe animalele de patru sute de kilograme. Lătratul

lor insistent era suportabil doar pentru că nu existau vecini pe care să-i deranjeze. O pădure deasă de cedri bătrâni, plopi şi arţari mărginea la vest şi la nord pajiştea de patru hectare a lui Jenkins. O fermă de lapte o mărginea la est, o suprafaţă de pajişte verde care se întindea ca o pătură peste dealurile cu unduiri moi. Strâmtoarea Puget era la patru sute de metri spre sud, iar Biserica Prezbiteriană, cu şindrila ei albă şi drumul cu două benzi care încercuia insula Camano erau prinse la mijloc.

Liniştea neobişnuită care se lăsă îl făcu pe Jenkins să se ridice şi să se întoarcă să vadă dacă nu cumva copitele cailor arabi reuşiseră să-şi atingă ţinta, dar Lou şi Arnold erau în picioare, cu trupuri zvelte şi rigide, urechi ciulite şi boturile adulmecând aerul.

Simţurile lui Jenkins rămâneseră la fel de ascuţite, deşi avusese parte şi de puţin ajutor. Atunci când se aventurase, în acea după-amiază, în Stanwood, să caute plasele pentru păsări, cu care să-şi protejeze preţioasele legume, Gus, de la magazinul de fierărie, îi spusese că întrebase cineva de el pe acolo. Tot atunci, Jenkins văzuse prima pagină a cotidianului *Seattle Post-Intelligencer*.

Maşina venea dinspre est, încetinind pe măsură ce se apropia de biserică, un punct de reper pe care cineva îl indicase şoferului. O pierdu din vedere pentru scurt timp pentru că trecea prin spatele clădirii acoperite cu şindrilă, descoperind-o din nou în momentul în care răsări în capătul celălalt, cotind la dreapta pe drumul plin de noroi şi pietriş. Maşina încetini din nou pentru a urca, apoi dispăru încă o dată, în spatele tufărişului de muri care forma linia de demarcaţie dintre terenul lui şi cel aflat în proprietatea bisericii. Nu conta. Cunoştea cărarea ca-n palmă. Pietrişul avea să se termine, fiind înlocuit de un drum noroios, cu gropi. La răscruce, dincolo de o altă încâlceală de muri, ameninţând să acopere un şopron dărăpănat pentru unelte, şoferul avea să cotească la dreapta, deoarece cărarea părea mai largă, conducând la

concluzia că era folosită mai des. Apoi va merge până când va ajunge la pârâu, o fundătură, după care va trebui să dea înapoi cu grijă. Ramificația din stânga era atât de îngustă, încât tufișurile aveau să se frece de aripile mașinii, până la șopron, o clădire de lemn alăturată căsuței cu trei camere a îngrijitorului. Vizitatorii mai curajoși ar fi coborât din mașină și ar fi bătut în ușa din față. În această seară, cei care băteau nu aveau să primească nici un răspuns. Proprietarul îngenunche în grădină, smulgând buruienile de pe un rând de roșii.

La zgomotul făcut de închiderea portierei unei mașini, un bubuit surd, Lou și Arnold porniră, săltând prin tufișurile dese și înalte, sărind unul asupra celuilalt. Apariția lor bruscă și talia lor impresionantă – erau cât niște capre, rasa Rhodesian Ridgeback, cântărind fiecare câte șaizeci de kilograme, cu brazde de păr scurt în stil mohawk de-a lungul șirei spinărilor –, aveau să provoace o alarmare bruscă. Dar cozile lor fluturând și scheunatul aveau să arate că erau inofensivi. Jenkins le cercetase descendența. Deși se spunea că fuseseră crescuți în Africa de Sud să caute și să vâneze lei, câinii n-ar fi fost în stare să vâneze nici măcar o veveriță.

Jenkins se aplecă și continuă să amestece bălegarul cu solul natural. Câteva minute mai târziu, îi auzi pe Lou și pe Arnold spintecând iarba înaltă agitați, și simți din opririle și pornirile lor că aduceau pe cineva. Când ajunseră lângă el, începură să se învârtă, cu limbile atârnând. Jenkins își scoase mănușile, culese de jos sapa și se ridică, trupul său de 1,96 m și de 135 de kilograme înălțându-se ca tulpina din povestea cu Jack și vrejul de fasole. Își șterse murdăria de pe mâna dreaptă pe cracul stâng al pantalonilor, făcu un gest de parcă ar fi vrut să repete mișcarea, dar, în schimb, se învârti, apucând coada sapei, făcându-i lama să șuiere prin aer cu o mișcare rapidă.

15

SLOANE STRECURĂ dosarul înapoi pe raftul lui, închise ochii şi-şi masă rădăcina nasului. Oftalmologul îi spusese că e posibil să aibă nevoie de ochelari de citit pe la vârsta de patruzeci de ani, dar tensiunea din ochii lui îi spunea că o luase cu vreo doi ani înaintea programului. Vestea bună era că, la fel ca toate focurile legale, focul de pădure despre care Tina îi vorbise la telefon se dovedise a fi un foc de paie. Instinctele lui Sloane fuseseră corecte: judecătorul Margolis încerca să forţeze o înţelegere, şi pe bună dreptate. Cazul n-ar fi trebuit să fie judecat. După o discuţie de o oră la telefon cu Abbott, Sloane îl convinsese în sfârşit să finanţeze înţelegerea şi să termine cu asta, dar nu înainte de a-l ameninţa că va refuza să reprezinte Abbott Security dacă nu-i urma sfatul. La rândul lui, Abbott venise cu propriile ameninţări, dar, într-un final, căzuseră de acord.

În mod normal, lui Sloane i-ar fi luat doar jumătate din acest timp ca să se uite prin dosar. De-a lungul anilor, îşi formase abilitatea de a bloca orice îl putea distrage de la lucru. Munca era terapia lui: o terapie de evitare, poate, dar îl ajutase să ţină piept greutăţilor.

Nu şi de data asta.

Mintea continua să i-o ia razna, întorcându-se la spargerea din apartamentul său şi la dezvăluirea pe care Melda i-o făcuse despre reparatorul de telefoane care-şi făcuse apariţia în clădire. Pregătirea lui juridică îi cerea să facă o legătură între ele, dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela că nici unul din evenimente nu avea o explicaţie logică, iar apartamentul lui Sloane reprezenta ţinta amândurora. Se aşeză la birou, manevrând beţişoarele în încercarea de a culege rămăşiţele de carne de vită picantă din recipientul din carton, care umpluse încăperea cu o aromă de ardei roşii, de ceapă verde şi usturoi, udând ultima îmbucătură cu o sticlă de bere Tsingtao. N-avea o dovadă clară a legăturii dintre cele două evenimente; totuşi, avea puternica senzaţie că îi scăpa ceva, un amănunt crucial care ar fi pus laolaltă cele două ciudăţenii. Era blestemul de a fi avocat. Două fapte nu existau niciodată fără legătură: întotdeauna exista un fir care să le unească. Întotdeauna exista o conspiraţie. Nu era de mirare că avocaţii erau cei mai persecutaţi oameni pe care-i întâlnise: persecuţia era specialitatea lor.

„Aveţi duşmani, domnule Sloane?"

Cu ochii minţii, îl vedea şi-l auzea pe poliţistul care venise în apartamentul lui să ancheteze spargerea. Îi adresase această întrebare, în timp ce evalua pagubele.

– Mi se pare că aţi supărat pe cineva rău de tot, zisese el. Aveţi duşmani, domnule Sloane?

Îi răspunsese că ar putea fi destui, având în vedere ocupaţia sa.

– De ce mă întrebaţi?

Poliţistul îl condusese la uşa de la intrare a apartamentului şi-i arătase încuietoarea uşii.

– Încuietoarea a fost desprinsă, nu spartă.

– E un amănunt semnificativ?

– Înseamnă că n-a fost o intrare forţată. N-au dărâmat uşa. Ori au avut o cheie, ori au desfăcut încuietoarea; a fost cineva care ştia ce face. Aveţi vreo idee?

– Nici una, rosti în biroul său pustiu.

Lăsă să-i cadă beţişoarele în cutia goală din carton şi le aruncă pe toate în coşul pentru gunoi de lângă birou, apoi extrase corespondenţa din servietă şi o răsfoi, până când ajunse la un plic ruginiu, 23 x 30. Numele şi adresa lui erau scrise cu litere de tipar pe faţa plicului.

Tina ciocăni, deschise uşa şi intră.

– Tot mai eşti aici? o întrebă, punând plicul jos, în timp ce ea îi întindea un plan al înţelegerii pe care i-l dictase şi pe care avea să-l depună la registratură luni dimineaţa.

– Doar cu trupul. Mintea mea a plecat la cinci.

– Nu mă aşteptam să-l faci în seara asta.

– Acum îmi spui. Îşi îndepărtă un fir de păr rătăcit pe obraz şi-şi trase mânecile jachetei din lână irlandeze, croşetate, care-i învelea umerii. Ce este, am ceva pe faţă? Se duse spre fereastră şi-şi şterse colţurile gurii, oglindindu-se în ea.

O privi fix. O considerase atrăgătoare încă de când îi fusese prezentată ca asistentă, dar o remarcase cu adevărat atunci când venise neînsoţită la petrecerea de aniversare a douăzeci şi cinci de ani a firmei, purtând o rochie neagră, cu spatele gol, şi un şirag de perle. Stătuseră la aceeaşi masă, fără soţi sau parteneri, şi dansaseră de mai multe ori. Apoi ceasul bătuse miezul nopţii şi Tina plecase repede. Cu atât mai bine. Nu putea fi nimic între ei. Ea era angajata lui; o relaţie ar fi dus la dezastru, la fel ca toate relaţiile sale, un şir de eşecuri. Dar, spre deosebire de toate acele femei, nerăbdătoare să se mărite, Tina nu dădea nici un semn că asta ar însemna ceva pentru viitorul ei. Ajunsese să-i respecte inteligenţa, maturitatea şi faptul că, întotdeauna, punea binele fiului ei, Jake, înainte de toate.

– Tocmai mă întrebam: cine are grijă de Jake?

Ea se întoarse de la fereastră.

– Poţi să crezi că tatăl lui? Am sunat să văd dacă a îngheţat şi iadul[1]. Ridică o mână, oprindu-i replica. Mama e

[1] Parafrază a cunoscutei expresii *When hell freezes over*, echivalentă în limba română cu *la Paştele cailor* (n.tr.)

de părere că n-ar trebui să spun astfel de lucruri, că trebuie să fiu mai diplomată. „Frank nu e om rău. Doar că nu e un tată prea bun." Îşi dădu ochii peste cap, apoi făcu un semn către bere. Mai ai din astea sau le-ai băut pe toate?

Sloane desfăcu o sticlă de bere şi i-o întinse peste birou.

– Vrei nişte mâncare chinezească? A mai rămas o cutie cu pui cu usturoi.

– Am comandat şi pentru mine. Tu ai plătit.Ridică sticla. Noroc, beau pentru o seară de vineri cu chef. Ciocniră sticlele, iar ea se aşeză pe un scaun, de cealaltă parte a biroului lui. Şi unde aveai de gând să mergi?

– Cum adică?

– În vacanţă, unde voiai să mergi?

– A. Doar sus, în munţi, pentru câteva zile. Prin Yosemite.

– Alpinism?

– Nimic serios. Nu mai sunt în formă pentru asta. Îmi plac doar provocarea mentală şi exerciţiul fizic.

– O să te omori.

– Îţi mulţumesc pentru faptul că ţi-ai pierdut timpul pe-aici în seara asta. Sper că nu ţi-am stricat planurile.

– Mda, aveam o întâlnire fierbinte... mamei îi place *Antique Road Show*[1]... Nu-ţi face griji. Am avut ocazia să învăţ, iar Jake a avut ocazia să stea cu bărbatul care se presupune că i-ar fi tată. Au, iar încep!

Sloane chicoti.

– Să înveţi?

– N-o spune aşa, ca şi cum ai fi şocat.

– Râdeam de comentariul tău. Ei bine, mergi la şcoală sau ceva de genul ăsta?

– Sau ceva de genul ăsta. Râse, jucându-se cu el. Eşti şocat.

– Scuteşte-mă de asta; n-ai spus niciodată nimic. Te duci la şcoală?

[1] *Antiques Roadshow*, serial documentar britanic de televiziune, în care evaluatori de antichităţi călătoresc pe teritoriul Marii Britanii şi evaluează antichităţile aduse de localnici. (n.tr.)

Ea zâmbi, cu timiditate, luând o altă înghiţitură de bere.

– Ce studiezi?

– Arhitectura.

– Serios, ce studiezi?

Ea îşi lăsă în jos sticla cu bere şi-l privi fix.

– Te mai deranjează? îl întrebă.

– Poftim?

– Piciorul tău.

Vorbise serios. El se aşteptase ca ea să-i spună că urmează cursuri de artă.

– Pentru informarea ta, merg la cursuri de trei ani. Atunci când l-am născut pe Jake, a trebuit să renunţ la colegiu, dar mi-am promis că mă voi întoarce şi voi termina. Atunci, Frank a decis că faptul de a fi tată îi îngrădea viaţa prea mult, iar eu a trebuit să mai aştept. Am vrut să mă asigur că o pot face înainte de a spune cuiva.

– Ce să faci?

– Termin la sfârşitul verii.

Simţi deodată un junghi în stomac.

– Termini? Şi pe urmă?

Ea luă o înghiţitură din sticlă.

– Putem să discutăm despre asta mai târziu.

– Te gândeşti să pleci?

Ea şovăi.

– David, aveam de gând să-ţi spun mai devreme, dar cu procesul lui Emily Scott, n-am vrut ca asta să te distragă.

Se simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în măruntaie.

– Pleci.

– Îmi voi da demisia în mod oficial începând cu întâi august, zise ea.

– Peste două săptămâni?

– O să ai o lună la dispoziţie ca să găseşti un înlocuitor, David. Ocazia asta s-a ivit pe neaşteptate. Am nevoie de timp ca să-l înscriu pe Jake la şcoală pentru toamnă, David, şi să găsesc un loc unde să stăm.

El simți că se învârtește camera.

– Un loc unde să stați... Unde vă duceți?

– În Seattle. Un prieten mi-a oferit un post de proiectare. E o slujbă bună. Salariu mai mare. Beneficii mai mari. Pot să-mi permit o casă. Pot să petrec mai mult timp cu Jake, iar mama o să poată să-și refacă viața, la rândul ei. Are doar cincizeci și șase de ani.

Nu știa ce să spună. Nu luase niciodată în considerație posibilitatea că Tina ar putea să plece. Mereu se închipuise împreună cu ea, primindu-și ceasurile din aur de la companie împreună.

– Nu asta voiam, David. Este mai bine pentru mine... Vreau să spun, nu mă ține nimic aici... nu-i așa?

– Poți să găsești un serviciu aici.

– Las-o baltă. Se întoarse și privi afară, pe fereastră, apoi se răsuci din nou spre el. Tu de ce ești aici?

– E o firmă bună, Tina...

– Nu. De ce ești aici, în seara asta? Nu ți-ai mai luat o vacanță de ani de zile și, când o iei, în sfârșit, lași impresia că nu vrei să pleci. Și, iartă-mă că-ți spun asta, arăți obosit.

Poate din cauza plecării ei sau poate din cauza berii. Oricare ar fi fost motivul, vorbi înainte să se mai poată opri.

– N-am prea dormit în ultima vreme.

– Muncești prea mult.

– Nu e vorba despre muncă. Am avut un coșmar.

– Un coșmar?

– Și am migrenele alea care mă chinuie și nu mai pot să adorm la loc.

Ea lăsă berea jos.

– De când se întâmplă asta?

– Se întâmplă în fiecare dimineață, de când a început procesul Scott.

– David, ar trebui să te duci la un doctor.

El chicoti.

– Vrei să spui că ar trebui să mă caut la cap.

– Nu la asta mă refeream.

– Lumea legii e încă o lume închisă, Tina. Nimeni nu vrea să-i iasă vorbe că ar putea să fie un pic ţicnit.

– Eşti încăpăţânat, replică ea. Du-te la un doctor, David. Mai luă o înghiţitură din bere. Şi ce se întâmplă în coşmar?

– Nu vrei să auzi, Tina.

– De ce nu? Cu cât stau mai mult aici, cu atât Jake ajunge să petreacă mai mult timp cu bărbatul care se presupune – ups! – vreau să spun, care-i e tată. Îşi puse sticla goală pe birou. Mai desfă una. El deschise încă o bere şi i-o întinse. Pe lângă asta, eu ţi-am împărtăşit secretul meu. Aştept puţină reciprocitate. Poate-ţi vei da seama că e folositor să vorbeşti cu cineva despre lucrurile astea.

În mod sigur, nu-l ajutase să le ţină numai pentru el.

– La dracu'! Începu să povestească într-o doară, de parcă ar fi recitat faptele în faţa juriului. Sunt într-o cameră goală... nu ştiu unde exact. Detaliile sunt vagi. E o femeie acolo. Închise ochii, parcă văzând-o. Uneori, lucrează la un birou. Alteori, o văd stând în picioare... îmbrăcată în alb, luminată din spate, ca un contur. Şi, nu ştiu de ce, am un sentiment... Deschise ochii. Mai mult decât un sentiment. Ştiu că i se va întâmpla ceva, ceva rău, iar eu nu pot să împiedic asta.

– De ce nu?

Se strădui să-şi caute cuvintele potrivite.

– Nu pot să mă mişc. Ca şi cum aş avea mâinile şi picioarele legate. Atunci când vreau s-o strig, vocea mea... Nu reuşesc să spun nimic.

Ea se aplecă în faţă.

– Şi, ce se întâmplă?

– Nu sunt sigur. Mă orbeşte o rază de lumină şi apoi o explozie. Îşi duse o mână la ureche, ca şi cum ar fi auzit-o. Şi apoi parcă oamenii năvălesc în cameră ţipând.

– Cine sunt?

El scutură din cap.

– Totul e în ceaţă. Nu pot nici să văd, nici să respir.

– Ce se întâmplă cu femeia?
El mai luă o înghiţitură.
– David?
El îşi plecă ochii.
– O violează, spuse el încet. Şi apoi o ucid.

16

EA NICI NU TRESĂRI.

Capătul metalic al unei sape de grădină se oprise la cinci centimetri de gâtul ei, dar ea nu se mişcă nici un pic.

Remarcabil.

Ea îl măsură din priviri de sus în jos, aşa cum ar face cineva văzând prima oară un sequoia bătrân, minunându-se de verticalitatea lui. Ochii ei îi analizară salopeta, de la bretelele subţiri petrecute peste umerii şi pieptul lat, până la cataramele întoarse de deasupra cizmelor de lucru pline de noroi. Charles Jenkins nu recunoscu chipul, deşi îi zgândărea un colţişor din memorie; iar faţa ei era una greu de uitat. Era la fel de uimitoare ca felul în care era construită. Părul i se revărsa în cascadă, ca o călimară de cerneală vărsată peste umeri, de aceeaşi culoare albastru indigo ca a ochilor. Avea nasul subţire şi perfect, poate modelat chirurgical. Deşi nu detectase nici o urmă de machiaj, vremea rece – sau valul de adrenalină – îi adusese roşeaţa în obraji, pe un ten fără cusur, măsliniu. Altfel, tenul ei bronzat nu avea nici o pată. Aprecie că avea cam 1,78 – cea mai mare parte reprezentată de picioarele înfăşurate în jeanşi strâmţi – poate doi-trei centimetri în plus câştigaţi cu ajutorul

cizmelor lustruite, ale căror tocuri cui se afundau în pământul moale. Purta o jachetă din piele lungă până în talie, peste o bluză albă.

Dar în spatele frumuseții, se ascundea o persoană foarte bine pregătită.

– Charles Jenkins? întrebă ea.

EL ÎȘI LĂSĂ sapa pe pământ și o conduse peste pajiște spre căsuță. Ajungând la ușa din spate, își scoase cizmele și intră. Trecu prin bucătărie către sufragerie, dar, atunci când n-o auzi urmându-l, se întoarse și o zări stând în prag, cercetând bucătăria cu aceeași curiozitate măsurată cu care-l studiase și pe el. Ceaune, cratițe și linguri se revărsau din chiuvetă pe tejgheaua uzată din rășină sintetică și îngropau totul, cu excepția unui singur ochi al plitei. Zeci de borcane din sticlă, cu capacele sigilate cu ceară, erau aliniate pe tejghea ca niște soldați. Mure și zmeură proaspăt culese cădeau peste strecurătoare, așteptând să fie spălate și fierte. Magazinul din oraș vindea gemul lui într-o secțiune specială pentru localnici; era un hobby, ca și caii arabi. Părinții lui îi lăsaseră o proprietate modestă din care, cu investiții prudente și cheltuieli înțelepte, putea să se întrețină până la o vârstă înaintată.

– Lași căldura să iasă, spuse el, deși în căsuță era rece.

Ea închise ușa în spatele ei și păși ușurel printr-un labirint de roșii, dovlecei tineri, porumb, mazăre dulce și lăptuci, care încolțeau în vasele negre din plastic pe linoleumul din bucătărie, urmându-l în camera principală.

El își aruncă mănușile peste un teanc de ziare și corespondență nedeschisă adresată „locatarului", un teanc ca un munte care se împrăștiase peste un butuc rotund din lemn de cedru, gros de cincisprezece centimetri, pe care el îl tăiase din partea inferioară a tulpinii unui copac bătrân, doborât de furtunile puternice din iarna lui 1998. Șlefuit și lăcuit, servea ca o masă de sufragerie cum nu mai era alta. Azvârli toate plicurile, cu excepția unuia, într-un șemineu din piatră de râu, frecă un băț

de chibrit de o piatră, aprinse plicul pe care-l păstrase în mână şi-l lăsă să cadă peste grămadă. Apoi îngenunche să adauge surcele, stând cu spatele la ea, ascultându-i tocurile cizmelor cum bocănesc pe podeaua din scânduri. Ea se plimba pe lângă dulapurile cu cărţi aliniate pe pereţi ca o bibliotecă de ţară, o colecţie impresionantă de cărţi şi casete video cu filme clasice. În nişte lăzi pentru fructe erau alte cărţi, pe care el nu le citise încă, precum şi filme pe care era nerăbdător să le revadă.

Îşi aruncă privirea peste umăr şi o urmări cum examina pânzele rezemate de perete, în apropierea unui şevalet împroşcat cu vopsea.

– Nu sunt rele. Părea mai degrabă surprinsă decât pusă pe complimente, o reacţie corectă. Nu era un Van Gogh.

Lou şi Arnold năvăliră prin clapeta din plastic care acoperea uşa pentru câini şi începură să se hârjonească în prag. Năvăliră tropăind prin cameră şi-şi ocupară locurile obişnuite: Lou, pe canapeaua cu tapiţerie ecosez şi braţe tocite, pline de denivelări, iar Arnold, pe fotoliul cu faţa spre şemineu. Podeaua nu era destul de bună pentru ei. Îi răsfăţase. Se înălţaseră, cu urechile ciulite, cu ochii săgetând la Jenkins şi la această vizitatoare neaşteptată, care le întrerupsese rutina zilnică. Jenkins puse în foc lemne tăiate de arţar, care începură să trosnească şi să pocnească, umplând încăperea cu un miros dulceag, de sirop, după care trase la loc paravanul de protecţie în faţa şemineului. Se ridică şi-l scărpină pe Lou după urechi, iar faţa câinelui se încreţi ca a unui bătrân de nouăzeci de ani.

Ea se îndreptă spre fereastra cu geam simplu şi mângâie cupa unei orhidee, dintr-unul din vasele aliniate pe o scândură din lemn. Florile dădeau încăperii aspectul şi mireasma unei sere. Apoi privi afară peste pajişte.

– Cai arabi. Temperamentali şi foarte încordaţi.

– Te pricepi la cai?

– Familia mamei mele a avut o fermă. Cai pur-sânge, arabi, câţiva catâri. Se întoarse de la fereastră şi porni spre el,

întinzându-i o mână, ca şi cum s-ar fi întâlnit la ieşirea dintr-un supermarket. Degetele îi erau reci şi delicate, deşi bătăturile îl făceau să-şi dea seama că nu-şi câştiga existenţa învârtind hârtii. Alex Hart, se prezentă ea.

– Ei bine, doamnă Hart, nu l-am mai văzut şi n-am mai vorbit cu Joe Branick de treizeci de ani.

– Nu mă surprinde. Nu aveţi telefon.

El scoase un telefon mobil din buzunarul din faţă al salopetei.

– Am un număr secret. Nu primesc prea multe telefoane. De asemenea, nu primesc prea mulţi vizitatori. Oamenii care au nevoie să mă găsească întreabă de omul negru. Sunt încă singurul de pe insulă. Dar dumneavoastră aţi întrebat de mine spunându-mi pe nume.

– Veştile călătoresc repede.

– De obicei da, într-un oraş cu două mii de locuitori.

Ea îşi ridică servieta, o puse pe unul dintre scaunele făcute de el din buşteni din lemn de frasin curăţaţi de scoarţă şi scoase un exemplar din *Washington Post*. Articolul preluat de la *Associated Press*, pe care-l văzuse în *Post-Intelligencer* era imediat sub îndoitură, cu aceeaşi fotografie a lui Joe Branick. Joe părea mai bătrân, ceea ce era şi de aşteptat, după treizeci de ani. Urmele unui cenuşiu distins îi împodobeau tâmplele; altfel, faţa tăbăcită, călită îi dădea înfăţişarea aspră a cuiva care trăia în sud. Jenkins nu se deranjase să citească articolul în oraş şi nici acum nu avea s-o facă. Titlul îi spusese tot ceea ce avea nevoie să ştie. Joe Branick nu era tipul de om care să se sinucidă. Treizeci de ani nu aveau să schimbe acest lucru.

Aruncă ziarul pe masă.

– Nu ştiam că *Washington Post* livrează personal ziarul. E cumva o ofertă specială luna asta?

Ea zâmbi şi-şi dădu părul după ureche. El îi prinse aroma parfumului care-i făcea orhideele de ruşine. Arnold chelălăi.

Vizitatoarea deschise servieta şi scoase un plic gros, întinzându-i-l.

– Joe a spus că, dacă i se va întâmpla ceva, trebuie să vă aduc asta.

El cântări plicul în palmă.

– Ce e înăuntru?

– Nu ştiu.

El o privi în ochi, dar, dacă-i ascundea ceva, însemna că era bună la asta. Fără să-şi ia ochii de la ea, răsuci plicul în mână, conştient de faptul că Alex îl privea aşteptând poate o reacţie. Rupse plicul, vârî mâna înăuntru şi scoase conţinutul.

Dosarul ros din carton îi provocă ameţeli: se simţi ca un părinte care-şi revede, după treizeci de ani, copilul pierdut.

17

Tina tresări, dar nu din cauza brutalității groaznicei dezvăluiri a lui Sloane, ci pentru că era nevoit să treacă prin asta în fiecare dimineață.

– David, îmi pare atât de rău, zise ea încet.

– Ce mă chinuiește cel mai mult, reluă el, e senzația că tot ce i se întâmplă este din vina mea.

– Vrei să spui, pentru că nu poți s-o ajuți?

– Nu e numai asta. Făcu o pauză, încercând să aleagă cele mai potrivite cuvinte, trecându-și un deget peste buze înainte de a se hotărî. Simt că sunt răspunzător pentru ce i se întâmplă.

– David, e doar un vis.

– Știu, zise el, dar în minte îi apărea imaginea umbrei care-o apuca pe femeie de păr și o ridica de pe podea, trupul acesteia bălăngănindu-se moale și fără viață, lumina pâlpâind: lama lustruită, captând lucirea lunii, înainte să spintece noaptea ca pe o pânză întunecată.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu mă mir că nu dormi. Ce oribil, să treci prin asta în fiecare noapte! Ai idee cine e femeia?

Se întoarse de la fereastră. Întrebarea îl nedumeri.

– Te referi la Emily Scott?

Ochii ei se măriră, întrebători.

– N-ai spus că e Emily Scott. Ea este?

David presupusese că despre ea era vorba, dar acum, pus în fața întrebării, își dădea seama că nu putuse să-i vadă fața.

– Așa m-am gândit.

Tina așează sticla de bere, pe jumătate goală, pe birou.

– Pot să te mai întreb ceva?

El zâmbi, știind că ea îl va întreba oricum.

– Se pare că asta e noaptea confesiunilor, nu-i așa? Dă-i bătaie.

– Cum te-ai simțit atunci când juriul s-a răzgândit și l-a găsit pe Paul Abbott nevinovat?

– Te referi la cum m-am simțit scutindu-l pe un nenorocit respingător de plata unei sume considerabile, pe care era obligat, din punct de vedere moral, s-o plătească? Nu este un sistem perfect, Tina, și nu este treaba mea să-mi judec clienții. Asta este treaba juriului.

– Uită de Paul Abbott pentru moment. Uită de juriu. Uită de apărarea sistemului. Spune-mi doar atât: cum te-ai simțit câștigând procesul *de data asta?*

– Unde vrei să ajungi?

Ea îl mustră în glumă.

– Mereu ajungi să pui tu întrebările. De data asta, lasă-mă pe mine să mă joc de-a avocatul. Cum te-ai simțit?

– E imposibil să te desparți de eul tău în totalitate. Nimănui nu-i place să piardă.

– Bla-bla-bla. Îmi dai răspunsuri din cărți. Vreau să știu cum te-ai *simțit.* Ai fost fericit, trist? Te-ai simțit un pic vinovat?

Cuvântul atârna în aer, ca lama unei ghilotine deasupra capului său.

– De ce mă întrebi asta?

– Te-ai simțit vinovat?

El își întinse mușchii gâtului, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, stânjenit.

– Nimic din toate astea nu e uşor, Tina, şi nimic, în particular, nu e satisfăcător, dar nu pot să-mi pierd timpul cu aşa ceva. Indiferent de cât de rău mi-ar părea pentru familie, datoria mea este să-mi apăr clientul, indiferent dacă-l plac sau nu.

Ea nu mai spuse nimic.

David îşi frecă buzele cu mâna.

– Bine, dacă eşti om şi-ţi curge sânge prin vene, simţi compasiune. Asta este ceea ce face astfel de cazuri să devină grele. Juraţii vor să găsească orice motiv ca să le dea bani oamenilor ăstora, dar e ceva care nu schimbă faptul că sunt angajat să fac o treabă.

În minte, îi apăru fotografia cu faţa tumefiată a lui Emily Scott pe şevaletul pentru instanţă. Detectivul criminalist o folosise ca să descrie, după cum se exprimase: „Cel mai oribil act de violenţă la care am fost martor în douăzeci şi şase de ani". Steiner omisese să îndepărteze proba după ce anchetatorul depusese mărturie. Băieţelul lui Emily Scott fusese adus în sala de judecată pentru o parte a argumentaţiei finale şi stătea în rândul din faţă, cu picioarele atârnând fără să atingă podeaua, privind fix ceea ce reprezenta ultima imagine a mamei sale. Dându-şi seama de acest lucru, Sloane se ridicase brusc, în toiul pledoariei finale a lui Steiner, ceea ce, de obicei, constituia un gest inadmisibil, se dusese spre şevalet şi întorsese fotografia.

Nimeni nu-l mustrase. Nici Brennan, nici judecătorul.

Sloane se uită peste birou, la Tina.

– Da, rosti el, auzind şuieratul slab al lamei ghilotinei, care aluneca în josul stativului, înainte de a lovi butucul din lemn cu o bufnitură surdă. M-am simţit vinovat.

18

Parker Madsen stătea în bârlogul lui lambrisat, privind prin panourile cu vitralii deschise, sorbind ceai dintr-o cană ştanţată cu o imagine a unui cerb mare: cadoul de Crăciun de la secretara sa. Deasupra mândrelor coarne ale animalului, erau înscrise cuvintele „CERBUL SE OPREŞTE AICI"[1]. Pe peluza verde tunsă, luminată de câteva felinare de exterior japoneze, Exeter rodea o minge de baseball dezumflată. Nepotul lui Madsen nu va fi prea mulţumit, dar câinii îi învaţă adesea pe copii lecţii valoroase în viaţă. Asta va fi despre lăsarea jucăriilor nesupravegheate.

Madsen se întoarse de la fereastră, revenind la foile de hârtie de sub lumina estompată a lămpii de birou verde cu auriu. Jurnalul înregistrărilor telefonice indica faptul că ultimele trei apeluri fuseseră efectuate în interval de două minute unul după celălalt, două dintre ele fiind către numere cu prefixul zonei San Francisco Bay. Primul număr aparţinea unei

[1] Aluzie la o expresie devenită celebră datorită preşedintelui SUA Harry S. Truman, care o înscrisese pe o plăcuţă de pe biroul său. Însemna că preşedintele îşi asumă întreaga responsabilitate pentru guvernarea ţării, fără s-o paseze altcuiva (în engleză, *to pass the buck*). (n.tr.)

firme de avocatură din San Francisco, iar cel de-al doilea, unei locuințe particulare din Pacifica, în statul California. Amândouă aveau ceva în comun: pe David Allen Sloane.

Conform Baroului din San Francisco, Sloane lucra ca avocat la firma Foster & Bane. Un avocat. Lui Madsen i se păru un amănunt interesant. Fiecare apel fusese taxat exact cu un minut, ceea ce-i spunea că ambele avuseseră o durată mai mică decât un minut: suficient timp cât să poată lăsa un mesaj sau să ceară să fie sunat pe o altă linie.

Madsen puse foaia de hârtie înapoi în dosarul cu trei inele și-l închise. Data de naștere a lui Sloane era 17 februarie 1967. Nu fusese niciodată căsătorit și nu avea copii. O căutare în arhivele Securității Sociale din Baltimore scosese la iveală un prefix de California, 573. Conform Departamentului de Stat pentru Sănătate Publică și Statistici Vitale, certificatul de naștere fusese emis încă o dată în 1974. Nu fusese furnizat nici un motiv pentru care se emisese din nou certificatul, dar Madsen se gândi că avea de-a face cu faptul că părinții lui Sloane muriseră într-un accident de mașină în California de Sud, când era copil. O tăietură de ziar din *Los Angeles Times* conținea o fotografie a unei mașini înfășurate, ca un acordeon, în jurul unui stâlp de telefon. La șase ani, Sloane era înregistrat ca FPT: Fără Părinte sau Tutore. Trecuse prin mai multe orfelinate, pe cheltuiala statului, până când, la vârsta de șaptesprezece ani, se înscrisese în corpul de infanterie marină al Statelor Unite. Nu era nimic neobișnuit ca tinerii minori să se înroleze. Unii minteau; alții obțineau o semnătură a unui părinte, dar, din dosare, se părea că Sloane nu făcuse nimic din toate astea. Cumva, reușise să-și croiască drumul ca recrut în infanteria marină. Atunci când obținuse punctajul cel mai mare din acel an la testul de aptitudini al diviziei sale, unul dintre cele mai mari consemnate vreodată, nimeni nu și-a mai pus problema vârstei lui. Madsen își puse ochelarii cu lentile bifocale și verifică încă o dată numărul. Nu-l citise greșit. Testările militare ulterioare indicau faptul că David Sloane

avea un coeficient de inteligență de 173. Aproape un geniu. Și nu era doar deștept. Deși era cel mai tânăr membru din plutonul său, superiorii lui Sloane văzuseră destul de multe la el ca să-l avanseze conducător de pluton: Divizia Întâi de Infanterie Marină, Batalionul Doi, Compania Echo. În cursul celor patru ani de serviciu militar, Sloane adunase un dosar impresionant, obținând citări pe ordinea de zi pentru îndemânare la tir și o Stea de Argint pentru vitejie în timpul ciocnirilor din Grenada. Madsen începu să examineze un dosar medical. Sloane primise un glonț cubanez în umăr, după ce-și scosese vesta în timpul unei lupte. Acel act era explicat într-un raport, pe care Madsen îl recunoscu imediat: un profil psihologic. Reglă lampa.

Acest militar din infanteria marină are o inteligență de netăgăduit, îndemânare și calități de lider. Oamenii din plutonul lui și-au manifestat dorința de a-i urma comanda și au dat dovadă de loialitate și încredere în capacitatea lui, ceea ce, având în vedere vârsta fragedă a acestui militar din infanteria marină, consider că este remarcabil. Cu toate acestea, nu-l recomand pe acest militar din infanteria marină pentru Școala de Candidați la gradul de Ofițer. Singura explicație a acestui militar pentru faptul că-și scosese vesta protectoare în timpul unei lupte cu o forță ostilă fusese aceea că se simțea „îngreunat" și dorea „să se miște mai repede". Aparent, pare a fi un act de neglijență să nu păstrezi un om cu inteligența sa și cu abilitățile sale, o clară desconsiderare a calităților lui. Interviurile ulterioare totuși scot la iveală faptul că are o fire impulsivă. El descrie decizia sa de a se înrola în Corpul de Infanterie Marină ca fiind una luată în timp ce trecea pe lângă un centru de recrutare al marinei, mergând către un magazin de fierărie cu intenția să cumpere șuruburi. „Părea un lucru care merita făcut."

În opinia mea, Corpul devenise un lucru care-i lipsea din viață: stabilitate în rutina zilnică, frăție și viața de familie cu ceilalți recruți. De aceea, faptul că s-a înscris în acel Corp, a

excelat şi a dezvoltat legături strânse cu oamenii cu care a fost în serviciu nu e deloc surprinzător. Cu toate acestea, decizia sa spontană de a se alătura Corpului este similară cu decizia spontană de a-şi scoate vesta protectoare. Este un amănunt care-l indică pe un om deloc satisfăcut de viaţa lui şi, de aceea, aplecat să ia decizii rapide prin care s-o schimbe. Asemenea decizii pot, în viitor, să pună în pericol, nu doar propria persoană, ci şi pe oamenii de care este răspunzător.

Madsen lăsă deoparte dosarul şi-şi apăsă cu un deget buzele ale căror colţuri se ridicară într-un rânjet. Sloane nu era diferit de soldaţii pe care el îi recrutase, oameni fără familie, iscusiţi, duri, având nevoie de îndrumare şi disciplină. Să-i comanzi nu se deosebea prea mult de dresarea unui câine. Madsen îi dărâma şi apoi îi reconstruia, distribuind destulă disciplină încât să-i controleze, dar fără să le distrugă spiritul sau instinctul înnăscut de luptători. Aruncă o halcă de carne în mijlocul unei haite de câini şi tot dresajul din lume se duce naibii. Mutilarea înlocuia ordinea. Instinctele înlocuiau antrenamentul. Oamenii nu erau diferiţi. Madsen văzuse asta în Vietnam de mai multe ori decât îşi putea aduce aminte: partea întunecată a psihicului uman, care-i făcea pe oameni să descarce sute de gloanţe într-o colibă plină de femei şi copii, după care s-o ardă până în temelii. Făceau cum li se ordonase, fără nici o consideraţie faţă de consecinţele morale sau etice ale acţiunilor lor. Erau oameni care rezolvau lucrurile. Erau oameni cărora nu le întorceai spatele. Niciodată.

Madsen închise dosarul. NSA[1] îl ajutase să obţină înregistrările convorbirilor telefonice ale lui Sloane din ultimele şase luni, ca şi tranzacţiile lui cu cardurile de credit. Asta era foarte bine, dar Madsen nu beneficia de luxul timpului.

[1] National Security Agency, agenţie a guvernului Statelor Unite, răspunzătoare de colectarea şi analizarea comunicaţiilor externe şi de protecţia împotriva agenţiilor similare străine. (n.tr.)

Aparent, nu exista nici o legătură între Joe Branick şi David Sloane, dar sigur era una. Branick considerase potrivit să-l sune pe Sloane de două ori şi să-i trimită prin poştă un pachet.

Exeter intră în cameră, cu ghearele ţăcănind pe lemnul de esenţă tare, cu capul scuturând jucăria cea nouă pe care-o mesteca. După ce-i murise soţia, Madsen ceruse să fie îndepărtate toate covoarele persane din casă. Covoarele înăbuşeau sunetele şi lui Parker Madsen nu-i plăcea să fie surprins.

19

Tina îşi înăbuşi un surâs, deşi nu prea bine, apoi îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului.

– Berea, explică ea.

– Berea te face să plângi?

Ea îi întinse sticla goală.

– Taci şi mai dă-mi una.

El deschise o sticlă şi i-o înmână peste birou.

– Eşti om, David. Faptul că te simţi vinovat nu înseamnă decât că eşti om.

El chicoti.

– Exista vreo îndoială în privinţa asta?

– Uneori îmi puneam întrebări, răspunse ea, cu sarcasm.

– Mamă, presupun că uneori e mai bine să nu ştii ce gândesc oamenii despre tine!

– Nu începe să faci pe supărăciosul cu mine acum.

– E latura mea umană, care iese la suprafaţă.

Râseră. David spuse meditativ:

– Îmi pare rău să te văd plecând, Tina, dar sunt fericit pentru tine.

Ea coborî privirea spre bere.

– O să-ţi găsească o altă secretară bună. Firma nu va dori să încetinească „Maşina de procese Sloane".

– Ai avut grijă de mine timp de zece ani şi ai fost o prietenă bună. Apreciez asta.

Ea îşi înălţă ochii spre el.

– Trebuie să mă gândesc la Jake.

– Ştiu, spuse el. Asta te face să fii o mamă atât de bună.

Ea păru să roşească la acest comentariu, apoi se ridică şi făcu câţiva paşi pe podea, postându-se lângă ferestrele înalte cât peretele.

– Ştii că nu pot să-mi amintesc când am avut ultima dată o seară de vineri liberă? Mama mea mereu vorbeşte numai despre asta... Se opri. Ei bine, ştii cum sunt mamele.

Sloane nu ştia. Dar nu acesta era subiectul discuţiei.

– Cum se face că nu te-ai recăsătorit niciodată? Întrebarea păru s-o prindă nepregătită, iar el era la fel de surprins că întrebase aşa ceva. Îmi pare rău. Asta nu e treaba mea.

Ea răspunse, privind pe fereastră:

– Din mai multe motive, cred. În primul rând, ar fi trebuit să găsesc momentul potrivit... Se întoarse spre Sloane. Nu doar pentru mine, ci şi pentru Jake. Îşi întoarse din nou privirea spre fereastră. Să nu aibă un tată în preajmă, e greu, dar să aibă un tată nepotrivit, ar fi şi mai rău. A fost dezamăgit de mult prea multe ori... Aşa că ar trebui să fie cineva care să fie bun cu el, cineva care să petreacă timpul cu el, cineva care să înveţe să-l iubească.

– Asta n-ar fi prea greu. Jake e un copil grozav. El e singurul motiv pentru care merg la picnicul anual al companiei.

Tina se întoarse de la fereastră şi se îndreptă din nou spre scaun.

– Mda, încă mai povesteşte despre cum s-a jucat leapşa cu tine.

– Şi tu? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Ştii. Lucruri banale.

– Cum ar fi?

– Nu ies prea mult, iar rezervorul cu bărbaţi apetisanţi, singuri şi heterosexuali este destul de gol, mai ales în acest oraş.

– Şi cum rămâne cu tipul din Seattle?

– Cine?

– Tipul cu firma de arhitectură din Seattle?

Ea izbucni în râs.

– Nu cred c-ar merge.

– Cineva de aici?

– Poate. Ea păru să reflecteze o clipă, înainte de a privi din nou pe fereastră. Dar el încă se caută pe sine. Şi, până nu se găseşte, nu mă pot aştepta să mă găsească pe mine.

Îşi termină berea şi aşeză sticla goală pe marginea biroului. El fu pe punctul de a o întreba dacă nu vrea să bea o cafea, când îşi aminti de Melda şi se uită la ceas.

– Sunt în întârziere. Am uitat că am o întâlnire.

Expresia ei deveni neutră.

– Atunci când ai şaptezeci de ani şi găteşti o plăcintă cu mere, te aştepţi ca persoana să fie acolo ca s-o mănânce.

– Melda.

– Haide, te duc eu acasă.

– E prea departe de drumul tău. O să întârzii.

Avea dreptate.

– Atunci, îţi plătesc taxiul.

– Ba bine că nu! Nu iau autobuzul la ora asta a nopţii.

El azvârli cartonul gol de mâncare chinezească în coş, înşfăcă un teanc de lucrări de pe birou şi se întinse să le îndese în servietă.

Tina îl apucă de mână, oprindu-l.

– Se presupune că eşti în concediu. Ia-ţi măcar o zi liberă, David!

20

ÎŞI TRECU palma peste copertă de parc-ar fi pipăit o mătase fină. Marginile se zdrenţuiseră, coperta se îngălbenise şi cuvântul „Secret", ştampilat cu roşu în unghiuri ciudate, pălise spre roz, dar nu te puteai înşela. Era dosarul lui. Charles Jenkins deschise dosarul, dar lăsă coperta să cadă la loc, ca pe uşa unui dulap plin cu amintiri neplăcute. Pieptul i se strânse atât de tare, încât fu nevoit să-l frece cu palma şi să-şi tragă umerii spre spate. Rămase deodată fără suflare.

– Te simţi bine? îl întrebă Alex Hart.

Nu, nu se simţea bine. Se simţea de parcă ar fi avut un atac de cord şi, dacă vreodată avea să pătească aşa ceva, acesta era cel mai propice moment. Îşi coborî privirea spre masă. Dosarul încă exista. Era absurd. În toţi aceşti ani, trăise cu convingerea că fusese distrus. Dar nu era aşa. Îl luase Joe. Gândul îl readuse brutal la realitate, iar realitatea era că, dacă Joe îşi dăduse osteneala să ascundă dosarul timp de treizeci de ani, însemna că nu i l-ar fi încredinţat decât cuiva de încredere. Iar asta o punea pe străina din sufrageria lui într-o lumină complet diferită.

– De unde îl cunoşteai? o întrebă el.

– Pe Joe? A fost un prieten de-al tatălui meu.

– Cine este... Acel cotlon al memoriei, pe care figura ei îl zgândărise, se deschise ca o uşă neîncuiată bătută de un vânt puternic; asemănarea era uimitoare. Robert Hart, şopti el.

Ea păru surprinsă.

– Şi dumneavoastră l-aţi cunoscut pe tatăl meu?

În timpul celor doi ani petrecuţi împreună în Mexico City, Jenkins şi Joe Branick fuseseră în vizită de câteva ori în casa profesorului Robert Hart. Hart era un american căsătorit cu o mexicancă. Preda la Universitatea Naţională Autonomă din Mexico, dar avea case lângă Clubul de Golf Mexican şi într-o suburbie din afara Washingtonului: un stil de viaţă costisitor pentru un profesor de universitate. Dar nu chipul lui Robert Hart era cel pe care Jenkins îl vedea acum cu atâta claritate. Era chipul unei femei frumoase, creole, care-i întâmpinase de multe ori, pe el şi pe Joe, în uşa unei case. Avea părul drept şi negru, care-i ajungea până la jumătatea spatelui şi ochii verzi, care-i trădau originea spaniolă. Alex Hart era copia fidelă a mamei ei, cu excepţia înălţimii ei şi părului buclat. Pe amândouă le moştenise de la tatăl ei. Trecutul, unul pe care Jenkins se străduise atât de mult să-l îngroape, dădea buzna sub înfăţişarea unei femei pe care ultima oară o văzuse mergând cu bicicleta în curtea din faţa casei familiei ei.

– Simt nevoia să beau ceva, spuse el.

Se duse în bucătărie şi scotoci prin dulapuri, până când găsi ce căuta, în spatele unui raft. Revenind în sufragerie, aşeză pe masă sticla de Jack Daniels şi două borcane, turnă câte două degete în fiecare, îi întinse unul şi dădu băutura pe gât, simţind arsura care-i făcea ochii să lăcrimeze. După ce arsura trecu, îşi mai turnă un rând.

– Câţi ani ai, Alex? Vocea i se asprise din cauza alcoolului, ca a lui Clint Eastwood în *Cel bun, cel rău şi cel urât*[1].

[1] *The Good, the Bad and the Ugly*, celebru western regizat de Sergio Leone care a apărut în 1966, ultima parte a aşa-numitei „trilogii spaghetti". (n.tr.)

Ea izbucni în râs.

– Am trecut de mult de douăzeci şi unu de ani[1], dar mulţumesc pentru compliment.

Ca şi mama ei, avea aceeaşi degajare în privinţa propriei persoane.

– Semeni cu mama ta.

Ea lăsă borcanul jos.

– Mulţumesc. A murit acum vreo doi ani.

– Îmi pare rău. Tatăl tău... mai trăieşte?

– Nu. A murit, şase luni mai târziu. Doctorii au spus că a fost un atac de cord. Eu cred că a fost o inimă frântă. A iubit-o atât de mult...

– Da, a iubit-o. A fost un om bun. Jenkins se aşează şi-i oferi cel de-al doilea scaun. De data asta, Alex se aşează. Să înţeleg că ştii că a lucrat pentru noi?

Robert Hart fusese mult timp un consultant bine plătit al CIA, în domeniul problemelor sud-americane. Specialitatea lui erau grupările revoluţionare de dreapta mexicane.

Priveau dosarul dintre ei ca şi cum ar fi fost ceva care ar fi putut să muşte.

– Ai idee cum a făcut rost de el?

Ea scutură din cap.

– Totuşi, lucrai cu el. Îşi frecă palmele una de cealaltă, ticul lui atunci când se gândea. Apoi, spuse: Petrol. Petrol non-religios.

Nu făcuse un efort intelectual prea mare. Dimpotrivă, platforma electorală a lui Robert Peak mizase pe frustrarea şi furia americană cu privire la preţurile crescânde ale ţiţeiului dictate de OPEC şi de naţiunile arabe, precum şi pe resentimentul supratensionat cu privire la pierderile de vieţi americane în urma unor războaie ale petrolului. Americanii

[1] Vârsta majoratului la americani, celor sub această vârstă fiindu-le interzise băuturile alcoolice (n.tr.)

erau sătui de teroriştii musulmani care-i ţineau ostatici. La fel ca Richard Nixon care promisese, în timpul campaniei lui prezidenţiale, că va pune capăt Războiului din Vietnam – fără să spună însă cum –, Peak promisese că va pune capăt dependenţei Americii faţă de petrolul din Orientul Mijlociu. Analiştii politici consideraseră că era vorba despre un vicleşug de campanie electorală. Peak fusese mereu finanţat cu generozitate de companiile petroliere şi, atât timp cât acestea rămâneau principalele deţinătoare de acţiuni la companiile producătoare de maşini americane, probabilitatea ca Peak să întreprindă ceva care să le afecteze veniturile era mică, spre nulă. Alţii speculau că Peak încerca să convingă Congresul să voteze o lege care să impună cercetări intense în domeniul combustibililor alternativi şi să ridice procentajul de automobile capabile să funcţioneze cu astfel de combustibili. Asta ar fi avut impact asupra companiilor petroliere, dar câtă vreme producătorii de automobile erau principalii deţinători de acţiuni în acele corporaţii, un asemenea scenariu era, de asemenea, improbabil. Pentru că economia era în declin, Peak nu se afla în postura de a-şi îndepărta cea mai importantă structură de sprijin politic. Existau câteva posibilităţi, în America Latină: Venezuela, deşi guvernul de acolo se clătina pe marginea prăpastiei, precum şi Mexicul, cu rezerva lui de mai mult de şaptezeci şi cinci de miliarde de barili, dar numai dacă reuşea să ajungă la acest petrol, la propriu, prin intermediul tehnologiilor actuale. Nici una din aceste variante nu era probabilă.

– Ce are de gând să facă?

Ea îl studie preţ de câteva clipe.

– O redeschidere a pieţei de petrol a Mexicului pentru companiile petroliere americane şi industriile producătoare adiacente.

Jenkins scutură din cap. Naţionalizarea pieţei petroliere a Mexicului era la fel de sfântă pentru mexicani ca şi Fecioara din Guadalupe[1].

În 1938, după ce o revizie contabilă scosese la iveală faptul că Statele Unite şi alte câteva companii petroliere străine furau ca-n codru din Mexic, preşedintele acestei ţări, Lázaro Cárdenas, le expulzase şi naţionalizase petrolul mexican. Cárdenas îi forţase apoi pe Franklin Delano Roosevelt şi pe John D. Rockefeller să renunţe la confruntare, ameninţându-i că va vinde Germaniei petrolul Mexicului, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dacă Statele Unite nu se conformau. Cărţile de istorie mexicane îl declaraseră erou pe Cárdenas şi mexicanii continuaseră să sărbătorească ziua de 18 Martie ca pe „o zi a demnităţii naţionale".

– Mexicanii nu vor fi niciodată de acord.

– Membri ai administraţiei s-au întâlnit cu reprezentanţii mexicani ai lui Castañeda, spuse ea, referindu-se la Alberto Castañeda, tânărul preşedinte, recent ales, al Mexicului, pe care unii îl asemănau cu John F. Kennedy.

Jenkins rămase sceptic.

– De ce? Ce are de câştigat Mexicul din asta?

– Un procent ridicat din piaţa americană a petrolului, la un cost fix pe baril, corelat cu piaţa mondială. Asta înseamnă zeci de miliarde de dolari.

Jenkins se gândi o clipă la aceste date.

– Cât de avansate sunt negocierile?

– Preşedintele nu se ducea în America de Sud să discute doar despre încălzirea globală şi mediu.

– Şi ei n-ar fi riscat să pună în pericol confidenţialitatea negocierilor prin aducerea lui Peak, decât dacă erau aproape de încheierea unei înţelegeri.

---

[1] Cel mai popular şi mai venerat simbol religios al mexicanilor, *Nuestra Señora de Guadalupe* sau *La Virgen de Guadalupe*, o icoană pictată în secolul al XVI-lea care înfăţişează o apariţie a Fecioarei Maria. (n.tr.)

Se ridică şi începu să se plimbe, scândurile gemând sub greutatea lui. Castañeda era cunoscut ca fiind un conservator de dreapta, care se opusese public oricărei intervenţii străine în afacerile mexicane, inclusiv în drepturile asupra zăcămintelor subterane.

– Castañeda riscă prea mult implicându-se în astfel de discuţii.

– Gândeşti ca un american. În Mexic, preşedintele e ales pentru un singur mandat, de şase ani. Nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu realegerea.

– Asta ar nărui orice şansă, pentru partidul lui, de a rămâne la putere. N-are nici un sens.

– Sau e perfect de înţeles.

El se opri din plimbare.

– Spune-mi, cum?

– Peak l-a băgat în butoi[1]... şi nu e un joc de cuvinte. Terenurile petrolifere ale Mexicului au fost folosite ca garanţie după ultimul pachet de ajutoare financiare, în urma prăbuşirii băncilor private ale Mexicului.

– OK.

– Dacă Mexicul nu reuşeşte să plătească datoria, ar putea pierde controlul asupra petrolului. Castañeda nu negociază chiar de pe o poziţie de forţă. Are posibilitatea să dea vina pe administraţia anterioară, pentru că a vârât Mexicul în NAFTA[2]; a fost o afacere proastă. Asta îi permite să reducă pierderile Mexicului şi să negocieze un acord mai favorabil. În aparenţă, îi va ajuta pe muncitorii din Mexic să lucreze în Statele Unite, va crea slujbe mai bine plătite pentru săraci, va extinde piaţa economică a Mexicului şi va aduce bani pentru îmbunătăţiri sociale.

---

[1] În original, *has him over a barrel*, ceea ce ar însemna, într-o traducere aproximativă, că *„îl are la cheremul lui"*. (n.tr.)

[2] Acronim pentru North-American Free Trade Agreement (Acordul pentru liber comerţ între statele nord-americane), organizaţie înfiinţată în 1994, având ca membri Canada, SUA şi Mexicul (n.tr.)

– Principalele sale grupuri de sprijin. În fața lor poate să joace rolul eroului, spuse Jenkins, preluând ideea ei.

– A spus că va fi președintele poporului, pentru popor. E o ofertă prea bună ca s-o lase să-i scape.

Jenkins privi afară prin ferestre, către locul în care caii arabi păşteau liniştiți.

– Există o singură problemă, spuse el. Nici un lucru nu este „o ofertă prea bună", dacă Robert Peak este implicat.

21

Cartierul financiar,
San Francisco

STĂTEAU ÎN PICIOARE ŞI TREMURAU, cu gulerele hainelor ridicate, ca pavăză împotriva vântului rece care bătea prin canionul clădirilor înalte. Gemea uşor trecând pe lângă ei, aducând miresmele golfului, după o săptămână cu temperaturi de 32 de grade, care distrusese vegetaţia şi lăsase în aer un iz metalic. Valul de căldură trecuse.

Lui Sloane, cartierul financiar i se părea, noaptea, straniu de tăcut; era ca şi cum ar fi stat în curtea unui uriaş complex de apartamente, părăsit brusc. Înălţimea copleşitoare a clădirilor juca feste imaginaţiei, pentru că te aşteptai la tot felul de zgomote: oameni vorbind, motoare de maşini, sirene. Dar nu se auzea decât zumzetul vântului, câte un motor de maşină din când în când şi scârţâitul câte unei foi de hârtie rătăcite, zburând pe trotuare şi prin rigole. Locuitorii din San Francisco fugeau la apusul soarelui din zona centrală rezervată afacerilor, migrând spre casele lor, către restaurantele din North Beach şi Chinatown, şi spre cluburile la modă din Market,

zona sudică. Cartierul financiar se asemăna atunci unui oraş fantomă dintr-un decor de la Hollywood.

– Nu trebuie să aştepţi cu mine, David. Ştiu că nu vrei să întârzii.

El îşi scoase telefonul mobil.

– O s-o anunţ că întârzii puţin.

Telefonul Meldei sună de trei ori înainte să se audă robotul. Sloane lăsă un mesaj, închise telefonul, apoi se uită din nou la ceas.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă Tina.

– Sunt doar surprins că n-a ajuns acasă.

– Hai, du-te. O să mă descurc.

– Nu. Nu-ţi face probleme.

Îşi vârî mâinile în buzunarele hainei din piele şi-şi strânse umerii, ca să-şi protejeze ceafa de frig.

– Probabil că a rămas să bea o ceaşcă de cafea cu un anumit domn despre care tot vorbeşte.

– Alt bărbat? Ţi-a tras ţeapă!

Tina zâmbi cu gura până la urechi, întorcându-şi uşor capul, pentru ca briza de pe Battery Street să îi sufle părul de pe faţă. David crezuse întotdeauna că ochii ei erau albaştri, dar acum, în lumina venită dinspre holul clădirii, văzu că erau mai mult de culoarea cerului înalt de vară, cu stropi de gri şi de galben. Tina se aplecă spre el, ca şi cum ar fi fost trasă de o sfoară invizibilă, ceea ce-l făcu, pentru o clipă, să creadă că-l va săruta. Numai că ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre cutia cu ziare din spatele lui, cercetând scrisul prin plasticul suportului.

– Mai ai bileţelul cu mesajul? Cel pe care ţi l-am dat mai devreme, cu agentul de bursă de douăzeci şi trei de ani şi cel mai tare pont al săptămânii?

Vârî mâna în buzunar, numai că-şi schimbase cămaşa.

– Care era numele? întrebă ea. Numele de pe bileţel?

– Cred că Joe Branick; de ce?

– Nu era cel mai nou băiat de succes cu cel mai tare pont al săptămânii de la bursă, rosti, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi.

– Poftim?

Se duse lângă ea şi privi ziarul. Fotografia era chiar deasupra îndoiturii, iar numele, dedesubtul ei. Sloane o privi, neîncrezător, apoi se scotoci prin buzunar şi scoase o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. Introduse moneda în fantă, apoi scoase ziarul, citind titlul cu voce tare.

– Preşedintele deplânge moartea prietenului.

Ea se aplecă peste umărul lui şi amândoi citiră articolul din dreapta, din partea de jos a ziarului.

The Associated Press

WASHINGTON – La o conferinţă de presă matinală de la Casa Albă, în care se aştepta ca preşedintele Robert Peak să discute despre participarea la o conferinţă de mediu sud-americană despre încălzirea globală, şeful de cabinet de la Casa Albă, Parker Madsen, a confirmat că Joe Branick, asistent special al preşedintelui, a decedat.

Gardienii publici din Virginia de Vest au descoperit cadavrul lui Branick la puţin timp după ora cinci şi jumătate dimineaţa, în apropierea unui drum forestier părăsit din Parcul Naţional Black Bear. Singura rană de glonţ de la cap părea să fi fost autoprovocată. Madsen a declarat că de la Casa Albă nu vor mai fi furnizate alte detalii în viitorul apropiat şi a direcţionat toate întrebările către Departamentul de Justiţie. A mai afirmat, despre preşedinte şi despre Aripa de Vest, că sunt „uluiţi".

Prieteni din copilărie şi colegi de cameră în timpul colegiului, la Georgetown, Peak şi Branick rămaseseră prieteni apropiaţi. Preşedintele, care trebuia să plece în această dimineaţă spre America de Sud, ca să participe la întâlnirea la vârf, şi-a anulat călătoria. Într-o declaraţie scrisă dată publicităţii de Casa Albă, se spune că preşedintele le-a transmis vestea personal soţiei lui Branick şi celor trei copii majori ai cuplului.

Sloane lăsă jos ziarul şi se răzgândi în privinţa numelui pe care şi-l amintise.

– Trebuie să fie o coincidență, spuse el, încet.

Taxiul apăru după colțul străzii.

– E mort; în ziar scrie că s-a sinucis. De ce te-ar fi sunat pe tine?

El o privi fix.

– Nici măcar nu știm dacă a fost el.

– Sigur că a fost el. Cine altcineva putea să fie? Îl cunoști?

– Am...

Cercetă fotografia din ziar. Era ceva cu ochii...

– Nu, răspunse el. Sunt sigur că nu.

Șoferul de taxi, un bărbat de culoare, subțire ca trestia, se aplecă prin fereastra portierei, nerăbdător. Sloane deschise ușa din spate, apoi îi întinse omului treizeci de dolari prin deschizătura ferestrei.

– Du-o acasă. Păstrează restul.

– David, doar n-o să-mi plătești tu taxiul, protestă Tina. În ciuda umorului ei, o cunoștea ca fiind fioros de independentă.

– Ba bine că nu, replică el. O să-l trec pe nota de plată a lui Paul Abbott.

– În cazul ăsta, o voi lua pe drumul cel mai lung către casă. Îi zâmbi și se așeză pe bancheta din spate. Dacă nu altceva, va fi o poveste interesantă, spuse ea, arătând cu capul către ziarul din mâna lui.

El o privi mirat.

– Te simți bine?

– Sunt încă șocat de plecarea ta.

– Poate că nu. Ea se întinse către mânerul ușii. Ți-am spus că aș rămâne pentru omul potrivit. Trebuie doar să mi-l găsești.

Apoi închise ușa, lăsându-l singur pe trotuar.

TRUPUL LUI SLOANE EXECUTA actul mecanic al șofatului. Mintea lui se afla în altă parte, lucrând la dezlegarea unui puzzle ale cărui piese și locuri goale erau din ce în ce mai multe. Fotografia din ziar se holba la el de pe scaunul din dreapta.

„De ce te-ai oprit? De ce te-ai oprit atunci când Tina te-a întrebat dacă-l cunoşti?"

Examină din nou chipul, dar mintea refuza să se concentreze.

Clic.

Imaginea din mintea lui se schimbă. Stătea, privind gaura din cutia lui poştală, acolo unde până nu de mult fusese încuietoarea. Uşiţele celorlalte şapte cutii poştale rămăseseră închise. Încuiate.

Clic.

Era în apartamentul lui, împreună cu poliţistul.

„Încuietoarea a fost desprinsă, nu spartă", îi spusese poliţistul.

„Desprinsă?"

„Cineva care ştia ce face."

Clic.

Ţinea în mână încuietoarea cutiei poştale, sucind-o pe toate părţile. N-avea nici o zgârietură.

Poliţistul vorbea despre încuietoarea de la uşa de la intrare a apartamentului lui, dar el îşi dădea abia acum seama că omul putea la fel de bine să vorbească despre încuietoarea de la cutia poştală. Şi aceasta fusese, la rândul ei, desprinsă. Nu fusese un act de răzbunare. Iar această constatare adusese cu sine alte lucruri la care trebuia să se gândească. Cele două evenimente semănau prea mult şi erau prea apropiate în timp, ca să fie doar o coincidenţă. Dacă era adevărat, însemna că mobilul se schimba în totalitate. Nu era vorba despre cineva care-i purta pică şi care ar fi căutat să-i distrugă bunurile.

Clic.

În imaginaţia lui, se vedea stând în mijlocul harababurii din sufrageria lui. Capacele de la instalaţia de aer condiţionat fuseseră smulse de pe pereţi, mobila fusese sfârâmată. Căutau ceva.

Clic.

Ţinea în mână încuietoarea de la cutia poştală; cutia era goală.

Un lucru despre care credeau că s-ar afla în corespondenţa lui.

Clic.

Melda stătea pe palier, întinzându-i teancul de plicuri. „De data asta, nu este prea multă. Doar facturile şi nimicuri."

Clic.

Era în biroul lui, frunzărind corespondenţa, oprindu-se la un pachet ruginiu, cu adresa scrisă de mână. Nu erau doar facturi şi nimicuri.

Cu un gest instinctiv, întinse mâna în dreapta, apoi îşi aminti că-şi lăsase servieta la birou, după ce-şi îndesase corespondenţa în ea. Căută o ieşire de pe şosea, apoi se opri.

„Îţi laşi imaginaţia să-ţi scape de sub control. Nu ştii dacă nu sunt alte nimicuri. Poate un certificat dintre acelea care-ţi spun că ai câştigat un sejur gratuit în Las Vegas sau Palm Springs, dacă rezişti la o predică de nouăzeci de minute despre motivul pentru care deţinerea unei proprietăţi în sistem time-share este o idee atât de bună."

Deschise radioul, dar muzica nu-i împrăştie gândurile; continua să răsucească pe rând piesele din puzzle, potrivindu-le, încercând să creeze o imagine unitară. Melda nu observase încuietoarea desfăcută, ceea ce însemna că ea golise cutia poştală înainte ca spărgătorul, oricine ar fi fost, să ajungă acolo.

O presimţire teribilă puse stăpânire pe el. Se uită la ceas, apoi îşi luă mobilul din consola centrală şi apăsă pe tasta de apelare rapidă. Telefonul sună.

Nici un răspuns.

Al doilea apel.

Nici un răspuns.

Al treilea apel.

Auzi robotul cuplându-se. Închise şi verifică ora pe cronometrul de la bord: 10.00. Jocul de bingo ar fi trebuit să se termine de o oră. Melda ar fi trebuit să ajungă acasă.

MELDA DEMANJUK RĂSUCI cheia şi împinse mânerul. Uşa era înţepenită. Încuietoarea de siguranţă. Enervată, scoase cheia şi o introduse iarăşi în încuietoarea recent instalată, o răsuci şi ascultă să audă ţăcănitul, aşa cum îi arătase David. Apoi, vârî cheia în încuietoarea mânerului de la uşă şi îl zgâlţâi. Uneori dinţii se blocau. De data asta, mânerul uşii se răsuci liber.

Se gândi că încuiase şi broasca de siguranţă atunci când plecase la bingo. Memoria o lăsa pe zi ce trecea. Probabil că uitase. Întorcându-se acasă, era posibil să fi încuiat, în loc să descuie. Oftă. Atâta deranj din cauza altora, atâtea complicaţii.

Totuşi, izbuti să zâmbească. Nu va lăsa asta să-i afecteze starea de spirit. Nu în seara aceasta. Câştigase! La bingo. Pentru prima dată. În clipa în care anunţaseră „B-5", era atât de entuziasmată, încât strigătul de „Bingo!" ieşise ca scheunatul unui căţeluş călcat de cineva. Sala de sport a bisericii izbucnise în râs, apoi în aplauze, în timp ce ea se ridica să ia marele premiu, două sute şaizeci şi doi de dolari, pe care acum îi legăna în poşetă ca pe o mică avere. Ştia deja ce va cumpăra cu ei. Îi va cumpăra lui David puloverul pe care-l văzuse în vitrina magazinului de la mall. Fusese bun cu ea, ca un fiu.

Deschise uşa şi aprinse lumina. Poşeta îi căzu la picioare. Ambele mâini se ridicară să acopere gura, într-un strigăt mut. Dezordinea o atrăgea dincolo de prag ca un magnet. Colecţia ei de îngeri din ceramică era pulverizată pe covorul bej. Tablourile fuseseră scoase din ramele lor, mobila fusese spartă, tapiţeria sfâşiată. Distrugerea se revărsase şi în bucătărie; farfurii şi cești, împrăştiate printre oale, cratiţe şi conţinutul frigiderului. Din plăcinta ei proaspăt coaptă se prelingeau pe linoleum mere condimentate cu scorţişoară.

Picioarele i se înmuiară, ca şi cum ar fi fost din cauciuc. Se clătină către tejgheaua bucătăriei, tremurând de parcă ar fi fost lovită brusc de o pală de aer rece.

„Ce e de făcut? Doamne Dumnezeule, ce e de făcut?

Frica o copleşea. Apucă tigaia grea de pe cuptor, strângând-o la piept ca pe o amintire preţioasă de familie.

„David. Cheamă-l pe David."

Merse cu spatele, împiedicându-se de cioburi şi resturi până când ajunse pe palier, se întoarse şi se năpusti pe scări, urcându-le cu greutate, de parcă ar fi mers prin zăpadă înaltă. Ajungând pe palierul superior, se sprijini de balustradă, încovoiată, respirând greu în căutarea aerului, neputând să strige după David în timp ce deschidea uşa apartamentului şi intra. El era în bucătărie, cu spatele la ea. Îşi recăpătă respiraţia, pregătindu-se să vorbească.

Atunci, el se întoarse.

– Tu, gâfâi ea.

22

CHARLES JENKINS IZBI portiera maşinii cu tocul cizmei, în timp ce jongla cu trei sacoşe cu cumpărături şi un sac de peste douăzeci de kilograme cu mâncare pentru câini. După ce dusese caii arabi în hambar pentru noapte, se aventurase în Stanwood după provizii. Bucătăria lui nu era tocmai aprovizionată pentru vizitatori şi Alex Hart era posibil să stea acolo o vreme, cel puţin până când îşi dădea seama ce se întâmpla. Dacă Joe Branick o instruise pe Alex Hart să-i aducă dosarul însemna că avea indicii că viaţa lui era în pericol. Moartea lui Branick confirmase această bănuială. În acelaşi timp, însemna că atât Hart, cât şi Jenkins se aflau în primejdie. Jenkins trăise în liniştе ultimii treizeci de ani deoarece el, ca şi alţii, crezuse că dosarul a fost distrus. Brusca reapariţie a acestuia schimba lucrurile... pentru toată lumea.

Crengile cedrilor şi ale plopilor se legănau deasupra capului, semn că vântul de pe insulă se înteţea, bătând în rafale peste apele strâmtorii, aşa cum se întâmpla adesea la apus, în acea vreme a anului. Lou şi Arnold nu se deranjară să-l întâmpine. Cel mai bun prieten al omului, pe naiba. Aruncă o femeie în acest amestec şi orice câine sensibil va dezerta mai repede decât

un soldat irakian. Fără îndoială că-i va găsi cuibăriți lângă focul care împrăștia căldura pe blana lor subțire sau urmând-o pe Alex Hart prin căsuță, ca doi adolescenți îndrăgostiți.

Nu-i învinuia.

Femeile pe care le aducea el acasă miroseau, de obicei, a Jim Beam și Marlboro. Stăteau doar o noapte. Majoritatea erau curioase. Rămăsese o anomalie pe insulă, și nu doar pentru că era negru și musculos, iar stereotipul potrivit căruia un om atât de mare putea să fie dotat ca un catâr tot mai persista. Atunci când sosise pe insulă, comunitatea era unită mai abitir decât o familie de frați irlandezi. Zvonurile circulaseră repede despre negrul care cumpărase ferma Wilcox. Când Jenkins, după aceea, nu vorbise cu nimeni, zvonurile înfloriseră. În acele ocazii rare când se aventura în oraș, majoritatea oamenilor se retrăgeau din calea lui, deși câțiva din băieții localnici, alimentați de câteva sticle de băutură, îl priveau așa cum urmărește un vânător marele cerb. Îi evita atunci când putea și termina repede, atunci când nu putea. Vorba umbla. Era lăsat în pace, ca un bătrân taur comunal.

Înainte să plece în oraș, făcuse un duș și se schimbase, îmbrăcându-se cu o pereche de jeanși negri, o cămașă din flanelă cu nasturi până jos și cizme de cowboy, singura lui pereche de încălțăminte care nu era îmbrăcată într-un strat de noroi. Găsise chiar și un strop de after-shave.

Deschise ușa din spate cu tocul cizmei, pășii în bucătărie și scăpă din mână o sacoșă. Fructele se rostogoliră pe linoleum fără să întâlnească nimic în cale: plantele dispăruseră. Tejgheaua, de asemenea, fusese curățată, borcanele erau aliniate cu grijă într-un colț, murele și căpșunile erau probabil în frigider. Somonul pe care-l prinsese în apele strâmtorii cu o zi înainte zăcea curățat pe un fund din lemn, umplut cu legume proaspete din grădina lui, gata să fie gătit.

Așeză a doua sacoșă cu cumpărături pe tejghea, lăsă să cadă pe podea mâncarea pentru câini și se îndreptă spre sufragerie.

– Nu era nevoie să te duci la magazin.

Curăţase masa de resturi, o acoperise cu o faţă de masă albă şi acum aranja farfurii şi tacâmuri în jurul unui castron cu salată verde şi roşii. Focul din şemineu trosnea cu un miros de arţar proaspăt. Privi de jur împrejur. Cărţile fuseseră aşezate pe rafturi, iar tablourile aranjate cu grijă. Într-o oră, Alex făcuse mai mult pentru ca locul să arate ca un cămin, decât reuşise el în treizeci de ani.

– Îmi pare rău. Am îndreptat şi eu puţin. Nu trebuia s-o fac. Rămase nemişcată, pândindu-i reacţia.

Incapabil să spună ceva, îi întinse sticla de cabernet.

– Nu ştiam că avem peşte.

Ea puse sticla pe masă, lângă castronul cu salată.

– Totul e proaspăt. Nu pot să cred cât de mari sunt roşiile. Care e secretul tău?

– Hmm?

– Cu roşiile... care e secretul?

– Un grădinar nu-şi divulgă niciodată secretele, replică el, revenindu-şi puţin.

– Am crezut că aşa se spune despre un magician.

– Ar putea cineva, cu excepţia unui magician, să obţină roşii ca astea?

Ea zâmbi şi-şi înălţă faţa, ca un copil care urmăreşte artificiile explodând pe cer pe 4 iulie. Jenkins se întoarse în bucătărie şi se sprijini de colţul tejghelei.

– Îmi pare rău. Nu era treaba mea să aranjez pe-aici. Alex stătea în pragul uşii, în spatele lui.

În clipa în care se întoarse, îi simţi mirosul respiraţiei, care-i amintea de caramelul cald. Făcu un pas înapoi, dar se lovi de tejghea şi făcu o piruetă ciudată, de parcă ar fi intenţionat să se răsucească spre castroanele lui Lou şi Arnold.

– Mai bine i-aş hrăni pe ogari.

Ea se sprijini de tocul uşii, cu capul puţin înclinat.

– Pari să ai o groază de secrete.

– Doar pentru că un om nu le spune tuturor povestea vieții lui nu înseamnă că ascunde ceva, Alex. Vocea lui acoperi sunetul boabelor care cădeau în castroanele din aluminiu ale câinilor.

– Mă refeream la roșii.

Lăsă jos sacul.

– A!

– Dar, dacă tot ai adus vorba, cei de la IRS[1] n-o să fie prea bucuroși atunci când o să dea de dumneata.

– Ai de gând să mă denunți?

– S-ar putea.

Ridică de jos castroanele câinilor și încercă să treacă pe lângă ea, dar ușa era îngustă, iar ea nu făcea nici un efort să se dea la o parte din drumul lui. Lumina focului din șemineu îi atingea obrajii cu o strălucire mai frumoasă decât un lan de grâu din Midwest în lumina apusului. Observă cum părul ei urma curbura maxilarului și-i curgea nestingherit pe umeri. Se înșelase. Nu era la fel de frumoasă ca mama ei. Era mai frumoasă. Oare flirta cu el? Trecuse atât de mult timp, încât nu mai știa. Femeile din oraș, de obicei, își puneau mâinile între picioarele lui, înainte să-și lase jos sticlele cu gât lung de bere Budweiser, zgâlțâindu-l de parcă ar fi fost o funie sfâșiată legată de pluta vieții. Își ieșise din mână în privința artei subtilităților și...

... Și ea era fiica lui Robert Hart, fata stângace care mergea cu bicicleta pe aleea lungă din fața casei.

– Mai bine le-aș pune ceva de mâncare lui Lou și lui Arnold.

Ea zâmbi.

– Cred că tocmai ai făcut-o.

Jenkins își coborî privirea spre castroane.

– Atunci, o să-i caut. Sunt în stare să roadă mobila de foame.

Trecu pe lângă ea. În mod normal, sunetul boabelor pentru câini era ca un strigăt de chemare la arme; cele două bestii aproape că se călcau în picioare, dând peste el, în goana

[1] Acronim pentru Internal Revenue Service, agenție guvernamentală a SUA însărcinată cu colectarea impozitelor și aplicarea legilor cu privire la impunerea veniturilor (n.tr.)

lor. Acum, nu numai că nu se îmbulzeau, dar nu erau la locurile lor obişnuite şi nu stăteau nici întinşi lângă foc.

– Am crezut că i-ai luat cu tine, spuse ea.

El scutură din cap.

– Ei doi şi mâncare pe bancheta din spate a unei maşini nu este o combinaţie prea bună. Probabil sunt afară.

– O să deschid sticla de vin, se oferi ea.

El deschise uşa de la intrare, ieşind afară pe mica verandă care oferea o vedere panoramică asupra proprietăţii sale, către ferma de lactate. Uneori, când caii arabi îi ignorau, Lou şi Arnold se strecurau pe sub firele încolăcite ale gardului ca să deranjeze vacile, dar Jenkins putea să vadă urmele cirezii în drumul ei netulburat către şopron. Lăsă castroanele jos, vârî două degete în gură şi scoase un fluierat ascuţit, pe care însă vântul îl răpi, o rafală care îl înghiţi înainte de a părăsi veranda. Făcu câţiva paşi printre firele unduitoare de iarbă înaltă, strigându-le numele. La ora nouă şi jumătate, într-o seară de vară din nord-vest, lumina zilei încă mai zăbovea, într-un amurg gri-albăstrui care transforma iarba într-o mare de umbre. Nu văzu nici o urmă de câine. Era posibil să se bălăcească în pârâul de lângă uşa din spate şi, cu vântul bătând în rafale, să nu-l fi auzit când a venit. Se întoarse şi începu să urce treptele verandei.

Alex îi căutase numele la IRS. Cum altfel ar fi putut să dea de el?

Trecutul şi prezentul se ciocniră cu o fracţiune de secundă înainte să audă mica pârâitură: un pocnet ca de trunchi de copac uscat, care-i trezi instinctele adormite. Se aruncă la pământ, ca şi cum s-ar fi deschis o trapă în faţa lui, cu castroanele câinilor zăngănind şi mâncarea împrăştiindu-se.

Primul glonţ îi trecu pe lângă urechea dreaptă, făcând să sară aşchii din tocul uşii.

23

SLOANE IEŞI de pe Autostrada 1 la Palmetto Avenue, cu viteza absurdă de o sută douăzeci de kilometri metri pe oră, coborând orbeşte printr-un zid de ceaţă deasă şi gălbuie. Luminile roşii clipiră în faţa lui, aşa că apăsă cu putere pe frână, intrând cu jeep-ul într-un derapaj pe pavajul umed. Corectă traiectoria în spatele unei alte maşini oprite la intersecţie, încetini ca să se asigure că nu circula nimic pe drumul cu care se intersecta şi apoi acceleră spre Beach Boulevard. Un minut mai târziu, făcu la dreapta din scurt pe pietrişul de pe locul lui de parcare, oprindu-se lângă o camionetă staţionată paralel cu gardul de dafin care separa locul de parcare de cel liber. Călătorii obosiţi foloseau câteodată locul ca să economisească banii pe care i-ar fi dat la hotel. Pe Sloane nu-l deranja, atâta timp cât erau liniştiţi şi nu lăsau mizerie. În această seară, nu se opri să stabilească reguli.

Sări din maşină şi alergă uşor spre clădire, pentru că-l durea glezna după exerciţiul fizic susţinut. Se vedea lumină în bucătăria apartamentului unde locuia Melda, dar nu-i văzu vârful capului. Era, probabil, înăuntru, tăindu-i o bucată de plăcintă. Urcă scara din spatele clădirii din două în două

trepte, resimţind presiunea din gleznă, apoi şontâcăi pe palier. Uşa apartamentului ei era deschisă, semn rău. Deveni şi mai rău.

Trecu pragul, ocolind rămăşiţele lucrurilor aruncate, simţindu-se pierdut, panicat, înspăimântat.

Tavanul se zgâlţâi, iar el privi în sus, cu toate că nu conştientiză pe moment că era vorba despre apartamentul lui. Cineva era în apartamentul lui. Cineva în mişcare. Cineva cu paşii prea greoi ca să fie o femeie de un metru şi jumătate şi patruzeci şi cinci de kilograme. Urmări sunetul de-a lungul tavanului către uşa de la intrare, ieşi pe palier şi se aplecă peste balustradă. Bărbatul de pe palierul de la etajul doi se îndepărta cu pas hotărât de apartamentul lui. Purta o salopetă bleumarin, cu un petic alungit pe spate.

Pacific Bell. Compania de telefonie.

– Hei! Tu!

Bărbatul se opri, se întoarse, cu mişcări de robot. Pistolul se materializă ca din neant, ireal şi străin. Încremeni în timp ce arma se învârtea în jurul trupului celuilalt, realizând că bărbatul îl ţintea. Atunci, instinctul şi pregătirea intrară în acţiune. Intră sub palier, lipindu-se cu spatele de perete, ascultând mişcările omului de pe palierul de deasupra lui. Erau scări în fiecare capăt al clădirii: celălalt putea să ajungă la camionetă pe oricare din ele. Îl auzi îndreptându-se spre scara din faţă a clădirii şi o luă spre cea din spate. Privi peste umăr şi-l urmări pe celălalt coborând repede primul şir de trepte, apucându-se de balustradă şi sărind aproape de colţ. Cu toate astea, nu continuă drumul în jos, către al doilea şir de scări. Nu se ducea spre camionetă.

Venea după el.

Se întoarse şi se repezi în jos pe scări sărind peste ultimele patru trepte. Glezna dreaptă i se răsuci în urma impactului, iar el simţi că nu va rezista; o durere înfiorătoare apăru instantaneu. Se strădui să se ridice în picioare. Palierul de deasupra lui

se clătină. Îşi înghiţi durerea şi porni şchiopătând prin magazia întunecată, apoi pe coridorul care ducea în spatele clădirii.

Pe drum, simţi vântul şi umezeala ceţii venind dinspre ocean. Se opri şi se întoarse să privească înapoi pe coridor. Văzu silueta bărbatului apărând ca şi cum ar fi fost la celălalt capăt al unui tunel. Apoi, şindrila de lângă capul lui explodă în mii de aşchii, înţepându-i faţa ca nişte ace. Plonjă în ceaţă, glezna răsucindu-i-se pe terenul accidentat şi pe gheţişoare, provocându-i dureri cu fiecare pas. Schimba direcţia mereu, ghemuindu-se, căutând un loc în care să se ascundă, negăsind nici unul.

Se îndepărtă de clădire, până când piciorul îi alunecă şi se prăbuşi într-un genunchi. Undeva, dincolo de un strat gros de ceaţă, auzea mugetul oceanului spărgându-se de pietre şi simţi vântul şi stropi pe faţă.

Gheţişoarele ajunseseră la marginea abruptă a stâncilor.

24

Se aruncă pe uşa de la intrare, strigându-i:

– La pământ!

Alex stătea lângă masă, ţinând sticla cu vin într-o mână şi tirbuşonul în cealaltă, când geamul ferestrei explodă în cioburi, sticla de vin se sfărâmă şi lalelele din ghivece începură să zboare ca ţintele vibrând într-o sală de trageri. Camera se învârti: bucăţi de sticlă şi de lemn, prinse într-o tornadă, cărţi zburând de pe rafturi, cenuşa împrăştiindu-se din şemineu. Aduseseră cu ei multă muniţie şi păreau hotărâţi să nu se întoarcă acasă cu vreun cartuş.

Jenkins se târî pe podea şi-şi lipi spatele de masa răsturnată. Gloanţele ţăcăneau pe ea ca o bandă de telegraf care-a luat-o razna. Alex stătea cu spatele lipit de lemnul ei, cu bluza albă acum de un roşu-închis, aproape purpuriu, dar faptul că reuşise să răstoarne masa şi să-şi scoată un Glock de nouă milimetri din servietă era un indiciu destul de clar că era vorba despre vin, şi nu despre sânge.

– Ai păţit ceva? strigă el.

Era ca şi cum ar fi urlat în bătaia furtunii.

– Putem să ieşim prin spate? Era la fel de calmă cum fusese şi în grădină, atunci când avea lama sapei la gât.

– Asta *vor* şi ei, să ieşim prin spate. Tocmai de-aia ne atacă din faţă.

– Crezi că un localnic ar putea să cheme ajutoare? se interesă ea.

– Cu vântul bătând dinspre strâmtoare, nu e nimeni destul de aproape ca să audă împuşcăturile.

– Ai vreo idee cine ar putea fi afară?

– Nu sunt un geniu, dar presupun că sunt aceiaşi tipi care l-au ucis pe Joe.

– Prin urmare, au venit după dosar? Ea făcu un semn cu capul de-a lungul încăperii, spre locul în care era dosarul, pe un scaun lângă şemineu.

– Din nou, n-am diplomă de Stanford, dar cam asta aş zice. Mă acoperi?

– De ce?

El făcu un semn cu capul spre dosar.

– Lasă-l.

El scutură din cap.

– De data asta, nu, Alex. Se ridică în picioare, ghemuindu-se în spatele mesei.

– Rahat! Alex se ridică într-un genunchi, dându-şi seama că oricum se ducea, cu sau fără ajutorul ei. Se aşeză în poziţia de tragere. E rândul meu, anunţă ea. Apoi, când focul se opri, zise: Du-te!

Se repezi spre scaun, în timp ce ea se ridica peste masă şi trăgea trei focuri, de la stânga la dreapta, prin deschizătura care mai devreme fusese fereastra. Riposta ei îi ţinu în loc preţ de o secundă sau două; apoi, urmă o altă rafală de gloanţe. Fotoliul nu i-ar fi putut oferi lui Jenkins un adăpost sigur. Întins pe podea, cu dosarul în mână, privi în spate peste umăr la Alex, aşteptă ca ea să se ridice din nou, după care ţâşni înapoi, de-a lungul podelei, în timp ce ea mai trăgea trei focuri bine ţintite.

– În curând o să rămân fără gloanţe, spuse ea, lipindu-şi spatele de lemn în timp ce focul începea din nou. Arătă spre dosar. Ce naiba e asta?

– Dacă reuşim să ieşim de aici, o să-ţi povestesc la o cină şi la o altă sticlă de cabernet.

– Nu pot să beau aşa ceva, spuse ea. Sulfaţii îmi dau dureri de cap.

– Sper că voi avea ocazia să-mi aduc aminte de asta. O să bem un scotch bun, în amintirea tatălui tău.

– Faci tu cinste? îl întrebă Alex.

– Doar dacă nu-mi spui că a murit cavalerismul în ultimii treizeci de ani. Arătă cu capul uşa care dădea spre hol. Armele mele sunt în dormitor.

Ea scutură din cap.

– Nu poţi să ajungi acolo. E prea departe şi n-am destule gloanţe ca să te acopăr. Mai bine rămâi jos.

– N-am de ales, spuse el. Nu poţi să-i ţii pe loc o veşnicie. O să facă praf casa mai repede decât nişte termite. Pe lângă asta, dacă au atât de multă muniţie...

Fulgerul izbucni, urmat de o detunătură care smulse din balamale uşa de la intrare şi o azvârli în cealaltă parte a camerei, lovindu-se de rafturile cu cărţi. Un fum gros se ridică dintr-un recipient care se rostogolea pe podea. Jenkins se repezi şi îl aruncă afară prin deschizătură, arzându-şi mâinile, dar norul de fum şi grămezile de cărţi îi oferiră acoperirea de care avea nevoie ca să ajungă în dormitor. Smulse uşa dulapului, înşfăcă puşca din colţ şi-i desfăcu ţeava. Un singur glonţ pe ţeavă. Înhăţă cutia cu gloanţe de pe raft, dar aceasta i se desfăcu în mână. Goală. Începu să arunce tot felul de haine şi de încălţări, căutând gloanţe rătăcite, dar nu găsi decât unul. Într-un moment de acalmie, o auzi din nou pe Alex răspunzând cu foc: împuşcături rare, ca să economisească muniţia, oferindu-le însă celor de afară un răgaz înainte să dea buzna în casă.

Se târî pe podea spre noptieră şi-şi recuperă pistolul Smith & Wesson. Butoiaşul era gol. Căută încărcătoare suplimentare, nu le găsi, apoi îşi aminti că le văzuse ultima oară în portbagajul camionului său, când fusese în pădure să facă exerciţii de tragere. Găsi patru gloanţe de calibrul patruzeci rătăcite pe fundul sertarului noptierei.

Asta era tot.

O explozie sparse fereastra de deasupra patului său şi camera se umplu cu acelaşi miros înţepător de amoniac. Apucă o cămaşă de pe podea şi se târî în baie, ţinându-şi respiraţia. Deschise robinetul. Opriseră apa. Luă pânza şi o cufundă în vasul de toaletă, apoi o presă peste gură şi nas. Gâtul i se contractase, iar ochii începuseră să-l usture, de parcă ar fi fost cuprinşi de flăcări. Se târî în sufragerie, rupse cămaşa umedă în două şi-i întinse lui Alex o jumătate. Ea şi-o legă peste nas şi gură.

– Mai sunt alte ieşiri? se interesă ea.

– Te referi la un pasaj secret pe sub proprietate?

– Ar fi ideal.

– Regret.

– Ai vreo idee?

– Încearcă să nu respiri.

În hol izbucni focul; gazul ajunsese la lampa de control a cuptorului. Nu mai aveau mult timp la dispoziţie. Înţesată cu ziare şi cărţi vechi, căsuţa avea să ardă ca iasca. Flăcările cuprindeau dormitorul.

El îi întinse puşca. Alex vârî Glock-ul în pantaloni, la spate. El îşi slăbi cureaua de la jeanşi şi-şi îndesă dosarul în partea din faţă a pantalonilor, acoperindu-l cu cămaşa.

– Când ajungem afară, ia-o spre stânga. O să vezi o cărare prin pădure. Duce spre un hambar. E cam la cincizeci de metri, dar copacii şi tufişurile sunt dese, şi ar trebui să-ţi ofere un adăpost.

– Tu ce-ai de gând să faci?

– Să deschid drumul.

– Bine, dar spune-mi cum o s-ajungem afară, dacă ei ne aşteaptă la uşa din spate.

– N-o să ieşim pe uşa din spate.

Se uită la el ca la un nebun.

– Ai văzut vreodată *Butch Cassidy and The Sundance Kid*[1], Alex?

– Nu.

El îşi sprijini spatele de masă, scoase gloanţele din buzunar, eliberă piedica şi împinse înăuntru gloanţele de calibrul patruzeci.

– N-ai văzut niciodată *Butch Cassidy and The Sundance Kid?* E un film clasic.

Ea privi flăcările care se întindeau.

– Putem să lăsăm pe altădată evaluarea cunoştinţelor mele cinematografice?

– E o scenă, cu Butch şi Sundance prinşi în capcană într-un hambar din America de Sud. Ei nu ştiu, dar vreo zece mii de agenţi federali se strânseseră în faţă, aşteptând să-i omoare.

– Nu mă ajuţi cu nimic.

– Treaba e că ei se duc direct la uşa din faţă, pentru că toţi ceilalţi nu s-ar fi aşteptat să aleagă această ieşire.

– Şi reuşesc?

Jenkins înfipse încărcătorul în mâner.

– Finalul nu e important. Îmi place raţionamentul.

– Minunat. Ce-o să folosim ca acoperire?

– Bună întrebare: un copac.

El îşi îndesă arma în pantaloni, scuipă în palme şi apucă piciorul mesei.

– La trei, pornim.

– Nu poţi să ridici chestia aia.

---

[1] Un celebru film american (1969), în regia lui George Roy Hill, inspirat din viaţa legendarilor jefuitori de bănci Butch Cassidy (interpretat de Paul Newman) şi Sundance Kid (Robert Redford). (n.tr.)

– Cine crezi că a cărat-o înăuntru, Lou şi Arnold? Când ajungem la fereastră, trage un foc în punctul mort. Dă-i bătaie. Dă-le ceva care să-i ţină ocupaţi.

Se ghemui ca un halterofil într-o ridicare decisivă.

– Trei.

Muşchii de la picioare îi întinseră pantalonii, iar el mormăi ca un urs înfuriat. Masa începu să se ridice uşor de pe podea. Apoi se avântă, năvălind ca un taur spre gaura din perete, acolo unde fusese fereastra. Hart trase un foc de calibrul 12, se întoarse spre stânga şi o rupse la fugă spre pădure. Jenkins aruncă masa, se rostogoli, apoi se ridică în picioare cu pistolul în mână şi trase două focuri în direcţia în care credea că se aflau atacatorii, înainte de a o urma pe Alex prin pădurice deasă, la doi paşi în spatele ei. Cei cincizeci de metri până la hambar li se părură doi kilometri. Patruzeci şi cinci de metri. Patruzeci de metri. Auzi în spatele lui şi vuietul vântului. Ceva îi bâzâi în ureche; nu era un ţânţar. O ajunse din urmă la treizeci de metri, alergând unul lângă celălalt, sărind peste ramuri, ridicându-şi picioarele pe terenul accidentat ca nişte soldaţi într-un marş forţat. Să fie al naibii dacă n-aveau să scape...

Fu lovit la picior. Corpul i se înclină în faţă. Se izbi de pământ, ţipând la ea să alerge în continuare, se rostogoli, ajunse în poziţie şi trase de două ori în direcţia barăcii îngrijitorului, deşi era prea întuneric ca să poată vedea dacă vine cineva. Ridicându-se în genunchi, puse o mână pe pământ ca să se ridice şi simţi blana subţire şi caldă.

Lou.

Limba câinelui atârna din gura în spume, iar faţa lui era ca o mască îngheţată, pe care se citeau chinul şi durerea. Avea ochii daţi peste cap, buzele întinse peste dinţi. Stomacul i se umflase grotesc. Lângă el, parţial acoperit de ciulini şi de rugi, zăcea Arnold.

Jenkins se târî spre câini, strângându-le capetele la piept.

– O, nu. Nu, nu, nu.

– Haide. Haide. Alex stătea deasupra lui, trăgându-l. Nu mai poţi face nimic.

El îşi ridică privirea, strigând în vânt.

– Fir-ar a naibii, Joe! Fir-ar ai naibii!

– Haide, Charlie.

O creangă trosni. Era o bucată de lemn smulsă din trunchiul aflat la câţiva centimetri de capul lui. Alex ţipă şi căzu ca un sac de făină. Jenkins alungă imaginea câinilor morţi, apucă puşca şi trase o ultimă împuşcătură către o umbră care se apropia. Apoi se ridică în picioare, o aruncă pe Alex pe umăr şi porni către hambar, cărând-o ca pe sacul de douăzeci de kilograme cu mâncare pentru câini. Zece metri... Aşteptă să fie lovit în spate. Picioarele i se împleticeau. Şase metri... Se încordă să primească glonţul... trei metri... Deschise uşa hambarului şi se repezi înăuntru, în timp ce bucăţi de lemn zburau pe lângă el. O lăsă jos pe Alex în spatele baloturilor de fân, încercând să respire. Găinile cloncăniră şi începură să zboare de colo-colo, într-un nor de pene. Caii arabi loveau cu copitele în uşa grajdului, scuturându-şi capetele cu fornăieli sălbatice.

Jenkins îi examină cămaşa. Petele de vin vărsat făceau dificil de găsit locul în care fusese lovită, dar văzu o ruptură în ţesătură lângă braţul drept.

– Poţi să mă apuci de mijloc?

– Ce?

– Poţi să te ţii de mine?

– Cred că da. De ce?

El se forţă să zâmbească.

– Nu cred că l-ai văzut pe John Wayne în *True Grit*[1], nu?

– Nu, dar spune-mi că s-a terminat mai bine decât Butch şi Sundance.

[1] Western realizat de Henry Hathaway în anul 1969, în care John Wayne interpretează rolul lui Reuben J. „Rooster" Cogburn, un bătrân pistolar, chior şi alcoolic, dar foarte curajos. (n.tr.)

Jenkins înşfăcă o funie dintr-un cui de pe un stâlp, făcu un ochi şi deschise uşa uneia dintre boxele grajdului. Calul arab alb nechează şi se cabră, cu o privire sălbatică. Jenkins îi trecu funia peste bot şi în jurul grumazului, apoi reuşi să-i pună un căpăstru pe cap. Aruncă celălalt capăt pe după gât şi-l legă de partea cealaltă, ca să confecţioneze un hăţ. Ar fi trebuit să meargă.

Hart se ridică în picioare, ţinându-şi braţul. Jenkins scoase calul din grajd şi-l lăsă să se cabreze, învârtindu-l în cercuri strânse, ca să-l liniştească. Puse un picior pe un buştean şi-l ridică pe celălalt peste spatele animalului. Buimăcit şi agitat, calul izbi din copite şi-şi scutură capul, dar Jenkins îl strânse cu toată puterea pe care o avea în picioare, continuând să-l smucească în cerc strâns, în timp ce se apleca pe sub grinzile de susţinere de deasupra.

– Hai sus, zise el.

Alex se urcă pe butuc, iar el o trase în spatele lui.

– Aşadar, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Poftim?

– În *True Gnt;* ce s-a întâmplat?

– Tu doar lasă-ţi capul jos şi ţine-te bine.

– Ştiam că n-o să-mi placă asta.

El fixă funia între dinţi, strânse Smith & Wesson-ul în mâna dreaptă, Glock-ul în stânga, apoi lovi cu putere în coastele calului, dirijându-l spre uşa hambarului.

25

NOROIUL SE REVĂRSA PESTE creştetul capului lui Sloane, prelingându-se spre gulerul cămăşii. Îşi lăsă bărbia în piept şi închise ochii, lăsând mica avalanşă să treacă peste el. Se agăţă de marginea stâncii, la vreo şapte-opt metri de vârf. Deasupra lui, individul păşea pe margine.

Valurile care se zdrobeau de stâncă săpaseră în gresie şi în piatră cu puterea unor ciocane pneumatice, lăsând jumătatea de sus să atârne ca o muşcătură urâtă. Aceasta, ca şi ceaţa deasă, se transformaseră în refugiul lui Sloane. În cazul în care celălalt bărbat s-ar fi întins pe burtă, ca să privească peste margine, n-ar fi putut să-l vadă. Oricine ar fi fost, era nevoit să presupună că urmăritul îşi încercase norocul în apele îngheţate ale Oceanului Pacific sau fugise în întuneric. Întrebarea era: cât de mult va aştepta celălalt, ca să fie sigur? Sloane nu putea să atârne la nesfârşit. Glezna îi ardea cu un foc rece, iar muşchii de la picioare şi de la braţe, care nu mai erau atât de puternici sau de rezistenţi cum fuseseră atunci când se căţăra regulat, începuseră să se contracte: primul semn de oboseală a muşchilor. Căderea era iminentă. Făcu tot posibilul să-şi schimbe centrul de greutate şi să alterneze

prizele, astfel încât mușchii să se odihnească pe rând, în timp ce încerca să mențină trei puncte de contact cu peretele. Broboanele de sudoare, amestecate cu aerul umed și sărat, îi intrau în ochi, înțepându-l.

Un șuvoi de noroi căzu din nou peste el.

Chiar dacă brațele și picioarele ar fi rezistat, nu exista nici o garanție că stratul de roci avea să facă la fel. Crăpăturile de care se agățase aveau consistența cretei. Sub loviturile permanentele ale oceanului, roca nisipoasă putea să cedeze în orice clipă. Furtunile de iarnă ofereau scene dramatice jurnalelor de televiziune, curți întregi alunecând în Pacific în câteva clipe.

Sloane număra secundele. Contorizarea minutelor era un truc pe care-l învățase pentru a-și ține mintea concentrată. Când ajunse la șapte minute, știu că doar atât putea să aștepte, ca să-i mai rămână putere pentru cățărare. În întuneric, cu o glezna luxată, cu vântul urlând și cu trupul înghețat de umezeala rece, avea să fie greu. Trebuia să fie sigur de fiecare priză, înainte de a-și transfera greutatea. Consecințele unei greșeli îi cereau să nu se grăbească.

Se prinse de o creangă, găsi o crestătură în care să-și vâre piciorul, o încercă și făcu un pas. Crestătura cedă, iar piciorul drept îi alunecă. Pipăi peretele până când găsi un loc îngust unde să pună piciorul, apoi se opri pentru câteva clipe, ca să respire. Pieptul i se zbătea cu putere. Sub el, susurul ritmic al oceanului inspira și expira cu fiecare val puternic, ca un muribund care respira printr-un aparat special.

Sloane își schimbă din nou centrul de greutate, găsi un alt punct de susținere și mai făcu un pas. Glezna îi zvâcnea, dar se forță s-o ignore, concentrându-se, ca un jucător de șah, asupra următoarelor mișcări. Întoarcerea nu era o opțiune.

După douăzeci de minute, ajunse pe margine. Dacă se înșelase, iar celălalt îl așteptase, era un om mort. Făcu o pauză, apoi se prinse de muchie, așteptându-se ca o pereche de pantofi să-l calce pe degete și să-l azvârle în spumă și ceață. Pentru că nu se întâmplă nimic, își înălță capul și se

sâltă peste margine, rămânând lipit de pământ. Cercetă umbrele şi ceaţa împrăştiată de vânt, încercând să descopere ceva suspect. Nevăzând nimic, se ridică în picioare şi porni şchiopătând spre clădire, intrând pe coridor, ieşind în magazia cu vedere spre parcare.

Camioneta dispăruse.

Se gândi la Melda.

De ce nu era în apartamentul ei? Dacă ar fi venit acasă de la bingo şi şi-ar fi găsit apartamentul distrus, s-ar fi dus la o singură persoană. La el.

Acolo fusese şi celălalt.

Se sprijini de balustrada metalică, folosind-o ca pe un baston pentru a se împinge pe scări, apoi păşi şchiopătând de-a lungul palierului. Uşa de la apartamentul lui rămăsese deschisă.

– Melda?

Tigaia ei din fontă zăcea pe tejghea.

– Melda?

Nu era în bucătărie, nici în sufragerie. Se grăbi spre dormitor, împiedicându-se de lucrurile împrăştiate peste tot, apoi aprinse lumina. Pantoful zăcea într-o parte, în faţa uşii închise a băii. Alb, cu talpa moale. Pantoful Meldei.

– Melda?

El nu închidea niciodată uşa de la baie. Vecinul lui cel mai apropiat era oceanul. Cu pulsul zvâcnindu-i în urechi, se întinse spre mâner. „Dacă exişti, Dumnezeule, fă ca baia să fie goală." Apoi răsuci mânerul şi deschise uşa, o fâşie de lumină măturând linoleumul şi oprindu-se să se odihnească pe trupul prăbuşit în cada de porţelan. Era o imagine aproape senină. Răsuci întrerupătorul, iar lumina dezvălui oroarea de nedescris. Melda zăcea într-o baltă de sânge, cu capul pe spate, lăsând să se vadă o gaură în gâtul ei.

Sloane îşi simţi picioarele prinzând rădăcini în podea, degetele încovoiate din cauza furiei, disperării şi nesiguranţei.

– Nu, strigă el uşor, înainte să izbucnească într-un urlet de agonie, ca un torent al furiei. Nuuuuuuuuu!

Se împletici, se lăsă în genunchi, târându-se spre ea, strângând-o la piept.

„Nu. Nu. Nu."

– Respiră, o imploră el. Te rog, respiră!

„Te rog. Respiră. Te rog, respiră."

O lăsă pe podea, îi dădu capul pe spate şi îi făcu respiraţie gură la gură, suflând, apăsând-o pe piept, orice urmă de raţiune fiind acum pierdută şi îngropată.

– Unu, doi, trei, patru, cinci.

„O respiraţie, cinci apăsări."

Răsuflarea lui ieşea din gâtul ei ca aerul care scăpa printr-o gaură a unui balon.

– Trei, patru, cinci.

„Nu. Dumnezeule, nu..."

Încă o dată. Suflă.

– Trei, patru, cinci.

Din nou. Din nou. Camera se înceţoşă, lumini albicioase pâlpâind.

– Doi, trei, patru...

Vocea îi deveni mai slabă.

Întunericul îl învălui, trăgându-l ca o greutate legată în jurul gleznelor. Se scufundă. Lumina păli. Durerea îi explodă în frunte şi tâmple, făcându-l să se afunde şi mai adânc în întuneric, singur, auzind doar sunetul stins al vocii sale, ca o casetă dintr-un aparat cu bateriile pe terminate:

– Unu... doi... trei...

Apoi se stinse şi ea. Iar el dispăru.

26

DORINŢA LUI DE a-i pedepsi pe cei care-i uciseseră câinii îl îndemna pe Jenkins să mâne calul în jos pe poteca îngustă, cu armele strălucind, ca Rooster Cogburn – John Wayne – călărind peste câmpul deschis spre băieţii cei răi. Dar aici nu era vorba despre un film, iar în viaţa reală băieţii cei buni mureau. Jenkins îşi întoarse calul dinspre hambar şi-l îmboldi cu violenţă în sus pe potecă, printre copaci şi tufişuri, folosindu-se de un braţ ca să-şi protejeze faţa de ramurile joase. În spate, simţi capul lui Alex Hart lipit de el. Îl ţinea strâns de mijloc. Pădurea dispăru şi lăsă locul drumului asfaltat. Se opri printre copaci, examinând drumul preţ de câteva clipe, sperând că atacatorii nu anticipaseră pe unde se va retrage. Apoi îşi mână calul, adâncindu-se în întunericul de pe partea cealaltă.

După zece minute de călărit, cu calul arab fornăind şi scoţând nori albi în aerul rece, Jenkins opri animalul din goană şi-l făcu să treacă peste un pârâu care se vărsa, la un kilometru şi jumătate în aval, în strâmtoare. Îl mână apoi în sus, pe un deal abrupt, lăsându-l să-şi găsească singur ritmul, apoi privi în jos spre căsuţă, care se vedea acum ca o colibă

indiană în flăcări. Descălecând, priponi calul de un copac şi o lăsă pe Alex la pământ, sprijinind-o cu spatele de un copac. Ea se strâmbă în clipa în care îi rupse mâneca bluzei ca să-i examineze braţul.

Fusese norocoasă. Glonţul ricoşase din copac şi-i zgâriase bicepsul. Va rămâne cu o cicatrice, dar va supravieţui. Rana se închidea deja.

Rupse cu dinţii fâşii de ţesătură din mânecă.

– Trebuie să te ducem la un doctor, rosti el, printre dinţii încleştaţi.

– Ai de gând să intri cu calul?

Rupse o altă fâşie şi-i înfăşură braţul.

– Ai o rană superficială. Ai răni care au pătruns mai adânc, din vremea când mergeai cu bicicleta, în curtea din faţa casei părinţilor tăi.

Ea îl împinse şi se strădui să se ridice în picioare.

– Ei bine, nu mai merg cu bicicleta. Şi nu mai sunt o copilă, Charlie. Aşa că, de ce nu mă laşi pe *mine* să-mi port de grijă?

Era încăpăţânată, la fel ca tatăl ei. Se ridică în picioare, lângă ea.

– O iei prea personal, Alex, şi vei ajunge să fii ucisă.

– *Tu* ce ai de gând să faci?

El se întoarse şi privi înapoi către fermă. Din depărtare, părea la fel de paşnică precum un foc de tabără.

– Mi-au ucis câinii, spuse el, înţelegând în sfârşit că Lou şi Arnold erau morţi. Eram dispus să uit. Mi-au luat cariera şi viaţa, dar eram dispus să uit. Întoarse capul şi o privi, vocea vibrându-i de emoţie şi de furie. Ei au făcut să devină ceva personal.

– Suntem amândoi implicaţi; nici unul din noi n-a avut de ales. Trebuie să fim deştepţi.

Tăcură un timp, ascultând susurul apei în depărtare şi, din când în când, rafalele de vânt care făceau să foşnească frunzişul copacilor.

– Unde ai fost, Charlie? La ce te gândeai? Te-ai uitat la mine de parcă ai fi fost la milioane de kilometri depărtare.

El nu-i răspunse.

– Mi-ai spus „Joe".

În primii ani, imaginea femeii îl bântuise în fiecare noapte. Jack Daniels şi Southern Comfort îl ajutaseră să treacă de acele zile. Dacă se îmbăta, putea să facă faţă o noapte, uneori o săptămână, dar amintirea evenimentelor la care participase era mereu acolo, la fel de permanentă ca muntele Rainier de la orizontul sudic: adormită, dar pe punctul de a erupe. Atunci când băutura nu-l mai ajutase să uite, renunţase la alcool. Nu avusese nevoie de intervenţie şi de consiliere de criză. Nu avea nevoie de AA[1]. Nu era un alcoolic. Era doar un om care încerca să uite un coşmar. Nici măcar nu turnase whisky-ul în canalizare, ca să evite tentaţia. Îl lăsase în dulapul lui, neatins... până în această seară.

– Ce e în dosarul acela, Charlie?

Se uită la ea, apoi îşi întoarse privirea spre focul care ardea în valea de sub ei.

– O grămadă de amintiri urâte, îi răspunse. Prea multe.

[1] Alcoolicii Anonimi (Alcoholics Anonymous), societate neoficială având ca rol vindecarea membrilor săi de viciul alcoolismului. (n.tr.)

27

Spitalul UCSF,
San Francisco

Izbucnirea luminii îl orbi, uşa explodă într-o ploaie de aşchii ascuţite, zguduind camera. Un suflu puternic îl azvârli din pat, ca pe un om aruncat de un val de pe un vas în timpul unei furtuni. Alunecând într-o parte, apucă strâns păturile, trăgându-le în timp ce cădea în gaură; era înţepenit între perete şi rama grea de lemn. Nu putea să se mişte. Fumul îi tortura plămânii, îi ardea ochii, înceţoşându-i vederea. Explozia acoperise celelalte sunete, cu excepţia ţiuitului din urechile lui.

Podeaua de sub el se zgudui din nou, iar nişte oameni intrară în fugă în cameră.

Ea căzu pe podea, cu faţa spre el. Un jet de sânge împroşcă podeaua murdară. Privea, neputincios, în timp ce ea încerca să îndepărteze braţele care o loveau, ca şi cum ar fi încercat să se apere de un roi de albine, până când durerea şi instinctul o forţară să se strângă într-o poziţie fetală. Atunci când loviturile se împuţinară, femeia se ridică în genunchi, gâfâind, cu trupul cuprins de convulsii. Sângele i se prelingea

din colțul gurii și dintr-o nară. Își înalță capul, privindu-i pe cei care stăteau deasupra ei, apoi scuipă la picioarele lor.

Bătaia reîncepu. Îi sfâșiară hainele de pe ea, lăsând-o goală și expusă, forțând-o să stea pe spate. Se urcară peste ea, unul după altul, până când nu se mai lupta cu ei, nu le mai rezista. O mână înmănușată o trase de pe podea de păr, corpul ei bălăbănindu-se moale ca al unei păpuși zdrențuite, cu ochiul drept închis umflat și cu buza spartă. Ochiul ei stâng se deschise, descoperindu-l, pentru o clipă, sub pat.

Lama se arcui, prinzând lumina pâlpâitoare a lunii, înainte de a tăia întunericul ca o seceră prin grâu.

* * *

– Nu!

De această dată, nu mai auzi nici un ecou. Nici un vaiet fantomatic nu-l mai bântui. Se străduí să se ridice în șezut, dar simți o apăsare în piept și realiză că nu putea să-și miște mâinile sau picioarele. O lumină puternică îl orbi, o sferă albă. Intră în panică, dar auzi cum cineva îi spune pe nume.

– Domnule Sloane. Domnule Sloane, mă auziți?

Lumina puternică se retrase, lăsând locul imaginilor încețoșate în mijlocul unei aurore de puncte negre și albe. Simți cum cineva se aplecă deasupra lui și vorbește cu el.

– Domnule Sloane?

Imaginea începu să capete claritate. O femeie stătea aplecată deasupra lui, o femeie cu chip necunoscut, rotund și plat, ca un pește fugu, atunci când este provocat, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari cu rame groase din plastic, de o formă octogonală stranie, prea mari pentru fața ei.

– Domnule Sloane?

Încăperea îi era străină, fiind cu desăvârșire albă, cu excepția unei draperii mov, care împiedica lumina să pătrundă pe fereastră. Un scaun de aceeași culoare cu cea a draperiei zăcea, nefolosit, într-un colț. Își coborî privirea spre cureaua

roşie din nailon cu care era legat peste piept. Curele asemănătoare îi imobilizau încheieturile. Deşi nu putea să-şi vadă gleznele de sub cearşaful subţire şi alb, presiunea îi spunea că şi ele erau legate. Un tub din plastic transparent venea, dinspre o pungă pentru perfuzii atârnată de un stativ metalic, terminându-se cu un ac înfipt în scobitura braţului său drept.

Ăsta nu era apartamentul lui... nu era camera lui.

– Vă simţiţi bine?

Acum, era o altă voce, una bărbătească. Sloane îşi întoarse capul. Imaginile se înceţoşară şi începură să alunece, ca un film derulat cu încetinitorul, oprindu-se asupra unui bărbat negru, stând în picioare, ţinând uşa deschisă cu o mână. Lumini fosforescente îi scânteiau pe ţeasta rasă. Purta un costum cenuşiu şi o cravată simplă.

– Mi s-a părut că aud un ţipăt.

Femeia se îndreptă spre el.

– Nu e nici o problemă, domnule detectiv. Vă rog, aşteptaţi afară.

– S-a trezit?

– Îl investighez. Vă voi anunţa când voi considera că este capabil să vorbească.

– Mie mi se pare treaz.

– Domnule detectiv Gordon, eu voi hotărî asta.

Omul ridică din umeri, resemnat.

– O să-mi mai iau o cafea, spuse el, apoi închise uşa pe dinafară.

Femeia se întoarse la picioarele patului.

– Domnule Sloane? Mă auziţi?

Sloane făcu un semn afirmativ cu capul. Faţa ei se mişcă în sus şi-n jos, până când el îşi strânse pleoapele, apoi le redeschise.

– Aveţi tulburări de vedere?

– Ceaţă.

– Numele meu este Brenda Knight. Sunt doctor. Ştiţi unde vă aflaţi?

El scutură din cap, iar imaginea ei începu să țopăie ca o imagine de la televizor distorsionată.

– Sunteți la spital, îl informă ea.

Mintea lui făcu legătura cu mobilierul sărăcăcios al camerei, dar lucrurile rămaseră disproporționate, deplasate de la locul lor, ca într-un film prost cu *Alice în Țara Minunilor*.

– Cum...

Gâtul îl durea de parcă l-ar fi frecat cineva cu șmirghel. Doctorița Knight luă un pahar din plastic de pe o măsuță și îi puse un pai la buze. Apa călduță îi arse gâtul. Tresări, iar ea îi luă paiul dintre buze. Capul îi căzu la loc pe perne.

– Ce s-a-ntâmplat? Cum am ajuns aici? întrebă el, simțind cum cuvintele îi pulsau în spatele frunții.

– V-a adus o ambulanță noaptea trecută.

– Noaptea trecută?

– E dimineață, domnule Sloane.

Privi din nou spre draperia mov și-și dădu seama că lumina aceea înăbușită era cea a zilei. Dimineață. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că stătea cu Tina, pe trotuar, așteptând taxiul care s-o ducă acasă.

– Am avut vreun accident? Ce s-a întâmplat? De ce sunt legat?

Doctorița scoase un oftalmoscop din halat, îl aprinse și ridică o pleoapă, vorbindu-i în același timp. Lumina îi trimise pumnale de durere până în vârful craniului. Se strâmbă și-și eliberă capul.

Knight stinse lumina, își puse aparatul înapoi în buzunarul din față al halatului și-și încrucișă brațele, studiindu-l.

– Vă amintiți ceva de aseară, domnule Sloane?

– Nu prea.

– Încercați. Spuneți-mi ce reușiți să vă amintiți.

El se concentră asupra peretelui din cealaltă parte a camerei, cu mintea golită. Dădu să spună: „Nimic", când imaginile începură să apară precum cărțile de joc dintr-un pachet, încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Văzu

fotografia tipului împuşcat din ziar. Joe Branick. Cutia lui poştală, cu uşa metalică, legănându-se. Dezordinea din apartamentul lui. Un bărbat mergând pe palier, întorcându-se spre el. Pistolul din mâna lui. Fuga. Împiedicându-se pe gheaţă, alunecând pe marginea stâncii. Noroiul curgând în cascadă peste el.

Melda. Îşi aminti, ceva se întâmplase cu Melda. Apartamentul lui. Tigaia Meldei. Pantoful ei pe podea, lângă... uşa de la baie.

Melda.

– O, nu.

Închise ochii.

– Domnule Sloane?

Bărbatul o ţinea pe femeie de un smoc de păr, sângele prelingându-i-se din nas şi din gură.

– Domnule Sloane?

Lumina licări. Lama se arcui în sus.

– Domnule Sloane... Domnule Sloane!

O greutate uriaşă i se prăbuşi pe piept, scoţându-i aerul din plămâni. Se scufundă în întuneric. Vocea de deasupra lui deveni tot mai îndepărtată. Lumina se estompă.

– Domnule Sloane... domnule...

Coborî în întuneric, către femeia care zăcea acum într-o baltă de sânge. Era tânără. Părul ei bogat, de un castaniu-închis îi acoperea o parte a feţei. Îngenunche şi-i înlătură şuviţele de pe obraji. Nu era Melda. Nu era Emily Scott. O durere ascuţită îi străpunse pieptul, o rană care iradia întreaga fiinţă.

„Respiră. Te rog, respiră."

Picioarele îi erau îndoite de la genunchi şi strânse sub ea. Capul, răsucit în chip ciudat peste umăr, scotea la iveală o rană deschisă. O trase spre el. Lacrimile îi inundară ochii, curgându-i pe obraji. Vina lui. Era vina lui.

Simţi că nu mai era singur şi-şi ridică privirea, descoperind doi bărbaţi care stăteau deasupra lui: un bărbat negru, mai înalt şi mai masiv decât toţi cei pe care-i văzuse până

atunci, alături de un alb, cu apa curgându-i din păr pe față, respirând greu, însă nu așa cum respiră cineva după ce a alergat pe o distanță lungă. Era încordat, străduindu-se să-și înăbușe emoțiile, furia. Sloane privi chipul bărbatului și, cu toate că era ca o mască schimonosită de durere, i se păru oarecum familiară.

Apoi simți că alunecă din nou, privindu-și trupul și pe cei doi bărbați de sus, în timp ce plutea, ridicându-se spre suprafață ca un scafandru fără centură gravitațională, incapabil să se mențină la fund. Adâncurile întunecate lăsară locul luminii pâlpâitoare. Vocea reveni.

– Domnule Sloane?

Țâșni la suprafață, horcăind după aer, incapabil să-și recapete respirația, cu inima bubuind.

– Domnule Sloane? Mă auziți?

Închise ochii, vrând să coboare din nou, să-i vadă iar pe cei doi bărbați, dar nu mai putea..

– Domnule Sloane?

Apoi, la fel de brusc cum Sloane se scufundase într-un loc necunoscut, bărbatul care fusese acolo jos, cel care i se părea oarecum cunoscut, țâșni la suprafața realității lui Sloane, aducând cu el o descoperire uimitoare.

28

Autostrada 5,
Brownsville, Oregon

O durere ascuțită radia pornind din gât, ca o dâră de foc în josul coloanei, oprindu-se într-un punct pârjolitor, între omoplați. După șase ore de condus, Jenkins se simțea ca un covrig uscat. Partea de jos a spatelui îl durea. Genunchiul stâng îi trosnea atunci când îl îndoia: o artrită, provocată de o rană de care nici măcar nu-și mai amintea. Cu aspectul tineresc moștenit de la mama sa și cu un corp care nu dădea nici un semn că l-ar lăsa baltă, Jenkins uita uneori că avea cincizeci și doi de ani. Atunci când se privea în oglindă, chipul lui îl surprindea: se simțea ca la treizeci de ani... cu excepția unor momente ca acesta.

Privise în oglinda interioară și în cele laterale în primele două ore, dar pe drum erau puține mașini și și-ar fi dat seama dacă l-ar fi urmărit cineva. Până acum, nimeni. Alex dormea pe scaunul din dreapta, lângă fereastră, jacheta de piele servindu-i drept pernă, cu trupul tresărind din cauza unui calmant improvizat: două pilule de Motrin, spălate cu două beri, cumpărate de la un magazin de pe autostradă. Altfel, brațul ar fi durut-o.

Jenkins condusese prin Oregon pe o porțiune stearpă, părăsită a Autostrăzii 5. Orizontul ardea în depărtare, ca un

foc bătut de vânt, anunţând apropierea zorilor. Lumina nuanţa praful cărămiziu într-un portocaliu ruginiu şi făcea munţii sculptaţi în gheaţă să strălucească precum nişte ruguri imense. Iar asta îi aducea aminte de casă, de Lou şi de Arnold.

El şi Alex aşteptaseră ca flăcările să se stingă. Locuitorii insulei zăriseră focul şi chemaseră pompierii. Le trebuise mai mult de trei ore până să astâmpere vâlvătaia. Alex insistase să nu se întoarcă la fermă, dar el nu avea de gând să-şi lase câinii să putrezească în pădure, pradă coioţilor şi altor fiare. Îi îngropase lângă pârâu. I se păruse un loc potrivit – câinilor le plăcea să alerge prin apă –, dar nu avusese suficient timp să îndepărteze toate vreascurile şi pietrele care le acopereau mormintele, iar asta continua să-l sâcâie. Nu avusese timp nici să-i jelească. Luase o mână de pământ, încercând din răsputeri să-şi amintească rugăciunea pe care o învăţase printr-o osmoză totală, stând ore întregi într-o biserică baptistă, în dimineţile de duminică.

– Din ţărână aţi venit. În ţărână vă veţi întoarce, spuse el, lăsând pământul să i se cearnă printre degete şi să se împrăştie în vânt. Cenuşă din cenuşă şi ţărână din ţărână.

Meritau măcar atât. De fapt, meritau mai mult. Cândva, dacă se va întoarce vreodată, va stivui pe mormintele lor pietre, va planta un copac sau un rododendron, ceva care să crească în amintirea lor. Ultimul gând îl întristă. Şi-i imagină topăind către moarte dând din cozi, fără să bănuiască nici o clipă cât de inumani puteau să fie oamenii. Charles Jenkins ştia. Văzuse cruzimea umană în stare pură, iar trecerea a treizeci de ani nu putea să şteargă această amintire.

* * *

HANORACUL DIN NAILON ALBASTRU reţinea căldura corpului. Cămaşa i se lipise de piele, ca un înveliş din celofan. Îşi şterse transpiraţia care-i curgea din păr, în ochi. Zorii aduseseră raze de soare prin spărturile din bolta groasă a copacilor şi viţei-de-vie, împreună cu o linişte aproape senină.

Prea multă liniște.

Simți o tulburare în junglă, o tăcere nefirească, una dintre cele care survin atunci când un animal de pradă pune pe fugă sau ucide toate viețuitoarele capabile de mișcare.

Pătrunse prin frunzișul dens într-un luminiș... și în acea oroare la care fusese martor o singură dată, în Vietnam.

Fumul și cenușa atârnau groase în aerul stătut, arzându-i gâtul și nările cu mirosul de lemn carbonizat și cu un altul, dulceag, pe care sperase să nu-l mai simtă vreodată. Focuri mici mocneau acolo unde înainte se aflaseră barăcile, câte o flacără răzleață izbucnind din rămășițele incendiului, pârâind și sâsâind la el ca un șarpe furios, deranjat din siesta lui. Era singurul sunet care se auzea dedesubtul bolții aceleia asurzitoare. Chiar și animalele junglei jeleau în liniște.

Jenkins căzuse într-un genunchi din cauza epuizării și a durerii, bolnav de furie. În spatele lui, auzise foșnetul plantelor, zgomotul pașilor și respirația grea a unui bărbat care fugea, străduindu-se să-l ajungă din urmă. Joe Branick apăru prin frunziș, mergând ca și cum s-ar fi apropiat de marginea unei stânci. Indiferent ce avusese de gând să spună, amuțise subit. Cu gura larg căscată, Branick se holba la trupurile măcelărite: zăceau în pragurile clădirilor acum arse și de-a lungul drumurilor și dealurilor, înspre care sătenii fugiseră, într-o disperată și inutilă încercare de salvare. Fuseseră vânați și uciși ca animalele. Măcelăriți. Bărbați și femei.

Copii.

Jenkins se aplecase și vomitase o spumă gălbuie, urmată de icnete violente, uscate. Se ridicase în șezut, ștergându-și saliva din colțurile gurii, scuipând, arsura acidă zăbovindu-i în gât.

– I-au ucis mai întâi pe bărbați, spuse el, cu vocea șoptită. I-au împușcat în trunchi și în cap. Împușcături mortale. I-au lăsat să fugă și i-au folosit ca ținte.

– Isuse, șoptise Branick. Apoi își făcuse semnul crucii.

Jenkins se ridicase și înaintase.

– Pe femei le-au legat, pe câteva le-au torturat, iar pe celelalte le-au violat. Unele încă își țineau copiii în brațe.

Tiparul era clar. Acei copii, care încă se mai ţineau strâns de părinţii lor, într-o îmbrăţişare disperată, erau tinere fete.

– Au fost separaţi băieţii, spusese el, apoi se întorsese şi o luase grăbit prin sat, urmat de Branick.

Clădirea cu o singură cameră, de lângă stânca mare şi plată era în mare parte carbonizată, dar rămăsese în picioare, salvată poate de ploaia puternică şi de umezeala din aer sau de alte forţe la care el nu voia să se gândească. Uşa fusese smulsă din balamale, un gest care nu urmărea doar intrarea forţată – o lovitură de picior ca lumea ar fi făcut ţăndări lemnul ieftin –, ci şi provocarea confuziei şi a panicii.

Jenkins se aplecase şi trecuse pragul, intrând în încăpere. Un cadavru stătea întins în ţărână şi, cu toate că văzuse măcelul în exterior, imaginea femeii de pe podea, cu corpul umflat, desfigurată, singură, făcuse ca oroarea să capete un aspect personal, insuportabil.

Confirmându-şi bănuielile, Jenkins îşi strânsese pumnii, parcă atins de turbare. Mânia i se oprise în gât, înecându-l de furie, de agonie şi de vinovăţie, izbindu-l în genunchi cu forţa unor lovituri de baros.

– Charlie! Haide! Haide! Joe Branick stătea deasupra lui, trăgându-l, îndemnându-l către uşă.

– Naiba să-i ia, Joe, spuse el. Naiba să-i ia!

* * *

ALEX SE AGITĂ ŞI tresări de durere, dar nu se trezi.

Jenkins o studie, în lumina palidă a bordului, întrebându-se din nou dacă Branick ar fi pus-o în pericol pe fiica lui William Hart. Îi spusese că împreună cu Branick urmăriseră organizaţiile de dreapta şi de gherilă mexicane capabile să împiedice ajungerea la o înţelegere care ar fi făcut ca Mexicul să redeschidă piaţa petrolului pentru interesele străine. Părea verosimil, dar nu acesta era motivul morţii lui Joe. Joe îi lăsase răspunsul la această întrebare în dosarul lui Charles Jenkins.

Joe murise din cauza lui David Allen Sloane.

29

DOCTORIŢA BRENDA KNIGHT îndepărtase curelele care-i legau pieptul şi gleznele, dar nu şi pe cele care-i menţineau încheieturile la cincisprezece centimetri de marginile patului. Procedura spitalului n-ar fi permis asta, spusese ea, decât dacă-l ţineau încuiat şi sub pază, ceea ce ei nu-i convenea. Dar Sloane ştia că nu era vorba numai de procedură în privinţa hotărârii lui Knight. Ea îl credea ori ţicnit, ori periculos. Faptul că poliţia continua să stea la uşă, aşteptând să discute cu el, făcea ca o asemenea concluzie să fie logică. Gândurile lui se îndreptau numai spre Melda, amintindu-şi cum îi ţinuse în braţe trupul micuţ, fără viaţă. Atunci, îl cuprinse furia.

Cine ar fi fost capabil de o asemenea faptă? Cine ar fi ucis o bătrânică atât de dulce?

Şi cum rămânea cu visul lui? Fusese un vis sau mai mult decât atât, un fel de premoniţie? Văzuse moartea Meldei? O prevestise, într-un fel? Să fi fost ceva de genul puterii pe care o resimţea în sala de judecată?

Singur, în camera de spital, resimţea aceeaşi vinovăţie, considerându-se într-o oarecare măsură răspunzător. Gândul îl

făcea să se simtă amorţit, letargic. Apoi se gândea la cel care o ucisese, iar atunci fierbea de furie.

Cu toate că nu-l lăsase să discute cu poliţiştii, dr. Knight arătase un foarte mare interes faţă de semnele lui vitale, iar el simţi, din întrebările ei, că era ceva aparte pe undeva, ceva care o fascina.

Ea îi povestise că poliţiştii îl găsiseră în apartamentul lui, strângând în braţe trupul fără viaţă al Meldei, jelind în agonie. Atunci când se apropiaseră de el, nu reacţionase la ordinele pe care i le dăduseră. Când încercaseră să-l despartă de Melda, se împotrivise. Apoi, dintr-odată, în toiul încăierării care se produsese, se prăbuşise, moale. Văzând că nu mai reacţionează, poliţiştii îl duseseră la Urgenţă. Medicul de gardă îl examinase, nu izbutise să găsească nimic în neregulă din punct de vedere fizic, dar nici nu putuse să-l trezească. O sunase acasă pe Knight, iar ea îl acceptase ca pacient. Acum, el se afla într-un salon privat.

Knight îi administrase o injecţie cu doi mililitri de Ativan în braţ, spunându-i că asta îl va ajuta să se liniştească. Din cauza medicamentului totul în jurul lui pălise. Îşi simţea capul greu pe pernă. Braţele şi picioarele îl furnicau, ca şi cum ar fi fost cufundat într-o baie prea fierbinte. Închise ochii şi zări chipul bărbatului pe care-l adusese la suprafaţă din străfundurile memoriei. Trăsăturile erau mai tinereşti, mai clare, neîndulcite încă de trecerea anilor, acelaşi chip din fotografia pe care o văzuse în ziar.

Chipul lui Joe Branick.

Undeva, cândva, se întâlniseră, iar asta însemna că femeia pentru a cărei moarte suferea în fiecare dimineaţă nu era un vis, nici o premoniţie. Era o fiinţă reală, iar Joe Branick, confidentul de la Casa Albă, fusese, la rândul lui, acolo. De asemenea, Branick îi lăsase un mesaj telefonic cu doar o zi înainte ca o persoană necunoscută să-i spargă lui Sloane cutia poştală şi să-i devasteze apartamentul şi, conform articolului din ziar, cu doar câteva ore înainte ca poliţia să-l găsească pe

Branick mort, într-un parc național din Virginia de Vest, ca urmare a ceea ce părea să fie o sinucidere. Dacă ar fi existat vreo îndoială asupra legăturii dintre aceste evenimente, aceasta s-ar fi șters odată cu întoarcerea depanatorului de telefoane. Nu exista un alt motiv pentru care să scotocească prin apartamentul bietei Melda, decât acela de a căuta după corespondența lui. Cu ochii minții, văzu plicul ruginiu, cu numele lui scris de mână pe față. Joe Branick încercase să-l contacteze. Să fi fost o concluzie absurdă, faptul că i-ar fi expediat și un pachet?

Sloane fu deodată cuprins de oboseală, puterea sedativului crescând în intensitate. Văzu o rățușcă galbenă din plastic, plutind la suprafața unui ochi de apă: o jucărie pentru copii, de pus în cadă. Se lăsase purtat, plutind, cu ochii îngreunați... o rățușcă adormită... o rățușcă stând pe loc.

Bărbatul acela nu-și continuase drumul în jos, pe scări, către camionetă. Nu încercase să scape. În schimb, venise spre el, pe palier, cu pistolul în mână.

Venise să-l ucidă pe Sloane.

Sloane deschise ochii. Presimțirea aceea pe care o avusese în munți, atât de puternică, certitudinea că-l pândea cineva îl învălui. Bărbatul acela putea să se întoarcă și să plece. În schimb, alesese să vină după Sloane.

Și avea să vină din nou.

Sloane privi în jos, către benzile din nailon care-i legau încheieturile.

O țintă fixă[1]...

[1] Joc de cuvinte intraductibil în textul original, expresia *a sitting duck*, tradusă literal prin *o* „rață stând pe loc" având semnificația de „țintă fixă" (n.tr.)

30

Autostrada 5,
Dunsmuir, California

Alex se aşează pe scaunul din vinilin vişiniu al separeului din fundul restaurantului. Trecuseră prin Washington şi Oregon fără să se oprească. După nouă ore, Jenkins făcuse o concesie vezicilor lor şi junghiurilor de foame, când restaurantul de la marginea drumului apăruse ca o oază în deşert. La câteva minute după ora amiezii, temperatura de afară se apropia deja de treizeci şi şapte de grade. Obişnuit cu climatul blând din nord-vestul Pacificului, care arareori depăşea douăzeci şi şapte de grade, Jenkins se simţea de parcă ar fi intrat într-un cuptor.

– Doare? întrebă el.

Alex îşi pipăia bandajul pe sub cămaşă.

– Umărul e bine. Durerea de cap mă omoară. Mă simt de parcă aş fi mahmură. Oricum, de unde ai scos leacul ăla?

– Bunicului meu îi plăcea să spună că berea în cantitate mare vindecă orice suferinţă.

– Mă simt de parcă m-ar fi lovit cineva cu ciomagul. Expiră, apoi îşi scuturâ capul pentru a-şi limpezi mintea. Arătă către mâna lui. Artrită?

Jenkins îşi tot îndoia degetele, ca să scape de înţepeneala din articulaţii. Îl supăra mai rău, după o zi în care muncise în grădină.

– Mi-au amorţit doar. Şi le împreună în poală. Considera artrita o boală bătrânească.

– Tata obişnuia să facă acelaşi lucru, zise ea, zâmbind.

O tânără într-o uniformă cu dungi alb şi roz le puse pe masă două sticle de Coca-Cola în nişte pahare de modă veche, împreună cu două paie, învelişul din hârtie al acestora fiind parţial rupt. Jenkins comandă un sandvici; Hart, o salată la pachet. El ignoră paiul, bând din pahar. Era o abatere rară de la dieta lui; Coca-Cola era la fel de dulce ca siropul de arţar, dar el simţea în acea dimineaţă nevoia de zahăr şi de cofeină. Întoarse capul, vrând să-şi întindă gâtul, privind afară pe fereastră, la un tânăr îmbrăcat într-un veston greu de lucrător în cadrul armatei, făcând autostopul pe marginea drumului: o altă fantomă a anilor şaizeci, un deceniu care nu mai voia să-l lase în pace.

– Vietnam, rosti el, ca pentru sine.

– Vietnam?

Îşi întoarse privirea spre Alex. Îşi dăduse părul pe spate, îl legase cu o panglică, dezvăluindu-şi linia delicată a gâtului, iar acum ţinea paiul în gură. Şovăi să se gândească la asta, dar i se părea că arăta ca o fetiţă.

– O mică încăierare în Asia de Sud-Est, cu puţin înainte de a te naşte tu.

Ea îi zâmbi superior.

– Tocmai mă gândeam că n-am mai prins o vreme atât de caniculară de la Vietnam încoace, explică el.

Alex sorbi din pai.

– Nu pari atât de bătrân.

– Mulţumesc.

Ea îi făcu cu ochiul.

– Ai fost recrutat?

– M-am oferit voluntar, zise el. Părea să fie o chestie potrivită, la vremea aia, să lupt pentru ţara mea. Prea mulţi dintre prietenii mei n-au avut posibilitatea unei asemenea

alegeri. Aveam optsprezece ani când am coborât din avion în Vietnam, la Da Nang, şi de vârstă mijlocie, atunci când m-am întors pe pământ american, treisprezece luni mai târziu. Ultimele două zile au fost cele mai înfricoşătoare din viaţa mea. Eram convins că aveam să mor. Mi-au trebuit treizeci şi opt de ore de zbor şi de condus pentru a ajunge înapoi acasă în New Jersey, după care am adormit imediat, fumând o ţigară pe canapeaua părinţilor, cât pe-aci să mor ars de viu.

– Cum ai ajuns să lucrezi la Agenţie[1]?

El puse palmele pe masă, jucându-se cu hârtia în care fusese învelit paiul, răsucindu-l între degete şi transformându-l într-o biluţă.

– La două luni după ce m-am întors acasă, încă simţeam privirile fixe ale oamenilor, pe străzi şi la mall. Oameni pe care-i cunoşteam de-o viaţă, dintr-odată mă priveau altfel, dar şi eu îi vedeam altfel. Lucrurile nu mai erau la fel şi nici nu aveau să mai fie. Nu mă mai adaptam, iar ei nu mă voiau în preajmă, ca pe un memento vizual că tinerii – tineri promiţători – mureau pe-acolo, iar ei erau prea ocupaţi cu viaţa de zi cu zi ca să le mai pese. Atunci, au apărut doi tipi pe veranda mea şi m-au întrebat dacă aş fi interesat de o slujbă guvernamentală. Mi-am închipuit eu că nu era vorba despre Legiunea Străină franceză. Din moment ce nu eram angajat şi nu aveam nici o perspectivă imediată, m-am gândit: de ce nu? Trebuia să fac ceva să scap naibii de-acolo.

– Recrutori?

– Făcuseră deja o cercetare completă a trecutului meu.

– Înainte să spui da; de ce?

– Se grăbeau şi căutau pe cineva care vorbea spaniola fluent şi era pregătit din punct de vedere tactic.

Ea încuviinţă.

– *Tu hablas español*[2].

– Nu mai vorbesc bine.

– Aşa ai ajuns în Mexico City.

[1] Este vorba despre CIA (Central Intelligence Agency). (n.tr.)

[2] „Tu vorbeşti spaniola" – în limba spaniolă, în original. (n.tr.)

– Prima mea misiune peste hotare.

– Acolo l-ai cunoscut pe Joe?

– Mda, zise el, întorcându-se şi urmărindu-l pe autostopist cum merge mai departe pe şosea, asfaltul licărind în valuri fantomatice de jur împrejurul lui. Acolo l-am cunoscut pe Joe.

Ea păru să se gândească la asta pentru o clipă, apoi întrebă:

– De ce Mexico City?

– Ironia sorţii, din cauza a ceea ce se întâmpla în Orientul Mijlociu. Era tocmai în vremea în care saudiţii au înţeles că valoarea petrolului lor nu se măsura doar în miliarde de dolari, ci îl puteau folosi ca să capete influenţă pe scena politică mondială. Familia regală a început să arunce cu ameninţări nu prea voalate, spunând că, dacă Statele Unite nu-şi retrag sprijinul faţă de Israel, Arabia Saudită îşi va naţionaliza petrolul, exact cum procedase Mexicul. Astfel de vorbe îi fac pe bogaţii deţinători de acţiuni să se enerveze şi, din moment ce ei sunt în mare măsură răspunzători pentru aducerea preşedinţilor la putere, lucrurile, ca de obicei, au început să se întâmple. Nixon a încercat, la început, o politică în forţă, spunându-le saudiţilor că vorbesc în deşert. Fără nici un calambur. Saudiţii au dat o replică pe măsură, ridicând preţul barilului cu şaptezeci la sută. Atunci când au văzut că asta nu a rezolvat impasul, au dispus ca Aramco[1] să sisteze aprovizionarea cu combustibili pentru armata Statelor Unite. Pentru că Războiul Rece atingea apogeul, Rusia îi sprijinea pe palestinieni şi încerca să-şi consolideze o bază în regiune, aveam nevoie de un răspuns pe care saudiţii să-l înţeleagă.

– Aveam nevoie de ceva cu care să negociem, completă ea, sorbindu-şi Coca-Cola cu paiul. O sursă alternativă de petrol.

– Exact. Noi bănuiam că familia regală, atunci când avea să fie impulsionată, ar fi preferat să facă în continuare miliarde de dolari, decât să susţină cauza arabă.

– Şi era la fel de adevărat că, în vremea aceea, Mexicul începuse să descopere vaste rezerve de hidrocarburi şi gaze

[1] Compania petrolieră de stat din Arabia Saudită, cea mai mare din lume şi proprietara celor mai bogate rezerve de ţiţei brut de pe glob (n.tr.)

naturale în subsolul savanelor luxuriante din statul Tabasco sau în strâmtoarea Campeche din golful Mexic, completă ea.

– Exact. Inițial, se estimase că erau de peste șaizeci de miliarde de barili, poate o sută.

– Răspunsul la rugăciunile lui Nixon.

– Asta trebuia să aflăm noi. Petrolul era acolo. Întrebarea era dacă Mexicul avea să ne permită vreodată accesul. Nevoia fiind mama înțelepciunii, ne-am închipuit că aspectul tehnologic se va rezolva de la sine.

– Aveam nevoie de o modalitate prin care să convingem Mexicul să-și redeschidă piața petrolieră pentru străini.

– Și ai putea să-ți aduci aminte, din cărțile de istorie, că Mexicul avea propriile probleme, în acea perioadă. Revoltele studenților și ale muncitorilor deveniseră din ce în ce mai frecvente și mai violente. Și mai apăruseră și rapoarte despre rebeli comuniști din Cuba și Uniunea Sovietică, care încercau să transforme Mexicul într-un alt Vietnam. Una era să te confrunți cu o asemenea amenințare în sud-estul Asiei și cu totul altceva, atunci când se desfășoară în propria curte.

– Iar tu și Joe încercați să determinați cât de legitimă era o astfel de amenințare, zise ea, luminându-se. Tu și Joe monitorizați acele grupări, ca să determinați care dintre ele ar fi putut provoca tulburări în rândul populației, dacă Statele Unite și Mexicul ar fi discutat serios.

– Treaba noastră era să menținem starea de fapt, în eventualitatea în care saudiții nu băteau în retragere.

– Istoria se repetă, aprecie ea.

– Întotdeauna. Se lăsă pe spate, cu un braț pe spătarul scaunului. Prin urmare, trebuie să știu la ce lucrați tu și Joe, Alex. Am nevoie de lucruri concrete, ca să-mi dau seama dacă se leagă de ceea ce făceam eu și el.

Ea inspiră adânc și se lăsă din nou pe spate, instalându-se mai bine.

– Lucram, împreună cu serviciile secrete mexicane, la identificarea anumitor organizații de revoluționari, care ar fi

putut împiedica negocierile aflate în desfăşurare. Joe m-a întrebat dacă vreau să-l ajut. Mi-a zis că spaniola lui cam ruginise, după treizeci de ani, şi avea nevoie de cineva care să-i traducă documentele şi conversaţiile.

El izbucni în râs.

– Spaniola lui Joe nu ruginise: nu fusese niciodată bună de ceva. Ia spune-mi, printre organizaţiile alea, pe care le monitorizaţi, se număra şi el Frente de Liberación Mexicano?

Ea se încruntă.

– Ce se întâmplă, Charlie?

– Era una dintre organizaţiile pe care Branick te-a pus să le cercetezi?

– Da.

– Ce ai aflat?

– Ştii ce am aflat. Se presupune că Frontul pentru Eliberare Mexican a dispărut. Nimeni n-a mai auzit nimic despre el de treizeci de ani, adică exact din vremea în care aţi fost acolo, tu şi Joe. Îşi înalţă sprâncenele, întrebătoare.

Jenkins îşi alese vorbele cu grijă.

– Organizaţiile mor, dar nu şi filosofia care stă la baza lor, Alex. Faţiunile răsar din cenuşa acestora. Avem din plin parte de asta acum, în Orientul Mijlociu, cu extremiştii islamici. Îşi spun oarecum altfel, dar filosofiile lor sunt aceleaşi: vor să distrugă cultura occidentală.

Ea îl aprobă.

– Se zvonea că Partidul Naţional al Muncii avea legături istorice cu FEM.

Cunoscând istoria Mexicului, el bănuia deja acest lucru. Întâmplarea făcea ca Partidul Naţional al Muncii să fie partidul lui Alberto Castañeda, singurul partid politic din ultimii optzeci de ani capabil să învingă corupţia înrădăcinată în politica mexicană, suficient de puternică încât să detroneze PRI[1].

[1] Partidul Revoluţionar Instituţional (Partido Revolucionario Institucional), formaţiune politică deţinătoare a puterii în Mexic timp de peste 70 de ani, sub diferite denumiri (n.tr.)

– Ai găsit vreo legătură?

– Nimic solid, răspuse ea.

În Mexic, lui Castañeda i se mai spunea *Destapado* – cel descoperit – pentru că ieşise din obscuritate şi câştigase preşedinţia. Principala lui susţinere venise din partea populaţiei indigene a Mexicului şi a claselor de jos: sindicate, muncitori, fermieri. În mod normal, aceştia alcătuiau segmentul societăţii mexicane cu cea mai mică probabilitate de a vota. De data aceasta, votaseră. Erau, de asemenea, aceleaşi grupuri de oameni la care apelase FEM în anii şaptezeci, atunci când provocase considerabile tulburări, mai ales în sudul ţării.

– Conducătorul celor din FEM era un tip cunoscut sub numele de El Profeta, zise Jenkins.

– Profetul?

– Predica în faţa celor din clasa de jos şi cea mijlocie a Mexicului, spunându-le că Mexicul nu va putea fi liber până când conducătorii lui nu aveau să se elibereze de toate influenţele venite din afară şi că, împreună, aveau puterea de a duce la îndeplinire acest lucru. Susţinea că avea puterea de a izbăvi Mexicul de secolele de sclavie faţă de forţele externe, în special faţă de Statele Unite. La început, nimeni dintre cei aflaţi la guvernare nu-i acordase atenţie, dar atunci când oficialii guvernamentali şi marii proprietari de pământ au început să fie asasinaţi de FEM, ca pedeapsă pentru trădare, guvernul mexican a luat cunoştinţă. Oamenii, cu precădere cei din satele din sudul Mexicului, păreau tot mai motivaţi şi mai bine organizaţi. Ceva le dădea speranţa că s-ar întrevedea o schimbare la orizont. Guvernul a făcut totul pentru a pune mâna pe el.

– Cine era?

Jenkins scutură din cap.

– Nu se ştie. În ciuda întrebuinţării celor mai eficiente tehnici de interogare, n-au avut nici un succes în identificarea lui. Şi nici noi.

– Şi ce s-a întâmplat cu el?

– Până când ai apărut la uşa mea, zise el, am presupus că murise.

31

CU TOATE RUGĂMINŢILE VEHEMENTE ale lui Sloane, doctoriţa Knight nu-l lăsase să discute cu poliţia. Îi spusese că nu era recomandabil, în actuala lui stare. Atunci când îi ceruse să-l externeze, ea invocase legea, afirmând că se afla într-o situaţie clasică de „54-40"[1] şi că ar putea să-l ţină astfel pe termen nelimitat. Să discute în contradictoriu cu ea n-avea nici un sens, iar dacă se enerva, nu izbutea decât s-o determine să-i mărească doza de sedativ, iar el avea deja destule probleme în încercarea de a rămâne treaz.

Doctoriţa Knight închise dosarul şi îl duse la piept.

– O să mai facem o serie de analize mâine şi mai discutăm după aceea. Apoi, înainte ca Sloane să protesteze, continuase: Soţia dumneavoastră e aici, a venit să vă vadă. Îi voi permite, dar numai dacă va fi o vizită scurtă. În momentul de faţă, trebuie să vă odihniţi.

---

[1] Aluzie la celebrul slogan din campania electorală a candidatului democrat la alegerile prezidenţiale din SUA, din 1844, „Fifty-four Forty or Fight" (54-40 sau luptă), care se referea, la rândul său, la disputele privind graniţa dintre Canada şi SUA, stabilită în 1818 la latitudinea de 54–40'. Aici, în sensul de controversă care nu poate fi rezolvată într-un timp scurt. (n.tr.)

Deschise uşa rezervei şi schimbă câteva vorbe cu cineva de pe hol. O clipă mai târziu, Tina intră.

– Să fie scurt, îi spuse Knight, ţinând uşa deschisă cu o mână. Zece minute, cel mult. Apoi, îi înmână Tinei o carte de vizită, pe care o scosese din buzunarul halatului. După ce terminaţi, aş dori să vorbesc cu dumneavoastră. Biroul meu e sus.

Tina se apropie de pat, în timp ce uşa se închidea. Părea nesigură, epuizată. Părul îi era lins, ochii goi şi injectaţi.

– Nu m-ar fi lăsat decât dacă eram rudă.

– Cum ai aflat?

– M-ai trecut ca persoană de contact în caz de urgenţă. M-au sunat în toiul nopţii. Mi-au spus că ai fost adus aici cu o ambulanţă. Am crezut că ai avut un accident de maşină. Mă aşteptam să te găsesc respirând cu ajutorul unui aparat. Am aşteptat afară toată dimineaţa, ca să te văd.

Atunci când completase formularul la serviciu, nu se gândise nici o clipă că persoana de contact în caz de urgenţă va avea vreo importanţă. O alesese pe Tina, pentru că nu avusese altă opţiune. Nu avea pe nimeni altcineva. Melda nu s-ar fi putut descurca.

– Îmi pare rău, Tina, ar fi trebuit să te întreb.

– Nu contează, David, doar că...

El ştia ce urma să-l întrebe. Era celălalt secret al lui, unul pe care nu-l destăinuise nimănui, în afară de Melda.

– N-am nici o rudă. Părinţii mei au murit într-un accident de maşină, când aveam şase sau şapte ani. Am crescut prin orfelinate. Nu *există* altcineva. Melda era familia mea. Gândul îl întristă. Simţi o greutate în piept.

– David, îmi pare rău.

– Poliţia crede că eu am omorât-o.

Ea se aşeză pe un scaun lângă pat, obosită.

– Ai ţinut la Melda, David, ştiu asta. Ştiu că n-ai ucis-o tu. Răsuflă adânc. David, mă gândeam la visul tău. Cum de ai ştiut?

El clătină din cap, neştiind prea bine cum să-i explice, conştient de faptul că n-avea timp. Presimţirea că individul acela avea să vină era tot mai puternică.

– Tina, ceea ce o să-ţi spun o să ţi se pară ciudat, nebunesc, dar trebuie să mă crezi, pentru că numai pe tine te mai am acum.

Ea făcu un semn de aprobare, confuză.

– Bine.

Îi povesti despre bărbatul de pe balcon, despre ceea ce se întâmplase în seara aceea, precum şi despre teoria lui, cum că era vorba despre acelaşi bărbat care pătrunsese fraudulos în apartamentul lui.

– De asta n-ai reuşit să dai de Melda.

– Întocmai.

– Cine e? Şi ce vrea?

Sloane se gândi la Joe Branick.

– Căuta un pachet, unul care mi-a fost trimis prin poştă. Nu mi-a spart, pur şi simplu, apartamentul, Tina. L-a întors cu susul în jos, căutând ceva. Mi-a spart şi cutia poştală. Nu mi-am dat seama imediat de legătura dintre cele două spargeri. De aceea s-a dus şi la Melda în apartament.

– Ea îţi ia corespondenţa, atunci când lipseşti, constată ea.

– Exact.

– Şi despre ce e vorba?

– Nu ştiu, dar îţi aduci aminte de Joe Branick?

– Tipul care ţi-a lăsat un mesaj... tipul din ziar?

– Da.

– Crezi că ţi-a trimis un pachet?

– Sună la numărul ăla şi asigură-te că el a fost. Sunt convins de asta.

– Cum se poate?

– N-am timp să-ţi explic. Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să scap de-aici.

– David...

– Omul acela e încă în libertate şi acum nu se mulţumeşte doar să pună mâna pe pachet. Aseară, pe balcon, putea să fugă. Putea, pur şi simplu, să plece, dar n-a făcut-o. A venit după mine pe palier, cu arma în mână. Şi o să mai vină. Ştiu că sună nebunește, dar trebuie să ai încredere în tot ceea ce s-a întâmplat în ultimii zece ani, când îţi spun că asta simt. Trebuie să scap de-aici.

– De unde să ştie că eşti aici? Şi e cineva care păzeşte uşa. Ce-ar putea să facă?

Sloane trase de curelele cu care era legat, ca să-i arate în ce situaţie dificilă se afla.

– O să mă ucidă, Tina.

Uşa rezervei se deschise. Un infirmier corpolent intră.

– Doamnă Sloane, mă tem că e timpul.

Sloane începu să vorbească repede, dându-i de înţeles că era ceva urgent.

– E scund şi îndesat, tuns foarte scurt. Melda mi-a spus că are un vultur tatuat pe antebraţ. E tipul pe care l-am văzut aseară. Mai devreme, a fost un detectiv pe-aici...

– Frank Gordon. El e detectivul cu care-am vorbit. Scoase o carte de vizită din buzunarul jeanşilor. Mi-a dat asta.

– Dr. Knight nu mă lasă să stau de vorbă cu el. Vreau să-i transmiţi descrierea tipului. Povesteşte-i despre spargerea din apartamentul meu. Spune-i că am făcut o reclamaţie la poliţie. Şi cere-i să întrebe, prin vecini, dacă l-a mai văzut cineva pe individ. Era cu o dubiţă. Cineva trebuie să-şi fi notat numărul de înmatriculare.

– Foarte bine, zise ea.

Infirmierul mai făcu un pas.

– Doamnă Sloane...

– Roagă-l pe detectiv să-i întrebe pe chiriaşi dacă l-au văzut pe individ sau dacă au vorbit cu el. Cineva trebuie să-i fi spus că Melda se ocupa de administrarea clădirii în locul meu. E singurul motiv pentru care s-ar fi gândit să-i scotocească apartamentul. Şi pune-l să întrebe la compania de telefonie.

O să afle că n-a existat nici o reclamaţie. Sunt convins că n-a existat nici una.

– Doamnă Sloane, îmi pare rău...

Tina se întoarse spre infirmier, apoi spre Sloane.

– Ştii holul din spatele blocului meu, de lângă magazie? Zi-i lui Gordon să caute în perete.

– Ce?

– O gaură de glonţ.

Ea făcu ochii mari.

– Spune-i să caute.

Infirmierul cel corpolent o apucă de cot. Ea se întoarse spre el.

– Auzi, dă-te mai încolo. Stau de vorbă cu soţul meu.

Infirmierul se retrase.

Sloane zâmbi.

– Vreau să-mi mai faci un serviciu. Am nevoie de servietă.

Ea păru nedumerită.

– Servieta?

– Am lăsat-o la serviciu, sub biroul meu, ţi-aduci aminte?

– Ţi-ai pus corespondenţa în ea, înţelese Tina.

– Vreau să mi-o aduci. Eşti drăguţă să mi-o aduci aici?

Ea făcu un semn de încuviinţare, apoi se opri, ca şi cum i-ar fi venit o idee, apoi se întoarse spre el. Veni până la marginea patului şi-l luă de mână. Apoi, se aplecă şi-l sărută pe obraz, zăbovind puţin înainte să se răsucească şi să plece.

32

TINA STĂTEA LA fereastră, ducându-şi la buze o cană cu ceai din plante, în timp ce se uita la o ilustrată pe care turiştii o cumpărau de la oricare fotograf ambulant la Debarcaderul Pescarului. Scăldate în razele strălucitoare ale soarelui de dimineaţă, turnurile de pe Golden Gate străluceau de parcă podul ar fi fost făcut dintr-un metal preţios, în timp ce restul, inclusiv promontoriul marin, până unde se întindea, rămăsese învăluit într-o ceaţă albă, tălăzuită.

Era ca şi cum ar fi privit un tablou, în două dimensiuni, despuiat de orice substanţă. Mintea îi era altundeva, la conversaţiile pe care tocmai le avusese, cu David şi cu detectivul de pe hol.

Frank Gordon era un bărbat cu o statură impunătoare şi se încrunta atunci când privea pe cineva, încât păruse să nu creadă că ea se prezentase cu numele adevărat; şi nu se înşela. Cu tot scepticismul lui Gordon, ea insistase să-i spună tot ceea ce-i ceruse Sloane. Gordon luase notiţe, iar atunci când ea terminase, se oprise, cu nările adulmecând şi pieptul bombat, inspirând adânc. Dacă era sceptic în continuare, n-o spusese. Sloane îi oferise fapte, fapte tangibile, pe care putea

să le verifice, iar Tina știa că tocmai asta îl sâcâia. Gordon nu voia să creadă povestea, dar n-avea de ales, decât să confirme dacă tot ceea ce-i transmitea Sloane era adevărat sau nu. Închisese carnețelul și-l strigase pe unul dintre paznicii în uniformă ai spitalului, cerându-i să păzească ușa. Apoi se răsucise pe călcâie, lăsând-o pe Tina în hol.

Oboseala îi cuprinsese mușchii feței și ai gâtului, făcându-i capul greu, ca o mahmureală după două pahare de vin roșu, dar efectul căldurii ceaiului asupra feței și mâinilor ei, precum și al aromei de portocale, părea s-o ajute să-și revină.

– Îmi pare rău. A durat mai mult decât mă așteptam, îi spuse doctorița Knight, închizând telefonul.

Tina se întoarse de la fereastră. Knight stătea la un birou dezordonat, într-o încăpere de dimensiuni modeste, care părea mai degrabă un loc pentru depozitat lucruri, decât pentru muncă. Pe pereți erau diplome, iar pe rafturi certificate, dar nici o fotografie a unui soț sau a copiilor, ori măcar a unui animal de casă. Dosarele stăteau, îngrămădite, pe o măsuță rotundă, în dreapta. Fără ochelari, fața doctoriței Knight părea ciudat de mică și de străină, ca atunci când un bărbat își scotea pălăria, dând la iveală o scăfârlie cheală. Carnetul galben de pe biroul ei era plin cu notițe și puncte mici albastre, pe care le făcuse cu vârful pixului, un tic de-al ei, atunci când vorbea.

Tina se așează pe unul dintre scaunele aflate de partea cealaltă a biroului și-și continuară conversația întreruptă de apelul telefonic.

– Sunt psihiatru de douăzeci și cinci de ani, doamnă Sloane, dar n-am mai văzut niciodată ceva asemănător, și nici n-am citit despre așa ceva.

– Ce vreți să spuneți?

– Atunci când a fost adus aici de poliție, soțul dumneavoastră nu arăta nici un semn de traumă fizică, deși nu era receptiv la stimulii exteriori. Înțepăturile cu ace în tălpi și în palme n-au dus la nici o reacție. Pupilele îi erau extrem de dilatate, cu mișcări rapide ale globilor oculari, specifice stării

de somnolență, iar pulsul îi fluctua de la un ritm normal, de șaptezeci și două de bătăi pe minut, spre o sută, căzând apoi brusc spre șaizeci și ceva, cu toate că trupul lui era complet relaxat. Alteori, respirația îi devenea anevoioasă și temperatura îi scădea până la treizeci și cinci cu cinci, țâșnind apoi până la treizeci și opt cu șase. Tensiunea arterială era la fel de instabilă.

– Ce înseamnă toate astea?

– Nu știu încă, răspunse doctorița, cu toate că, din câte bănuia Tina, avea o anumită idee, care-o intriga în mod evident, acesta fiind motivul pentru care continuau să discute. După cum am spus, n-am văzut niciodată ceva asemănător. Dac-aș fi fost nevoită să dau un diagnostic, aș fi spus că starea lui era una disociată, un sistem de apărare prin care trupul încerca să scape de realitatea trăită din punct de vedere mental.

– Realitatea?

Knight se legănă cu scaunul.

– Simptomele soțului dumneavoastră sunt foarte asemănătoare cu ceea ce se numește memoria trupului, doamnă Sloane.

Knight își propti coatele pe birou și ținu pixul între mâini, ca și cum ar fi încercat să-l rupă în bucăți.

– Ați auzit de sindromul stresului post traumatic?

– Da, la soldații care se întorc din război.

– Majoritatea oamenilor îl asociază cu asta, da, și avem o întreagă enciclopedie cu informații clinice, mulțumită Războiului din Vietnam. Memoria corpului nu este deosebită de cazurile de sindrom al stresului post traumatic pe care le-am tratat. SSPT înseamnă, de obicei, o întârziere în instalarea dereglării; „amnezia" poate fi un termen cunoscut care s-o descrie. Persoana poate să-și îngroape o amintire timp de ani întregi și să pară perfect normală, cu totul nevătămată. Duce o viață normală, are o slujbă bună, o relație stabilă, familie.

– Dar după un timp se întâmplă ceva? vru să știe Tina.

Knight lăsă jos pixul.

– Există numeroase controverse în profesia noastră, în legătură cu ceea ce poate declanşa o amintire reprimată, dar, fără îndoială, ea poate fi declanşată. E mai obişnuit decât se crede. Nu e nevoie să fi luptat în război. Cazuri reprimate de abuzuri psihice sau sexuale sunt comune.

– Şi credeţi că e posibil ca procesul lui Emily Scott să fi declanşat o amintire pe care David şi-a reprimat-o?

– Posibil. Câţi ani avea soţul dumneavoastră, atunci când i-au murit părinţii?

Tina se gândi la ceea ce-i spusese David.

– Era copil.

Knight scoase un „Hmm", scrise ceva şi continuă să facă punctuleţe albastre.

– Amnezia poate fi mult mai complicată la copii. Copiii sunt, în mod normal, învăţaţi să treacă de experienţele traumatice de un adult: de regulă, un părinte. În majoritatea cazurilor, este suficient pentru copil şi pune capăt problemei. Situaţia soţului dumneavoastră este, evident, complicată de faptul că n-a avut părinţi care să îndeplinească acest rol şi, din ceea ce mi-aţi spus, nici o rudă apropiată. E fascinant, din punct de vedere clinic. N-am mai întâlnit aşa ceva. Ştiţi ce s-a întâmplat cu el, cine l-a crescut?

– A crescut prin orfelinate.

Knight se schimbă la faţă.

– După un eveniment dramatic ca acesta, fără cineva care să-l educe... ei bine, copilul n-are nici o posibilitate să înţeleagă de ce s-a întâmplat totul. Deseori, copiii cred că ceea ce se întâmplă este din cauza lor şi se simt, oarecum, vinovaţi.

Tina se aplecă în faţă.

– Tocmai asta e ceea ce a spus. Simţea că tot ce i s-a întâmplat ei, femeii din visele lui, era din „vina" lui.

Knight încuviinţă.

– Mulţi copii se învinovăţesc pentru lucrurile din viaţa lor pe care nu le înţeleg: de exemplu, pentru divorţul părinţilor. Singura modalitate de a se descurca în această privinţă este

să le ignore, să le îngroape. Creierul se blochează în negare şi evenimentul este împins tot mai adânc, uneori, după cum am spus, timp de mulţi ani. Knight privi în gol, de parcă n-ar fi fost sigură de cum să continue.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Tina.

– Nu putem să disociem similaritatea dintre visul soţului dumneavoastră şi maniera în care a murit femeia aceea, doamnă Sloane.

Tina clătină din cap.

– N-a omorât-o, doamnă doctor, în ciuda similarităţilor. O iubea pe Melda. Era ca o mamă pentru el.

– Ei bine, mai există o posibilitate, dar ezit s-o menţionez.

Tina aşteptă.

Knight se scărpină în cap.

– E ceva complet speculativ, în momentul de faţă.

– Înţeleg.

– Recunosc, sunt intrigată. În ciuda asemănărilor, aţi spus că soţul dumneavoastră nu crede că femeia din visele lui ar fi aceeaşi cu cea care a fost ucisă în biroul ei... Îşi verifică notiţele. Cu Emily Scott.

– N-a pus semnul egal între cele două, atunci când am vorbit despre asta.

– Şi nu era nici femeia aceea, Melda.

– Nu putea să fie. Are acest coşmar de mai multe săptămâni. Ce semnificaţie o avea?

– Poate că nici una, spuse Knight, deşi tonul dădea de înţeles că pentru ea avea o semnificaţie. Dar nu coşmarurile sunt problema, doamnă Sloane; ele reprezintă doar steguleţul roşu care avertizează că *există* o problemă. Din ceea ce mi-aţi spus, nu pare că soţul dumneavoastră şi-ar reprima amintirea accidentului de maşină care i-a ucis părinţii.

– Nu prea ştiu, recunoscu Tina.

– Îşi aminteşte de el?

– Da.

– Ceea ce poate însemna că, de fapt, coşmarul soţului dumneavoastră nu se referă la accidentul de maşină sau la moartea părinţilor lui.

– Ar putea să fie altceva, fu de acord Tina.

Knight încuviinţă.

– Ceva din trecutul lui. Ceva atât de îngrozitor, încât mintea lui a ales să uite complet. Până acum.

33

SLOANE SE APLECĂ ÎN FAŢĂ, să vadă oglinda de pe uşa de la baie. Fusese lăsată deschisă şi reflecta fereastra cu plasă, dreptunghiulară, a uşii care dădea spre hol. La fiecare cincisprezece minute, cu o jumătate de minut în plus sau în minus, un paznic în uniformă se oprea în faţa uşii şi privea în cameră prin fereastra exterioară. Asta era o problemă, dar el aştepta ca tipul de la telefoane să-şi facă apariţia.

Sloane numărase douăsprezece minute din clipa în care gardianul privise ultima dată pe fereastră. Să numere secundele însemna pentru el, în acel moment, o operaţie complexă care-l ajuta să stea semialert. Gardianul avea să se întoarcă în trei minute. Infirmierul scund şi îndesat avea să vină la şapte minute după gardian.

Trecură cinci minute.

Uşa de la rezerva lui se deschise brusc, infirmierul făcându-şi apariţia. Gardianul nu-şi respectase programul.

Sloane reflectă, cântărindu-şi rapid opţiunile. Era imposibil să-şi dea seama dacă gardianul se dusese la baie şi avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta ori plecase de tot. Era un lucru pe care avea să-l afle pe drum, dacă ajungea până acolo.

„Fiecare mişcare la timpul ei, îşi spuse. Gândeşte-te în perspectivă, dar fă doar o mişcare." Alpinismul îi învăţase trupul şi mintea să nu se grăbească, să se concentreze în cele mai mici amănunte. Se baza pe această pregătire.

Infirmierul se repezi la marginea patului şi-l apucă de încheietură. Simultan, Sloane se agăţă de încheietura mâinii stângi a omului, trăgând-o spre marginea patului. Atunci, infirmierul văzu că instalaţia pentru perfuzii picura pe podea, iar acul fusese scos din braţul drept al lui Sloane, care reuşise să se dezlege.

În clipa în care se aplecase să-l sărute, Tina se plasase între infirmier şi pat, desfăcând legătura.

Expresia din ochii infirmierului trecu de la confuzie la teamă. Gura i se deschise, gata să strige.

– Îmi pare rău, îi zise Sloane, apoi îl lovi pe infirmier cu mâna dreaptă, făcându-l să i se înmoaie picioarele şi simţindu-i trupul cum se prăbuşeşte ca un sac greu. Izbuti să-l ţină, ca să nu se lovească de podea, trăgându-l de-a lungul patului, continuând să supravegheze oglinda. Coborî din pat. Camera se învârtea ca un carusel. Se prinse de marginea patului, luptând cu forţa centrifugă, târându-şi un picior pe podea. În clipa în care vârtejul se opri, verifică din nou uşa.

Nici urmă de paznic.

Se ridică şi simţi arsura rece din gleznă: o altă problemă cu care va trebui să se confrunte. Traversă camera, având grijă să se aplece când trecu prin dreptul ferestrei, apoi deschise micul dulap de lângă baie. Portofelul şi inelul lui de absolvent stăteau pe un raft, dar hainele nu erau acolo: o altă problemă pe care n-o luase în calcul. Nu putea să ajungă prea departe într-un halat de spital, cu fundul ieşindu-i pe afară. Se întoarse şi-l cercetă pe infirmier.

Mişcându-se cu iuţeală, îşi schimbă halatul de spital cu uniforma infirmierului: cămaşa albastră de spital şi pantalonii. Amândouă îi erau strâmte, pantalonii fiind şi prea scurţi. Nu avea nici o speranţă cu privire la pantofi. Îi aruncă sub pat.

Poate că gardianul nu va privi în jos. Apoi, strecură mâinile şi picioarele infirmierului în legături şi le strânse, suficient cât să-l ţină prins de pat. Infirmierul gemu. Sloane îi îndesă un capăt al halatului în gură şi-i trase cearşaful până sub nas. Apoi, ridică mapa de pe scaun şi se întoarse spre uşă, zărindu-l în oglindă pe gardianul care trăgea cu ochiul prin geamul cu plasă.

34

TELEFONUL DE PE BIROUL LUI Knight sună, întrerupându-le din nou. Enervată, doctorița întinse mâna să ridice receptorul.

– Scuzați-mă. Îmi pare rău. Am crezut că mi-am deviat apelurile. O să dureze doar o secundă. Ridică receptorul. Doctor Knight, la telefon.

Tina se lăsă pe spătarul scaunului, privind pe fereastră la o pată neagră, o pasăre purtată de curenți deasupra cețiii albe ca zăpada, care nu dădea nici un semn că s-ar retrage în largul mării.

– David Sloane? Da, este pacientul meu.

La auzul numelui lui David, Tina își întoarse din nou privirea spre Brenda Knight. Knight făcu o mutră de parc-ar fi fost cuprinsă de durere și făcu un semn spre ea, ca și cum ar fi spus: „Scuză-mă", după care continuă să bată cu vârful pixului în carnetul galben.

– Corect, n-avea voie să primească vizitatori. Am crezut că am scris asta destul de clar în fișa lui de observație. Ridică tonul, iritată. A fost detectivul Gordon? Ei bine, atunci cine a fost? Fruntea i se încruntă. Așteaptă un minut.

Acoperi receptorul telefonului cu palma.

– E vreo problemă? o întrebă Tina.

– Este recepţia. Au spus că a venit un vizitator să-l vadă pe soţul dumneavoastră şi ei, din neglijenţă, i-au dat numărul camerei înainte de a vedea însemnarea mea din fişa lui de observaţie, care interzicea vizitele.

– Cine era? întrebă Tina.

– Ei bine, aici e partea confuză. Nu mi-aţi spus că soţul dumneavoastră n-are nici o rudă?

Tina simţi un junghi în stomac şi se îngrijoră.

– Aşa mi-a spus el.

– Ei bine, cei de la recepţie spun că un bărbat a venit să-l vadă pe soţul dumneavoastră şi a susţinut că este fratele lui.

Tina se ridică.

– *Cine* a spus că este?

– Fratele lui din Indiana. A spus că a venit cu avionul...

– ... Soţul meu nu e din Indiana. A crescut în California de Sud. Tensiunea îi explodă în ceafă şi în umeri. Auzi vocea lui Sloane spunându-i:

„Melda mi-a descris un bărbat. A spus că era scund şi îndesat, tuns scurt. A adăugat că avea un vultur tatuat pe antebraţ. E tipul pe care l-am văzut aseară".

Deschise uşa biroului.

– Chemaţi paza, strigă ea, după care porni în fugă pe hol.

35

SLOANE ÎŞI ÎNCOVOIE spatele, ca ofiţerul să nu-i poată vedea faţa. Uşa rezervei se deschise.

– E totul în regulă? întrebă ofiţerul.

Sloane mâzgăli cu pixul nişte însemnări pe foaia de observaţie din mapă, aruncând o privire spre infirmier în timp ce făcea tot posibilul să-i imite cât mai bine cadenţa cântată a vocii.

– Hmm. Totul e bine. Doarme ca un prunc.

Îl simţi pe ofiţer zăbovind.

Apoi, uşa se închise.

Sloane răsuflă uşurat, dar liniştea lui avea să fie de scurtă durată. Să treacă de gardian, să meargă mai departe pe hol şi să iasă din clădire, toate acestea vor fi cu mult mai dificile. Bănuia că ieşirile din secţia de psihiatrie erau restricţionate şi, din moment ce fusese în stare de inconştienţă atunci când îl aduseseră, nu avea nici o idee despre planul etajului. Ca să nu atragă atenţia, nu putea să se învârtească în cerc pe culoare; trebuia să meargă la sigur. Unde anume avea să ajungă n-avea de unde să ştie.

Ajunse la uşă şi privi pe fereastră, dar acum nu-l putea vedea pe gardian. Întredeschise uşa şi aruncă o privire pe hol. Vederea îi era înceţoşată din cauza sedativelor, dar putea să-l zărească pe gardian, aplecat asupra biroului postului de infirmieri, la intersecţia unor culoare. Tot acolo se aflau probabil şi lifturile. Privi în direcţia opusă. Era o fundătură.

Infirmierul gemu mai tare. Sloane era în criză de timp şi de opţiuni. Ridică mapa, deschise uşa şi păşi afară.

Durerea din gleznă îl săgeta la fiecare pas, dar se strădui să nu şchiopăteze, în timp ce se apropia de postul infirmierilor, acolo unde gardianul discuta cu motivul pentru care-şi neglijase programul: o infirmieră blondă.

„Continuă să vorbeşti, şopti Sloane, în timp ce se apropia. Nu privi în sus. Nu privi în jos."

Gardianul întoarse capul, privind o clipă în urma lui Sloane, de-a lungul holului. După aceea, se întoarse la flirtul său. Sloane îşi ridică mapa în timp ce trecea pe lângă birou şi se apropia de intersecţie.

Tina apăru după colţ, cu capul în jos, îşi restabili echilibrul, după care trecu în fugă pe lângă el, pe hol. În spatele ei, Brenda Knight, cu halatul alb fluturând, respiraţia tăiată şi faţa roşie, încerca să ţină pasul. Knight se opri lângă birou şi i se adresă gardianului, arătându-i de-a lungul holului.

– Hei, tu! Du-te cu ea, grăbeşte-te!

Poliţistul îşi îndreptă spinarea.

– Totul este în regulă, tocmai am verificat. Doarme. E un infirmier cu el.

Sloane trecu mai departe, după colţ, găsi lifturile şi apăsă un buton, în timp ce examina holul căutând fără succes scările.

Knight o întrebă pe infirmiera blondă, în timp ce ea şi gardianul înaintau pe hol.

– A mai fost cineva aici?

– Nu, răspunse tânăra, tulburată. Michael era înăuntru.

Sloane căuta în continuare o ieşire, fără să se mulţumească doar să aştepte liftul. În clipa în care întoarse capul spre birou,

observă că infirmiera blondă îl privea fix, cu o expresie confuză de „tu n-ai ce căuta aici" în ochi. Voci alarmate răsunau de-a lungul holului. În clipa aceea, se aprinse becul şi infirmiera de la birou începu să arate şi să strige de-a lungul holului.

– Hei! E la lift. E la lift!

Tocmai atunci sună clopoţelul liftului.

Paşi. Oameni care alergau.

Uşile liftului se deschiseră. Tina ajunse la biroul infirmierei, cu gardianul în spatele ei. Se întoarse către lift.

– David!

Un bărbat ieşi din lift, în momentul în care Sloane se pregătea să urce.

„Mai mic decât dumneavoastră. Muşchi groşi. Păr scurt. Tuns la creştet."

Îl recunoscu pe loc. Individul îl apucă de cămaşă, iar el îl împinse înapoi în lift. Uşile se închiseră, în timp ce ei se loveau de peretele din spate al liftului, făcându-l să se clatine. Se luptară, trântindu-se dintr-o parte în cealaltă. Sloane reuşi să-i prindă mâna în care ţinea arma. Individul îl înşfăcă de beregată cu mâna liberă, apăsând cu degetul mare pe laringe şi lăsându-l fără aer. Medicamentele îl slăbiseră şi, în ciuda furiei şi a valului de adrenalină, îl simţi pe celălalt înfrângându-l, îndoind spre el mâna în care ţinea arma. Se simţi ca la o partidă de wrestling, puterea îl părăsea, iar ţeava armei se apropia, milimetru cu milimetru, de capul lui.

Lovi cu capul şi auzi cum rădăcina nasului adversarului pocneşte, sfărâmată. Sângele ţâşni. Se propti pe piciorul sănătos, se roti, apoi îl azvârli pe individ în balustrada de pe peretele opus. Liftul se smuci cu violenţă, dezechilibrându-i, după care se opri brusc.

Sloane izbi de perete mâna în care bărbatul ţinea arma, de mai multe ori, până când pistolul alunecă şi căzu. Se întoarse repede, să-l recupereze, dar liftul coborî brusc, apoi se poticni, dezechilibrându-l din nou. Uşile ascensorului se deschiseră. Sloane înşfăcă arma, în timp ce o femeie intra în lift. Individul

îl îmbrânci pe ea şi pe cei care aşteptau liftul, făcându-i să cadă peste Sloane ca nişte popice. Uşile ascensorului se deschideau şi se închideau ritmic, o sonerie asurzitoare semnalând că s-a blocat. Sloane se târî printre trupuri şi se repezi în hol. Angajaţii spitalului se ascundeau în spatele ghişeelor, întinzându-se pe podea. La capătul culoarului, îl zări pe bărbat deschizând o uşă şi dispărând pe scară. O luă şchiopătând după el, cu o durere arzătoare în gleznă. Deschise uşa, se aplecă peste balustradă şi-l văzu pe pistolar coborând în fugă. Chiar dacă nu ar fi fost accidentat, nu l-ar fi prins. Voci şi paşi răsunară de deasupra. Alte voci veneau de jos. Posibilităţile de scăpare scădeau cu repeziciune. Coborî un singur rând de trepte, îşi strecură arma în pantaloni, pe sub cămaşa de infirmier, apoi ieşi pe holul unui etaj inferior, unde găsi o infirmieră luptându-se cu un pat cu rotile pentru pacienţi şi un stativ pentru perfuzii. Sloane se apropie şchiopătând prin spatele ei, prinse cadrul metalic al patului şi se sprijini de el, apoi începu să împingă.

– Lasă-mă să te ajut, spuse el.

– Mulţumesc. Era cu capul plecat. Roţile astea îmi tot... Dumnezeule, ce ai păţit?

Cămaşa lui Sloane era pătată cu sânge.

– Un nas însângerat, spuse el. Tocmai mă duceam să-mi schimb cămaşa. Unde îl duci?

La vreo şapte metri în faţa lui, doi gardieni tineri ieşiră din casa scării, alergând. Sloane întoarse capul şi aranjă cearşaful, potrivindu-şi paşii astfel încât să se ascundă după infirmiera aflată de cealaltă parte a patului, care îl privea bănuitoare.

– Nu te-am mai văzut până acum. Îi privi picioarele goale. Sfârşitul călătoriei.

Sloane reperă un semn de ieşire, împinse uşa din mers şi dispăru pe scări, lăsând stativul pentru perfuzii să înainteze, din inerţie.

LA CAPĂTUL scărilor, Sloane deschise o uşă către un coridor de serviciu gol. Ducea către o pereche de uşi batante.

Trecu printre ele şi simţi adierea rece a aerului, în timp ce mergea pe o rampă de încărcare a unor coşuri mari cu rufărie. Nu erau maşini ori camionete. Scoase o cămaşă de un albastru-deschis şi o pereche de pantaloni asortaţi, pe care le îmbrăcă peste uniforma de infirmier, îşi îndesă o pălărie albastră din bumbac pe cap, apoi încălţă o pereche de papuci de spital. Pietrişul îi înţepa tălpile, în timp ce traversa spre aleea asfaltată. La jumătatea străzii, descoperi un taxi parcat la intrarea spitalului. Era un risc, dar nu putea să ajungă prea departe fără pantofi, şchiopătând din cauza gleznei luxate. Se întoarse şi se îndreptă către taxi, deschizând uşa din spate.

– Domnul doctor Ingman? îl întrebă şoferul.

– Mă grăbesc, îi răspunse Sloane.

36

PARCĂ ÎN ORAŞ ar fi fost carnaval. Tom Molia parcă în spatele unui şir de maşini de patrulare ale poliţiei şi vehicule portocalii de autostradă, aliniate pe marginea Autostrăzii 9, luminile lor stroboscopice colorând amurgul. Un car de reportaj ajunsese deja, reporterii grăbindu-se să se instaleze, târând după ei camere portabile şi smucind tot felul de cabluri. Molia le arătă insigna celor doi poliţişti în uniformă care controlau mulţimea şi circulaţia, se aplecă pe sub banda poliţiei şi se îndreptă spre o macara mare, care ocupa jumătate din drum, pe marginea falezei. Cabluri groase coborau terenul abrupt spre un troliu mobil aflat pe marginea apei.

În ciuda junghiului din stomac, tot mai nutrea speranţa că era o greşeală, că Baldwin se înşelase. „Doamne, fă să se fi înşelat", se rugă, în gând.

Baldwin îl sunase acasă; el se juca de-a v-aţi ascunselea în curtea din faţă cu T.J. Maggie, venise pe treptele verandei şi-i dăduse telefonul.

– E Clay. Iar eşti de serviciu?

Nu era, dar numai auzul numelui lui Baldwin îi făcu măruntaiele să ardă; ştia că Baldwin nu-l suna niciodată de

curtoazie. Până să închidă telefonul, stomacul îi ardea ca un cuptor, iar trupul îi era înghețat până la oase.

Căpitanul unui vas de pescuit captase detaliul pe sonarul vasului, un aparat pe care el îl numise, cu mare mândrie, Garmin Fishfinder 240[1]. Se întorcea dintr-o cursă târzie de după-amiază și pretindea că știe fiecare centimetru din Shenandoah, și de aceea imaginea întunecată care se întindea peste tot ecranul îi provocase o scurtă ezitare. Crezuse că dăduse peste mama peștilor. O rezoluție mai clară confirmase faptul că se înșelase.

– Ei cred că l-au găsit. Cred că l-au găsit pe Cooperman, spusese Baldwin.

Din această simplă afirmație, Molia înțelesese că nu-l găsiseră pe Bert Cooperman la barul local, bând bere și jucând biliard.

– Se pare că a pierdut controlul într-o curbă, continuă Baldwin. Au găsit urme de cauciuc, ca și cum roțile s-ar fi învârtit pe pietriș și n-ar fi putut să se îndrepte la timp. Nu există nici o balustradă, Cârtiță. De-asta n-a observat nimeni. Într-o clipă a dispărut.

Molia privi în jos spre terenul în pantă și simți că i se înmoaie genunchii și că transpiră. Făcu un pas înapoi de pe marginea hăului. Nu se împăca deloc cu înălțimile. Nu se împăcase niciodată. Îi dădeau fiori. Deși terenul era în pantă, în acea clipă avea impresia că se afla pe marginea unei stânci abrupte, la un singur pas de prăbușirea într-un puț fără fund. Se trase înapoi și porni spre cabina macaralei, în care macaragiul vorbea la o stație radio, probabil cu operatorul troliului de la marginea apei.

Molia ridică insigna și i se adresă.

– Ce aveți?

– Trei scafandri în apă. Vocea macaragiului acoperi zumzetul mașinii, în timp ce omul manevra pârghiile. Încearcă să

[1] Aparat folosit pentru detectarea bancurilor de pești, a adâncimii la care temperatura coboară substanțial, a structurii și suprafeței fundului oceanului. (n.tr.)

potrivească lanţurile, ca să putem s-o ridicăm în vârful dealului. Îi făcu un semn cu degetul mare peste umăr, spre un camion cu platformă.

– Ce fel de maşină e? se interesă Molia.

– E greu de văzut, acolo jos. Cineva e prins la volan.

Molia se îngrozi.

– Nu l-au scos încă?

– N-au putut, spuse lucrătorul, împingând o altă pârghie. Se pare că maşina a fost lovită destul de rău. Pe staţia macaragiului veni un apel. Va trebui să mă scuzaţi, spuse el, potrivindu-şi scaunul şi văzându-şi de treabă. Câteva minute mai târziu, după ce mai transmise o serie de instrucţiuni prin staţie, cablul se întinse. Uite că apare, ţipă el spre Molia.

Molia înaintă, ţinându-se departe de margine, ascultând bâzâitul cablului şi sforţările motorului. Atunci când maşina ajunse la suprafaţă, apa curgea din caroseria ei zdrobită. O maşină de poliţie. Bert Cooperman.

Molia scuipă peste margine; durerea din măruntaie îi dăduse un gust amar în gură.

Macaragiul strigă spre el.

– E unul de-ai voştri?

– Mda, spuse Molia, fără să se întoarcă. E unul dintre ai noştri.

Cineva omorâse un poliţist şi, de această dată, nici un nenorocit de asistent al procurorului general al Statelor Unite, cu tupeu, nu avea să-i mai ia cadavrul. De această dată, Tom Molia avea să-şi facă datoria pe care jurase s-o ducă la îndeplinire pentru locuitorii din districtul *mă-sii* Jefferson. Şi nu dădea doi bani pe cine se şifona din cauza asta.

37

DOUĂSPREZECE VEHICULE DE POLIŢIE alb cu negru erau parcate la intrarea spitalului U.C. din San Francisco, pe Judah Street, cu girofarurile clipind în lumina tot mai slabă a amurgului, aducându-şi contribuţia la paleta de culori a naturii. Soarele la asfinţit arunca peste nori nuanţe de purpuriu şi de albastru. De cealaltă parte a străzii, studenţii de la medicină, încărcaţi cu rucsacuri grele, stăteau umăr la umăr cu personalul spitalului, discutând aprins. Zvonurile continuau să circule. Erau morţi în spital, în număr mare. Un pacient deranjat mintal reuşise să scape din camera lui şi să-i omoare pe câţiva membri ai personalului, şi acum ţinea ostatici, în timp ce echipa de intervenţie a poliţiei cerceta fiecare etaj, fiecare încăpere.

Detectivul Frank Gordon privi, minunându-se, spre mulţimea adunată în faţa uşilor din sticlă vopsite de la intrarea spitalului.

– Porneşti girofarul unei maşini de poliţie şi se strâng ca moliile la lumina de pe o verandă, comentă el. Nu contează cât de periculoasă ar putea fi situaţia, că pot să fie ucişi, nu se pot abţine să roiască în jurul luminii. Se întoarse spre Tina.

Cine sunteţi dumneavoastră, cu adevărat... o prietenă? Ştiu că nu sunteţi soţia lui. Gordon arătă spre mâna ei stângă. Nu aveţi verighetă. Şi am verificat: Sloane nu e căsătorit.

– Sunt secretara lui, Tina Scoccolo.

Gordon se aplecă în faţă, de parcă ar fi avut probleme cu auzul.

– Secretara lui?

Ea încuviinţă.

– Lucrăm împreună de zece ani.

Gordon scutură capul cu un zâmbet năucit de „ce-o să mai urmeze".

– Sunt de douăzeci şi patru de ani în poliţie, dar ăsta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Dar povestea lui se verifică, nu-i aşa? Ceea ce a spus despre bărbatul din clădire e adevărat.

Gordon păru resemnat şi nu prea fericit în legătură cu asta.

– Mda, descrierea celor de la recepţie a tipului care susţinea că este fratele lui Sloane se potriveşte cu descrierea pe care a făcut-o Sloane şi se potriveşte şi cu descrierea pe care o avem de la unul dintre chiriaşii lui Sloane. Am dat o fugă până acolo. Un chiriaş a spus că l-a îndrumat pe un depanator de telefoane care corespundea descrierii spre această Melda... Gordon îşi consultă notiţele.

– Demanjuk, spuse Tina.

– Demanjuk. Corect.

– Numai că nu era de la compania de telefoane, continuă Tina.

– Se pare că nu. Sloane a avut dreptate şi în această privinţă. Nu se înregistrase nici un apel la deranjamente pentru acea clădire.

– Aşa că David spunea adevărul în legătură cu spargerea, insistă Tina.

– Nu ştiu nimic despre vreo spargere. Tot ceea ce pot să vă spun este că domnul Sloane a depus o plângere, după cum a declarat şi, conform spuselor celor doi poliţişti care s-au dus

acolo, cineva i-a distrus apartamentul, la fel cum cineva a distrus apartamentul doamnei...

– Demanjuk.

– Apartamentul doamnei Demanjuk. Oricum, mda, totul se verifică.

Tina scoase un oftat de uşurare.

– Dar poliţistul a spus, de asemenea, că totul a fost ciudat.

– Ciudat?

– Altfel spus, oricine ar fi fost persoana care a intrat în apartamentul lui Sloane n-a luat nimic.

– Nu înţeleg.

– Nici eu. De obicei, spărgătorii fură. Gordon îşi arcui sprâncenele, pentru a-şi sublinia ideea. Oricine ar fi fost persoana care a intrat în apartamentul lui Sloane, din câte se pare, n-a luat nimic de valoare: nici combina stereo, nici televizorul. Doar le-au făcut praf. Asta exclude jaful, ca mobil al spargerii. Ştiţi să aibă vreun viciu?

– Viciu? repetă Tina.

– Droguri, alcool, jocuri de noroc... femei.

Tina scutură din cap.

– Rareori bea, domnule detect...

Se opri la mijlocul propoziţiei, amintindu-şi de cererea ciudată a lui Sloane, de a-i aduce servieta de la birou. Pachetul de la Joe Branick se afla în ea.

– Doamnă Scoccolo?

– Hm?

– Vicii?

– Nu, răspunse ea. Cel puţin din câte ştiu eu. Nu părea prea sigură, iar detectivul se agăţă de ezitarea ei.

– Ceva care i-ar putea aduce necazuri, vreo neînţelegere cu cineva? Datora bani cuiva?

– Nu, spuse ea, părând mai puţin sigură. Nu, din câte ştiu. Îşi încrucişă braţele. Nu ştiu prea multe despre viaţa lui personală, domnule detectiv, dar pot să vă spun că nu are nici o dependenţă... cu excepţia muncii. Nici nu ştiu când şi-ar găsi

timp pentru așa ceva. Cât despre bani, eu îi depun cecurile și-i plătesc unele facturi. Pot să vă spun că nu suferă de ceva. Rareori cheltuiește ceva pentru el. Eu îi comand costumele și cămășile din cataloage.

– Ce face cu banii?

– Îi investește sau îi lasă să zacă în conturile lui. Donează o grămadă pentru ajutorarea copiilor.

Detectivul își frecă bărbia, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă era bine bărbierit.

– Dar dușmani?

Tina ridică din umeri.

– *E* avocat.

Gordon chicoti la acest comentariu.

– Ceea ce am vrut să spun, precizează ea, este că, de obicei, câștigă, așa că sunt sigură că există câtorva persoane care, probabil, nu-l plac prea mult, dar dușmani declarați, nu, cel puțin din câte știu eu.

Gordon scoase o pungă de plastic din buzunarul de la haină și o ridică, ca Tina s-o vadă. Înăuntru era un glonț.

– L-a descoperit unul dintre polițiști. Era unde a zis Sloane că trebuie să fie.

Ea se înfioră.

– Puteți să-i transmiteți un mesaj?

– Pot să încerc.

– Vă sugerez s-o faceți. Spuneți-i că trebuie să se predea.

– Dar îl credeți! exclamă ea. Ați zis că spune adevărul.

– Despre tot? Nu știu asta. Nu, nu pare suspect în cazul morții doamnei Demanjuk, dar, din nefericire, el nu știe asta.

– Ce vreți să spuneți?

– Vreau să spun că este fugar și, potrivit martorilor, umblă prin împrejurimi cu un pistol încărcat.

– Nu e periculos, domnule detectiv.

– În mod obișnuit, aș fi fost de acord cu dumneavoastră, doamnă Scoccolo, dar așta nu este un caz obișnuit. Oamenii disperați pot să facă gesturi disperate. Sloane a fost suficient

de disperat încât să evadeze din camera de spital, ceea ce, presupun, a avut de-a face cu tipul peste care a dat în lift, deşi aţi spus că fugise înainte ca respectivul să apară. Asta sugerează că Sloane ştia despre venirea tipului sau s-a simţit dintr-un alt motiv ameninţat. Cum şi de ce sunt câteva întrebări pe care aş vrea să i le adresez în clipa de faţă, împreună cu alte câteva zeci de întrebări, dar asta nu constituie preocuparea mea în acest moment.

– Şi care ar fi?

– Tipul care a venit la spital. E încă liber, iar eu nu vreau să văd cum o situaţie rea se înrăutăţeşte.

38

RAFTURILE METALICE, încărcate cu ustensilele pentru grădinărit ale Meldei, și diversele provizii ale clădirii împânzeau micul depozit care, oricum, nu depășea ca dimensiuni o garderobă. Sloane se așeză pe o găleată din lemn vopsit de douăzeci de litri, rămasă de la ultima restaurare a șindrilei. Deasupra capului, un bec, care atârna într-un cui de pe o grindă, licărea slab. Se trezise simțind încă efectul medicamentelor în organismul obosit și turmentat, dar măcar nu mai era amețit și chinuit de friguri.

Îi ceruse șoferului de taxi să-l lase pe terenul viran de lângă parcare, supraveghease clădirea, ca să se asigure că nu era nimic ieșit din comun, apoi mersese de-a lungul falezei, către spatele clădirii și camera pentru depozitare din capătul coridorului. Acolo, se prăbușise. Odată domolită adrenalina provocată de altercația din liftul spitalului, își simțise capul din ce în ce mai ușor și îl cuprinse senzația de greață. Avea nevoie de un loc în care să stea și să-și revină; fără chei, ar fi trebuit să se cațere pe balcoane ca să pătrundă în apartamentul lui. Ultimul lucru pe care și-l mai amintea era că-și sprijinise capul de peretele din beton, încercând să-și recapete răsuflarea.

Se ridică, trase de șnurul care atârna de bec, stingându-l, apoi deschise ușor ușa. Ori cât de mult ar fi dormit, era noapte. Auzea greierii pe câmp și huruitul înăbușit al oceanului. Un curent rece străbătea coridorul. Lumina lunii se filtra prin hol. Ceața nu pătrunsese. Așteptă ca ochii să i se acomodeze cu întunericul, înainte de a ieși, iar în drum spre magazie, se opri la adăpostul unui SUV mare, privind prin ferestrele lui spre parcarea pietruită. Luminile de semnalizare de pe acoperișul unei mașini de poliție, parcate lângă gardul din dafin, se proiectau printre umbre.

Nu avea să fie simplu.

Se furișă înapoi în depozit, înhăță găleata de douăzeci de litri și o duse în spatele clădirii. Dacă se urca pe găleată, putea ajunge la balustrada din fier forjat a balconului Meldei. Se săltă, punându-și picioarele peste balustradă și se întinse să prindă muchia balconului de la apartamentul său, repetând mișcarea. Deschise încet ușa din sticlă de la dormitor, ascultă câteva clipe ca să se asigure că nu era nimeni, apoi intră, încercând să nu se gândească la Melda sau la ceea ce se întâmplase aici. Își schimbă hainele aspre de spital cu o pereche de jeanși, un tricou și un pulover cenușiu, apoi luă rola de bandă izolatoare din locul unde o lăsase, după ce lipise perna scaunului. Avea glezna vânătă, dar nu își permitea să o trateze prea curând. Stând pe marginea patului, își trase o gleznieră pe picior și o înfășură cu bandă izolatoare, ca s-o fixeze. Apoi, strânse din dinți și-și forță piciorul să intre într-un bocanc de munte, pe care-l legă strâns. Se ridică și încercă glezna. Îl durea, dar banda și bocancul îi ofereau sprijin ca să poată merge fără să șchiopăteze vizibil sau să aibă dureri.

Sloane ridică pistolul de pe pat. Știa destule din stagiul său în infanteria marină, ca să-și dea seama că era un Ruger MK2, o armă automată de calibrul .22. Ce naiba se întâmpla? Se simți de parcă ar fi fost împins într-un joc virtual, cu forțe pe care nu le putea vedea sau auzi, care-l manipulau. Se ridică în picioare, alungând acest gând și se mustră pentru gândirea

lui limitată. Puse pistolul într-o geantă sport din dulapul său şi o umplu cu haine şi obiecte de toaletă. Întors în dormitor, îngenunche în faţa dulapului, azvârli pantofii şi hainele murdare, apoi trase carpeta, scoţând la iveală micul seif de podea, pe care-l instalase atunci când achiziţionase clădirea. În caz de incendiu, îşi depozitase acolo actele importante şi banii încasaţi pe chirie; chiriaşii lui mai în vârstă încă plăteau cu bani gheaţă. Deschise seiful şi numără 2 420 de dolari.

Voia să evite utilizarea cărţilor de credit sau a bancomatelor. Înşfăcă Rolexul de pe noptieră, gândindu-se că ar putea să-l amaneteze. În timp ce-şi strecura ceasul pe încheietură, observă un „1" roşu sclipind la robotul telefonic de lângă pat. Dintr-o pornire ciudată, apăsă butonul. Ţiuitul sună ca o alarmă de maşină. Sloane reduse volumul.

– David? Sunt Tina. Părea neliniştită. Dacă asculţi acest mesaj, sună-mă te rog. Am vorbit din nou cu detectivul Gordon. Mi-a spus că a discutat cu unul dintre chiriaşii tăi. Ai avut dreptate. Omul care a venit la spital e cel din clădirea ta; individul s-a recomandat ca deparator de telefoane, iar chiriaşul tău l-a îndrumat spre Melda. Detectivul Gordon a verificat. La compania de telefoane nu există nici o înregistrare a vreunui apel telefonic, în legătură cu vreo defecţiune. Poliţiştii au găsit un glonţ într-un perete lateral al clădirii tale. Gordon a vrut să-ţi spun că individul, oricine ar fi el, e încă în libertate... Făcu o pauză. Sper că vei primi acest mesaj, David.

Sloane se simţi uşurat. Cel puţin, nu avusese halucinaţii cu privire la tot ceea ce i se întâmplase. Tocmai se pregătea să închidă telefonul, când, de parcă ar fi căzut pradă unui gând întârziat, Tina continuă să vorbească.

– Mă duc să-ţi iau servieta de la birou diseară. Sună-mă acasă.

În timp ce închidea aparatul, o presimţire rea se abătu asupra lui ca un val. Servieta lui. Până în acel moment, uitase ca o rugase pe Tina să-i aducă servieta, iar acum îşi dădu seama că fusese o greşeală îngrozitoare. Biroul lui Sloane era

următoarea opțiune logică în căutarea pachetului. Sloane înțelese asta, la fel de bine cum știuse că individul va veni după el la spital. O altă piesă de domino căzu: era un lucru la care mintea lui lucra, dar nu fusese capabilă să-l rezolve. Dacă omul se pricepea să demonteze încuietorile, de ce s-ar mai fi deranjat să vină în calitate de depanator de telefoane, exceptând cazul în care ar fi dorit să nu atragă atenția?

Sloane se repezi spre bucătărie, luă receptorul din furca lui, de pe tejghea, și-i desfăcu partea din spate. Microfonul minuscul, nu mai mare decât o baterie pentru ceas, era fixat în spatele acumulatorului.

Își verifică Rolexul. Avea la dispoziție cel puțin treizeci de minute.

JACK CONNALLY ÎȘI RIDICĂ ochii la auzul sunetului de tocuri pe podeaua din marmură și îndoi colțul paginii romanului său, ca semn. Își apăsă palmele pe birou, împinse scaunul în spate și se ridică. Tina îi zâmbi în timp ce se apropia, scotocind prin poșetă în căutarea cartelei de acces computerizat în clădire. După episodul Emily Scott și o ieșire violentă a unui client înarmat cu o armă militară care dăduse buzna mai demult prin birourile avocaților, în majoritatea clădirilor se instalaseră sisteme de securitate care întrerupeau funcționarea lifturilor din hol fără acces computerizat, precum și uși care încuiau birourile din exterior, la fiecare etaj. Aveai nevoie de o cartelă computerizată ca să poți avea acces după orele de program.

– Tina, ce caută o fată atât de drăguță ca tine, la o oră atât târzie, la birou, în weekend? o întrebă Connally, proaspăt bunic și destul de bătrân ca să-i fie tată.

– A, știi, Jack, alt proces.

– Ei bine, sper că n-o să rămâi iarăși până târziu.

– Nu și în seara asta, replică ea, continuând să scotocească prin geantă. Trebuie doar să iau niște lucruri.

– Ar trebui să ieşi şi te distrezi, sâmbătă seara. Munceşti prea mult. Îţi cam iroseşti timpul liber.

– Trebuie să-mi plătesc facturile, Jack. Îşi găsi cartela. Pe lângă asta, spuse ea, făcându-i cu ochiul în timp ce trecea cartela prin faţa senzorului electronic, toţi băieţii buni ca tine sunt luaţi.

Connally zâmbi ca un şcolar încurcat. Computerul înregistră intrarea ei în clădire la ora 9.22 p.m.

– La nouăsprezece este descuiat. Connally îşi reluă romanul. Îngrijitorul tocmai a urcat.

Tina îi mulţumi şi urcă într-un lift care aştepta, rezemându-se cu spatele de perete şi urmărind numerele etajelor pe măsură ce liftul urca. Îi lăsase lui David mesaje acasă, la birou şi pe telefonul mobil, sperând că-l va asculta măcar pe unul dintre ele. Liftul încetini şi se opri, iar uşile se deschiseră. Ieşi din lift, tresări, apoi sări repede înapoi, cu mâna la piept.

– Of, Dumnezeule! M-ai speriat!

Îngrijitorul era în hol, curăţând o scrumieră şi părând încurcat.

– Îmi pare rău, spuse el. Trase coşul de gunoi într-o parte ca s-o lase să treacă.

Tina formă codul de acces pe tastatura montată pe perete, chiar sub plăcuţa aurie în relief purtând numele Birourilor de Avocatură Foster & Bane, apoi deschise uşa. Parcurse zona de recepţie întunecoasă, luminată de un singur bec de siguranţă din tavan şi de licărirea verzuie a semnului indicând ieşirea, de deasupra uşilor duble, mergând prin lumina rarefiată spre biroul lui David aflat la capătul holului. Găsi servieta lui exact în locul în care o lăsase, o ridică de acolo, observă colţul unui plic ruginiu ieşind din buzunar şi se întrebă ce ar putea să fie.

Un telefon sună, undeva pe hol. Ea se întrebă cine altcineva putea să mai fie la lucru, sâmbătă seara. Nu era de mirare că atât de mulţi avocaţi divorţau. Se întoarse pe hol şi se pregătea să treacă de colţ, spre recepţie, când observă lumina roşie a telefonului ei licărind, semnalând că avea un mesaj.

Având în vedere că lucrase până aproape de ora zece, vineri seara, era puţin probabil ca mesajul să aibă vreo legătură cu serviciul. Nu se putea gândi decât la două persoane care ar fi ştiut că este la birou, târziu, sâmbătă seara: mama ei... şi David. Se îndreptă spre el şi tastă numărul pentru căsuţa vocală din sistem, apoi parola. Vocea computerizată o informă că avea două mesaje. Primul mesaj fusese trimis în acea seară, cu aproximativ douăzeci de minute mai devreme.

„Tina? Tina, eşti acolo?"

Simţi un val de adrenalină la sunetul vocii lui, dar mesajul se întrerupse brusc. Apăsă repede butonul ca să asculte cel de-al doilea mesaj, trimis la patru minute după primul.

„Tina. Sunt David. Tocmai am vorbit cu mama ta. Eşti acolo?" Trase o înjurătură, ca pentru el. „Fir-ar să fie. Tina, am primit mesajul tău."

Putea să-şi dea seama după paraziţi de faptul că el suna de pe telefonul mobil. Răsufla greu, ca şi cum ar fi alergat.

„Las-o baltă cu servieta. *Nu* mai lua servieta. Las-o acolo unde este. Dacă eşti la birou şi primeşti mesajul, las-o şi ieşi afară din clădire. Fir-ar să fie!"

Cuvintele lui o loviră ca un pumn în stomac. Rămase pentru o clipă cu receptorul în mână, dintr-odată nesigură de ceea ce trebuia să facă, apoi închise şi formă repede numărul din memorie. Sună o singură dată, înainte ca David să răspundă.

– David.

– Tina, unde eşti?

– Sunt la birou...

– ... Pleacă de acolo! Ai înţeles? Părăseşte biroul cât de repede poţi.

– Ce... Auzi roţile coşului de gunoi al îngrijitorului pe podeaua din marmură a holului. Fumatul era interzis în clădire. Nu exista nici un motiv pentru care îngrijitorul să curețe o scrumieră lângă lift.

– Tina? Tina!

Gândul ei zbură la Melda Demanjuk. Apoi se gândi la Emily Scott.

SE DEPLASĂ CU RAPIDITATE prin garaj, folosind maşinile ca acoperire, supraveghind parcarea prin ferestrele lor. Jeep-ul lui ieşea din discuţie; poliţia îl urmărea. Singura opţiune era Barracuda Meldei, model 1969. Sloane păstra o cheie de rezervă pentru ea. Dacă putea să ajungă la ea şi să-i pună motorul în funcţiune, avea o şansă. Melda condusese rareori după ce murise soţul ei; maşina nu fusese folosită o lungă perioadă de timp.

Se gândise să se repeadă afară din apartament, printre cei doi poliţişti care aşteptau în faţa blocului său, dar renunţă la idee. Ei căutau un evadat dintr-o clinică psihiatrică, înarmat şi primejdios. În aceste condiţii, era puţin probabil să creadă în premoniţia lui Sloane, potrivit căreia o femeie, aflată într-o clădire mare de birouri din centrul metropolei San Francisco, era în primejdie, sau măcar să-l lase să le explice. Încercase să-l găsească pe detectivul acela, Frank Gordon, la secţia din Ingleside, dar acesta nu-i răspunsese, iar centralista refuzase să-i dea numărul de acasă al lui Gordon. Femeia îi spusese că va face tot posibilul să-i transmită un mesaj, dar el nu se putea baza pe faptul că detectivul o să ajungă în clădire înaintea lui.

Se furişă printre perete şi maşină, şi descuie broasca portierei din partea şoferului. Aceasta gemu ca un cufăr, deschis după ce a stat ani în şir abandonat într-un pod. Se strecură înăuntru, împingând în spate scaunul şoferului, în timp ce privea în oglinda retrovizoare şi în cele laterale. Nu-i văzu pe poliţişti. Maşina mirosea a mucegai, ca dulapul unei persoane în vârstă, iz prea puţin acoperit de un brăduţ parfumat cu aromă de pin, care-şi pierduse de multă vreme parfumul. În rest, era impecabilă, nu exista nici o crăpătură în scaunele vişinii sau pe tabloul de bord. Sloane spera ca şi motorul să fie într-o formă bună. Avea să afle în curând dacă era aşa. Introduse cheia în contact, îşi încrucişă degetele şi o răsuci.

Motorul se încordă, ca o hienă care râde. Se jucă puţin cu pedala, încercând să convingă motorul s-o ia din loc, dar simţi cum puterea bateriei scade cu repeziciune, aşa că-l opri. Cu ochii în oglinda retrovizoare, se strădui să numere până la zece. Apoi, apăsă pedala de acceleraţie o dată, ca să pornească şocul automat, răsucind din nou cheia. De data asta, motorul gemu şi tuşi a epuizare. Îl forţă, jucându-se cu pedala, rugându-l să pornească.

– Haide. Haide, dă-i bătaie.

Motorul împroşcă şi scuipă, ca un înecat care revenea la viaţă.

Apoi muri.

„Fir-ar al naibii." Întoarse cheia, aşteptând, cercetând parcarea în oglinzi, luptându-se cu pornirea care-l împingea să se grăbească, sperând că mai rămăsese destul curent în baterie. Numără din nou, dar de această dată ajunse doar la cinci, înainte de a răsuci cheia. Motorul avu o explozie de viaţă, apoi dădu un rateu, ca bubuitul unei împuşcături, răsunând cu putere sub acoperişul garajului. Sloane auzi voci, iar cei doi poliţişti apărură în oglinda retrovizoare. Tot ceea ce aveau de făcut era să urmeze trâmba de fum care ieşea din ţeava de eşapament a Barracudei.

Sloane închise ochii.

– Bine, Melda, dacă eşti acolo sus şi încă mai ai grijă de mine, fă să pornească porcăria asta.

Apăsă o dată pedala de acceleraţie şi răsuci cheia. Motorul se încordă, scuipă, pocni din nou. Se mai jucă puţin cu pedala, turându-l, străduindu-se să-l împiedice să moară. Un nor cenuşiu de fum îi întunecă vederea prin parbrizul din spate. Păstră turaţia ridicată, luă piciorul de pe acceleraţie, trecu în marşarier şi speră că cei doi poliţişti, ascunşi pe undeva în spatele lui, s-au dat naibii la o parte din drum.

39

CHEVY BLAZER-UL BLEUMARIN a lui Peter Ho, purtând inscripţia albă JEFFERSON COUNTY MEDICAL EXAMINER pe tăblia uşii, stătea parcat pe stradă, în faţa aleii pavate cu cărămizi care ducea spre casa în stil colonial a lui Tom Molia. Aflată la capătul unei fundături, casa de un galben palid avea obloane albastre peste ferestrele de fronton. Trandafiri şi azalee înfloreau în grădină, iar gazonul era verde, cu excepţia peticelor maronii, acolo unde aspersorul portabil nu ajunsese. Molia oprise Chevy-ul, ca să cerceteze împrejurimile din acea zonă suburbană, cu peluze verzi şi copaci bătrâni, cu case care aveau trei dormitoare, îmbujorate de luminile felinarelor perfect aliniate şi a celor de pe verande. Era acel gen de casă, în acel gen de vecinătate, la care Bert Cooperman visase mereu.

N-o va mai face.

Molia dusese personal vestea familiei lui Cooperman. Mai ciocânise la uşi şi înainte, dar nimic nu se comparase cu asta. Debbie Cooperman cedase nervos în clipa în care-l văzuse. Ştia. Familia ştia. Erau cu toţii acolo. Aşteptând. Sperând împotriva speranţei. Bebeluşul lui Cooperman plânsese în braţele mamei sale. Avea tot dreptul.

J. Rayburn Franklin concluzionase că accidentul explica de ce Bert Cooperman dispăruse, de ce tânărul poliţist nu transmisese nimic prin staţie atunci când ajunsese la scena crimei, de ce gardienii publici nu-l găsiseră aşteptând. Coop nu mai ajunsese acolo. Maşina lui derapase la o cotitură şi plonjase în râpă, în Shenandoah. Era o explicaţie logică.

Cu excepţia faptului că Tom Molia n-o credea. Nici o iotă.

Bert Cooperman nu putea să rateze un viraj pe care-l luase de sute de ori în viaţa lui. Nu calculase greşit viteza din cauza oboselii. Cineva voia să pară aşa. Cineva voia să pară un accident, ca şi cum un poliţist tânăr, obosit şi grăbit să ajungă la destinaţie ar fi făcut o greşeală fatală de apreciere. Şi făcuseră o treabă destul de bună. Distruseseră dovezile fizice, mergând până la ştergerea urmelor de cauciuc lăsate de maşina de poliţie, spre râpă. Nu erau ucigaşi amatori, de duzină. Erau buni. Foarte buni.

Dar nu-l cunoşteau pe Bert Cooperman aşa cum îl cunoştea Tom Molia.

Nu ştiau despre Coop că era un băiat de la ţară, care vânase în munţii din Virginia de Vest şi pescuise în pârâiele lor încă de când fusese suficient de mare încât să stea în poala tatălui lui şi să vadă peste volan. Nu ştiau cum este să fii un tânăr poliţist, la sfârşitul unei ture, mergând spre primul tău cadavru din carieră. Cooperman n-ar fi fost obosit. N-ar fi simţit oboseala. Ar fi fost treaz. Ar fi fost foarte treaz.

Molia parcă în stradă şi deschise uşa maşinii, târându-şi picioarele pe alee şi oprindu-se să ia bicicleta fiului său. Îi sprijini ghidonul de balustrada verandei, dar bicicleta se înclină într-o parte şi căzu. O lăsă acolo. Deschise uşa, fiind întâmpinat de zumzetul unui ventilator – nu le plăcea să folosească aerul condiţionat noaptea, pentru că era scump şi făcea ca aerul să devină rânced – şi-l găsi pe Peter Ho stând pe canapea, lângă Maggie. Ea purta pantaloni scurţi şi un tricou de softball al echipei secţiei de poliţie din Charles Town. Părul roşcat îi era prins la spate într-o coadă de cal. Nu fusese

niciodată mai frumoasă. Fiica lui, Beth, stătea pe un covoraș de formă ovală, încercând să citească o carte, în timp ce T.J., îmbrăcat cu uniforma echipei de juniori, îi apăsa stetoscopul lui Ho pe cap. Fata își agita mâinile spre el, ca și cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare, gest care părea să-l încurajeze.

Maggie se ridică de pe canapea și-l îmbrățișă pe Tom.

– Ești bine?

Se luptă să-și stăpânească lacrimile care-i șiroiseră nestingherite în sufrageria lui Debbie Cooperman.

Maggie făcu un pas înapoi.

– A mai apărut ceva?

El își scutură capul, îndoindu-se că va mai apărea. Raportul oficial avea să concluzioneze că moartea lui Bert Cooperman fusese urmarea unui accident tragic. Nu exista nici o dovadă concretă care să contrazică această concluzie.

– Îți fac ceva de mâncare, se oferi Maggie.

– Nu mi-e foame, mulțumesc. Își coborî ochii spre copiii lui, care acum îl priveau fix, simțind că nu fusese o zi obișnuită. Apoi îi îmbrățișă cu putere, strângându-i pe amândoi la piept. În clipa în care le dădu drumul, Maggie se apropie.

– Bine. Haideți, copii! E ora de culcare.

Îi scoase pe copii din cameră, Molia sărutându-i pe creștet, în timp ce treceau pe lângă el. Maggie luă stetoscopul de la T.J. și i-l înapoie lui Ho.

– Mi-a părut bine să stau de vorbă cu tine, Peter.

Ho zâmbi, dar avea inima strânsă.

– Și mie, Maggie. Liza tot vrea să te sune, să discutați despre adăpostul de la biserică. Lucrurile au fost cam agitate.

– Cunosc senzația. Ești sigur că nu vrei să rămâi să mănânci ceva? Nu este nici o problemă.

– Mai bine nu. Mă tem că săptămâna asta am lipsit câteva cine. Ajung acasă imediat. Nu o să ne ia prea mult. Ho așteptă ca Maggie să părăsească camera, apoi se întoarse spre Molia. O mulțime de vânătăi pe corp. O contuzie în spatele capului, urmare a unei lovituri care, probabil, i-a fost fatală.

Molia îl sunase pe Ho de la locul accidentului şi se dusese la biroul acestuia, însoţind cadavrul lui Cooperman. Lăsase doi ofiţeri înarmaţi în faţa clădirii, şi plecase să dea vestea familiei lui Cooperman.

– Poţi să...

– Să-ţi spun dacă vânătăile au fost provocate de accident sau de un traumatism deschis produs înainte de accident? Ho îşi scuturâ capul, dezamăgit. Îmi pare rău, Tom. Aş fi vrut să-ţi pot spune, dar la viteza cu care mergea şi în urma impactului cu apa... Probabil a fost aruncat prin maşină la o distanţă considerabilă. Trebuie să fac presupuneri. Avea o fractură liniară la craniu, indicând un impact cu parbrizul. Mai avea şi o fractură la baza craniului. Ho îşi duse mâna la baza capului. Poate că n-aş fi găsit-o în împrejurări normale, având în vedere fractura liniară.

Molia se aşează pe canapea şi-şi frecă faţa.

– Şi o fractură la baza craniului este compatibilă cu o lovitură dată de cineva în spatele capului, cu un obiect bont, ca patul unei puşti, înainte să-l azvârle în maşină şi să-l împingă peste margine.

Ho lăsă comentariul fără răspuns.

– Avea un hematom subdural, indicând, de asemenea, un traumatism deschis produs înainte să moară. Problema, Tom, este că nu pot face diferenţa între ce a fost provocat de accident şi ce ar fi putut surveni înaintea lui, deşi sunt destul de sigur că a fost ceva.

Molia îi aruncă o privire.

Ho ridică un plic de pe canapea şi i-l azvârli în poală.

– John Dunbar. Laboratorul îmi datora un serviciu.

– John Dunbar?

Ho arătă spre plic.

– Joe Branick. Le-am cerut să se grăbească, fără să atragă atenţia.

Molia îi studie chipul.

– Nici el nu s-a sinucis, nu-i aşa?

Ho scutură din cap.

– De asemenea, neconcludent. Dar, de asemenea, un pariu al naibii de bun.

Molia deschise pachetul şi scoase fotografiile şi testul balistic.

– În opinia ta de medic?

– În opinia mea de medic, aş spune că procentajul înclină mai mult spre nu.

Molia studie raportul.

– Urmele balistice se potrivesc.

– Uită de glonţ, Tom. Arsurile de praf de puşcă de pe mâini şi craniu se potrivesc. Aceeaşi armă. Modelul arsurilor de praf de puşcă pe scalp, cap şi faţă indică un singur foc, tras de la foarte mică distanţă. Erau răni pe ţesutul de la tâmplă, hemoragie...

– Ceea ce indică faptul că gura pistolului fie a fost apăsată direct pe carne, fie s-a aflat foarte aproape de el.

– Exact, iar traiectoria glonţului prin craniu concordă cu acţiunea reflexă pe care te-ai aştepta s-o găseşti la o rană autoprodusă. Glonţul a intrat pe la tâmplă şi a ieşit prin porţiunea de sus, din spate, a craniului. Arătă spre plic. Vei găsi câteva fotografii frumoase acolo, pe care îţi sugerez să le fixezi bine în memorie şi după aceea să le îngropi în curtea din spate.

Molia se ridică să examineze fotografiile. Se răzgândi din mers.

– Testele de sânge au scos ceva la iveală?

– Nimic. Nici o urmă de ac pe corp, care să indice injectarea unor substanţe chimice. Presupun că şi rezultatele de laborator vor scoate la iveală, de asemenea, că nu există nici un semn de metale grele, substanţe toxice, droguri terapeutice sau narcotice în sânge, sau în urină. Dar asta va mai dura vreo două săptămâni.

– Atunci, cum poţi să fii sigur că n-a fost o sinucidere?

Ho îşi bău pe nerăsuflate berea, tremurând; ochii i se umeziră din cauza acidului. Îşi îndepărtă părul de pe frunte,

fixând podeaua, de parcă ar fi reconstituit în minte evenimentele.

– Eram pe cale să îngrop totul, să vâr cadavrul înapoi în frigider, să te sun şi să-ţi spun că la instinctele tale poţi să mai adaugi 25 de cenţi şi să-ţi cumperi o ceaşcă de cafea. Tocmai atunci, am observat o tăietură pe spatele mâinii, chiar deasupra articulaţiei degetului mijlociu. E o fotografie minunată. Ho luă plicul şi frunzări fotografiile, până ajunse la ceea ce căuta. Vezi?

Molia nu se lăsa impresionat.

– E o zgârietură. Poate să fie de la orice. Se putea întâmpla atunci când a căzut.

– Probabil că aşa s-a întâmplat. Faptul că acolo există o zgârietură este irelevant. Important este că acolo nu există coagulare. Nici o sângerare.

Molia ştia destule despre cadavre ca să-şi dea seama că era un amănunt interesant.

– Ascult, Peter.

– Bine. Scurtă lecţie despre sistemul circulator uman. Atunci când o persoană e vie, sângele circulă. De aceea, când o persoană e împuşcată sau suferă o rană gravă, globulele roşii din sânge ies din vasele mari şi mici din preajma rănii. În termeni profani, te aştepţi să vezi globule roşii din sânge peste tot prin ţesutul afectat; ca hematomul lui Cooperman, de la baza craniului. Ho îşi ridică mâna şi-şi strânse pumnul. Atunci când o persoană moare, sângele nu mai circulă. Inima încetează să funcţioneze şi nu mai există pierderi de sânge în ţesuturi. Lipsa globulelor roşii din sânge de-a lungul traiectoriei rănii este un semn foarte evident că persoana a fost lovită, în acest caz, împuşcată, după ce deja murise. Este mai greu de stabilit atunci când se foloseşte o armă de calibru mare, deoarece glonţul produce distrugeri mari ţesuturilor şi craniului.

– Şi-atunci, ce te face să crezi că aşa s-a întâmplat?

Ho începu să se plimbe pe lângă măsuţa din sticlă pentru cafea.

– Asta a fost bănuiala mea. Aşa că am hotărât să fac o aspirare cu un ac fin. Un ac de grosime mică, cu diametrul de cinci sau şase ori cât al unui fir de păr, e introdus în piele pentru prelevarea unor mostre de ţesut. Am recoltat o biopsie, am făcut un bloc de parafină, l-am uns cu Hematoxylon şi Eosin, şi mi-am confirmat ipoteza că globulele roşii din sânge erau încă în ţesut. Nu se scurseseră din vasele de sânge.

Molia încuviinţă.

– Era deja mort înainte să-l împuşte.

40

Tina lăsă să cadă receptorul şi porni în grabă prin hol spre un birou întunecat, închizând încet uşa. Se ghemui în spatele biroului şi trase telefonul pe podea, apăsând butonul roşu de urgenţă. Sună numai o dată. Jack Connally răspunse.

– Jack? Aici Tina. Cheamă poliţia.

– Tina?... Abia te aud.

– Jack, cheamă poliţia, repetă ea, cât de tare putea. Nu mai auzea roţile containerului pentru gunoi în hol. Probabil că „îngrijitorul" îl abandonase şi acum cerceta birourile, uşă cu uşă.

– Eşti bine? Tina? Abia te aud.

Şi-l închipui lăsându-şi jos romanul, ridicându-se de pe scaun alarmat de vocea ei.

– Jack, cheamă poliţia, blochează lifturile, porneşte nenorocita aia de alarmă şi încuie-te în camera din spatele biroului tău.

– Tina, ce este? Să vin sus?

– Fir-ar să fie, Jack...

Uşa biroului se deschise brusc, lumina din hol năvălind în încăpere.

– Jack, cheamă... ţipă ea.

Dar îngrijitorul se mişcase mai repede, smulgând firul telefonului din perete. Îşi coborî privirea spre servieta din mâna

ei, zâmbi şi înaintă, înfăşurându-şi firul telefonului în jurul articulaţiilor de la mâini. Tina înconjură biroul, aruncând cu ce-i cădea la îndemână. El înlătură toate obiectele, postându-se între ea şi uşă. Tina zări cadoul primit de toţi angajaţii la a cincisprezecea aniversare a firmei, un coupe-papier, uitat pe birou.

– Am chemat poliţia. O s-ajungă dintr-o clipă în alta, spuse ea. Ei ştiu cine eşti.

El zâmbi.

Ea simulă un atac, aruncă în el cu o carte, apoi înşfăcă repede cadoul aniversar, în timp ce se năpustea spre uşă. El o prinse din spate, trăgând-o spre el. Tina lovi cât de tare putu şi simţi cuţitul înfigându-se în piciorul celuilalt, apoi îl trase vreo cincisprezece centimetri în sus, spre emblema albastru cu roşu a firmei Foster & Bane, de pe mâner.

Îngrijitorul urlă printre fălcile încleştate. Tina se zvârcoli, pierzându-şi puloverul, după care ţâşni afară, spre scara de urgenţă. Deschise uşa şi se întoarse să privească înapoi. Individ ieşea din birou, şchiopătând, cu o pată de sânge întinzându-se cu repeziciune pe cracul drept al pantalonilor, dar şi cu o armă în mână.

CAUCIUCURILE SE ÎNVÂRTIRĂ pe pavajul lunecos al garajului, scoţând un fum alb care se amestecă apoi cu fumul cenuşiu scuipat de ţeava de eşapament a maşinii. Apoi, prinseră aderenţă, iar Barracuda merse cu spatele clătinându-se, derapând prin parcare şi împroşcând cu pietriş. Cei doi poliţişti săriră din calea ei, căzând la pământ. Sloane menţinu maşina în marşarier, ajungând în spatele parcării, prin gardul de dafin, peste trotuar. Claxoane începură să urle. Cauciucuri, să scârţâie. Acţionă schimbătorul, băgând în viteză, apoi apăsă pe acceleraţie.

Trei minute mai târziu, intra cu Barracuda pe Autostrada 1. Cu motorul ei V-8 şi fără nici unul dintre dispozitivele moderne de control al emisiilor, care storceau maşinile de

puteri maşina era surprinzător de rapidă. Acul vitezometrului trecu de 130, înainte ca motorul să înceapă să mormăie. Sloane o taie spre nord, peste Autostrada 280, aşteptându-se să audă sirenele maşinilor de poliţie apropiindu-se. Nu auzi nimic.

Deschise clapeta telefonului mobil şi apăsă tasta de apelare a ultimului număr format. Interiorul din biroul Tinei sună, dar ea nu răspunse. Intră mesageria vocală.

– Tina? Tina, eşti acolo?

Intră pe breteaua care ducea spre centru, ieşind pe Fourth Street, unde autostrada se sfârşea dintr-odată. Semnalizâ, urmărind un tramvai MUNI[1] care înainta în stânga lui. Şinele erau paralele cu şoseaua, iar el trebuia să vireze la stânga, peste ele, pe Sansome Street. Apăsă cu putere pe acceleraţie, şovăi puţin atunci când îşi dădu seama că nu poate evita tramvaiul, după care se hotărî să treacă. Vira strâns, auzi scrâşnetul metalic şi şuieratul frânelor cu aer comprimat, îşi spuse în gând că reuşise, apoi simţi tramvaiul agăţându-i bara din spate şi trimiţând Barracuda cu spatele, în derapaj, într-o maşină parcată. N-avea timp să lase un bilet, aşa că accelerâ şi-şi văzu de drum. În timp ce se apropia de Battery Street, luă telefonul şi tocmai se pregătea să apese tasta de apelare, când acesta începu să sune în mâna lui.

– Tina?

– David!

– Unde eşti?

– Sunt la birou...

– Pleacă de acolo. Mă înţelegi? Părăseşte biroul cât de repede poţi. Tina? Tina!

Aruncă telefonul pe scaun şi apucă pistolul din geanta sport, în timp ce intra pe alee pe sens interzis şi opri Barracuda, cu o zdruncinătură, în zona de aprovizionare din spatele clădirii. Intrarea din spate era încuiată. Se uită după maşini de

[1] Numele sub care e cunoscut sistemul public de transport din San Francisco (San Francisco Municipal Railway). (n.tr.)

poliție, în timp ce fugea pe alee spre ușa principală, dar nu văzu nici una. Mișcându-le metodic, de la stânga la dreapta, trase din ce în ce mai tare de ușile din sticlă încuiate, până când cea din dreapta se deschise. O luă la goană prin hol. Paznicul de noapte stătea la tejghea, țipând la telefon.

– Tina, ești bine? Tina?

Jack Connally apăsa butoanele de pe consolă, cu mișcări smucite și nesigure.

– Domnule Sloane, spuse el, în timp ce Sloane se apropia de biroul lui.

Connally făcu ochii mari la vederea pistolului. Ridică mâinile.

Sloane trecu în grabă pe lângă el, intră în liftul cel mai apropiat și apăsă butonul pentru etajul nouăsprezece. Ușile nu se închiseră. Apăsă celelalte butoane, dar nici becurile acestora nu se aprinseră. „Computerul." Lifturile erau blocate. Avea nevoie de cartela lui de acces.

Se repezi înapoi spre birou.

– Jack, pornește lifturile.

– Ia-o încetișor...

– Jack, pornește nenorocitele alea de lifturi.

Connally ezită.

– Pornește odată lifturile. Tina e în primejdie.

Connally scutură din cap, cu mâinile tremurându-i.

– Nu pot. Computerului îi trebuie un minut după închidere, ca să pornească din nou.

Sloane privi spre ușa de la capătul holului. Erau nouăsprezece etaje, dar nu putea să rămână acolo. Tocmai atunci, ușa dinspre scări se deschise și Tina dădu buzna, alunecând pe podeaua din marmură, cu răsuflarea tăiată și țipând:

– Jack, lasă-te jos!

Sloane porni spre ea, dar se opri, totul părând deodată să se desfășoare cu încetinitorul, de parcă s-ar fi mișcat printr-o baltă de ulei gros. Tina trecu grăbită pe lângă biroul pazei, iar Connally ieși afară, în același timp. Ușa dinspre scări se

deschise, izbindu-se cu putere de perete. Străfulgerările luminoase şi sunetul de *poc-poc-poc* al unei arme semiautomate reverberară ca nişte aplauze. Trupul lui Connally se smuci în mişcări spasmodice, gloanţele trecând prin el ca printr-o conservă din tablă folosită ca ţintă, fiecare împuşcătură făcându-l să se răsucească, până când împuşcăturile încetară, iar el se prăbuşi.

Fără Connally, care să-i stea în drum, pistolarul îşi balansă braţul ca un pendul şi-l îndreptă spre Tina.

41

– Eşti sigur? întrebă Molia. Biopsia este legală, adică poate fi folosită ca probă?

Ho îşi ridică mâinile.

– Opreşte-te, Tom. N-a spus nimeni nimic despre probă. Aminteşte-ţi că individul ăsta nu trebuia să iasă niciodată din frigider. Pe lângă asta, biopsia singură ar fi o probă destul de subţire.

Molia se aplecă în faţă.

– Ceea ce înseamnă că nu te-ai oprit aici.

Tom Molia îl cunoştea pe Peter Ho; ştia că, sub aparenţa doctorului de la ţară, Ho era un medic legist foarte competent, şef de promoţie la Johns Hopkins[1], şi un om la fel de devotat meseriei sale, ca şi el.

Ho tăcu preţ de câteva clipe.

– Am hotărât să prelevez mai mult ţesut. Am umblat în gură, sub bolta palatină; este ultimul loc unde ar căuta cineva... Am recuperat destul cât să confirm rezultatul aspiraţiei cu acul fin.

---

[1] Universitatea Johns Hopkins, instituţie privată de învăţământ superior din Baltimore, Maryland. (n.tr.)

Molia se gândi la informație, rostind tare:

– Și atunci, cum a murit, Peter? Ai spus că nu există semne de traumă fizică, cu excepția zgârieturii de pe mână. Dacă nu există chimicale în corpul lui, atunci cum a murit?

– Cu certitudine? Ho scutură din cap. Nu știu. Dar pentru un legist este o adevărată provocare, Tom. Nu vezi asta în fiecare zi. De fapt, singura dată când am văzut ceva asemănător a fost la Johns Hopkins. Am lucrat pe doi copii care se înecaseră într-un accident de navigație. Tragic. Tatăl declarase că au căzut peste bord, în timp ce el leșinase pentru că băuse prea mult. Părinții erau despărțiți, iar procurorul districtual credea că tatăl îi sufocase pe copii și-i aruncase peste bord... un act sadic, prin care voia să se răzbune pe fosta soție.

– Isuse...

– Treaba mea era să aflu cum se întâmplase. Atunci când o persoană se sufocă, sângele rămâne în vase și cauza morții este lipsa generală de oxigen; de obicei, creierul cedează primul, apoi inima. Are loc un colaps al circulației, ca și în cazul de față. Asta poate explica lipsa scurgerii sângelui în țesut, ca la o rană gravă: ca o plagă împușcată sau înjunghiată.

– Așadar, spui că în cazul nostru pare mai degrabă asfixiere, decât rănire gravă, Molia.

– Exact.

– Cineva l-a sufocat.

– Nu. Nu cred.

– Dar, tocmai...

– Principalele constatări în cazul cuiva care moare încet din cauza lipsei de oxigen sunt despicările hemoragice, vizibile pe suprafața inimii, a plămânilor și a glandei timusului, de la gât. O constatare mai puțin ieșită din comun ar fi umflarea creierului. Având în vedere cum arată capul tipului astuia, asta ar fi aproape imposibil de stabilit. Pentru asta, ar trebui să-l deschid...

– Atunci...

– Eu cred că a murit mai repede.

– De ce?

– Nu există nici un indiciu al unei lupte, Tom. Te-ai aştepta să vezi urme pe corp, vânătăi, la fel ca la Cooperman. Nu era un bărbat de statură mică. Era în plină formă. Musculos. Dacă ar fi fost sufocat, te-ai fi aşteptat să vezi ceva în jurul nasului şi al gurii vase sparte de sânge. Ceva. Tăieturi şi zgârieturi pe mâini, vânătăi pe braţe. Cu excepţia găurii din cap, tipul nu prezenta nimic. Ştiu că a murit înainte să fie împuşcat. Dar nu ştiu cum.

– Ai vreo bănuială?

Ho scutură din cap.

– Nu ştiu prea multe substanţe care să nu lase semne distinctive şi să nu poată fi detectate în intestine sau prin analize chimice.

– Există asemenea substanţe? întrebă Molia.

– Doar câteva. Dioxidul de carbon, de exemplu. Dar, ce vreau să spun, Tom, este că, oricine l-ar fi omorât pe tip – ca şi pe Cooperman, în cazul în care ai dreptate – n-a fost un amator. E o chestie care aproape atinge perfecţiunea, şi nu mi-a fost dat să văd prea des aşa ceva. Ştia ce face şi a făcut-o extrem de bine.

Tăcură, ascultând zumzetul ventilatorului, bâzâind ca milioane de ţânţari.

– Îmi pare rău că te-am implicat în asta, Peter, spuse Molia. Ego-ul meu.

– Este şi meseria mea, Tom.

– Nimeni n-o să afle că ai făcut ceva, Peter. O să ţin asta în cel mai mare secret.

– Ce ai de gând să faci?

– Au ucis un poliţist, Peter.

– Dar n-ai nici o dovadă. Nu ai nimic.

– Ştiu. Dar întotdeauna iese câte ceva la iveală. Nu există crimă perfectă. Câte ceva scapă întotdeauna printre crăpături, Peter – ştii asta –, iar atunci când se va întâmpla, voi fi acolo, pregătit.

– Nu-i lăsa să te aducă în biroul meu într-un sac, Tom.

– N-o să pățesc nimic.

Ho se ridică.

– Mă duc și eu acasă, să iau cina cu familia. Îți sugerez să intri și să faci la fel. Își lăsă sticla de bere pe măsuța pentru cafea, se îndreptă spre ușă și o deschise.

– Peter.

Ho se întoarse.

– Mulțumesc, spuse Molia.

Ho ieși pe verandă, ușa trântindu-se în urma lui. Tom Molia rămase în sufragerie, urmărindu-și prietenul cum dispare pe alee, o imagine estompată de plasa de protecție și de întuneric.

42

ANII DE ANTRENAMENT REVENIRĂ cu forţa unui râu neîndiguit, inundându-l. Sloane nu mai stătu să-şi amintească detaliile; se lăsă dus de torent. Percepţia i se îngustă până ajunse la dimensiunile unui tub care absorbi totul, focalizând cu precizie şi cu o anumită claritate. Îşi simţea bătăile inimii pulsând în cap. Respira precipitat, în ritmul talazurilor care se sparg de o stâncă, controlat şi premeditat, scoţând un şuierat. Îşi depărtă picioarele la nivelul umerilor, îşi făcu mâna liberă căuş sub cea în care ţinea pistolul şi fixă ţinta, expirând pe jumătate, înainte de a elibera două gloanţe.

Umărul drept al îngrijitorului se zdruncină ca al unei păpuşi din cârpă, iar arma automată din mâna lui se descărcă violent, făcând gloanţele să ricoşeze şi să scoată scântei pe podeaua din marmură şi pe pereţi. Concentrat, Sloane rămase cu pistolul îndreptat spre ţintă, aşteptând ca individul să cadă pentru al dezarma. Dar individul nu căzu; rămase în picioare, cu sângele înflorind ca un mugure roşu intens, aproape negru, pe uniforma verde, o pată asortată cu cea de pe cracul drept al pantalonilor. Braţul drept i se legăna pe lângă trup, dar mâna refuza să dea drumul la armă. Numai durerea ar fi trebuit să-l

facă să cadă ca un sac de nisip. În schimb, el își întoarse capul și-l fixă pe Sloane, cu o expresie impersonală și ochi ca două fărâme de cărbune.

Sloane rezistă tentației de a apăsa pe trăgaci din nou, de a permite furiei și dorinței de răzbunare să-i dicteze acțiunile. Nu voia să-l omoare. Asta nu-l ajuta cu nimic. Avea nevoie de el viu. Avea nevoie de răspunsuri la întrebările lui.

Zgomotul veni din afara tunelului: pași și strigăte. Umbre de un albastru-închis intrară în raza vizuală a lui Sloane: polițiști, ghemuindu-se și întinzându-se sub consola de securitate.

– Aruncați armele. Acum! Arătați-mi mâinile. Mâinile! Vreau să vă văd mâinile.

Sloane ținu pistolul îndreptat spre îngrijitor, care rămase nemișcat.

– Las-o jos! Las-o jos!

Îngrijitorul nu dădu nici un semn că ar fi văzut sau auzit ceva. Părea dornic să-l implice pe Sloane într-un joc al curajului cu miză mare. Apoi fața i se schimonosi, cu o mișcare aproape imperceptibilă, un spasm muscular insesizabil. Buzele i se întinseră și colțurile gurii i se ridicară într-un rânjet, de parcă ar fi spus: „Nici nu se putea mai bine", înainte de a întinde mâna stângă ca să ridice arma automată.

Polițiștii deschiseră focul.

43

UŞA APARTAMENTULUI ERA închisă, ceea ce era normal, la ora zece seara. Un interes mai mare stârneau fâşiile galbene de bandă ale poliţiei, puse cruciş deasupra pragului. Jenkins împinse uşa şi se aplecă pe sub bandă, rupând una din ele. Se făcuse ordine în apartament, dar încă se mai vedeau urmele unei lupte serioase sau a unei căutări, sau amândouă la un loc. Se uită după urme de sânge, dar nu văzu nimic care să bată la ochi şi concluzionă că dezordinea era, probabil, urmarea unei căutări. O altă confirmare a faptului că analiza lui Joe Branick fusese corectă.

Alex Hart păşi în urma lui.

– Voi doi aveţi contract cu aceeaşi firmă de curăţenie?

Jenkins se hotărâse să nu-i spună totul, nefiind sigur ce bram purta. Îi spusese doar că urmează să-l caute pe un tip care le-ar putea explica de ce murise Joe.

– Aş spune că am ajuns unde trebuia, comentă Alex. Doar că puţin cam târziu.

– Măcar pe-asta n-au ars-o din temelii.

Jenkins cercetă cu atenţie încăperea. Telefonul zăcea pe tejghea, smuls din suportul lui, cu bateria scoasă, dând la iveală un micuţ dispozitiv de ascultare fixat sub ea. Se plimbă

prin sufragerie, ascultând zgomotul înăbuşit al valurilor amestecat cu ţipătul intermitent şi melancolic al unei sirene de ceaţă. Intră într-un dormitor. O draperie se unduia în faţa unei uşi glisante care dădea spre un mic balcon. Se aplecă peste balustradă şi zări, dedesubt, o găleată de douăzeci de litri. Se întoarse în dormitor, la un dulap cu oglinzi. Se aplecă, scoase de-acolo o poliţă de asigurare pe viaţă şi un testament, şi îşi aruncă privirea peste ele. David Allen Sloane, fiind în deplinătatea facultăţilor mentale şi fizice, îi lăsa totul unei femei numită Melda Demanjuk. Dacă moartea ei o preceda pe cea a lui, averea lui se împărţea între câteva opere de caritate pentru copii şi o femeie numită Tina Scoccolo.

David Sloane nu avea nici o rudă apropiată.

Jenkins se ridică, intră în baie şi aprinse lumina.

– O, Dumnezeule! exclamă Alex. Stătea în spatele lui, privind sângele uscat, o pată ruginie mânjind linoleumul alb. Am ajuns prea târziu.

Jenkins păşi cu grijă, deschise un dulap pentru medicamente, apucându-l de un colţ, ca să nu lase amprente, şi privi în jurul chiuvetei. Pe urmă, trecu pe lângă ea în dormitor şi culese un articol de îmbrăcăminte care zăcea pe podea, un halat albastru de spital. Era plin de sânge.

– E viu, constată el, lăsând să cadă halatul.

– Eşti cumva un optimist incurabil?

– E viu, în afara cazului în care vrei să-mi spui că un om mort are nevoie de periuţa de dinţi şi de aparatul de ras. Îi arătă cu capul spre baie. Şi-a luat obiectele de toaletă. Periuţa de dinţi a dispărut. La fel şi pasta de dinţi. Mă îndoiesc că, la cât sânge e pe podea, ar fi fost în stare să se ridice şi să-şi schimbe hainele. Morţii nu se preocupă, în mod normal, de haine curate sau de bani, iar cineva s-a întors aici pentru a face rost de amândouă. Ştia că uşa glisantă era descuiată şi cunoştea combinaţia de la seif. Îi făcu un semn spre uşa glisantă din sticlă. A intrat pe balcon. Vei găsi acolo o găleată pe care a folosit-o ca să se urce în balcon.

– De ce?

– Îşi făcea griji probabil că supraveghea cineva clădirea. Spatele imobilului e ascuns. Din faţă nu se vede nimic.

– Şi-atunci, cum explici sângele?

– Nu sunt sigur. E posibil să fi sângerat cineva până a murit, dar n-a fost el. A făcut ordine în sufragerie; poliţiştii n-au nici un interes să lipească perna scaunului cu bandă adezivă. Asta îmi spune că era în viaţă după ce apartamentul i-a fost spart.

– Căutare?

– Cineva şi-a făcut de cap aici.

– De unde ştii că nu a fost o luptă?

– Aşa îmi spune intuiţia.

– Dar dac-a făcut curat, de ce n-a curăţat sângele din baie şi n-a strâns hainele de pe podea?

– Asta s-a întâmplat după aceea. Îi arătă hainele de pe pat. Alea şi periuţa de dinţi îmi spun că s-a întors, probabil după haine şi bani. Şi-a făcut bagajul... în mare grabă.

– Sau îşi făcea bagajul, atunci când cineva l-a ucis, sugeră Alex.

– În cazul ăsta am fi găsit valiza cu lucrurile şi obiectele de toaletă, şi un desen al corpului trasat cu cretă, nu-i aşa? Ucigaşul sau poliţia nu avea de ce să ia valiza şi obiectele de toaletă.

Alex nu mai scoase o vorbă.

– E viu. Şi fuge.

Ea nu păru prea convinsă.

– Ei bine, dacă ai dreptate, va fi greu să-l găsim, asta dacă nu-mi spui mai multe despre felul în care este implicat în povestea aşta.

Jenkins ocoli patul ca să ajungă la noptieră şi apăsă butonul robotului telefonic, aşteptând banda să se deruleze. Se auzi semnalul sonor, urmat de o voce de femeie. Dădu volumul mai tare. După ce ascultă mesajul, deschise capacul aparatului, scoase banda şi o puse în buzunar.

– Poate că nu va fi atât de greu, spuse el; dar asta înseamnă că sunt iar un optimist incurabil.

44

Trupul lipsit de viaţă al lui Jack Connally zăcea acoperit de un cearşaf alb. De cealaltă parte a străzii faţă de uşile din sticlă de la intrarea în clădire, o baricadă a poliţiei ţinea la distanţa mulţimea. Reflectoarele carelor de reportaj ale televiziunilor se oglindeau în uşile din sticlă ca nişte sori artificiali, luminându-i pe poliţiştii în uniformă, pe detectivii îmbrăcaţi în civil, pe asistenţii medicali şi pe criminaliştii, care umpleau holul. Lângă masa paznicului, stătea un poliţist, părând la vârsta la care abia începea să se bărbierească şi afişând o expresie buimacă, de neîncredere şi de uşurare. Îşi descheiase cămaşa şi îşi pipăia gaura din uniformă şi mica adâncitură din vesta antiglonţ din Kevlar, în timp ce nişte poliţişti cercetau un glonţ deformat, ambalat într-o pungă din plastic pentru probe, ca pe un trofeu de vânătoare.

Într-un colţ, detectivul Frank Gordon stătea încruntat pe un scaun, cu un carnet de notiţe în poală şi un pix în mână. Îşi scosese haina şi cămaşa, iar un asistent de ambulanţă lucra la bandajarea umărului musculos al lui Gordon, care refuzase să meargă la spital, până când nu vorbea cu Sloane. Focurile pistolarului fuseseră un reflex la gloanţele poliţiştilor, care-i

sfâşiaseră corpul, făcându-l să se clatine şi să se răsucească asemenea unei marionete. Gordon, ghinionist, fusese atins de unul dintre gloanţele rătăcite, dar din fericire, era doar uşor rănit. Nu era foarte fericit din cauza asta. Părea ca un copil obligat să stea pe scaun la frizer ca să fie tuns, supărat pe lume. În ciuda durerii din umăr, detectivul îl interogase pe Sloane timp de aproape o oră.

De cealaltă parte a holului, în spatele unui paravan menit să-i protejeze de camerele televiziunilor, asistenţii ridicară targa pe care se afla cadavrul lui Connally. Picioarele acestuia se desfăcură ca un acordeon. Tina se feri, ştergându-şi lacrimile, privind cum îl împingeau pe Connally spre uşile din sticlă spre luminile strălucitoare. Prezentatorii de ştiri din studiourile de televiziune aşteptau, fără îndoială, noutăţi şi transmisiuni în direct ale altui schimb de focuri din lumea bună din San Francisco. Avea să fie o poveste dramatică.

– Ăştia au impresia c-a venit circul paştelui mă-sii în oraş. Am reuşit de două ori în aceeaşi zi să le condimentăm vieţişoarele lor posomorâte, spuse Gordon. Aş putea să te arestez doar pentru faptul că n-ai permis pentru pistolul ăla. De fapt, nu ştiu ce mă opreşte.

Gordon părea convingător, dar Sloane ştia că detectivul nu avea de gând să-l aresteze. Sloane tocmai îi salvase viaţa Tinei. Povestea lui fusese confirmată şi Gordon avea prea multe pe cap acum, inclusiv o excursie la spital, ca să-şi mai facă griji pentru un permis de portarmă. Era o fanfaronadă cauzată de frustrare.

Gordon lăsă să-i scape un oftat agitat.

– N-ai nici o idee cine ar putea să fie?

Sloane îl cercetă din nou pe îngrijitor: un trunchi găurit groaznic, însângerat, de parcă ar fi fost ucis într-o descindere a mafiei. Unul dintre gloanţe îi zburase ochiul stâng. La cererea lui Sloane, legistul ridicase mâneca de la cămaşa cadavrului, dezvăluind un tatuaj în formă de vultur, cu ghearele întinse, cu un cuţit în cioc. Era exact cum îl descrisese

Melda. Cadavrul fusese tratat ca un artefact sacru. O mulţime de oameni stăteau lângă el, unii făceau fotografii, dar nimeni nu-l atinsese şi nici n-avea s-o facă, până când echipa criminalistică nu termina de fotografiat locul faptei şi de desenat conturul.

Când Sloane îşi declarase ignoranţa în privinţa identităţii atacatorului, Gordon afişase o neîncredere măsurată, pe care nu se străduia deloc s-o ascundă.

– A fost ca şi când ai vedea pe cineva sărind de pe marginea unei nenorocite de stânci, spuse el. Înconjurat din toate părţile şi fără armă, n-avea nici cea mai mică şansă, în mă-sa pe gheaţă, dar el se întinde după pistol. Asta e chestia cea mai înspăimântătoare. A fost o sinucidere nenorocită. A preferat să moară. Gordon îşi întoarse privirea spre Sloane. Şi-mi spui că nu ai nici o idee ce socoteală o fi avut cu dumneata? Ei bine, îmi vine al naibii de greu să cred asta, domnule Sloane, chiar îmi vine greu.

Sloane nu-l învinovăţea pe Gordon. Şi lui îi venea greu să se împace cu gândul ăsta. Din nefericire, pentru că individul murise, nici unul din ei nu obţinuse, la întrebările lor, răspunsurile de care aveau nevoie: cine era individul, ce voia şi de ce. În plus, Sloane bănuia că dosarul din servieta lui, despre care nu-i spusese lui Gordon şi nici nu avea de gând s-o facă, nu-i va furniza toate răspunsurile. Nici măcar pe departe.

Gordon îşi închise carnetul şi arătă cu pixul spre arma semiautomată de lângă cadavrul îngrijitorului.

– Ăsta este un pistol-mitralieră AC556F. Patru ani de armată se lipesc de tine ca o gumă bine mestecată, iar pe fruntea ticălosului ăluia scrie cu litere mari „armată", nu doar din cauza tatuajului. Indiferent cine este, a fost un profesionist şi nu s-a jucat. Oamenii de genul ăsta, de obicei, nu lucrează singuri, Sloane. Înţelegi ce vreau să spun?

Sloane ajunsese la aceeaşi concluzie. Patru ani în infanteria marină erau la fel de greu de uitat.

– Nu te duce prea departe, spuse Gordon, resemnându-se în faţa inevitabilei excursii la spital. Se ridică şi-şi puse jacheta peste umăr, cu personalul ambulanţei lângă el. O să te sun şi-o să continuăm discuţia. Poţi să fii sigur de asta.

Sloane se duse la Tina care stătea cu braţele strânse în jurul corpului, ca şi cum i-ar fi fost frig.

– Te simţi bine?

Ea încuviinţă, apoi se întoarse şi-şi îngropă capul în pieptul lui, cu umerii tremurându-i, înghiţindu-şi hohotele. Sloane o lăsă să plângă. După câteva minute, îşi petrecu un braţ în jurul ei şi o conduse în partea cealaltă a holului, spre uşile din spate, unde o femeie, purtând ochelari de protecţie şi mănuşi, se aplecase peste îngrijitor, examinându-l cu atenţie. Sloane o auzi în timp ce treceau pe lângă ea.

– Hristoase... Uită-te la asta, Frank.

Gordon se opri din mers şi aruncă o privire. Femeia ridică palma pistolarului ca să se vadă cicatricele adânci de pe buricele degetelor lui, căpătate în urma unei intervenţii chirurgicale brutale.

– N-are amprente, spuse ea.

INTERSECŢIA DINTRE Eighth şi Mission Street, hotarul districtului Mission din San Francisco, nu fusese atinsă de nebunia din anii nouăzeci, a dezvoltării spre sud a pieţei, care adusese un stadion nou de baseball, restaurante la modă şi comunităţi autonome şi moderne. Şi probabil nici nu va fi. Săracii trebuiau să trăiască şi să muncească undeva. Graffiti acopereau pereţii atelierelor de reparat maşini, ai depozitele, ai caselor de amanet şi ai prăvăliilor care vindeau mai mult băutură decât alimente. Majoritatea erau închise peste noapte, apărate de uşi metalice rulante – la rândul lor, acoperite de graffiti – şi porţi încuiate. Tineri în hanorace prea mari, cu jeanşi lăbărţaţi şi căciuli împletite din lână stăteau lângă maşinile de fabricaţie americană, care aveau capace cromate la roţi şi erau lăsate aproape până la sol. Le parcaseră, sfidător,

sub indicatoarele „Parcarea interzisă". Muzica rap bubuia într-un ritm săltăreţ.

La a treia trecere, după ce alesese o altă rută ca să fie pe deplin convins că nu-l urmăriseră, Sloane trase în parcarea Quality Inn, un termen impropriu, chiar dacă acolo era un han. Tina aşteptă în maşină, în timp ce el intră la recepţie să ceară o cameră. Jake avea să stea la mama ei peste noapte. Tipul de la recepţie vru să ştie durata şederii, fiindcă să-ţi petreci acolo toată noaptea era, din câte se părea, o raritate. Luă cheia şi mută Barracuda pe un loc aproape de spatele clădirii, pentru că solicitase o cameră cât mai departe de stradă. El şi Tina urcară pe o scară exterioară, care se zguduia ca la cutremurul Loma Prieta[1] şi-şi continuară drumul pe platforma din jurul clădirii în formă de U, dând spre o piscină pe jumătate plină cu o apă murdară, care cerea cu disperare să fie filtrată.

În ciuda felului cum arăta clădirea, camera îl surprinse: curată şi îngrijită. Mobila ieftină era din lemn laminat, în stilul anilor şaptezeci, pe cele două paturi mari erau cuverturi înflorate, iar pe jos un covor miţos portocaliu-închis. Sloane închise uşa şi acţionă încuietoarea de siguranţă. Gordon îi luase Ruger-ul. Era neînarmat.

– Ca-n Taj Mahal[2], spuse el, cercetând împrejurimile.

Îşi aşează sacul sport şi servieta lângă birou. Televizorul era legat cu un lanţ de un inel fixat în perete.

– Să sperăm că prostituatele folosesc doar camerele cu un singur pat. Tina nu reacţionă. Ţi-e foame? Am văzut vreo câteva fast-food-uri pe drum...

Ea scutură din cap.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe, apoi el încercă să treacă pe lângă ea.

---

[1] Cutremur cu magnitudinea de 6,9° pe scara Richter, produs în regiunea metropolei San Francisco, pe data de 17 octombrie 1989, la ora 17.04, care a provocat importante pagube pe o rază de aproape 80 de kilometri de la epicentrul situat în apropierea vârfului Loma Prieta, din munţii Santa Cruz. (n.tr.)

[2] Complex arhitectonic amplasat în apropierea oraşului indian Agra, considerat ca fiind unul dintre cele mai frumoase din lume. (n.tr.)

– Îţi pregătesc un duş fierbinte. O să te facă să te simţi mai bine.

– Ia-mă în braţe, replică ea, barându-i drumul.

O luă în braţe şi o îmbrăţişă strâns. I se părea puternică, din punct de vedere psihic, dar spatele ei părea la fel de îngust ca al unui copil. Îi simţi căldura şi liniile trupului lipit de al lui şi-i adulmecă mireasma florală a părului.

– Tina, îmi pare rău, începu el, dar ea îşi ridică privirea, se înălţă pe vârfuri şi-l sărută apăsat pe gură.

Vru s-o oprească. Vru să-i spună că nu era bine, dar ea nu-i oferi posibilitatea să vorbească şi, după cum descoperi curând, nici nu-şi dorea să facă asta. Se mişcară repede, desfăcând nasturi, dezbrăcându-se unul pe celălalt. El o întinse pe pat şi-i simţi căldura trupului care se lipi de al lui, arzând de dorinţă în timp ce ea îl îndruma, contopindu-se într-un singur trup.

EA DORMEA PE patul alăturat, respirând profund şi egal. După ce făcuseră dragoste, se duseseră la duş şi lăsaseră şuvoiul de apă şi aburul să-i liniştească, în timp ce căutau gâfâind aerul, cu gurile şi mâinile căutând şi explorând, cu minţile dornice de a lăsa în urmă oroarea nopţii, de a găsi alinarea în ceva frumos. După ce terminaseră, se întorseseră în pat şi ea se cuibărise în braţele lui, iar el o ţinuse aşa până când simţise că se cufundă încet în somn, epuizată fizic şi psihic. Apoi, îi îndepărtase uşor braţul şi o învelise cu păturile, veghindu-i somnul, privindu-i trăsăturile mici şi delicate, ca ale unui copil.

În ultimele patruzeci şi opt de ore, Sloane ajunsese să-şi dea seama de ce nu se căsătorise niciodată, de ce femeile cu care se întâlnise nu-l mulţumiseră niciodată, de ce nu putea să-şi ia un angajament faţă de ele. Dar, la fel cum procedase cu toate lucrurile din viaţa lui, împinsese sentimentele pentru Tina într-un abis întunecat refugiindu-se în muncă. Era mai uşor să nu le înfrunte. Era complicat. Relaţia dintre ei n-ar fi

mers. Apoi, lângă taxi, ea îi spusese că ar putea să meargă, dacă el ar fi dispus să-şi asume riscul. Îi mărturisise că el era bărbatul pe care-l aşteptase, dar înainte de asta, îi dăduse răgazul de a se regăsi pe sine. Îşi dorea să se strecoare sub pături, lângă ea, s-o lase să-l îmbrăţişeze. Îşi dorea să meargă cu ea la Seattle şi să îngroape şi să uite trecutul – oricare ar fi fost el – şi să o ia de la început. Îşi dorea să aibă grijă de ea şi de Jake, micuţul pe care îl cunoscuse la picnicurile firmei, să fie un tată pentru el, neavând nici o idee cum urma să facă asta, dar ştiind că ar fi tot ceea ce tatăl lui Jake nu fusese. Îl va duce la meciuri, îl va ajuta să-şi facă temele, va fi acolo pentru el: toate lucrurile pe care Sloane şi le dorise în copilărie, dar pe care nu le avusese vreodată. Realiză că nimic din toate astea nu se va putea întâmpla, dacă avea să treacă prin viaţă ca un somnambul, ca până acum. Tina avea dreptate. N-ar fi putut s-o descopere decât atunci când nu s-ar fi găsit pe el; şi ştia, în adâncul sufletului, că trebuia să afle ce se întâmpla şi de ce. Visele lui nu erau vise. Erau amintiri. Femeia moartă nu era o fantasmă sau vreo creaţie psihologică. Era reală. La fel de real era şi Joe Branick, iar asta însemna că şi uriaşul bărbat negru care stătea în picioare lângă Joe Branick, în amintirea lui Sloane, era la fel de real. Branick era mort; la fel şi femeia, dar poate că bărbatul negru, oricine ar fi fost el, mai trăia.

Sloane scoase pachetul din servietă, dar nu-l deschise imediat, aşa cum face un copil cu cadourile, în dimineaţa de Crăciun. Patru oameni muriseră din cauza acestui pachet. Meritau un moment de reflecţie. Melda merita acest răgaz. După câteva clipe, când zgomotul radiourilor din automobile şi al oamenilor din colţul străzii încetă, socoti că e timpul să-l deschidă. Îndreptă abajurul conic al veiozei, ca să nu o deranjeze pe Tina, apoi apăsă pe comutator. Ţinu pachetul sub fascicolul palid, sumbru al veiozei, examinând scrisul de mână. Deşi era subţire, plicul i se păru mai greu ultima oară – poate din cauza grijilor şi a împrejurărilor. Cu acest gând, îl întoarse, ridică închizătorile metalice, îl deschise şi scoase paginile.

45

Ex-Convento[1] *de Churubusco*
Coyoacán, Mexic

MIGUEL IBARÓN ÎNFIPSE vârful cauciucat al bastonului cu mâner din aur între pietrele crăpate şi neregulate, şi se aplecă să facă următorul pas. Chipul lui nu trăda durerea cunoscută care-i iradia din glezne, genunchi şi din spinare, săgetându-i prin oase ca un curent electric. Deşi nu putea face nimic pentru a ascunde ravagiile tumorii asupra corpului său, odinioară musculos, acum ofilit ca o floare sub soarele fierbinte, putea să-şi controleze emoţiile, să îndure în tăcere durerea.

Cancerul îi răpise câţiva centimetri din înălţime şi-i subţiase trupul, precum şi părul negru şi des, acum de un alb lugubru, fără să-i şterbească demnitatea de om de stat. Înalt şi cu pielea deschisă pentru un mexican, probabil urmare a unei ascendenţe spaniole, Ibarón avea încă peste 1,80, umeri largi care, altădată, cărau fără probleme 95 de kilograme, dar acum susţineau doar 80.

[1] „Fosta mănăstire" – în limba spaniolă, în original (n.tr.)

Femeia de la intrarea în muzeu îl întâmpină cu un zâmbet şi refuză banii, aşa cum făcea la fiecare vizită.

– *No sirve aqui* (Nu sunt de nici un folos aici), spuse ea. Pentru mine ar fi o mare dezonoare să iau bani de la dumneavoastră. Prezenţa dumneavoastră ne onorează.

Era primirea acordată unui om care-şi dedicase întreaga viaţa Mexicului şi poporului. De când se înscrisese în PRI, Partidul Revoluţionar Instituţional, Ibarón fusese întruchiparea unui Prista: un membru al partidului. De-a lungul unei cariere de treizeci de ani, slujise Mexicul ca *diputado,* în Camera Inferioară a Congresului, precum şi ca *senador,* în Camera Superioară. De două ori fusese unul dintre *tapados,* „omul din umbră", ales de partid ca potenţial succesor prezidenţial, dar în nici una dintre aceste ocazii nu fusese considerat un *verdadero tapado,* „adevăratul om din umbră".

La amiază, sâmbăta, Ibarón îşi târşâia picioarele prin cele şaptesprezece încăperi ale muzeului, pe podeaua crăpată din teracotă, care i se mişca sub picioare. Ca majoritatea clădirilor din Mexico City şi din împrejurimi, muzeul se scufunda cu câţiva milimetri în fiecare an, din cauza celor douăzeci şi cinci de milioane de locuitori ai metropolei care sugeau apa din solul moale care, odinioară, fusese leagănul marelui lac, Lago de Texcoco.

Fosta mănăstire Churubusco se situa pe un loc de mare onoare, plin de artefacte de toată jena. Construită în locul în care războinicii azteci aduseseră ofrandă inimi umane pulsând, pentru îmbunarea zeului lor războinic, Colibri, clădirea fusese amplasată pe locul unei bătălii feroce dintre soldaţii mexicani şi cei americani, pe măsură ce Armata Statelor Unite înainta, dinspre Veracruz spre Mexico City, în 1847. Soldaţii trăseseră până la ultimul glonţ pentru a-l împiedica pe generalul american David Twiggs să intre în fortăreaţă. Atunci când Twiggs pătrunsese, îi ceruse generalului Pedro Anaya să predea tot ceea ce le mai rămăsese din muniţie. Anaya îi

răspunsese: *„Si hubiera cualquiera, usted no estaría aquí"* (Dacă mai era ceva, dumneavoastră n-aţi mai fi fost aici).

Şi totuşi, pe un loc de o asemenea onoare şi demnitate, răsărise un muzeu al infamiei. Pereţii din ipsos şi coridoarele din gresie roşie erau căptuşite cu fotografii şterse, documente îngălbenite şi consemnări care alcătuiau cronicile tuturor invaziilor de care avusese parte Mexicul, de la spanioli şi francezi, până la nord-americani.

Ibarón se opri să cerceteze Doctrina Monroe[1], prin geam. În timp ce privea, simţi cum din stânga se apropia un bărbat ţinând un ziar rulat în mâna dreaptă.

– Aroganţa acestor republicani nu le permite să ne considere ca pe nişte egali, ci ca pe nişte inferiori, spuse bărbatul, citind comentariile lui José Manuel Zozaya, primul ambasador al Mexicului la Washington.

– Cu timpul, vor ajunge inamicii noştri de moarte, spuse Ibarón, terminând fraza, dându-şi astfel de înţeles că puteau vorbi fără oprelişti.

Şeful serviciului secret mexican, Ignacio López Ruíz, îşi aranjă gulerul jachetei şi-şi îndreptă cravata, un obicei care-l făcea să lase impresia că se simţea sugrumat de respectivul articol de îmbrăcăminte. Un pachet de muşchi antrenaţi, Ruíz nu măsura mai mult de 1,65 m, dar avea antebraţele la fel de groase ca o nicovală şi un piept ca un butoi, ca urmare a muncii în carierele de piatră ale tatălui său, în adolescenţă. Chelea, fapt pe care se străduia să-l ascundă, lăsându-şi părul lung şi pieptănându-l peste creştet. Faţa îi era aplatizată, ca urmare a anilor în care fusese boxer, pielea fiind la fel de aspră ca a unui pantof. Lipsa înălţimii şi a frumuseţii era compensată de energie, vitalitate şi iniţiativă. Toate acestea îl propulsaseră rapid în ierarhia poliţiei, ascensiunea lui

[1] Document promulgat pe data de 2 decembrie 1823 de preşedintele SUA, James Monroe, prin care se respingea amestecul puterilor europene în problemele naţiunilor americane. (n.tr.)

rapidă fiind sprijinită într-o anumită măsură, nu mică, de Miguel Ibarón.

Ruíz își netezi părul, în zadarnica încercare de a-și acoperi calota craniană.

– Am primit un telefon de la șeful biroului CIA. Cu consimțământul PFP și al directorului, am fost solicitat să ofer o analiză completă a dosarelor mele, spuse el, referindu-se la Poliția Federală Preventivă și la șeful Direcției de Informații, cele două organizații care constituiau umbrela spionajului mexican. Acestea urmăreau asiduu activitatea grupărilor de gherilă și a celor revoluționare. M-a întrebat despre Armata Populară Revoluționară, EPRI, despre zapatiști[1], despre Armata Revoluționară a Poporului... și despre Frontul de Eliberare Mexican.

Ibarón își înclină capul, imperturbabil.

– Au spus că vor informații cât mai detaliate, continuă Ruíz. Mi-am sunat sursele cele mai de încredere. Nimeni nu știe care ar putea să fie scopul acestei cereri, Miguel. Beto și Toño nu știu nimic, spuse el, folosind diminutive pentru Alberto Castañeda și Antonio Martínez, ministrul de Interne al Mexicului.

Ibarón analiză informația, la fel de impasibil ca atunci când studiase bucățile șterse de hârtie din caseta acoperită cu geam.

– Cine a transmis cererea șefului biroului CIA?

– Un american de la Washington, Joseph Branick.

– Știi de ce?

– Nu. Dar știu că e mort.

Ibarón întoarse capul.

– Mort?

– Așa au scris ziarele americane.

Ibarón trecu pe lângă un exponat care-l înfățișa pe generalul Antonio López de Santa Anna, semnând Achiziția

[1] Armata Națională de Eliberare Zapatistă, grupare armată înființată în 1993, care-și trage numele de la legendarul Emiliano Zapata, figură proeminentă a revoluției mexicane din 1910-1919. (n.tr.)

Gadsden[1], documentul care forțase Mexicul să vândă ceea ce reprezintă acum sudul statelor americane Arizona și New Mexico.

– Ce știm despre el?

– Despre Joseph Branick? Ruíz scutură din cap. Nimic. Nu avem motive să bănuim ceva ieșit din comun.

– Cum a murit?

– S-a sinucis. S-a împușcat în cap.

Ibarón îl cercetă pe Ruíz cu coada ochiului, dar nu reacționă în nici un fel.

– Și faptul că un prieten al președintelui și-a luat viața nu ți se pare neobișnuit?

Și el, la rândul lui, citise ziarele.

– Nu și-a anulat președintele întâlnirea de aici, din acest weekend, preferând să rămână la Washington pentru înmormântarea acestui om?

– Am fost asigurat că asta nu va afecta mersul negocierilor.

– Nu ne putem asuma un asemenea risc, hotărî Ibarón. Află tot ce poți despre Joe Branick.

– Și cu negocierile, cum rămâne?

– Dacă Robert Peak nu va mai veni la noi, vom merge noi la Robert Peak.

Ibarón se întoarse fără nici un alt comentariu, își luă pălăria albă din paie de la femeia aflată la intrare, apoi ieși din clădire, lăsându-l singur pe Ruíz.

Afară, își puse pe cap pălăria care-l proteja de soarele dogoritor al verii. Aerul era dens și greu, umed, dar nu de la stratul de smog care se așternea peste vale și sufoca Mexico City în timpul lunilor umede de vară.

Ibarón simți un iz de furtună.

---

[1] Tratat semnat la sfârșitul războiului din 1848 dintre SUA și Mexic, purtând numele celui care l-a negociat din partea SUA, generalul James Gadsden, ministru de război și trimis special al președintelui din acea vreme, Franklin Peak. (n.tr.)

46

Berryville,
Virginia

Decizia de a o lăsa pe Tina la hotel fusese cea mai dificilă din viaţa lui, dar ştia că ea nu putea să vină cu el. În afară de primejdie, era vorba despre viaţa lui. Îşi recuperase laptopul de la birou şi se cazase la un hotel sub un nume fals. A doua zi îşi petrecuse timpul căutând pe internet, făcând rezervări la avion şi la hotel, închiriind maşini, după care sunase la biroul din Los Angeles al firmei Foster & Bane. Cazurile lui începeau cam în acelaşi fel. Un client venea la el cu o problemă. El trebuia să găsească o soluţie. Înainte să poată stabili direcţiile de acţiune, trebuia să cunoască faptele: fiecare detaliu, indiferent de cât era de neînsemnat sau de banal. Aceste fapte se transformau în piese ale unui puzzle: după ce erau aşezate la locurile potrivite, scoteau la iveală o poveste. Singura diferenţă era că, de data asta, era atât avocat, cât şi client. Spera că maxima care spunea că un avocat care se reprezintă pe sine are un nerod drept client nu era adevărată.

Joe Branick reprezenta subiectul principal al cercetărilor lui, așa că strânse cât mai multe informații despre el. Branick absolvise Universitatea Georgetown, unde colegul lui de cameră, încă din primul an, fusese un student dintr-un an superior de la științe politice, pe nume Robert Peak, cunoscut prietenilor ca „Rob". În următorii patru ani, cei doi deveniseră buni prieteni, împărțind împreună apartamentul și interesul față de politică și sport. Absolviseră amândoi printre primii din promoțiile lor. Peak îl urmase pe tatăl lui la CIA și, cu ajutorul acestuia, Robert fusese țesălat ca un caniș de concurs, devenind cel mai tânăr director de birou din Anglia, Germania și Mexic. Devenise director adjunct de operațiuni la vârsta de 45 de ani, apoi director plin în perioada mandatului președintelui George Marshall, din al cărui cabinet făcea parte și tatăl lui. Robert Peak intrase în politica la vârf atunci când Marshall pierduse nominalizarea la candidatura pentru realegere în favoarea lui Gordon Miller, lăsându-l pe Peak fără slujbă. Patru ani mai târziu, Peak devenise contracandidatul la vicepreședințe al lui Thomas McMillan, într-o campanie de succes menită să-l detroneze pe Miller. Peak îi urmase lui McMillan după două mandate.

Viața lui Branick fusese mai discretă. Inginer, se căsătorise cu iubita lui din liceu și lucrase pentru o serie de companii petroliere naționale și internaționale. Căsătoriți de treizeci și cinci de ani, avuseseră două fete și un băiat. După derularea unui proiect de trei ani între producătorul american de echipament petrolier Entarco și compania petrolieră mexicană Pemex, Branick se mutase împreună cu familia înapoi la Boston, dorind să fie aproape de cei opt frați și surori, într-o enclavă irlandeză catolică. Se alăturase celor patru frați ai lui într-o afacere de import-export deținută și condusă de familie. Viața lui părea să-și fi căpătat un curs normal. Apoi prietenul lui, Robert Peak, își anunțase intenția de a candida la președințe și-l rugase – unii susțin că-l implorase – să-i coordoneze campania. Cu cei trei copii la colegiu, Branick acceptase

şi, după victoria lui Peak, începuse să se bucure de multă încredere. În sferele înalte se zvonea că Branick va deveni şef de cabinet la Casa Albă, dar se pare că politica intervenise. Partidul Republican pusese ochii pe fostul general-locotenent Parker Madsen, un jucător cu o ascensiune rapidă pe scena politică de la Washington. Umbla vorba că Madsen va fi coechipierul lui Peak din partea republicanilor pentru următoarele alegeri. Branick se hotărâse să se întoarcă acasă, numai că Peak îl ademenise să rămână, creând un post doar pentru el: consilier special al preşedintelui. În rest, nu se auzise prea mare lucru despre el, până când cadavrul lui fusese găsit de gardienii publici într-un parc federal.

Evident, din toate cercetările lui Sloane lipsea explicaţia raţională despre motivul pentru care un om aparent bine poziţionat, iubit, familist şi-ar pune un pistol încărcat la tâmplă şi ar apăsa pe trăgaci. Detaliile erau vagi. Se spunea că Branick părăsise biroul joi după-amiază, la scurt timp după ora 3.30 ora Coastei de Est. Nimeni, nici măcar secretara lui, nu ştia unde plecase. Soţia lui se îngrijorase atunci când el nu sunase seara, după cum îi era obiceiul. Nu-l găsise în apartamentul din Georgetown, unde stătea când lucra până târziu, nevrând să facă naveta. Cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, cadavrul său fusese găsit în Parcul Naţional Black Bear, cu pistolul în mână. Departamentul de Justiţie preluase jurisdicţia, deşi *Washington Post* spusese că secţia de poliţie locală nu fusese prea încântată, lăsând să se înţeleagă că Departamentul de Justiţie îşi ţinea sub cheie investigaţia. În apărarea sa, Departamentul de Justiţie nu declarase prea multe. Rivers Jones, asistentul procurorului general al Statelor Unite, cel care se ocupa de anchetă, refuzase să comenteze şi direcţionase toate întrebările spre biroul de presă al departamentului, spunând că ar fi nepotrivit să facă o declaraţie, atâta timp cât cercetările erau în derulare. Casa Albă, de asemenea, tăcuse mâlc. Singura declaraţie venise de la Parker Madsen, care apăruse în Aripa de Est în dimineaţa în care fusese descoperit

cadavrul lui Branick şi citise o declaraţie pregătită în prealabil, care-i descria pe preşedinte şi pe Prima Doamnă ca fiind „şocaţi" şi „adânc îndureraţi" de pierderea unui prieten bun şi a unui funcţionar public devotat. Lui Sloane i se păruse scris cu grijă şi lipsit de emoţie, pentru un om care-şi pierduse prietenul de o viaţă, dar poate că ăsta era modul în care o figură publică, cu o datorie deloc neglijabilă de îndeplinit, înţelegea să facă faţă situaţiei.

După ce obţinuse toate informaţiile posibile de pe internet, găsi un magazin pentru bărbaţi într-un mall, îşi cumpără haine de schimb, apoi trecu prin Bay Area, ca să ia bilete de avion. Sunase pe mobilul Tinei de la un telefon public din aeroport, chiar înainte să prindă o cursă de noapte spre Dulles[1].

– Îmi pare rău că n-am putut să-mi iau rămas-bun, spusese el.

– Atunci, nu-ţi lua. Spune-mi că te întorci.

– Mă întorc, îi răspunse el, după ce aflu ce-i cu mine.

– David, n-am vrut să spun asta.

– Nu puteai să ai mai multă dreptate, Tina. Ai încredere în mine.

– O să am.

LA CINCI KILOMETRI ÎN AFARA oraşului Berryville, Sloane conducea cu geamul automobilului închiriat lăsat. Aerul părea încremenit, semn că urma să fie foarte cald; din când în când se simţea adierea slabă a vântului. Pâlcurile de copaci fuseseră înlocuite de câmpii acoperite cu o iarbă maronie, de parcă ar fi fost pârjolită de soarele verii, de ferme răzleţite şi de cai păscând. După o pantă, un punct de reper, încetini şi pătrunse pe un drum de ţară, apoi conduse până când ajunse la şirul de cutii poştale pe suporturi din lemn – al doilea punct de reper – şi întoarse pe drumul cu pământ şi

[1] Principalul aeroport internaţional din Washington, D.C., purtând numele lui John Foster Dulles, fost secretar de stat al SUA între 1953-1959, când preşedinte era Dwight David Eisenhower. (n.tr.)

pietriş. Peluze de un verde luxuriant se unduiau netulburate, în jurul unei case albe de ţară cu două etaje, cu lucarne, cu obloane verzi şi o verandă largă care înconjura casa. Un hambar roşu se contura în spatele ei pe o păşune întinsă, unde păşteau roibi şi murgi.

Să vorbeşti cu rudele supravieţuitoare era întotdeauna un lucru delicat, fiindcă reacţia lor nu putea fi prevăzută niciodată, dar spera ca familia lui Joe Branick să aibă ceva în comun cu el: dorinţa de a şti de ce murise. Cercetă din priviri plicul portocaliu închis de pe scaunul pasagerului, de lângă el. După cum bănuise, informaţiile pe care le conţinea îi pusese în faţă mai multe întrebări decât răspunsuri.

Un gard viu des îi bloca vederea după curbă şi se văzu nevoit să frâneze brusc, pentru a nu se ciocni de spatele unei maşini de poliţie, parcate în faţa unui garaj separat. O căţeluşă Golden Retriever apăru ţopăind de pe verandă şi-i anunţă sosirea, lătrând şi fluturându-şi coada. Sloane vârî pachetul în servietă şi se întoarse, la timp ca s-o vadă pe căţeluşă cu labele pe portieră, cu capul în maşină, gâfâind cu limba scoasă.

– Hei, bună. Ce mai faci? o întrebă el. Ce-ai zice să mă laşi să ies?

Căţeluşa scheună şi abandonă portiera.

Sloane coborî şi se aplecă, lăsând-o să-i adulmece dosul palmei, înainte de a începe s-o scarpine după ureche şi sub bărbie. Ea îi răspunse sărind şi punându-i lăbuţele pe şolduri. În cel mai rău caz, era un subiect de conversaţie.

Un poliţist în uniformă se apropie.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

– E în regulă, domnule poliţist. O femeie cu înfăţişarea distinsă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi din bumbac, cu o bluză albastră din mătase şi pantofi fără tocuri, coborî de pe verandă. În clipa în care ajunse lângă Sloane, smuci o dată de zgardă.

– Jos, Sam! Şezi! Îşi ridică privirea spre Sloane. Îmi pare rău. N-a prea mai avut parte de dresaj în ultima vreme. Avea

un accent tipic pentru New England[1], rostogolindu-şi limba şi omiţând să pronunţe consoana „r".

– Nu-i nimic. E un câine minunat.

– A fost al fratelui meu. Sunteţi David Sloane?

Sloane îi întinse mâna.

– Spuneţi-mi David.

Ea apucă mâna lui Sloane cu fermitatea unei femei obişnuite să strângă mâinile bărbaţilor. Nu exista în gestul ei nimic feminin sau împăciuitor.

– Aileen Blair, se prezentă ea.

Sloane aprecie că Blair avea între patruzeci, patruzeci şi cinci de ani. Era înaltă, cu o constituţie atletică, un păr castaniu tuns imediat sub nivelul umerilor, cu o şuviţă sură în stânga cărării. Avea un aer tineresc, cu o reţea fină de riduri la colţurile ochilor. La gât îi atârna un şirag de perle. Era o femeie atrăgătoare.

– Am nişte ceai la gheaţă înăuntru, îl invită ea.

Sloane o urmă pe Aileen Blair, urcând cele două trepte din lemn, care scârţâiră sub greutatea lui. Un balansoar de verandă atârna nemişcat în colţ, lângă o măsuţă din nuiele. Oale din lut erau aliniate pe marginea verandei, cu florile din ele uşor veştejite. Sam veni după ei, dar Blair n-o lăsă să treacă de uşa din plasă.

– Stai pe loc, îi porunci ea, iar căţeluşa se opri. E un câine bun. Păcat că nu pot s-o păstrez. Nu ştiţi pe cineva care caută un câine?

– Mă tem că nu, răspunse Sloane.

O urmă pe Blair dincolo de uşa din plasă. În casă era întuneric, din cauza podelei din lemn de stejar şi a tapetului cu model. Casa mirosea a aluat copt: fursecuri sau plăcintă. Auzi voci venind din celelalte încăperi ale casei, dar nimeni nu apăru să-i întâmpine în hol. Blair trase de două uşi lambrisate,

[1] Regiune din nord-estul Statelor Unite, cuprinzând statele Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Connecticut şi Rhode Island (n.tr.)

care dădeau într-un birou cu pereți verzi și obloane albe. Două canapele roșii din piele, o măsuță pentru cafea și un fotoliu verde cu rezemători pentru cap înconjurau o consolă pentru jocuri Oak Entertainment. În spatele uneia dintre canapele era o masă pentru biliard acoperită cu postav verde și, lângă ea, o siluetă din carton, mărime naturală, a lui Larry Bird, fostul jucător de baschet de la Boston Celtics, o legendă vie. Fiind un împătimit al baschetului, Sloane se îndreptă spre ea, în timp ce Blair închidea ușile în urma lor. Avea să fie o conversație între patru ochi.

– Joe îi iubea pe cei de la Celtics, în special pe Larry Bird, îi explică Blair, trăgând obloanele astfel încât lumina să pătrundă printre stinghiile lor. Idolatriza verdele de la Celtics. El și frații lui considerau că podeaua pe care călca Larry e sacră. Mergeau la fiecare meci la „The Garden"[1] și plângeau ca niște copii când pierdeau. Nu știu de unde a căpătat Joe chestia asta, și cu atât mai puțin nu știu cum de a convins-o pe soția lui să-l lase s-o păstreze, dar fratele meu era destul de convingător, atunci când voia ceva. Părăsi obloanele și se întoarse spre el. Eu sunt la fel.

Sloane își îndreptă fața spre ea.

– Ați face bine să nu umblați după o poveste, domnule Sloane. Eu mă ocup de afacerile familiei.

Privi spre o fotografie de familie, de pe perete. Cinci bărbați stăteau în picioare, cu ghete cu crampoane și echipament de rugby acoperite de noroi, cu brațele încleștate în jurul umerilor, Joe Branick fiind în mijloc.

– Frații lui Joe se ocupă de problemele fizice.

---

[1] „TD Banknorth Garden", uriașa sală de sport în care-și joacă meciurile de acasă baschetbaliștii de la Boston Celtics și hocheiștii de la Boston Bruins, numită anterior simplu, „Boston Garden". (n.tr.)

47

Zona Rosa[1]
Mexico City

Sunetul telefonului îl trezi dintr-un somn adânc. Joe Branick nu-şi pierdu timpul cu politeţurile.

– Îmbracă-te. Să fii în faţa clădirii în cinci minute.

Charles Jenkins închise, aşteptă câteva clipe ca să i se limpezească mintea, aruncă păturile de pe el şi se ridică în picioare. Rămase o clipă pe loc, pentru ca organismul să se adapteze la trecerea bruscă la verticală, apoi traversă camera spre baia rece îmbrăcată în faianţă, îşi aruncă apă călduţă pe faţă şi-şi uşură vezica. Îşi trase pe el o pereche de jeanşi şi o bluză polo, culese de pe podea, după care, la patru minute după ce închisese telefonul, ieşea pe uşă, îmbrăcându-şi hanoracul albastru, având cuvântul „Entarco" inscripţionat cu litere aurii pe partea dreaptă a pieptului. Deşi nu era nici trei dimineaţa, broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte. Avea să

[1] Zona Roz, în limba spaniolă, numele purtat de o parte din Colonia Juarez, din suburbia Cuauhtémoc a metropolei Mexico City, datorită faptului că multe dintre clădirile de acolo sunt vopsite în superbe nuanţe de roz. (n.tr.)

fie caniculă şi umezeală în Mexico City: deloc surprinzător. Smogul va atinge un nivel alarmant. Până la sfârşitul zilei, avea să simtă dureri în piept atunci când inspira adânc.

Jenkins locuia cu chirie într-un mic apartament, deasupra unei cafenele din Zona Rosa, o suburbie bogată în magazine şi restaurante pline de viaţă şi de culoare, în care venise să petreacă şi să se bucure de femeile care le frecventau. La acea oră, Zona Rosa dormea, cu ferestrele magazinelor întunecate, cu străzile neaglomerate de maşini sau de zgomotele claxoanelor taxiurilor. Muşcă dintr-un măr şi privi luminile unui Ford albastru care se venea spre el cu mare viteză, înainte de a opri în curbă.

– O să am nevoie de indicaţii, spuse Branick, în timp ce Jenkins se aşeza pe scaunul pasagerului.

Jenkins vorbi cu gura plină.

– Unde mergem?

Branick ieşi din curbă, se apropie de spatele unui taxi Volkswagen broscuţă, singura maşină care mai era pe stradă, trecu pe roşu şi se îndreptă spre sud. Oriunde ar fi mers, era clar că se grăbeau.

– În sat, îi răspunse el.

Jenkins se opri din mestecat. Din cauza întunericului, nu băgase de seamă, dar acum vedea că Branick era încordat. Părea tulburat şi încrâncenat.

– Ce se întâmplă, Joe?

Branick vorbi încet, de parcă ar fi murmurat o rugăciune.

– Cred că s-a întâmplat ceva acolo azi-noapte. Îi aruncă o privire lui Jenkins. Ceva rău. Ceva foarte rău.

Jenkins lăsă geamul în jos şi aruncă mărul pe caldarâm. În ultimele câteva săptămâni, şi el simţise că se întâmpla ceva, aşa cum simţi dureri în trup la primele simptome ale gripei. Numai că nu trupul îl durea, ci ceva din interior, din adâncurile fiinţei sale, pe care anii petrecuţi în strana unei biserici baptiste i-l insuflaseră: durea sufletul.

– De ce? se auzi întrebând, deşi ştia că ar fi trebuit să întrebe mai degrabă: „Ce s-a întâmplat?" Şi acest lucru îl tulbura.

– Din cauza rapoartelor tale, Charlie, zise Branick. Rapoartele tale i-au făcut pe oameni să se agite.

Jenkins simţi cum fierbinţeala începe să se împrăştie, pornind din măruntaie în întregul trup, tensiunea şi neliniştea cuprinzându-i membrele. Branick îi aruncă o privire şi apoi se întoarse spre parbriz, ca şi cum ar fi vorbit cu o fantomă de pe autostradă.

– Pentru că sunt atât de credibile, spuse el. Le-ai făcut al naibii de credibile.

* * *

CHARLES JENKINS SE RIDICĂ în capul oaselor, dezorientat pentru o clipă. Suna un telefon: telefonul lui mobil. Întinse mâna după el pe noptiera laminată, pe care cineva scrijelise: „DS suge p..a", apoi îi deschise clapeta.

– Alo? Alo... *Fir-ar* să fie!

Închise telefonul, se ridică în picioare, apoi începu să se plimbe de colo-colo prin odăiţă. Cămaşa îi era umedă; mâinile, cleioase. Articulaţiile degetelor şi spatele genunchilor îl dureau, o durere rece, ca şi cum i-ar fi scăzut brusc temperatura corpului, amorţindu-l, îngheţându-l. Având, dintr-odată, un atac de claustrofobie în camera murdară de motel din districtul Tenderloin din San Francisco, scoase capul pe o fereastră pe care reuşise s-o deschidă, în ciuda celor câteva straturi de vopsea. Inspiră pe gură, ca să evite mirosul gunoiului în putrefacţie şi de urină care se ridica de pe aleea de dedesubt.

După ce părăsiseră apartamentul lui Sloane, el şi Alex bătuseră la uşile celorlalţi chiriaşi din clădire. Cei care fuseseră dispuşi să vorbească avuseseră multe de spus. Ceea ce spuseseră îi îndruma spre detectivul Frank Gordon.

Îl găsiseră pe Gordon proptit pe un scaun tapițat cu piele din biroul lui, cu brațul prins cu o eșarfă, într-o dispoziție extrem de proastă. Duminică dimineața, Gordon arăta de parcă ar fi fost ora cinci după-amiază, într-o zi de vineri. Vinișoare roșii îi traversau ochii ca o rețea de drumuri pe o hartă, implorând după somn. Pe fața lui scria: „extenuare". Singurele lucruri care păreau că-l fac să meargă mai departe erau analgezicele, pe care le înghițea cu cafea rece, picioarele lui Alex, la care se holba în timp ce se legăna ritmic cu scaunul, precum și mulțumirea de sine, provocată de faptul că avusese dreptate atunci când spusese că Sloane știa mai mult decât declarase. Cea din urmă informație o dedusese din faptul că cei de la CIA îi făcuseră o vizită acasă.

Din experiența lui Jenkins, singurul lucru pe care polițiștii îl iubeau mai mult decât faptul de a avea o poveste bună de spus era s-o spună. Gordon nu făcea excepție. După o oră, Jenkins obținuse de la el trei informații importante. Prima: Sloane era în viață, deși Gordon nu știa unde este în acea clipă. A doua: Cineva murise în apartamentul lui Sloane – femeia pe care Sloane o desemnase în testamentul lui, Melda Demanjuk – și, după cum se părea, Sloane fusese cel care descoperise cadavrul. Fusese spitalizat și lăsat în grija unui doctor psihiatru cu numele de Brenda Knight, la spitalul UCSF. Knight, din câte se părea, avea experiență în privința sindromului de stres post traumatic și credea că Sloane suferea de așa ceva. În sfârșit, a treia: Gordon avea un cadavru la morga districtului; un bărbat despre care el susținea că e un fost militar și care avusese asupra lui suficientă muniție încât să țină pe loc un mic pluton timp de o săptămână.

Mobilul lui Jenkins sună din nou. Doar o persoană avea numărul. Îl deschise.

– Ai ajuns?

După ce plecaseră din casa lui Gordon, el o condusese pe Alex la aeroport. Plătiseră cash pentru biletele dus spre Washington. Chiar și cu acte de identitate false, un cuplu ca al

lor n-ar fi fost greu de identificat. Pe lângă asta, conversaţia cu Gordon ridicase încă o problemă pe care Jenkins voia s-o rezolve înainte să părăsească oraşul şi, din moment ce un psihiatru n-ar fi fost încântat să stea la discuţii cu el de bunăvoie, se vedea silit s-o facă în stil vechi. Alex, la rândul ei, îl sunase pe un prieten de la Langley[1], care urma s-o aştepte la aeroport împreună cu câţiva dintre băieţii lui. Între timp, îl rugase să se intereseze, cu discreţie, de David Sloane.

– Nici o problemă, îi spusese ea.

– Ce ştii?

– Sloane a făcut unsprezece rezervări pentru opt destinaţii diferite, la şase companii aeriene diferite, cursele plecând din aeroporturile din San Francisco, Oakland şi San Jose. În fiecare oraş de sosire, a făcut rezervări la agenţii de închirieri de maşini şi la hoteluri locale. A folosit câte o carte de credit pentru fiecare tranzacţie, astfel încât rezervările să fie uşor de urmărit. Apoi, a luat cel puţin trei bilete de îmbarcare, fiecare spre o destinaţie diferită, dar cu plecările aproximativ la aceeaşi oră.

– E o cacealma.

– Posibil, dar ai tras cartea cea bună. Unul dintre bilete era pentru Dulles. Ai de gând să-mi spui de unde ai ştiut asta?

– Şi să stric surpriza?

– O să-i urmăresc cărţile de credit şi conturile din bancă, dar bănuiala mea este că va folosi bani gheaţă de acum încolo.

Jenkins era sigur că Sloane aşa va face, ceea ce era un lucru bun. Dacă Jenkins nu-l putea găsi pe Sloane, nici altcineva n-o va face.

– Şi despre tatuajul pe care l-a descris Gordon?

– Mă ocup de asta, dar va dura ceva, dacă vrei discreţie.

– Vreau, spuse Jenkins.

[1] Oraş din statul Virginia în care se află, printre altele, sediul central al CIA. Prin extensie, numele localităţii a devenit sinonim cu CIA. (n.tr.)

Privi carnetul galben de notițe cu mici puncte albastre și mâzgăliturii pe margine, pe care-l luase din biroul doctoriței Brenda Knight.

– Ești bine? Pari să fii la milioane de kilometri depărtare, comentă Alex.

Jenkins se gândi la satul din junglă și la ceea ce văzuse acolo.

– M-ai trezit. Trăgeam un pui de somn.

– Trebuie să fi fost bine.

– O să te sun mâine, după ce ajung. Stai la cutie, Alex. Nu știu cum să-ți spun mai clar.

Închise, luă carnetul și examină mâzgăliturile doctoriței Knight, care detalia coșmarul repetat al lui David Sloane... și al lui.

48

AILEEN BLAIR ÎL CONDUSE până la canapea şi-i întinse un pahar cu ceai la gheaţă şi o felie de lămâie. Simţi răcoarea în palmă. Condensul înceţoşa pereţii paharului. Ea se aşeză pe fotoliu, scutură o ţigară dintr-un pachet de Marlboro în timp ce-l cerceta şi apoi îi întinse pachetul. Sloane refuză.

– Foarte bine pentru dumneavoastră, spuse ea.

Îşi aprinse ţigara, puse pachetul şi bricheta pe măsuţa pentru cafea şi-şi aşeză în poală o scrumieră din sticlă, suflând fumul spre tavan în timp ce vorbea.

– Un obicei nenorocit pe care n-am fost niciodată în stare să-l înfrâng. M-am lăsat de mai multe ori decât sunt în stare să-mi amintesc. Mama mă bate la cap. Soţul meu mă bate la cap. Copiii mei mă bat la cap. M-am lăsat timp de vreo trei săptămâni. Apoi am primit vestea morţii fratelui meu.

– Îmi pare foarte rău, spuse el.

Ea scutură scrumul, ca şi cum ar fi vrut să-i alunge comentariul.

– Aşadar, cine sunteţi, domnule Sloane?

– Te rog, spune-mi David. Îi înmână o carte de vizită, pe care o extrase din buzunarul cămăşii.

Ea o cercetă câteva clipe cu un surâs.

– Un avocat.

– Nu mă aflu aici în interes de serviciu, doamnă Blair.

Își amintea din ziar că Aileen Branick Blair era avocat în Boston. Spera că asta îi oferea lui credibilitate și constituia un teren comun.

– Sper că nu. N-ar fi prea flatant pentru dumneata, dacă ai fi făcut cinci mii de kilometri în interes de serviciu. Lăsă cartea de vizită pe masă. Ai spus că ai informații cu privire la moartea fratelui meu?

– Cred că am.

Ea își încrucișă picioarele și-și netezi pantalonii kaki. Semăna izbitor cu fratele ei, mai ales când își prindea părul la spate, în coadă de cal: bărbia proeminentă, tenul irlandez, deschis, ochii albaștri.

– Bine, dar dă-mi voie să fiu sinceră cu tine, înainte de a începe. Nici măcar nu știu ce cauți aici. Mă tot întreb, de când ai sunat, de ce am spus „da". Următorul lucru pe care-l știu este că îți dădeam indicații. Primim zeci de telefoane și am spus „nu" la fiecare dintre ele. Dar a fost ceva când mi-ai telefonat tu, vocea ta, o sinceritate pe care n-am mai auzit-o la ceilalți, care m-a convins să vorbesc cu tine. Îmi place să cred că am instincte bune. Strivi chiștocul în scrumieră, luă pachetul și scoase o altă țigară, în timp ce continuă să vorbească. Dar lasă-mă să-ți spun ceva, înainte de a începe și de a ne face pe amândoi să ne pierdem timpul. Am auzit o groază de tâmpenii în ultimele trei zile și n-am obținut prea multe răspunsuri. Mama și tatăl meu sunt prea bătrâni pentru asta, frații mei au o afacere de condus și soția lui Joe... ei bine, nu e capabilă, din punct de vedere emoțional, să se ocupe de asta acum. Am trimis-o acasă la Boston, cu copiii, să facă aranjamentele. Sunt cea mai tânără, dar sunt, de asemenea, și buldogul familiei. Nu neg asta. Responsabilitatea cade pe umerii mei. Am trecut de la șoc la negare. Conform terapeutului meu, ar fi trebuit să fiu într-o stare de acceptare împotriva voinței, dar sunt al naibii de șucărită.

El zâmbi la auzul comentariului ei.

– Mi se pare corect.

Ea încuviință.

– Așadar, cum l-ai cunoscut pe fratele meu?

– Nu știu.

Ea își arcui o sprânceană.

– Mi-ai spus la telefon că Joe te-a sunat.

– M-a sunat. Fratele tău a sunat la biroul meu din San Francisco și a lăsat un mesaj pentru mine, joi seară... la ora 6.30, după ora din San Francisco. Sloane îi întinse hârtiuța roz cu mesaje. Judecând după informațiile pe care le-am citit în ziare, asta s-a întâmplat după ce a fost văzut pentru ultima oară în viață.

– Ăsta e numărul de telefon de la biroul lui, constată ea.

– Și trebuie să presupun, din faptul că a lăsat numărul acela și un mesaj ca să-l sun, că intenționa să se întoarcă la birou. Ultimele cuvinte plutiră, atârnând între ei ca fumul de țigară. Așadar, trecând la subiect, se pare că Joe se aștepta să fie în viață. Nu este tocmai comportamentul unui om care se gândește să se sinucidă.

Blair se uită cu atenție la el.

– Dar n-ai vorbit niciodată cu fratele meu?

– Nu.

– Și totuși, spui că nu l-ai cunoscut?

– Am spus că nu cred că l-am cunoscut, Aileen. Devine mai complicat după ce am primit mesajul.

Ea încuviință.

– M-am gândit eu că așa ar trebui să fie. Nu mi-am imaginat că ai zburat cinci mii de kilometri ca să-mi povestești despre mesajele tale vocale. Cred că ar trebui să începi cu începutul, David.

El se gândise de unde să înceapă în drum spre casa ei.

– În noaptea următoare după ce fratele tău mi-a lăsat mesajul, cineva mi-a spart cutia poștală și apartamentul. Partea ciudată este că n-a luat nimic. A distrus doar totul. Mi-am imaginat că a fost un act de vandalism.

– Dar ți-ai schimbat părerea.

– Indiferent cine a fost căuta ceva, ceva deosebit. Un lucru mi-a fost trimis prin poştă... de Joe. Vârî mâna în servietă, scoase plicul şi i-l întinse.

Ea cercetă plicul.

– Ăsta-i scrisul lui Joe, confirmă. Deschise plicul, scoase hârtiile şi le studie timp de câteva minute, apoi îşi ridică privirea spre Sloane, cu sprâncenele încruntate. Acte de adopţie?

– Fratele tău mi-a trimis documentaţia pentru eliberarea acestor acte. El le-a găsit. Eu nu am reuşit niciodată să le găsesc. Înainte să primesc pachetul, n-am ştiut că am fost adoptat. Am crezut că adevăraţii mei părinţi au murit într-un accident de maşină, când eram copil.

– Nu ştiai?

Fusese o revelaţie uluitoare, cu excepţia faptului că gândindu-se la lucruri asupra cărora nu se oprise niciodată ca să le analizeze, de teama răspunsurilor, îşi dăduse seama că nu resimţise nici durere, nici furie, atunci când deschisese pachetul. Se simţise uşurat. Nu-şi amintea să fi plâns vreodată moartea părinţilor săi sau să fi tânjit după o mângâiere blândă, după o voce alinătoare, iar asta îl făcea să se simtă vinovat. De ce simţea atât de puţine faţă de cei doi oameni pe care ar fi trebuit să-i iubească din instinct? Conţinutul pachetului îi ridicase această povară de pe umeri, deşi lăsase în locul ei o greutate şi mai mare, una care-l făcea să se simtă, şi mai accentuat, ca o barcă fără cârmaci, pradă furtunii.

Arătă spre actele din mâinile lui Blair.

– Edith şi Ernest Sloane – oamenii despre care credeam c-ar fi părinţii mei – au murit într-un accident de maşină, când aveam şase ani.

Aileen Blair răsfoi dosarul.

– Astea sunt actele cu care te-au adoptat?

– Aşa am crezut.

Ea se opri din răsfoitul paginilor şi-l privi.

– Joe s-a înşelat?

– Vei vedea acolo înregistrări de la spitalul St. Andrews, din Glendale, California. I-am cerut firmei mele de avocatură din

Los Angeles să le obţină, în numele meu. Femeia care apare în acte, cea care se presupune că m-a dat spre adopţie, se numea Dianna O'Leary. Avea optsprezece ani, era necăsătorită şi locuia cu o mătuşă şi un unchi de o religiozitate neclintită.

– Isuse! exclamă Blair. Ajunsese la articolele pe care biroul Foster & Bane, din Los Angeles, le obţinuse din arhivele ziarului *Los Angeles Times*. Dianna O'Leary nu părăsise spitalul cu un băieţel şi nici nu-l dăduse spre adopţie. Şi-a sugrumat copilul, continuă ea, uimită.

– Procurorul districtual n-a avut milă pentru ea. A făcut cincisprezece ani pentru omor grav, fără premeditare. Când a ieşit, s-a sinucis cu o supradoză de analgezice.

Blair îi aruncă o privire întrebătoare.

– Dar, dacă femeia nu şi-a dat copilul spre adopţie, atunci actele astea n-au nici un sens.

– Nu, nu au.

Ea îl privi fix.

– Cineva le-a falsificat, ca să lase impresia că Edith şi Ernest Sloane l-au adoptat pe acel copil şi l-au botezat David.

– Cine?

– Singura presupunere logică e că fratele tău a făcut-o.

Ea lăsă jos teancul de hârtii.

– Joe? De ce ar falsifica Joe asemenea acte?

– Încă o dată, nu ştiu cu certitudine, dar singura explicaţie raţională la care mă pot gândi, Aileen, este că a făcut-o ca să-mi ascundă adevărata identitate.

De data aceasta, ea se aplecă spre el.

– De ce ai presupune una ca asta?

El se apropie şi-i luă actele din mâini, răsfoi printre ele şi-i întinse o hârtie.

– Pentru că Edith şi Ernest Sloane au adoptat un băieţel, Aileen. Îi arătă certificatul de deces. Numai că David Allen Sloane, în vârstă de şapte ani, a murit în acel accident de maşină, împreună cu ei.

49

EXETER SE RIDICĂ DE PE fotoliul său pluşat ca să-l întâmpine pe Parker Madsen, în timp ce generalul intra în biroul lui. Scărpină câinele în creştet, apoi o sună pe secretară şi-i spuse că poate să-l trimită înăuntru pe vizitatorul lui.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, începu Rivers Jones, în timp ce intra în birou. Aţi spus că vreţi să fiţi cât mai informat despre ancheta în legătură cu Branick. Avem o problemă.

Madsen ridică o sprânceană, în timp ce-i dădea lui Exeter de mâncare, continuând să-l scarpine în creştet.

– Am revăzut înregistrările telefonice din ultimele şase luni ale lui Joe Branick. Există un număr care se repetă. Jones se învârtea în spatele unui scaun, de parcă distanţa ar fi atenuat lovitura pricinuită de informaţia pe care era pe cale s-o comunice. Acel număr este de al unei case din McLean[1]. Apelurile au fost făcute la toate orele zilei şi ale nopţii, uneori unul după altul. Câteva, în ultima zi.

– O femeie, spuse Madsen, care încă-l mai scărpina pe Exeter în creştet.

---

[1] Comunitate din districtul Fairfax, din statul Virginia de Nord, intens populată de înalţi funcţionari federali, diplomaţi, congresmeni şi oameni de afaceri, datorită apropierii de Washington, D.C., precum şi de sediul CIA (n.tr.)

Jones se aplecă.

– O doamnă de companie, domnule.

Madsen își înălță capul.

– O prostituată.

Jones își drese glasul.

– Un fel de a spune.

– E plătită să facă sex cu bărbați?

– Da.

– O prostituată. O curvă.

Jones își rezemă servieta de scaun, scoase o singură foaie de hârtie, plastifiată și i-o întinse lui Madsen.

– Și am găsit asta.

Madsen pocni din degete trimițându-l pe Exeter pe fotoliul lui plușat, înainte de a merge să ia documentul. Își puse o pereche de ochelari pentru citit cu lentile bifocale.

– Unde? întrebă el, lăsând foaia în jos.

– În servieta lui.

– Cine altcineva mai știe despre asta?

– E greu de spus. Servieta era în biroul lui atunci când am intrat pentru... cercetări. Biroul era încă sigilat, așa că este posibil ca nimeni să nu mai știe, dar nu sunt sigur.

– Fii sigur.

Jones încuviință, luând înapoi scrisoarea. Instalația de aer condiționat bâzâia deasupra lor.

– Scuzați-mă că spun asta, domnule general, dar nu păreți surprins.

Madsen zâmbi cu superioritate.

– Foarte puține lucruri mă mai miră la bărbați și la caracterul lor, Rivers. Mi-am petrecut viața evaluându-i pe oameni. Din nefericire, am devenit un cinic. Puțini bărbați sunt așa cum par. Ți-am spus, în momentul când te-am pus în temă cu privire la această situație, că bănuiam c-ar fi mai mult. Sunt sigur că acesta este un alt motiv pentru care președintele dorește ca problema de față să fie gestionată cu

grijă. Se răsuci pe călcâie şi trecu în spatele biroului. Ce ai de gând să faci?

Jones se gândi un moment.

– Vreau să vorbesc cu această femeie, Terri Lane, să aflu ce ştie, când l-a văzut sau când a vorbit pentru ultima oară cu domnul Branick.

Madsen îşi trecu o mână peste buze, părând adâncit în gânduri.

– Nu sunteţi de acord?

Madsen ridică din umeri şi-şi înălţă un braţ.

– E ancheta dumitale, Rivers.

Jones păru încurcat.

– Vă respect părerea.

Madsen luă o gură de aer.

– Dacă femeia aceasta e interogată, Rivers, vom avea scurgeri de informaţii. Ştim amândoi asta. Cu cât arunci mai multe pietre într-o baltă, cu atât faci mai multe valuri. Cu cât sunt mai multe valuri, cu atât probabilitatea ca unele dintre ele să ajungă la mal este mai mare. Unul singur dacă ajunge la mal, cine ştie ce poveşti ar putea începe să spună această femeie.

– Domnule?

– Având în vedere profesia pe care şi-a ales-o, Rivers, precum şi faptul că aceste apeluri sunt către McLean, trebuie să presupun că are o clientelă permanentă, care plăteşte bine. Crezi că presa se va rezuma doar la Joe Branick? Ar mirosi sângele. Ar mirosi scandalul.

– Nu credeţi că ea va fi discretă?

Madsen consideră întrebarea amuzantă.

– Dumnezeu ştie cum şi-o fi înregistrat femeia asta clientela, ca să se protejeze, Rivers. Dacă este după cum cred eu, va apărea la *Oprah* şi la toate celelalte talk-show-uri din America. Madsen privi în dreapta lui, ca şi cum ar fi putut să-l vadă pe Robert Peak stând în Biroul Oval. Îţi dai seama că, dacă un asemenea lucru transpiră în presă, va distruge familia

lui Joe Branick. Ocoli biroul. E clar că preşedintele îşi protejează un camarad căzut, Rivers. Din nefericire, mă tem că restul lumii va vedea din altă perspectivă toată chestiunea. După Watergate[1] şi Ken Starr[2], toţi vor să aibă şansa de a-l doborî pe preşedinte.

Jones îşi drese glasul.

– M-am gândit la asta şi cred că am o soluţie.

Madsen se întoarse din nou spre el.

– Aceste informaţii nu schimbă faptul că domnul Branick s-a sinucis.

– Presupun că nu, replică Madsen.

– Omul s-a sinucis. Am tratat problema pe plan intern, ca să confirmăm acest fapt. L-am confirmat. Asta nu este o chestiune de securitate naţională sau de interes public.

Madsen încuviinţă.

– Sunt de acord. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că putem emite o declaraţie pentru presă, conform căreia Departamentul de Justiţie al Statelor Unite este convins că a fost vorba despre un act oribil şi nefericit, autoprovocat, şi direcţionează această problemă pentru rezolvare spre corpul gardienilor publici din Virginia de Vest, care va închide cazul.

– Presa va dori să ştie ce te-a convins.

– Autopsia. Jones zâmbi, de parcă ar fi văzut o lumină la capătul unui tunel. Am obţinut-o ieri. Scoase raportul din servietă şi i-l înmână lui Madsen. Testele balistice se potrivesc. Arsurile de praf de puşcă sunt compatibile cu rana autoprovocată. S-a împuşcat singur.

---

[1] Unul dintre cele mai răsunătoare scandaluri din politica americană, izbucnit ca urmare a încercării unor membri ai administraţiei Nixon de a plasa dispozitive de ascultare în sediul Comitetului Naţional Democratic, aflat în hotelul Watergate din Washington, D.C., în 1972. (n.tr.)

[2] Kenneth Winston Starr, avocat american însărcinat cu investigarea circumstanţelor morţii consilierului adjunct de la Casa Albă Vince Foster, precum şi a tranzacţiilor funciare Whitewater, desfăşurate de preşedintele din acea vreme, Bill Clinton. (n.tr.)

Madsen își ridică privirea din raport.

– Dar cum rămâne cu analiza chimică?

– Este irelevantă, spuse Jones. N-are nici o legătură cu întrebarea dacă s-a sinucis sau nu. Nu schimbă actul final. Vom da o scurtă declarație, potrivit căreia autopsia confirmă că Joe Branick și-a luat viața. Va rămâne în sarcina autorităților locale să închidă ancheta. Din moment ce nu vor găsi nimic, totul se va încheia.

Madsen scutură din cap, de parcă n-ar fi fost convins.

– Presa va dori să știe de ce a făcut-o, de ce și-a luat viața.

– Lăsați asta în seama familiei. Dacă vor să-i mânjească reputația, să dezvăluie că mariajul lui scârțâia și că avea probleme cu băutura, să-i lăsăm s-o facă.

Madsen încuviință.

– Pare o soluție care ar putea merge. Cum ai de gând să comunici această informație familiei?

Jones făcu o grimasă, de parcă ar fi fost cuprins de o durere bruscă.

– E o sarcină puțin mai dificilă. Sora domnului Branick a stârnit iadul, așteptând rezultatele autopsiei. Este așteptată mâine la Washington, să vină să golească biroul domnului Branick. Vrea un raport asupra situației.

– Când te întâlnești cu ea?

– La prânz. Am de gând să-i dau vestea atunci. Aș putea să anulez...

– ... Nu. Madsen se gândi o clipă la asta. Nu anula întâlnirea. Întâlnește-te cu ea în biroul domnului Branick. Îi înapoie raportul autopsiei asistentului procurorului general al Statelor Unite. Apoi, anunț-o că a intervenit o schimbare de planuri.

50

AILEEN BLAIR SE UITĂ FIX la el, cu gura căscată. Scrumul ţigării se legănă nesigur, pe punctul de a se desprinde şi de a-i cădea în poală.

– Dacă într-adevăr copilul a murit, după cum spui, atunci...

– Atunci, cine sunt eu? Sloane stătea în picioare, cu mâinile în buzunare. Deocamdată, n-am nici o idee, continuă el. Cuvintele, pe care doar le gândise din clipa în care deschisese pachetul, i se păreau străine şi lipsite de sens.

În anumite privinţe, se simţise „altfel" toată viaţa. Trecând prin numeroase orfelinate, unele mai bune decât altele, ajunsese să fie separat de cei de-o vârstă cu el. Nu avea părinţi care să participe la şedinţele de la şcoală şi care să-şi petreacă, voluntar, timpul în sălile de clasă. Aşa că, în ciuda faptului că se descurcase excelent la şcoală, fusese etichetat ca un produs. Era „băiatul de la orfelinat", ceea ce se traducea prin „băiatul cu probleme". Era băiatul fără părinţi, fără o familie prin intermediul căreia ceilalţi părinţi ar fi putut să-i evalueze respectabilitatea, caracterul şi principiile. Faptul că nu ştiau nimic despre trecutul lui îi descumpănea pe ceilalţi mai mult decât îl descumpăniseră ei vreodată. Era ca un câine vagabond, care

fusese găsit plimbându-se pe trotuar şi care, după toate aparenţele, era prietenos, dar oricât de bine s-ar fi purtat, tot mai planau bănuieli în legătură cu trecutul lui, tot mai dăinuia teama că un anumit lucru întunecat, din trecutul lui, avea până la urmă să se dezlănţuie. Aşa că, deşi la şcoală nu era ocolit sau ignorat, cei care-şi dădeau osteneala să-l cunoască păstrau această relaţie în interiorul sigur al zidurilor şcolii. Sloane nu-i învinuia pentru asta şi nici nu le purta pică. Întotdeauna se găseau explicaţii de ce el nu putea participa la evenimente publice, de ce el nu era pe listele de invitaţi pentru petrecerile aniversare, de ce fetele alegeau alţi băieţi să le conducă la seratele dansante din şcoală. Ca urmare, devenise introvertit, nutrind sălbatica dorinţă de a reuşi şi de a-şi găsi propriul drum în viaţă. Infanteria marină îi oferise, la început, această posibilitate, această senzaţie de apartenenţă, dar în timp înţelesese că era vorba despre o falsă realitate, despre o frăţie izvorâtă mai mult din circumstanţe şi din împărtăşirea faptului de a nu avea unde altundeva să te duci. Părăsise Corpul de infanterie marină deoarece nu accepta ideea că nu putea realiza mai mult decât atât. Acum, se întreba dacă putea adevărat.

– Şi se pare că nu am nici o şansă să prind un fir, continuă el. Urma actelor se termină înainte ca măcar să înceapă.

Scrumul ceda, căzând în poala ei. Blair se ridică, îl scutură de pe pantaloni şi strivi ţigara. Se uită la ceas, dar apoi renunţă.

– La naiba cu ora, am nevoie de ceva de băut şi nu cred că există vreo persoană pe lume care să mă învinovăţească. Îmi ţii companie, domnule Sloane? Dacă-mi cunosc bine fratele, sunt convinsă că are o sticlă de whisky bun pe aici.

Găsi sticla într-o comodă de dedesubtul unui rastel suspendat pentru beţele de biliard şi turnă în două pahare mici, peste cuburi de gheaţă.

– N-am nici un răspuns pentru tine, David, dar pot să-ţi spun un lucru despre fratele meu Joe. Mereu făcea numai ceea ce trebuia. Dacă a făcut ceea ce spui, dacă a falsificat actele astea, atunci trebuie să fi fost ceea ce trebuia să facă.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Aileen. Ai luat vreodată în considerație posibilitatea ca fratele tău...

– Să nu se fi sinucis? Ea îi întinse un pahar. Fratele meu nu s-a sinucis, David. E un pariu la fel de bun ca oricare altul de care sunt foarte sigură, și am pus câteva pariuri la viața mea. Începu să ridice câte un deget, pe măsură ce-și enumera argumentele. Unu: fratele meu era catolic. Știu că asta sună în urechile multora ca o grămadă de prostii religioase, dar nu și pentru această familie. Sinuciderea nu este acceptată. Doi: fratele meu nu numai că își iubea soția și copiii; îi adora. Nu le-ar fi făcut una ca asta. Nu i-ar fi lăsat așa. Trei: mama mea. Ea este o catolică irlandeză, David. N-avea nevoie de nici un alt motiv ca să-și asume tot meritul pentru realizările copiilor ei și toată vina pentru eșecurile lor. Joe știa asta. Era preferatul ei. Spun asta fără amărăciune. Între ei exista o legătură cu totul specială. Nu i-ar fi făcut așa ceva. Nu i-ar fi lăsat asta pe cap pentru restul vieții ei. Îl privi pe Sloane cu ochi albaștri de oțel. Dumnezeu știe că îmi iubesc credința și cumnata, dar n-o voi lăsa pe mama să se învinovățească pentru moartea lui Joe. Înțelegi?

El încuviință.

– Înțeleg.

– Acum, mai este un lucru pe care nu mi-l spui, David. Altfel, n-ai fi aici. Știai deja că actele astea erau falsificate. Nu aveai nevoie să-ți spun eu asta. Ai zis că nu crezi că l-ai cunoscut pe fratele meu. L-ai cunoscut?

– L-am întâlnit pe fratele tău înainte, Aileen, deși nu-mi mai amintesc unde sau când; în schimb, ceea ce s-a întâmplat în acea zi mă urmărește.

În următoarele patruzeci și cinci de minute, Sloane îi povesti lui Blair despre coșmarul lui și-i spuse că-l vedea pe fratele ei stând în cameră, lângă un bărbat afro-american masiv. Blair sorbi din whisky, ascultă liniștită și puse puține întrebări, dar la obiect. În clipa în care Sloane încheie, paharul ei era gol, iar scrumiera plină cu mucuri de țigară.

– Nu știu sigur unde vor duce toate astea, dar aș vrea să știu mai multe despre fratele tău, zise el. M-am gândit că poate m-ar conduce la celălalt bărbat. N-ar fi mare lucru, dar ar fi un început.

– Mi-ar plăcea să te ajut, David, dar nici eu n-am ajuns prea departe. Există un zid în acest moment, iar eu n-am putut să trec peste el. Sunt sigură că o parte din asta se referă la cariera lui Joe.

– La cariera lui?

Ea rămase tăcută pentru o clipă, iar el simți că ea cumpănește dacă să-i spună, sau nu.

– Nu vei găsi asta în nici un act sau în biografia lui, David: fratele meu a lucrat pentru CIA.

Sloane se întoarse cu gândul la tăieturile din ziar pe care le citise mai devreme, făcând o analiză a faptelor. Branick lucrase peste hotare în Anglia, Germania și Mexic. Pentru un anumit motiv, înregistrase asta ca fiind o informație importantă, dar nu-și putuse da seama de ce. Acum realiză de ce. Fiecare dintre acestea erau țări în care Robert Peak lucrase ca șef de birou CIA.

– A lucrat pentru Robert Peak. Erau prieteni.

Ea încuviință.

– După câte am înțeles, Joe a fost pus pe statul de plată al unei companii, astfel încât prezența lui în țară să fie justificată. Desigur, noi n-ar fi trebuit să știm nimic, dar secretele sunt greu de păstrat în această familie. Am fost fericiți în ziua în care a renunțat și s-a întors la Boston. Nici unul dintre noi nu voia ca el să stea la Washington.

– Îmi imaginez că nu aveți nici un document, nici un stat de plată din care aș putea afla pentru ce companii a lucrat, nu?

Blair scutură din cap, în timp ce privea prin cameră.

– Sunt sigură c-am putea scoate la iveală câteva nume, dar n-am văzut nici un document, David, și mă îndoiesc că Joe ar fi păstrat așa ceva aici. Cel mai logic loc...

Se opri, părând să-l studieze pentru o clipă.

– Tu ai putea s-o faci, zise ea.

– Ce să fac?

– Eşti puţin mai tânăr, dar nu într-atât încât să cred că şi-ar da seama cineva. Jon a avut mereu o înfăţişare tinerească.

Acum, Sloane era complet nedumerit.

– Scuză-mă... care Jon?

– Soţul meu. Mi-a trecut prin cap atunci când te-am văzut coborând din maşină. Ce înălţime ai, David? 1,85? 1,88?

– 1,88.

– Cam pe la 86 de kilograme?

– Cam aşa ceva. De ce?

Blair zâmbi.

– Voi doi semănaţi destul de mult, îmi aminteşti de el când era mai tânăr şi avea părul mai negru. Aveţi, de asemenea, cam aceeaşi înălţime. Aceeaşi construcţie. Acelaşi aspect.

– M-ai cam pierdut, Aileen.

– Trebuia să golesc biroul lui Joe mâine. Nu pot s-o fac; a apărut o problemă legată de aducerea corpului lui acasă, la Boston, şi asta are prioritate. Până să vii tu, eram gata să-i sun şi să le spun că trebuie să amânăm pe altă dată.

– Crezi că pot să mă duc eu?

– Pot să-i sun şi să le spun că-l trimit pe Jon în locul meu.

– Nu ştiu ce să zic, Aileen.

– Asta te conduce dincolo de uşă, îţi dă şansa să cauţi prin biroul lui Joe. E cel mai probabil loc în care să găseşti documentele lui personale, clasorul cu cărţile de vizită, contactele.

Sloane clătină din cap.

– N-am nici un act de identitate, Aileen.

– Tocmai de-asta discutam despre statură. Pot să-ţi împrumut permisul de conducere al lui Jon. El e unul dintre şoferii ăia care nu iau niciodată amendă; îşi reînnoiesc permisul prin poştă. Cred că de-abia împlinise patruzeci de ani atunci când şi-a făcut ultima fotografie pentru permis. Voi doi aţi putea fi fraţi. Şi o să-ţi mai dau şi câteva dintre cărţile de vizită ale lui Jon, pentru orice eventualitate.

– O fi de-ajuns?

– N-o să mai ai nevoie de altceva. Am făcut ceva tămbălău săptămâna trecută. Asistentul procurorului general al Statelor Unite, care se ocupă de asta, e speriat de moarte de mine. Când o să-l sun, o să-i spun că nu vreau ca soţul meu să fie hărţuit cu tâmpeniile obişnuite de la Washington, alea birocratice, că vreau să fie urgentată problema. Am mai fost la biroul lui Joe şi înainte. Este în vechea clădire de birouri a Executivului, vizavi de Casa Albă. Trebuie să treci de serviciul de securitate, dar ei pot să te pună pe o listă de VIP-uri, ca să-ţi uşureze trecerea. Îşi fac griji, mai degrabă, în privinţa armelor.

– Dar în cazul în care vreo secretară sau altcineva...

– Îl cunoaşte pe Jon? Jon este o persoană casnică. Foarte rar părăseşte Bostonul. Îi zâmbi. Ce ar putea să meargă prost?

51

CLAY BALDWIN STĂTEA pe un taburet, lăsându-şi greutatea pe piciorul drept, în timp ce citea prima pagină din *Spiritul lui Jefferson,* săptămânalul local. La acea oră târzie a după-amiezii, şederea prelungită îi agravase durerea nervului sciatic, dar nu asta îl făcea, în acest moment, să se gândească la retragere. Cu trei luni înainte, îl implorase pe cumnatul lui să-l salveze de lista „ce ai de făcut, dragă", pe care soţia lui i-o pregătise pentru pensie, iar J. Rayburn Franklin îi oferise un program redus, şi tot ce avea de făcut era să răspundă la telefoane şi să se ocupe de ghişeul din faţă, scăpându-l de corvezile casnice. Dar, de la moartea lui Bert Cooperman, Baldwin se gândea din ce în ce mai des să plece acasă şi să-şi petreacă timpul cu soţia şi cu nepoţii.

Înmormântarea lui Cooperman avusese loc în acea dimineaţă. Tot personalul secţiei fusese abătut şi se părea că va rămâne aşa pentru un timp. Înfiinţaseră un fond de ajutorare, sperând că vor strânge suficienţi bani ca să ajute la cheltuielile copilului şi la viitoarea lui educaţie. Un slab substitut pentru un tată. Baldwin ridică ziarul şi cercetă fotografia maşinii lovite a

lui Cooperman, suspendate de o macara. Asta îi amintea cât de mult își dorise întotdeauna Coop să-și vadă fotografia în ziar.

– Hristoase! exclamă Baldwin.

Ușa din sticlă se deschise în spatele lui, dar Baldwin nu se deranjă să se întoarcă. Văzuse Chevy-ul verde smarald din 1969, al lui Tom Molia, parcând.

– Panoul, îl apostrofă el.

Molia se opri la jumătatea drumului, luptând cu tentația de a smulge panoul de pe perete și de a-l face bucăți. Pentru prima oară, în douăzeci de ani de lucru în poliție, își detesta meseria. Detesta senzația că a fost tras pe sfoară, că îl omorâse cineva pe Coop și era posibil să scape nepedepsit. Ancheta lui cu privire la moartea lui Cooperman ajunsese într-o fundătură. Ho nu putuse să obțină nimic. Nu exista nici o modalitate prin care să afle conținutul conversației pe care era convins că tânărul Cooperman a auzit-o, care-l făcuse să o ia spre râpă. Ancheta în cazul Branick îi scăpase din mâini.

Fundătură după fundătură, după fundătură.

Molia mută magnetul de la coloana „Ieșiri" la coloana „Intrări", în timp ce telefonul de pe ghișeu suna, iar Baldwin ridica receptorul.

– Nu ne mai ocupăm de această problemă; Departamentul de Justiție se ocupă acum de caz, declară Baldwin. Nu pot să vă spun așa ceva. Va trebui să vorbiți cu comandantul poliției.

Molia aruncă o privire în spate, spre panou, după care mută repede magnetul verde de lângă numele de sus, înainte ca Baldwin să se întoarcă și să privească peste umăr.

– N-a venit încă. Va trebui să preiau mesajul și să-i transmit să vă sune. Baldwin își notă mesajul și un număr de telefon pe un carnet, închise telefonul și se ridică de pe taburet. Se strâmbă și se așeză la loc, ducându-și o mână spre spate.

– Te doare spatele, Clay?

– Hmm? mormăi Baldwin, surprins să-l mai vadă pe Molia acolo. E un pic înțepenit. Nevastă-mea m-a pus să tund pomii în weekend.

– Munca la curte e o porcărie. Molia arătă spre mesajul din mâna lui Baldwin. Pot să las eu ăla, în locul tău. Unde trebuie să ajungă?

– La Ray. Baldwin se întoarse şi privi din nou panoul. Nu l-am văzut când a plecat.

– Probabil că s-a strecurat afară în timp ce preluai apelurile. E bine că ai panoul.

Baldwin îi aruncă o privire.

– Mda, bine, pentru asta este aici.

Molia întinse mâna.

– Îi las eu ăsta.

Baldwin şovăi, dar orice ar fi bănuit în legătură cu motivele lui Molia, aceasta se topi odată cu durerea care-i ardea tot mai mult spatele. Îi întinse mesajul lui Molia.

– Lasă-i-l pe scaun.

– Nici o problemă.

SLOANE ÎNCHISE telefonul, îşi aruncă pantofii din picioare şi se întinse pe patul de motel. Dormise puţin săptămâna trecută, iar corpul şi mintea începeau să-i cedeze. Secţia de poliţie din Charles Town nu avea să-i furnizeze nici o informaţie despre ancheta în cazul lui Branick, deşi aflase din relatarea unui ziar că ei îl preluaseră iniţial, înainte ca Departamentul de Justiţie să tragă sforile. N-ar fi pariat că se va deranja comandantul poliţiei să-i răspundă la apel. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi îndrumat spre Departamentul de Justiţie, acolo unde legistul districtului Jefferson, un anume doctor Peter Ho, îl sfătuise să întrebe atunci când îl sunase, pentru a se interesa de autopsia pe care o ceruse Aileen Blair.

Luă telefonul şi o sună pe Aileen Blair. Ea îi confirmă întâlnirea de la biroul lui Joe Branick, a doua zi, la prânz.

– Te va aştepta un permis la recepţie, îl informă ea. Te vei întâlni cu o anume Beth Saroyan. E un fel de faţă de la Departamentul de Justiţie, care o să te scape de prostiile alea cu securitatea şi o să te ducă în biroul lui Joe. Eu plec la Boston

mâine-dimineață. Dacă-ți fac probleme, sună-mă pe mobil. Îi lăsă numărul, apoi închise.

Telefonul din camera de motel sună, trezindu-l din toropeală. Se aștepta să fie Aileen Blair, dar vocea era a unui bărbat.

– Domnul Blair?

– Da.

– Sunt detectivul Tom Molia, de la secția de poliție din Charles Town. Am înțeles că ați sunat în legătură cu ancheta privitoare la Joe Branick.

52

Bluemont,
Virginia

CASA DE AMANET J&B era amplasată într-o clădire fără etaj, imediat după ieşirea din oraşul Bluemont, din statul Virginia, lângă Autostrada de Stat 734, înghesuită, ca o ironie, între o prăvălie cu îngheţată şi un magazin cu păpuşi miniaturale. Era cea de-a cincea casă de amanet la care suna Sloane. În ediţia locală a *Paginilor Aurii*, era menţionată sub cuvântul „Arme", într-un chenar publicitar de cinci centimetri, cu litere imprimate cu cerneală roşie deasupra unui pistol negru.

Plătim bani gheaţă pentru arme folosite
Cumpărăm, vindem, schimbăm

Sloane se concentrase pe cuvintele „bani gheaţă" şi „schimbăm". Adoptarea Legii Brady[1], cu restricţiile impuse

[1] Lege privitoare la comerţul cu armament, purtând numele lui John Brady, ataşatul de presă al Casei Albe rănit cu ocazia tentativei de asasinat a lui John Hinckley, din 1981, împotriva preşedintelui de atunci, Ronald Reagan. Legea, adoptată în 1993, prevede ca achiziţionarea unei arme să se facă în termen de cinci zile de la comandă, timp în care poliţia să poată face cercetări privind antecedentele cumpărătorului, în vederea prevenirii unor posibile acte criminale. (n.tr.)

şi verificările cerute în privinţa antecedentelor, însemna o întârziere de cel puţin o lună pentru achiziţionarea oricărui tip de pistol. Sloane nu putea aştepta atât de mult. Şmecheria cu aeroporturile nu-i va mai fraieri la nesfârşit pe cei care-l urmăreau; dacă erau de la CIA, după cum bănuia acum, însemna că aveau echipamente sofisticate cu care să-l localizeze. Un pistol era posibil să nu-l ajute pe termen lung, dar nici nu-i dăuna.

Proprietarul casei de amanet îi răspunsese cu un accent săltăreţ de Virginia şi-i dăduse toate informaţiile la telefon. Pălăvrăgiseră despre tipul de armă pe care îl căuta şi izbutise să-l ţină de vorbă suficient de mult încât să afle că omul era membru cu legitimaţie al NRA[1] şi veteran de război, luptând în Vietnam, în cadrul corpului de infanterie marină. După ce îi mărturisise că şi el fusese în infanteria marină şi că fusese rănit în Grenada, păruse să se creeze o legătură tacită între ei. Era acea legătură de care Sloane avea să se folosească.

Sloane aşteptase până la sfârşitul zilei, până aproape de ora închiderii, când era cel mai puţin probabil să fie şi altcineva în magazin. Intră pe uşa din faţă, însoţit de clinchetul clopoţeilor atârnaţi deasupra. O jumătate de oră mai târziu, clopoţeii sunară din nou, iar proprietarul casei de amanet J&B încuie uşa după Sloane. Acesta plecă fără Rolex şi cu portofelul mai uşor. Într-o sacoşă maronie, ducea un Colt Defender .45 neînseriat, o adaptare a Coltului Commander folosit în Vietnam, trei încărcătoare, două cutii de cartuşe îmbrăcate în alamă Remington Golden Saber, cu vârful scobit, precum şi un toc Beltster, pe care omul i-l dăduse fără să-l ceară.

În maşină, Sloane umplu încărcătoarele, vârî unul în pistol, apoi examină oţelul inoxidabil şi cauciucul, cântărindu-l în mână şi încercând să-i determine poziţia de echilibru. I se potrivea bine în palmă. Până să culeagă Ruger-ul din ascensorul

[1] National Rifle Association, organizaţie non-profit din S.U.A., având ca scop prevenirea utilizării armelor de foc în scopuri primejdioase. (n.tr.)

spitalului, nu mai ţinuse o armă în mână din ziua în care părăsise Corpul de infanterie marină, jurând să nu se mai atingă niciodată de aşa ceva.

Întoarse centura din piele împletită a tocului pentru pistol, prevăzută cu o bucată groasă de piele cusută pe şoldul drept, ca să ţină strâns pistolul de corp, apoi se duse la un fast-food care avea şi un telefon public în parcare. Primi câteva monede de douăzeci şi cinci de cenţi ca rest, după care introduse o mână de fise în fanta telefonului public. Tina răspunse la telefonul mobil la cel de-al treilea apel.

– Eu sunt. Să nu-mi rosteşti numele.

– Eşti bine?

– Da. Tu cum o duci?

– Suntem bine. Ascultă, trebuie să fii atent.

– Sunt.

– Nu asta vreau să spun. Doctoriţa Knight m-a sunat azi-dimineaţă. A spus că a venit cineva de la FBI la ea la birou, dorind să vorbească despre tine, dar ea a refuzat. Şi, după aceea, în timpul weekendului, cineva a intrat în biroul ei; n-a putut să-şi dea seama ce ar fi putut să caute, până când n-a observat că lipseşte.

– Ce lipsea?

– Carnetul ei galben, cel cu notiţele pe care le-a luat când am discutat despre tine; i-am descris coşmarul tău. A spus că a verificat la paza spitalului şi au ajuns la concluzia că a venit un tip la ghişeu, să livreze un pachet de la Federal Express. Era acelaşi tip care venise la spital şi susţinuse că e de la FBI.

– Cum şi-a dat seama?

– Pentru că i l-au descris şi a spus că nu era uşor de uitat.

– Ţi-a spus cum arăta?

– Da. Afro-american. Foarte înalt şi foarte solid.

53

TOM MOLIA MUŞCĂ jumătate din sandviciul cu pastramă, îşi îmbrăcă haina sport şi se uită la ceas. Zece dimineaţa. Jon Blair era punctual. Molia merse grăbit de-a lungul holului spre intrarea clădirii, îl văzu pe J. Rayburn Franklin trecând de colţ din direcţia opusă cu o privire gen „pe tine te caut" şi făcu un mic ocol spre toaletă, strecurându-şi din mers sandviciul în buzunarul hainei.

– Nici măcar să nu te gândeşti, bubui vocea lui Franklin, făcându-l pe Molia să se oprească.

Molia îşi retrase mâna de pe uşa toaletei. Povestea vieţii lui. Atât de aproape... Se întoarse spre Franklin.

– La ce să mă gândesc, şefu'?

– Să te gândeşti să te arunci în toaletă ca să mă eviţi. Pentru că, în clipa de faţă, nu m-aş gândi de două ori înainte să te urmez.

Molia îşi lipi o palmă de stomac.

– Eu n-aş face una ca asta, şefu'. Nu mă simt bine.

– Nu răspunzi la telefoane? Respiraţia lui Franklin mirosea a acru, din cauza cafelei de dimineaţă.

– Ai încercat să mă cauţi? Îmi pare rău, n-am fost în birou. Mă ştii, stau prost cu stomacul. Am fost... Făcu un semn cu degetul mare spre baie. Cred că am luat o gripă de la unul din copii. Tuşi, făcându-l pe Franklin să facă un pas în spate. Deşi ar putea să fie şi cârnatul italian de aseară, care-mi vine înapoi. N-ar fi trebuit să-l mănânc şi pe al doilea. Eu nu m-aş apropia prea mult. Nici chestia asta nu e prea drăguţă.

Molia deschise uşa de la toaletă, dar Franklin îşi întinse un braţ în faţa uşii.

– Atunci, aş propune să terminăm cu mizilicurile[1]. Unde e biletul?

Molia se holbă la el, cu o privire lipsită de expresie.

– Bilet? Ce bilet?

– Nu mă lua cu „ce bilet?", Cârtiţă! Biletul pe care ţi l-a dat Clay ieri.

Molia îşi frecă bărbia cu o mână, ca şi cum ar fi vrut să verifice acurateţea bărbieritului.

– Mi-a dat Clay un bilet ieri?

Franklin zâmbi.

– Tipul care a sunat în legătură cu ancheta legată de Branick? Îţi sună cunoscut?

– A, biletul ăla...

– Mda, biletul ăla. Clay a spus că te-ai oferit să mi-l aduci personal. Acum, ia zi, de ce ai fi fost dispus să faci una ca asta?

– Pe Baldy îl durea rău spatele...

– Şi te-ai hotărât să fii un bun samaritean, dacă tot sunteţi atât de apropiaţi, tu şi Clay.

– Exact. Molia păşi spre uşă, dar Franklin întinse din nou mâna, barându-i trecerea. Erau atât de aproape, unul în faţa celuilalt, încât Molia putea să vadă firişoarele de praf de pe lentilele ochelarilor lui Franklin. Rayburn, începi să te joci cu legile naturii aici.

[1] Joc de cuvinte în textul original, *cut the pastrami* însemnând atât „a tăia pastrama", cât şi „a termina cu prostiile" (n.tr.)

– Aş vrea să ştiu ce a mai făcut detectivul meu principal, ca să-şi ocupe timpul.

– A lucrat... şi a folosit toaleta foarte mult.

– La ce a lucrat?

– La diferite dosare. Sunt mai ocupat decât...

– Un iepure în călduri, ştiu. Ce dosare?

– Ce dosare? Ei bine, lasă-mă să mă gândesc. Cel al spărgătorului de case, de exemplu. Am obţinut nişte piste bune, pe care le-am urmat.

– Care spărgător de case?

– Ştii, spărgătorul de case, tipul care spărgea casele.

Franklin zâmbi.

– Ştiu ce este un spărgător de case, Cârtiţă. Ceea ce vreau să ştiu este: cine este?

– Ei bine, asta încerc şi eu să aflu.

Franklin îl privi pe deasupra ochelarilor.

– Atunci, mă pot aştepta la un raport în curând?

– Înainte ca amintirile să pălească şi faptele să devină ficţiune, spuse Molia, repetând o formulă stereotipă a lui Franklin.

Franklin îşi coborî braţul. Rămaseră aşa, privindu-se fix reciproc, nici unul nevrând să-l creadă pe celălalt, dar nici unul nefiind dispus să i-o spună în faţă. Franklin întinse mâna.

– Biletul?

Molia scoase din buzunar hârtia mototolită, mânjită cu muştar de la sandviciul cu pastramă.

– Am fost distras ieri... cu telefoane, dosare, ştii cum e.

Franklin apucă biletul de o margine, privind cu dezgust muştarul. Îşi ridică privirea şi-l studie pe Molia pentru încă o clipă.

– Aş vrea să arunc o privire peste dosarele alea, la care lucrezi.

– Nici o problemă. După-amiază?

– Acum?

– Nu pot acum, Ray. Molia făcu un semn spre ușa de la toaletă.

– Te aștept.

– S-ar putea să dureze ceva, Ray. Mă știi, aș putea să citesc o pagină întreagă de sport.

– Nu mă deranjează.

Molia se uită din nou la ceas. Era prins în laț.

– Sigur, haide, am dosarele chiar pe birou. Se întoarse și porni spre birou. Când realiză că Franklin nu-l urmă, se întoarse.

Franklin rămăsese țintuit în hol.

– N-ai uitat ceva?

– Dacă am uitat ceva?

Franklin îi arătă cu degetul mare spre ușa de la toaletă.

– Exact. Uite, iar mă distragi, Ray... mă scoți din ritm. Molia se întoarse pe hol și deschise ușa de la toaletă, Franklin urmărindu-l din priviri. Dosarele sunt la mine pe birou, vin și eu într-un minut.

SLOANE STĂTEA PE un scaun din plastic albastru, fixat cu șuruburi de podeaua din holul secției de poliție din Charles Town, răsfoind nerăbdător un exemplar din *Newsweek* vechi de două luni, urmărind ceasul de pe perete. Detectivul Tom Molia nu ezitase, atunci când Sloane îi ceruse să se întâlnească. Din nefericire, detectivul nu era la fel de punctual pe cât era de interesat, iar acum Sloane intrase în criză de timp. I se spusese că drumul până în D.C. dura o oră și jumătate. Se făcuse timpul. Se ridică să plece. Ușa metalică din dreapta lui se izbi de perete și un bărbat atletic, plinuț, năvăli în cameră, scotocindu-se prin buzunarele unui sacou sport șifonat, cu nasturele de sus de la cămașă desfăcut, cu nodul de la cravată deplasat câțiva centimetri în jos. Întinse mâna, mormăind un salut printre dinții între care ținea un sandvici. În clipa în care Sloane se întinse să i-o strângă, omul și-o retrase și-și scoase sandviciul din gură.

– Scuzați-mă. Un prânz luat mai devreme. Sunteți Jon Blair?

– Da. Dumneavoastră sunteți...

Molia îi întinse mâna și își dădu seama că ține în ea sandviciul, ezită, îndesă mâncarea în buzunarul hainei și-i strânse mâna, în timp ce-l conducea spre ușă.

– Îmi pare foarte rău pentru faptul că v-am făcut să așteptați. Am fost prins cu ceva.

Ieșiră afară, în soarele strălucitor și în căldura înăbușitoare.

– Domnule detectiv, mă tem că trebuie să lăsăm asta pentru altădată. Trebuie să ajung la altă întâlnire. N-o să am timp de cafea.

Molia îi puse o mână pe spate, conducându-l prin parcare.

– Îmi pare rău pentru asta, Jon. Unde trebuie să ajungi?

– În D.C.

– Te duc eu.

– La Washington? Nu e puțin cam departe de drumul dumitale?

Detectivul nu vru să audă.

– Măcar atât pot să fac. Nu mi-ar plăcea deloc să întârzii din cauza mea. Își ținea în continuare mâna pe spatele lui.

– Foarte amabil din partea dumitale, dar...

– Nici o problemă. Sunt câteva lucruri de care intenționam să mă ocup, oricum. Aș prinde doi iepuri dintr-o lovitură. În plus, îți garantez că nu vei întârzia, iar eu pot să parchez oriunde vreau. Avantajul meseriei. Ai încercat să parchezi în D.C., Jon? E o nenorocire. Putem să discutăm pe drum.

Ajunseră la un Chevrolet verde smarald, fără însemne. Tom Molia deschise ușa de pe partea pasagerului, iar Sloane se aplecă să urce, dar simți cum detectivul îl apucă de umăr, oprindu-l înainte ca un val de aer fierbinte ca din cuptor să țâșnească din mașină.

– Trebuie să lași să iasă aerul din ea, în vremea asta a anului, Jon. Îți frigi noada dacă încerci să te urci acum. De unde ești?

– Din Boston.

– E zăpuşeală şi acolo, am văzut la ştiri. Peste tot, în susul şi în josul Coastei de Est, poţi să prăjeşti ouă pe trotuar.

– Da, aşa e, răspunse Sloane, simţindu-se de parcă ar fi picat la un test. Sunt nerăbdător să-mi văd de drum.

– Avem timp.

Detectivul se aplecă şi luă ziarele vechi şi ambalajele pentru mâncare de pe podea, aruncându-le pe bancheta din spate.

– Îmi cer scuze pentru mizerie. Îşi vârî mâna în buzunarul sacoului, scoase sandviciul cu pastramă din care mai rămăsese jumătate şi-l îndesă în gură, continuând să se caute prin buzunare.

Sloane îi arătă spre cheile de la maşină.

– Sunt în mână.

Molia îşi scoase sandviciul din gură.

– Nevastă-mea spune că asta o să-mi aducă moartea, dar colesterolul meu e la fel de scăzut acum, ca atunci când aveam douăzeci de ani. Ridică din umeri. Îţi dai seama. Ridică legătura cu chei în faţa lui Sloane, precum un copil care se dă mare cu o minge pe care a prins-o la un meci de baseball. În regulă, să pornim. Nu vreau să te fac să întârzii.

DRUMUL SPRE Washington fu pitoresc, dar fierbinte. Detectivul aprecie temperatura din afara maşinii ca „sărind de 90 şi bătând spre 100", ceea ce reprezenta şi o descriere exactă a vitezei cu care conducea[1]. Chevy-ul nu avea aer condiţionat. Cu ferestrele lăsate, era ca şi când te-ai fi aflat în urma unui jet de la motorul unui avion.

– Nu căldura te omoară, ci umiditatea! strigă Molia, acoperind şuieratul vântului. Poţi să-mi explici vorba asta, Jon?

Sloane zâmbi şi ridică din umeri.

[1] Este vorba despre unităţile de măsură folosite la americani, unde temperatura se măsoară în grade Fahrenheit şi viteza în mile pe oră. Echivalentul ar fi, cu aproximaţie, de 32 şi 38 de grade Celsius, respectiv de 145 şi 160 de kilometri pe oră. (n.tr.)

– Nici eu n-am înțeles-o, până când nu m-am mutat pe Coasta de Est. Cu căldura mă mai descurc, dar mă simt de parcă aș fi fost prins sub aspersoarele din grădină și asta mă îmbătrânește. Mă dărâmă. Voi cum o suportați? Dacă n-ar fi fost verile, probabil că aș fi avut cinci kilograme în plus. Nevastă-mea nu se mai obosește să mă asculte. Spune că păstrez bătrânul Chevy, în loc să-mi iau o altă mașină, cu aer condiționat, doar ca să am de ce să mă văicăresc. Zâmbi la acest gând. Și are dreptate.

– De unde ești, domnule detectiv?

– Din Oakland, California, îi răspunse acesta, cu o mândrie lesne de remarcat. Și spune-mi Cârtiță. Toată lumea îmi spune așa.

– Bine.

Îi aruncă o privire fugară lui Sloane.

– Un nume potrivit pentru un detectiv, nu?

Până în acel moment, Sloane nu se gândise la asta.

– Da, așa-i.

– Poate că e una dintre chestiile alea predestinate, știi, ca meteorologii pe care-i cheamă „Storm"[1] sau „Cloud"[2]. Nu știu, dar sunt a treia generație de polițiști. Trebuie să fie ceva legat și de asta.

– Ce te-a adus în Virginia de Vest?

– Ce altceva? O femeie. Nu m-am gândit niciodată c-o să părăsesc nordul Californiei, dar m-am îndrăgostit de o fată din Virginia de Vest, iar ea a făcut astfel încât stabilirea aici să fie o ofertă inclusă în pachet. Ridică din umeri. Ce era să fac? O iubeam. E departe de casă, și mă bântuie uneori dorul de ținutul natal, dar e un loc sigur și frumos în care să-ți întemeiezi o familie. La mine în cartier, oamenii dorm în spatele ușilor din plasă. Cu toate astea, nu poți să-ți scoți niciodată Oakland-ul din sânge... Ai fost vreodată acolo?

---

[1] Furtună, în limba engleză (n.tr.)

[2] Nor, în limba engleză (n.tr.)

– Nu. Am fost totuşi în San Francisco.

– E diferenţă între ele ca de la cer la pământ. San Francisco înseamnă vin şi brânză. Oakland înseamnă bere şi cârnaţi. Îţi intră în sânge ca murdăria sub unghii. E o părticică din mine ca şi bătrânul Chevy. Îşi trecu o mână peste bord, ca şi cum ar fi mângâiat pielea unui frumos cal de curse. Tata a cumpărat-o, a folosit-o şi mi-a dat-o mie la cea de-a şaisprezecea aniversare, fiindcă zicea că poţi să te bazezi pe ea. Şi a avut dreptate. Nu m-a dezamăgit niciodată. Am condus spre Virginia şi înapoi, când s-a îmbolnăvit tata; nu mă pot îndura să renunţ la ea.

– Mergi cu maşina? De ce nu zbori?

Molia scutură din cap.

– Am o problemă cu înălţimile: nu-mi plac. Gândul că sunt la nouă mii de kilometri în aer îmi dă fiori. M-am urcat într-un avion odată, aveam de gând să-mi înfrunt temerile şi toate prostiile astea. Am ajuns la concluzia că învingerea temerilor era o chestie supraestimată; n-am ajuns nici măcar să mă aşez pe scaun.

– N-ai zburat niciodată?

– Nţ; şi nici nu-mi imaginez un motiv destul de bun ca să afirm că o voi face vreodată. Ciocăni în bord. Chevy-ul mă duce oriunde am nevoie. Naiba să mă ia, aproape că i-am dat gata motorul în ultima călătorie, dar continui să-i pun ulei şi benzină, iar ea continuă să meargă. Aruncă o privire spre kilometraj. 528 568 de kilometri, şi numărătoarea continuă.

Detectivul schimba subiectele la fel cum schimba banda de circulaţie: fără pauză. Avea doi copii, un băiat şi o fată, se înrolase în armată, la fel ca tatăl lui, şi devenise poliţist, atunci când fusese lăsat la vatră.

– Ai fost în armată, Jon?

Sloane preferă să răspundă cu ce ştia.

– În infanteria marină.

– Ce faci acum?

Sloane continuă în acelaşi fel.

– Sunt avocat.

– Am o soră care e de-a voastră.

– De cât timp eşti poliţist? încercă Sloane să schimbe subiectul.

– Zece ani pe stradă, opt ani ca detectiv. Slujba perfectă pentru mine, mai puţin atunci când primesc cazuri ca astea.

Sloane aşteptase un început; o sugestie care să-i spună că detectivul dorea să vorbească despre Joe Branick şi despre anchetă, ceea ce, desigur, se întâmplase. Molia nu-l conducea cu maşina pe Sloane la Washington, D.C., doar ca să aibă companie. Căuta informaţii. Sloane îi aruncă o nadă, dar nu insistent.

– Mda; de ce?

Molia îşi şterse cu un deget o picătură de transpiraţie de pe tâmplă.

– Când s-a băgat Departamentul de Justiţie, noi am ieşit.

– Asta e ceea ce am înţeles şi eu. Dar *de ce* s-a băgat Departamentul de Justiţie, domnule detectiv?

Molia îl privi.

– Nu ştii?

– Au spus ceva despre jurisdicţie.

Molia îşi înclină capul în semn de aprobare.

– Poliţiştii pot să fie mai posesivi cu teritoriul, decât câinii care-şi marchează copacii, înţelegi ce vreau să spun? Au găsit cadavrul cumnatului dumitale într-un parc federal, aşa că este o problemă federală.

– Totuşi, am citit undeva că secţia dumitale a preluat jurisdicţia.

– La început, e adevărat.

– Cum aşa?

– Apelul a venit de la unul dintre oamenii noştri, care patrula. Regulamentele prevăd că trupul trebuie dus la legistul districtului, până când se parcurg toate formalităţile pentru a-l elibera.

– Nu ştiam asta. Cum a aflat omul care patrula de el?

– Nu sunt sigur, spuse Molia.

– Nu ştii?

Molia îl privi, cu o mână pe volan şi cu cotul pe geam.

– Poliţistul e mort, Jon.

Sloane simţi o strângere de inimă.

– Mort?

– Se pare că maşina lui a căzut de pe o stâncă, aparent în drum spre locul faptei. N-a mai scăpat. Aşa că, nu ştim.

Sloane înregistră cuvintele „se pare" şi „aparent".

– Îmi pare rău, spuse el, îndurerat de pierderea unei alte vieţi. Apoi, îi veni o idee. Am crezut că apelurile de genul ăsta se înregistrează.

– Apelul lui a fost înregistrat, dar n-am aflat nimic despre cineva care să fi anunţat un deces, dacă la asta te referi. Singurul apel a venit de la Coop... de la poliţistul Bert Cooperman.

– Atunci, el cum a aflat despre cadavru?

Molia clătină din cap, tăcut.

– Dispeceratul m-a sunat acasă. Atunci când am ajuns acolo, gardienii publici au pretins că e jurisdicţia lor. Şi, dă-mi voie să-ţi spun, când am preluat cazul, n-am fost considerat regina balului. Dar am insistat şi am dus cadavrul la legistul districtului.

– De ce te-ai luptat?

Molia zăbovi câteva clipe înainte să răspundă, continuând să clatine din cap în tăcere.

– Cred că sunt un pedant în ceea ce priveşte detaliile, Jon.

– Şi autopsia...

– Nu s-a mai făcut. Departamentul...

– ... Din câte am înţeles, sora lui a cerut în mod special legistului districtului să facă autopsia, nu?

Molia îi aruncă o privire.

– Sora lui?

Sloane se strădui să-şi corecteze greşeala.

– Sora lui Joe. Soţia mea. Ea a cerut o autopsie.

Molia încuviinţă.

– Se pare că Departamentul de Justiție a emis un ordin de încetare și a anulat cererea. Au spus că se vor ocupa de autopsie pe plan intern. Mă surprinde că nu te-au pus la curent cu asta, Jon.

– Probabil că i-au spus soției mele. Eu m-am ocupat de alte probleme.

– Să-i eliberezi biroul?

– Să-i eliberez biroul. Așadar, nu te mai ocupi de caz?

– Așa mi s-a spus.

– Dar ai încă un dosar deschis?

Molia zâmbi, ca un copil prins cu mâna într-un borcan cu dulceață.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva despre poliție, Jon. Chestiile astea au un fel de a-ți veni înapoi la fel ca un prânz prost, înțelegi ce vreau să spun? Și, după douăzeci de ani, am avut destule prânzuri proaste. Uite cum merge treaba: Departamentul de Justiție se bagă, deoarece cumnatul dumitale e un tip suspus; dar, după ce se stinge publicitatea, federalii nu mai au nici resursele, nici dorința de a se dedica unei sinucideri, ceea ce înseamnă că dosarul va ajunge înapoi în biroul meu, ca să-l închid. Așa că, eu îl țin deschis.

– Asta nu sună prea încurajator.

Sloane nu crezuse în explicația detectivului mai mult decât în bunăvoința acestuia de a face un drum de o oră și ceva până la Washington sau în pălăvrăgeala de rutină și indolentă a unui mic funcționar cu ifose, gen „hai să ne cunoaștem mai bine". Văzuse câțiva dintre cei mai buni avocați folosind aceeași tactică simplistă, plini de ei în sala de judecată, încercând să se facă plăcuți juraților, storcând orice picătură de informație care le trebuia de la martor. Ziarul local citase o sursă anonimă, care afirma că poliția era iritată de modul în care Departamentul de Justiție gestionase problema Branick. Sloane ghicea acum destul de bine cine fusese sursa anonimă.

– Ei bine, ce speri să afli, Jon?

– Familia e un pic cam enervată, domnule detectiv. Nu primim prea multe răspunsuri.

Molia întinse mâna şi dădu radioul mai încet. Până când să facă asta, Sloane nici nu-şi dăduse seama că era deschis.

– Ce fel de întrebări aveţi voi, Jon?

– Cumnatul meu nu era genul de om care să se sinucidă, domnule detectiv. Soţia mea i-a cerut legistului să facă o autopsie din acest motiv, iar el a spus că o va face. Acum aflăm că asta nu s-a întâmplat şi am primit foarte puţine informaţii de la Departamentul de Justiţie. E supărător.

Molia încuviinţă din nou, dar de această dată un zâmbet îi încreţi faţa.

– Cunosc senzaţia.

54

Fosta clădire de birouri a Executivului,
Washington, D.C.

Vechea clădire de birouri a Executivului era o construcție albă de granit, cu un acoperiș din ardezie albastră și coloane. Părea desprins din Roma antică, dar Sloane se gândi că afirmația asta era valabilă și pentru Washington, cu clădirile și monumentele sale îndesate, din ciment. După ce parcară în fața clădirii, Tom Molia îl întrebă pe Sloane dacă poate să-l însoțească înăuntru. Nu era câtuși de puțin o surpriză. Sloane știa că detectivul nu păstrase deschis dosarul numai ca să regurgiteze un prânz prost. Îl menținuse deschis deoarece nu era convins că moartea lui Joe Branick fusese o sinucidere sau că polițistul din patrulă ar fi murit într-un accident. Molia era, probabil, frustrat, după cum spusese, pentru că pusese întrebări și nu avusese parte de prea multe răspunsuri. Dacă s-ar fi împrietenit cu unul dintre membrii familiei lui Branick, ar fi fost un început. În ceea ce-l privea, Sloane nu putea să găsească nici un motiv pentru care nu l-ar fi luat cu el pe detectiv. Nu strica să aibă pe cineva care să fie de aceeași

parte, iar faptul că Molia era polițist și purta armă nu strica nici el, cu atât mai mult cu cât Sloane nu avusese de ales și-și lăsase Coltul Defender în torpedoul mașinii închiriate. Îi revenea în minte imaginea depanatorului de telefoane venind pe palier, cu arma în mână. Împrejurările îl sileau să creadă că mai existau și alții cu astfel de intenții. Și, pe lângă toate acestea, îl plăcea pe Tom Molia. Detectivul era ca un pantof vechi, cu care te simți imediat confortabil.

Intrară împreună în clădire, iar Molia își vântură cămașa, lăsând să pătrundă aerul condiționat. Așa cum îi spusese Aileen Blair, un birou de securitate și un detector de metale îi întâmpinară în hol. Sloane spera ca ea să fi avut dreptate și în privința talentului de a trece de birocrație. Privi spre un bărbat îmbrăcat în costum, din fața lor. Paznicul aruncă o privire fugară asupra legitimației acestuia, înainte ca omul să treacă prin fața detectorului de metale.

Tom Molia își arătă insigna și declară posesia unui pistol Sig Sauer de nouă milimetri, după care ocoli dispozitivul, așteptându-l pe Sloane în partea cealaltă. Sloane se prezentă cu numele de Jon Blair, ca și cum asta ar fi trebuit să însemne ceva. Se pare că nu însemna. Paznicul, un tip cu o înfățișare de om cu care nu-ți merge să faci pe nebunul, îi ceru un act de identitate cu fotografie și împinse spre el o mapă, deschisă la o coală liniată de hârtie, în care vizitatorii trebuiau să semneze la venire și la plecare.

Sloane își desfăcu portofelul și-și etală în fugă permisul de conducere pe tejghea, fără să-l scoată din învelișul său din plastic: un truc din tinerețe, pe care-l folosea atunci când încerca să cumpere bere cu un document de identitate fals. Semnă cu numele lui Jon Blair în registrul vizitatorilor.

– Ar trebui să aveți un permis. Din dispoziția asistentul procurorului general al Statelor Unite, Rivers Jones.

Paznicul culese portofelul, cercetă permisul de conducere, apoi își ridică privirea spre Sloane.

– Aţi putea s-o scoateţi din portofel, vă rog? îi ceru el, întinzându-i-l.

Sloane încercă să-şi păstreze calmul, dar simţi că stă pe jar.

– Sigur.

Scoase permisul şi-l ţinu în mâna întinsă, deasupra tejghelei, fără să zâmbească, de vreme ce nici Jon Blair nu zâmbea în fotografie.

Paznicul luă permisul şi-l reexaminâ. Apoi, privirea lui zăbovi pe chipul lui Sloane. După alte câteva clipe, zise:

– Dacă sunteţi amabil, treceţi deoparte, vă rog.

Sloane se împotrivi tentaţiei de a întreba dacă era vreo problemă, hotărât să se comporte ca şi cum n-ar fi fost nici una. Trecu deoparte, aşa cum i se ceruse, iar paznicul ridică receptorul telefonului de pe birou, formă un număr şi purtă o conversaţie pe care nu putea s-o audă. Îşi îndreptă privirea spre detectiv. În cazul în care acesta ar fi fost interesat de ce se întâmpla, n-o arăta. Avea câte un zâmbet şi câte un comentariu pentru oricine intra în clădire, în cele mai multe cazuri despre cât de răcoare era înăuntru.

Două minute mai târziu, văzu o femeie tânără venind pe culoar, cu câteva biblioraturi sub braţ. Femeia lăsă jos biblioraturile şi întinse o mână, la fel de nerăbdătoare ca un instructor dintr-o tabără pentru adolescenţi.

– Domnul Blair? Eu sunt Beth Saroyan.

În acelaşi timp, paznicul de dincolo de tejghea îi întinse lui Sloane permisul de conducere al lui Jon Blair şi un ecuson plastifiat, cu numele lui şi o agăţătoare pe spate.

– Poftiţi, domnule Blair.

Saroyan îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Tom Molia, care li se alăturase. Îşi ceru scuze pentru faptul că nu pregătise un permis şi pentru el, dar Molia o opri cu un zâmbet.

– Nu-ţi face griji pentru asta, fetiţo. Sunt un prieten de-al lui Jon.

Luară un lift şi Saroyan îi conduse de-a lungul unui hol, în care un paznic în uniformă stătea lângă o uşă îmbrăcată în

foiță de aur. Părea să fie intrarea într-un mausoleu. Fără să i se ceară, paznicul se ridică, descuie ușa și smulse banda galbenă a poliției de pe tocul ușii. Sloane avu senzația că totul fusese regizat, acțiunile paznicului fiind anume pentru el. Acest sentiment deveni mai puternic atunci când intră în birou. Era mai curat decât al lui, după ce trecuse Tina prin el. Pe biroul lui Joe Branick se reflectau luminile spoturilor îngropate în tavan. Cărțile de pe rafturi erau aranjate cu grijă, alături de fotografii și amintiri de familie. Podeaua, acoperită de covor, era curată, fără nici o bucățică de hârtie pe ea. Îl observă pe Tom Molia cum se îndreaptă spre coșul pentru gunoi și aruncă o privire, ca din întâmplare, în jos. Atât coșul, cât și containerul pentru reciclare de lângă birou erau goale. Încă o dată, Sloane și detectivul se aflau pe aceeași lungime de undă. Sloane practicase dreptul prea mulți ani ca să mai creadă că o persoană despre care se spunea că plecase în grabă de la birou obișnuia să-l păstreze atât de curat. Cineva se ocupase de asta.

Era doar o altă fundătură.

O JUMĂTATE DE ORĂ mai târziu, Sloane închise capacul ultimei cutii. În ea se aflau obiectele personale ale lui Joe Branick, pe care promisese că le va duce lui Aileen Blair, dar nu exista nimic care să-l ajute să afle numele companiilor pentru care lucrase Branick ori identitatea negrului înalt din amintirile lui. În clipa în care-și ridică privirea, un bărbat cu o alură țeapănă și cu trăsături fine intră în birou cu un braț întins, de parcă ar fi fost prieteni vechi.

– Domnul Blair? Sunt Rivers Jones, asistentul procurorului general al Statelor Unite.

La auzul acestui nume, Sloane văzu cum capul detectivului Tom Molia se smucește într-o parte; apoi, ieși, încercând să lege o conversație cu paznicul de pe hol.

Părul scurt, îngrijit pieptănat cu cărare, de un cenușiu mat prematur care părea artificial – și rar – îl făcea pe

Jones să arate ca un birocrat sau ca un tocilar în domeniul computerelor.

– Plăcerea este de partea mea, spuse Sloane.

– Îmi cer scuze dacă eu și soția dumneavoastră am început pe picior greșit. Speram s-o întâlnesc. Aș vrea să cred că fac o impresie mai bună în persoană, decât la telefon.

– Nu vă poartă nimeni ranchiună. Îi voi transmite.

Jones se întoarse spre tânăra femeie.

– Domnișoara Saroyan a avut grijă de dumneavoastră?

– Desigur, vă mulțumesc. De fapt, spuse el, privind în jur prin birou, cred că am terminat.

– Bine. Jones privi dincolo de el, spre Tom Molia, apoi se îndreptă spre pragul ușii. Nu cred că ne-am cunoscut, spuse el, cu mâna întinsă.

Molia nu-i răspunse.

Jones îl bătu pe umăr.

Molia se întoarse.

– Nu cred că ne-am cunoscut, repetă Jones.

– A, ce mai faci? Molia îi strânse cu un gest neglijent mâna, înainte de a încerca să se întoarcă la conversația lui cu paznicul, dar Jones îl bătu din nou pe umăr.

– Bine. Sunt asistentul procurorului general al Statelor Unite, Rivers Jones. Nu v-am reținut numele.

Detectivul chicoti, mimând stânjeneala.

– Mi-am uitat bunele maniere, astăzi, îi spuse el paznicului, apoi îi aruncă o privire lui Sloane, înainte de a se întoarce spre Jones. Sunt Jim, spuse el, în șoaptă.

– Poftim? replică Jones, aplecându-se în față.

– Jim. Jim Plunkett, repetă Molia.

Detectivul, originar din Oakland, tocmai i se prezentase asistentului procurorului general al Statelor Unite ca fiind fostul mijlocaș de la Oakland Raiders.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Plunkett, spuse Jones. Ați fost prieten cu...

– Cu mine. Sloane făcu un pas înainte, cu ochii pe detectiv. Domnul Plunkett este unul dintre prietenii mei, domnule Jones. Se întoarse spre Jones. Spuneți-mi, cine a luat decizia de a sigila biroul lui Joe?

Jones făcu un semn cu capul.

– Ați văzut banda de pe ușă.

– Da, am văzut-o. Când s-a întâmplat?

– Această decizie a fost luată de șeful de cabinet de la Casa Albă.

– Șeful de cabinet? întrebă Sloane. De ce ar lua el o asemenea decizie?

– Împrejurările. Apelul din acea dimineață, de la gardienii publici din Virginia de Vest, a ajuns la Biroul Serviciilor Secrete de la Casa Albă. Găsiseră legitimația de la Casa Albă a domnului Branick. Ofițerii de securitate care erau de serviciu în acea noapte l-au contactat pe șeful de cabinet acasă. El le-a spus să sigileze imediat biroul. Am fost de acord cu decizia lui.

– De ce? întrebă Sloane.

Jones păru nedumerit, iar răspunsul lui sună cam de sus.

– Ca să ne asigurăm că nici o informație delicată nu va fi compromisă sau înlăturată. Este procedura standard în situația în care o persoană se hotărăște să plece sau... ei bine... în acest gen de situație.

Sloane privi în jur.

– Așadar, n-a intrat nimeni aici de când a plecat domnul Branick?

– Nimeni, confirmă Jones. De ce, există ceva anume pe care nu-l găsiți?

Sloane făcu un semn de negație din cap.

– Nu. Totul pare să fie în perfectă ordine.

– Bine. Aș dori să...

– Tot șeful de cabinet a fost cel care a ordonat ca ancheta să fie preluată pe plan intern de Departamentul de Justiție? îl întrerupse Sloane.

Întrebarea îl făcu pe Molia să se aplece un pic spre ei.

Jones, de asemenea, păru prins cu garda jos.

– Nu știu sigur cum a fost luată acea decizie.

– Este ancheta dumneavoastră?

– Absolut. Pentru Departamentul de Justiție...

– Dar nu știți cine a luat, de fapt, această decizie?

Jones se bâlbâi.

– Nu... Nu neapărat... Este... cred că a fost o decizie tacită, între procurorul general și Casa Albă. De fapt, sunt câteva lucruri pe care sperasem să le discut cu soția dumneavoastră, la un prânz, spuse el, repezindu-se. Dacă sunteți disponibil...?

Sloane privi spre Molia.

– Îmi pare rău, Aileen nu mi-a spus nimic.

– Nici o problemă. Molia intră din nou în birou, devenind brusc interesat. Asta cu prânzul sună bine. Mor de foame.

Jones zâmbi.

– Regret, domnule Plunkett. Mă refeream la domnul Blair... singur!

– Orice aveți de spus, puteți să spuneți în fața domnului Plunkett, replică Sloane.

Jones scutură din cap.

– Să nu mi-o luați în nume de rău...

– Nu este nici o problemă, Jon, îl întrerupse Molia. Nu vreau să fiu a cincea roată la căruță sau ceva de genul ăsta. Te descurci să ajungi cu bine acasă?

– O mașină vă va duce oriunde veți dori să mergeți, îl asigură Jones pe Sloane. Nu va fi nici o problemă. Domnișoara Saroyan va eticheta cutiile și le va expedia.

Saroyan înaintă cu un pix și o hârtie. Sloane nu avea nici o idee unde să trimită cutiile.

– Va trebui să revin cu o adresă.

Jones păru surprins.

– Unele dintre ele vor fi depozitate.

Saroyan îi înmână o carte de vizită.

– Foarte bine, totul este rezolvat. Jones își puse o mână pe umărul lui Sloane și-l conduse în hol, apoi se opri și se întoarse spre detectiv. Îmi păreți cunoscut, domnule Plunkett. Sunteți sigur că nu ne-am mai întâlnit înainte?

Molia ridică din umeri.

– La Clubul Rotary? Mă întâlnesc cu o mulțime de oameni acolo. Și la bowling. Jucați bowling?

Jones zâmbi.

– Nu, mă tem că nu. Poate doar îmi amintiți de cineva cunoscut.

– Am o față dintr-alea, spuse Molia.

JONES VORBI ÎN TIMP CE așteptau liftul:

– Îmi cer scuze că prietenul dumneavoastră n-a putut veni cu noi, spuse el. N-ar fi fost o problemă, cu excepția faptului că a intervenit o mică schimbare de planuri.

– Schimbare de planuri?

Liftul sosi. Jones îl urmă pe Sloane înăuntru și apăsă butonul pentru parter.

– Cred că veți sesiza cât de hotărâți suntem cu toții să ne asigurăm că ancheta în cazul morții domnului Branick se desfășoară în cel mai bun mod posibil, Jon. Făcu o pauză, ca un actor de comedie care se pregătește să lanseze poanta.

Ușile se închiseră.

– Președintele a cerut să vorbească personal cu dumneata.

55

Tom Molia rămase în spatele unui vehicul utilitar sport, mare cât un tanc, ridică receptorul telefonului de mașină, care după standardele moderne constituia o relicvă, formă numărul, apăsând pe tastatură cu degetul mare.

Marty Banto îi răspunse pe linia lui directă după cel de-al doilea apel.

– Cârtiță? Unde ești? Franklin mă omoară căutându-te. A spus că ai plecat la toaletă acum câteva ore și nu te-ai mai întors. A crezut că ai murit pe WC. Tocmai ne pregăteam să tragem la sorți, ca să vedem cine e nenorocitul care trebuie să se ducă să te caute.

– Ce bine e să fii iubit! Ai idee ce vrea Rayburn?

– Vrea să știe unde mama naibii ești, asta vrea să știe.

Atunci când J. Rayburn Franklin voia să știe cam pe unde este Tom Molia, îl întreba pe Marty Banto. Molia și Banto se acopereau reciproc. Franklin știa asta. Voia doar să le dea de știre că era cu ochii pe ei.

– Nimic în special?

– Nu prea obișnuiește să spună, iar eu o să plec, ca să nu-l mai aud înjurându-te.

– Când pleci?

– Acum, replică Banto, pe un ton implacabil. Plec imediat, Cârtiță. Şi, dacă n-aş fi fost grăbit înainte, sunt al naibii de sigur că sunt acum, pentru că nu-mi place cum sună întrebarea asta.

– E doar o întrebare, Banto.

– Rahat, ştiu eu cum e cu întrebarea asta. Ai nevoie de o favoare. Uite, Cârtiță, singura care mă călăreşte mai aprig decât Franklin este Jeannie. Trebuie să ajung acasă şi să-mi petrec timpul cu copiii, înainte ca vara să se termine de tot. Nu e prea fericită că am lucrat tot weekendul.

– Dă vina pe mine.

– Întotdeauna dau vina pe tine.

– Nu e de mirare că mă place atât de mult.

– În clipa de față, te place cu mult mai mult decât mă place pe mine.

– Ştii procedura, Banto: la zece minute după ce ajungi acasă, fiul tău va cere voie să se ducă la un prieten acasă, să se joace pe calculator, iar fiica ta va vorbi la telefon.

Trecu pe altă bandă de circulație.

– Pe lângă asta, e una uşoară.

– Ştiam eu. Lui Molia i se păru că aude ceva care semăna cu sunetul unei palme lovind biroul. Te cunosc ca pe o carte proastă. Ce sunt eu, secretara ta personală?

– Am nevoie să faci o identificare, insistă Molia.

Banto luă un pix. Ar fi putut să se certe, dar Molia l-ar fi convins în cele din urmă. Mereu o făcea. Mai degrabă făcea ceea ce-i ceruse.

– Spune, îl îndemnă el, părând resemnat.

– Îți rămân dator.

– Dator? Mai multe şanse aş avea să câştig la loterie, decât să pariez că tu o să mă răsplătești vreodată.

– Numele este Jon Blair, fără „h" la Jon. Molia îi repetă pe litere numele.

– Tipul care a sunat aici ieri?

– Același tip.

– Care-i treaba?

– Tocmai am petrecut o dimineață cu el.

– Tipul care aștepta pe hol azi-dimineață?

– Abilitățile tale deductive sunt strălucite, Marty.

– Mda, ce-ar fi să deduci tu c-o să-ți faci singur verificarea?

– Scuză-mă. Bine, uite, am o presimțire. Tipul susține că a făcut un stagiu în infanteria marină. Verifică arhivele militare și vezi dacă apare numele. A spus, de asemenea, că este avocat în Boston. Caută în evidențele Baroului din Massachusetts.

– N-ar trebuie ca toți delincvenții să se înregistreze?

Molia râse.

– Mai ușor. Soră-mea e una de-a lor. Fă o verificare în baza de date a Departamentului Auto și vezi dacă poți să faci rost de o poză a tipului ăstuia. Și am observat un abțibild pe bara din spate a mașinii lui, din parcare. E închiriată, dar nu de la unii dintre ăia mari. Verifică dacă există vreo rezervare pe numele de Blair. Te sun din nou peste o jumătate de oră.

– Hristoase, Cârtiță, altceva? Ce-ai spune să-ți fac un sandvici și să-ți țin scula în timp ce te ușurezi?

– Un sandvici ar fi drăguț, replică Molia. Chestia cu scula e cam perversă.

56

Traversară Pennsylvania Avenue cu pas vioi, deşi căldura zilei era înăbuşitoare şi umedă. Sloane transpira, iar inima îi bubuia ca unui condamnat care parcurgea ultimul său drum. Mintea i se golise. Se simţea de parcă ar fi fost măturat de un curent puternic, incapabil să iasă la suprafaţă, fără nici o scuză plauzibilă prin care să evite inevitabilul: o întâlnire cu preşedintele Robert Peak.

Rivers Jones îşi continuă monologul despre Departamentul de Justiţie şi vastele lui resurse, în timp ce parcurgeau cei cincizeci de metri dintre cele două clădiri, făcând analogii cu motoarele pe aburi în funcţiune. Sloane auzea frânturi din monologul lui, dar era concentrat pe o altă conversaţie, anume la cea pe care o avusese cu Aileen Blair. Blair spusese că soţului ei nu-i plăceau reuniunile politice, că era o persoană casnică. Asta însemna că nu ieşea sau că nu-i *plăcea* să iasă? Ea spusese că lui nu-i plăcea să părăsească Bostonul, dar, din nou, asta putea însemna că nu-l părăsise sau că nu-i plăcea să-l părăsească, dar o făcuse, oricum. Mulţi soţi făceau lucruri care nu le plăceau. Aileen Blair spusese că mai fusese la biroul fratelui ei înainte, dar nu menţionase Casa Albă. În mod sigur, Joe Branick îşi adusese familia la Casa Albă. Care

om, având această posibilitate, n-ar face-o? Iar Branick și Peak fuseseră prieteni încă din facultate. Peak trebuie să fi fost prezent la evenimentele familiei Branick. Fusese și Jon Blair acolo? S-ar fi zis că da. Apoi, Aileen Blair era cea mai tânără. Poate că până atunci, fratele ei mai în vârstă se mutase din casă. La naiba, nu știa ce să creadă, cu excepția faptului că trebuia să găsească repede ceva.

Jones le înlesni accesul prin Poarta de Vest. Ofițeri ai Serviciului Secret, în uniforme, îl verificară dacă purta arme, dar nu îi cerură actele; aparent, Jones aranjase totul dinainte. Îi dădu lui Sloane un ecuson primit de la ofițerul de securitate, iar Sloane, îndatoritor, îl prinse de haina lui sport, în timp ce se îndreptau spre intrarea vizitatorilor din partea de nord a Aripii de Vest. Era ireal. Aripa de Vest. Sloane era pe terenul de la Casa Albă. Îl urmă pe Jones, urcă patru trepte, spre locul în care doi militari din infanteria marină stăteau, nemișcați, sub un portic. Militarul din stânga pocni scurt din călcâie și deschise ușa.

Jones îl conduse pe Sloane de-a lungul unui hol lambrisat, decorat cu un portret al lui Robert Peak și cu alte fotografii care-l înfățișau pe președinte întâlnindu-se cu alți conducători de stat. Ajunseră într-un salon care părea neoficial, împodobit cu câte un steag american în fiecare colț. Sloane se așeză pe o canapea, în timp ce Jones își anunță prezența către un cârd de oameni care-și făcea de lucru în spatele unui birou. Apoi se așeză lângă Sloane, continuând conversația unilaterală.

Mintea lui Sloane rămase la fel de goală; iar el nu prea mai avea timp s-o umple. La doar un minut după ce Jones se așezase, o femeie de vârstă mijlocie, într-un costum albastru șic, cu o broșă mare neagră, care arăta ca un gândac uriaș prinsă la rever, se ivi lângă ei.

– Domnule Jones. Domnule Blair. Domnul președinte vă va primi acum.

Îi conduse spre o ușă interioară și ei o urmară pe culoar. Bărbați și femei ieșeau și intrau în birouri, sunetul telefoanelor și al vocilor revărsându-se în hol. Apoi femeia coti la

dreapta şi se opri brusc. Bătu de trei ori, într-un anume fel, la uşă, apoi o împinse şi intră, lăsând uşa deschisă în urma ei.

Jones se întoarse spre Sloane şi întinse mâna stângă.

– După dumneavoastră.

Sloane se simţi tentat să se întoarcă şi s-o rupă la fugă. Pentru o clipă, se gândi să simuleze că-i e rău; şansele să vomite pe pantofii lui Jones erau considerabile, în acea clipă. Totuşi, se îmbărbătă în faţa inevitabilului şi făcu un efort de voinţă să păşească înăuntru.

Preşedintele Robert Peak stătea la un birou mare şi ornat, în profil, ţinând telefonul între umăr şi ureche. Era clar că încerca să scurteze conversaţia. Stătea cu faţa spre o sculptură în bronz înfăţişând un pescar şi un păstrăv curcubeu uriaş, fixat pe perete cu gura deschisă şi capul întors. În ciuda zăpăcelii, Sloane socoti că încăperea era mai mică decât îşi imaginase. O zonă acoperită de un covor albastru regal, inscripţionat cu sigiliul prezidenţial, acoperea aproape fiecare centimetru de podea din lemn de esenţă tare. În zona de şedere, din faţa biroului lui Peak, erau două canapele, iar între ele se afla o măsuţă din marmură pentru cafea şi un balansoar. Sloane nu putu să nu conştientizeze că istoria fusese scrisă în această încăpere. Îşi aminti de fotografiile alb-negru ale lui John şi Robert Kennedy, din cărţile de istorie, cu cei doi bărbaţi strânşi unul în celălalt, având expresii grave pe chipuri, din vremea când s-au dat cărţile pe faţă cu ruşii. Sloane se afla pe punctul de a da şi el cărţile pe faţă, dar se hotărî să nu renunţe fără luptă.

Practicarea dreptului îi învăţa pe avocaţi să accepte inevitabilul. Erau momente când indiferent de ce făceau sau spuneau nu avea cum să schimbe soarta clientului. Puteau să aibă dreptate şi totuşi să fie găsiţi vinovaţi. Puteau câştiga în privinţa dovezilor şi totuşi să aibă parte de un juriu care să hotărască împotriva lor. La acest gând Sloane simţi o pace ciudată, reconfortantă. Dacă Robert Peak îl cunoştea pe Jon Blair însemna că era deja terminat. Nu mai putea face nimic în această privinţă, acum. Să-şi irosească energia îngrijo-

rându-se, nu avea să schimbe finalul. Dar, dacă Peak şi Blair nu se întâlniseră niciodată, atunci mai avea o şansă. Se spunea că Branick şi Peak fuseseră prieteni, aşa că Peak se va simţi confortabil vorbind cu un distins membru al familiei. Şansele lui aveau să cunoască o cotitură dramatică, fie spre bine, fie spre rău. Dacă voia să afle informaţii despre Joe Branick, nu exista o sursă mai bună de la care să le obţină.

Practicarea dreptului îl mai învăţase multe despre realitate şi percepţie. Nu se suprapuneau. Era imposibil pentru oricare avocat, indiferent cât ar fi fost de organizat sau de capabil, să fie pregătit întotdeauna. Avocaţii buni erau conştienţi de acest lucru şi se concentrau, în schimb, să *pară* pregătiţi. Acestea erau tehnici de supravieţuire, în sala de tribunal: să vorbeşti doar când ţi se adresează o întrebare directă; dacă nu ştiai răspunsul la o întrebare directă, reformulai întrebarea, astfel încât să meargă cât mai bine cu răspunsul tău; să vorbeşti în termeni generali, mai degrabă, decât în termeni specifici; să obţii orice informaţie poţi, să fii mulţumit de asta, după care să stai jos şi să ţii gura închisă. Intră şi ieşi. Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât ai mai puţine şanse să faci vreo greşeală.

Peak închise telefonul, păru să-şi acorde un răgaz pentru a-şi reveni, apoi se ridică şi ocoli biroul. Avea atitudinea unui om cu dureri cronice de spate sau de genunchi, a unui fost atlet care plătea preţul cursei după glorie. Spre deosebire de Biroul Oval, el părea mai mare decât la televizor: cam de înălţimea lui Sloane, dar cu umeri largi, care purtaseră cu uşurinţă o greutate mai mare. Încărunţit, fără sacou, cu mânecile cămăşii suflecate până la jumătatea antebraţelor cărnoase, Peak arăta ca un director executiv al uneia dintre cele cinci sute de companii care apăreau în clasamentul celor de la Fortune 500, gata să înfigă lopata în pământ la vreo ceremonie de punere a pietrei de temelie. Întinse o mână spre Jones. Jones, la rândul lui, se întoarse să i-l prezinte pe Sloane.

– Domnule preşedinte, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Jon Blair.

PARKER MADSEN ÎNCHISE telefonul. Când aparatul nu suna, folosea clipele de liniște pentru a-și trage răsuflarea. Luptase în mai multe bătălii decât își putea aminti: își împinsese corpul dincolo de oboseala fizică și psihică, în junglele înăbușitoare din Vietnam și America de Sud, în nisipurile insuportabile din Orientul Mijlociu; după ce bătălia se încheia, nu putea să doarmă, nu putea să se odihnească. Încărcat de adrenalină, relua misiunea la nesfârșit, iarăși și iarăși, disecând-o, stabilind cum ar fi putut ajunge la un rezultat mai bun sau cum trebuia să-și dozeze efortul mai bine. Adora să vadă cât mai repede lucrurile mergând conform planului, planul lui, perfect regizat, fiecare bărbat mișcându-se, făcând exact ceea ce i se ordonase, fără întrebări sau ezitări. Această plăcere era mai mare decât cea sexuală, dar nimic nu se compara cu plăcerea pe care o simțea în luptă. Chiar după ce avansase, Madsen nu-și părăsise oamenii: nu-i lăsase niciodată să intre în luptă fără el, nu stătuse niciodată într-un cort să privească monitoarele computerelor, în timp ce oamenii lui își riscau viața pe teren. Soldat de la început, Madsen rămăsese soldat. Dumnezeule, adora asta!

Dar acum era obosit. Alberto Castañeda, președintele Mexicului, nu respectase planul. Nenorocitul făcuse abateri grave, așa cum erau înclinați mexicanii să procedeze. Asta explica de ce țara lor, atât de mare și cu resurse atât de bogate, despre care Henry Kissinger spusese odinioară că are cel mai mare potențial de a influența politica lumii, va rămâne întotdeauna un jucător insignifiant. Conducătorii ei erau al naibii de dezorganizați și de irresponsabili. Petrecuseră luni întregi întâlnindu-se în locuri clandestine ca să împiedice scurgerea de informații despre negocieri; ultimul lucru de care aveau nevoie era să calce pe coadă OPEC-ul și pe arabi, fără o alternativă viabilă; și ce face președintele mexican? Apare la o conferință de presă în Mexico City și anunță o încercare de acord între Mexic și Statele Unite, pentru creșterea producției de

petrol a Mexicului şi a vânzărilor corespunzătoare spre Statele Unite. Presa cerea acum detalii.

După şocul iniţial cauzat de gafa lui Castañeda, Aripa de Vest s-a regrupat, a ridicat podurile şi s-a făcut ghem. Madsen i-a dat ordine stricte secretarului de presă de la Casa Albă, să nu se ofere nici o confirmare a declaraţiei lui Castañeda; Casa Albă nu va avea nici un comentariu de făcut în mod oficial. Întâi, trebuiau să afle exact ce spusese Castañeda, dar şi ce nu spusese. Încercările de a lua legătura cu el telefonic nu avuseseră succes. Orice ar fi spus Castañeda, Madsen se temea că era prematur. Negociatorul şef al Mexicului, Miguel Ibarón, insinuase că Mexicul era pregătit să accepte ultima ofertă a Statelor Unite, ceea ce grăbise summitul sud-american, deşi nu existase nici o confirmare. Nu era atât de simplu. Să fii de acord să-i ajuţi pe mexicani pentru creşterea producţiei de petrol şi, realmente, să fii capabil s-o faci în mod profitabil erau două lucruri complet diferite. Nu era ca Orientul Mijlociu, care vomita petrol prin orice gaură făcută în pământ. Madsen propovăduia precauţia, dar Robert Peak, mai degrabă îngrijorat de faptul că mexicanul intrase în luminile reflectoarelor, în timp ce el avea nevoie disperată de puţină atenţie, deoarece cota lui de încredere scăzuse dramatic în sondaje, îi complicase viaţa intenţionând să se adreseze naţiunii într-o seară. Acest lucru nu făcuse decât să înfierbânte şi mai mult mass-media.

Madsen îşi întinse gâtul şi-l simţi cum pocneşte. Picioarele îl dureau, având nevoie de exerciţiu, iar urechea îi era roşie şi dureroasă, de la apelurile telefonice în avalanşă: un politician sau un birocrat după altul. Era ceea ce detesta la Washington; nevoia ca fiecare decizie să fie gândită, regândită şi gândită din nou. Cu toţii aveau câte un interes. Cu toţii aveau câte o recomandare politică de făcut. Nu era de mirare că nu duceau nimic până la capăt. Erau prea mulţi intermediari, prea mulţi „T" pentru care să se tragă liniuţe şi prea mulţi „I" cărora să li se pună punctul, nu puteai să faci nici un rahat fără să ai autorizaţie prezidenţială ca să te ştergi la fund.

Asta avea să se schimbe. Madsen avea să fie acel comandant suprem cum nu cunoscuse Washingtonul niciodată. Va lua decizii. Deciziile lui vor dăinui.

În timp ce aştepta o ciornă a discursului preşedintelui în faţa naţiunii, Madsen luă unul dintre ziarele de pe birou. Teancul rămăsese neatins. Trecu în revistă titlurile şi paragrafele pe care subalternii lui le subliniaseră. După douăzeci de minute care trecură repede, ridică ultimul ziar, *Boston Globe*. Titlul pe două coloane îi atrase atenţia imediat.

FAMILIA BRANICK
VA ANGAJA UN DETECTIV PARTICULAR

Schiţă un zâmbet superior. N-au decât. N-au decât să-şi cheltuiască banii. Poate că atunci vor fi satisfăcuţi. Ancheta lor nu va avea nici un rezultat şi vor fi forţaţi să-şi retragă criticile la adresa Departamentului de Justiţie. Moartea era un alt lucru care-i separa pe civili de soldaţi. Soldaţii înţelegeau că moartea este întotdeauna o posibilitate. Unii trăiau şi alţii mureau. Unii mureau în slujba ţării lor, apărând principiile pe baza cărora fusese întemeiată. Alţii mureau de bătrâneţe. Dar mureau. Le venea timpul. Soldaţii ajunseseră să accepte moartea ca pe o parte a naturii. Civilii n-o făceau niciodată. Jeleau ani întregi după soţi, soţii, părinţi şi copii decedaţi. Înălţau altare pentru cei care se duseseră înaintea lor, se rugau la ei pentru îndrumare şi sfaturi. Atunci când murise Olivia, Madsen îşi acordase patruzeci şi opt de ore în care să pună lucrurile în ordine şi să meargă mai departe. Avusese nevoie doar de treizeci şi şase.

Citi articolul de sub titlu. Conferinţa de presă avusese loc la Boston, în faţa casei familiei. Articolul raporta puţine lucruri de substanţă. Madsen fu pe punctul de a-l lăsa deoparte, când privirea îi căzu pe fotografia care-l însoţea: o femeie stătea la microfon, înconjurată de zeci de oameni. Semăna cu o întâlnire a nenorociţilor ălora de Kennedy. Titlul o identifica în

persoana lui Aileen Branick-Blair, cea care încerca să se răzbune pe Rivers Jones. Madsen zâmbi larg. Jones se arătase uşurat când aflase că Blair se întorcea la Boston şi-l trimitea pe soţul ei să elibereze biroul lui Joe Branick. Madsen se uită la ceas. Probabil că Jon Blair se întâlnea cu Peak chiar în acel moment. După aceea, totul va lua sfârşit. Membrii familiei nu vor mai dori să sape în curtea cu oase pe care Madsen o crease pentru ei.

Privi din nou fotografia. Familia lui Joe Branick o înconjurase pe Blair ca un grup evanghelic al învierii, tot clanul irlandez catolic fiind prezent într-un spectacol de susţinere, începând cu bărbatul aflat imediat lângă ea. Soţul ei.

Jon Blair.

PEAK ÎL PRIVI PE SLOANE cu nişte ochi melancolici de un albastru cenuşiu, cu un zâmbet măsurat, care devenise celebru în timpul campaniei electorale şi pe care satiricii Washingtonului îl exploatau acum în benzile desenate cu subiecte politice. În acei ochi nu citea nici recunoaşterea, nici nedumerirea.

– Jon. E o plăcere. Mi-aş fi dorit să ne cunoaştem în alte circumstanţe.

Sloane se simţi de parcă o mie de gorile i s-ar fi dat jos de pe spate şi de pe umeri.

– Domnule preşedinte, rosti el, strângând mâna lui Peak. Vă mulţumesc pentru că v-aţi făcut timp să mă primiţi. Nu pot decât să-mi imaginez cât de încărcat este programul dumneavoastră. Sper că nu voi abuza prea mult de timpul dumneavoastră.

– Spune-mi Robert, te rog, şi nu te scuza. A fost ideea mea, până la urmă. Îmi pare rău că Aileen n-a putut să ajungă aici. N-am văzut-o de ceva timp.

– Va fi dezamăgită, răspunse Sloane. Îşi întoarse privirea spre Jones. N-am ştiut...

– Înţeleg. Am vrut să discut direct cu dumneata, zise Peak. Îşi întoarse privirea spre Jones. Mulţumesc, Rivers.

Jones se întoarse spre Sloane şi-i strânse mâna, formal.

– Vă va aştepta o maşină la Poarta de Vest. Veţi fi condus acolo. Îi înmână lui Sloane o carte de vizită. Vă rog, nu ezitaţi să mă sunaţi la orice oră, pentru orice problemă.

Sloane luă cartea de vizită.

– Aţi fost extrem de ospitalier, domnule Jones. Sunt foarte bucuros pentru că am avut ocazia să vă cunosc pe dumneavoastră şi munca dificilă pe care o desfăşuraţi. Voi comunica toate acestea, în mod sigur, şi restului familiei.

Chipul lui Jones străluci ca al unui copil care primeşte un compliment în faţa clasei; asistentul procurorului general îi strânse umărul şi ieşi pe uşa lângă care aştepta femeia cu bijuteria ca un gândac. Uşa se închise în urma ei.

Peak îl îndrumă pe Sloane spre una dintre canapelele cu dungi albastre şi bej. El se aşeză pe balansoar şi-şi turnă un pahar de apă dintr-o carafă de pe masa din marmură.

– Trebuie să beau opt pahare pe zi, pentru tratamentul tiroidei. Folosesc toaleta mai mult decât telefonul. Ridică recipientul spre Sloane.

Sloane făcu un semn de încuviinţare.

– Vă rog.

Paharul i-ar fi servit ca un punct de sprijin: ceva care să-i ţină mâinile ocupate şi să-l ajute să tragă de timp, în cazul în care ar fi avut nevoie.

– Ce mai face Barbara? întrebă Peak, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Sloane luă paharul şi sorbi. Ştia din articolele din ziare că numele soţiei lui Joe Branick era Katherine. Branick avea două fiice. Peak n-ar aminti-o pe una în defavoarea celeilalte. Printr-un proces logic de eliminare, deduse că întrebarea lui Peak se referea la mama lui Branick, dar nu putea risca să se înşele.

– Destul de bine în condiţiile date. Îndură greu. Era ultimul lucru la care ne-am fi aşteptat.

Pieptul lui Peak se ridică brusc şi începu să freamăte. Îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi-şi tamponă ochii, care se umpluseră deodată de lacrimi. Emoţia lui părea să fi venit de nicăieri. Sloane nu se aşteptase la aşa ceva.

– Îmi pare rău. Peak aşteptă o clipă, cât să-şi recapete sângele rece. În afară de Sherri, dumneata eşti prima persoană cu care am avut ocazia să vorbesc despre asta de când i-am transmis vestea lui Katherine. Cred că m-a copleşit.

– Înţeleg, spuse Sloane. În ciuda izbucnirii emoţionale, nu putea să simtă profunzimea durerii lui Robert Peak. În clipa în care încercase, avusese senzaţia că alunecă asemenea unei pietre pe un trup aflat în apă, trecând mai departe.

– Eu şi Joe ne ştim de patruzeci de ani. Am impresia că nu mai departe de ieri eram la Georgetown. Aveam ambiţii atât de mari! Amintirea îl făcu să zâmbească şi îşi drese vocea. Am vorbit despre asta, ştii? Am vorbit despre asta, stând în acest birou. Prima dată când ne-am întâlnit aici, am băut ceva şi am toastat pentru ambiţii şi vise împlinite. Peak expiră. Nu-mi vine să cred că s-a dus. Mă trezesc în fiecare dimineaţă şi am senzaţia că a fost doar un vis urât, că n-a fost ceva adevărat. Apoi, văd o poveste în ziar sau mă întorc să-l întreb ceva la o întâlnire a personalului, dar el nu este acolo. Scutură din cap. Mă bazam foarte mult pe el. Aveam atâta încredere în sfaturile lui!

Sloane încuviinţă în tăcere.

Peak continuă:

– O cunosc pe Katherine cam de când îl cunosc pe Joe. Ştii că am fost cavaler de onoare la nunta lor?

– Da, spuse Sloane.

– Cel mai greu a fost să vorbesc cu micul Joe, să-i văd durerea. Erau atât de apropiaţi. Le invidiam relaţia. Dumnezeu ştie că-mi iubesc fiicele, dar... ei bine, atunci când Joe m-a rugat să fiu naşul micului Joe... am fost mândru.

– Aţi fost un bun prieten, domnule preşedinte. Ştiu că şi Joe simţea acelaşi lucru.

Peak scutură din cap.

– Spune-mi Robert, te rog, îl invită el din nou. Nu sunt convins de asta. Dacă aş fi fost un prieten bun, poate că asta nu s-ar fi întâmplat.

Uşa camerei se deschise. Femeia cu broşa aceea criminală intră, purtând în braţe o tavă cu sandviciuri şi fructe. O lăsă pe masă.

– Rivers a spus că aveai planuri pentru prânz. M-am gândit că poate ţi-e foame, spuse Peak.

Sloane făcu un semn de încuviinţare cu capul.

– Nici o problemă, dar vă mulţumesc.

Se lăsă o scurtă pauză. Peak îşi frecă bărbia cu palma, apoi se aplecă în faţă, trecând la afaceri.

– Am vrut să vorbesc cu dumneata, Jon. Mă tem că ancheta a scos la iveală unele informaţii neliniştitoare.

Sloane îşi puse paharul cu apă pe masă, îşi încrucişă picioarele şi-şi aşeză mâinile în poală.

– Neliniştitoare?

Peak se ridică, se îndreptă spre birou de unde luă un dosar pe care i-l întinse lui Sloane, privindu-l în timp ce îl deschidea.

– A fost găsit în servieta lui Joe.

Sloane scoase o scrisoare olografă, într-un înveliş din plastic. Era o probă. Scrisoarea detalia cât de mult îşi iubise Joe Branick soţia şi familia, şi cum nu voise niciodată să-i facă să sufere. Divaga, fără ţintă, uneori furios, alteori confuz: cuvintele unui om aflat pe muchie de cuţit. O femeie era implicată. Sloane citi scrisoarea cu atenţie, apoi o reciti, memorând totul, în eventualitatea în care ar fi trebuit să discute despre aşa ceva cu Aileen Blair. Pe urmă, o puse înapoi în învelişul din plastic. Era unul dintre momentele acelea când trebuia să spună ceva, să-şi exprime şocul. Îşi urmă instinctele.

– Nu ştiu ce să spun, rosti el, după o pauză.

Peak împinse în spate balansoarul.

– Îmi pare rău că sunt eu cel care-ţi dezvăluie asta, Jon, dar este unul dintre motivele pentru care am vrut să ne întâlnim. N-am vrut ca familia să afle asta de la altcineva. Am ordonat ca biroul lui Joe să fie sigilat şi am cerut să fie mutate multe dintre documentele personale ale lui Joe.

– Aceasta a fost decizia dumneavoastră?

– Am avut o bănuială de genul ăsta, zise Peak, arătând spre scrisoare.

Sloane îşi ridică privirea spre el.

– Aţi bănuit asta?

– Eram la curent cu faptul că Joe avea o aventură, Jon. Peak se aşează din nou şi se aplecă în faţă, rezemându-şi coatele pe genunchi, cu mâinile strânse. Dura de ceva vreme. Joe a fost discret, dar nu voi minţi şi nu voi spune că n-am ştiut. Katherine, după cum ştii, nu era înnebunită după Washington şi după toate problemele publice. Joe, de obicei, era singur. Am discutat cu el despre asta o dată, dar a spus că nu e treaba mea şi i-am respectat dorinţa. A fost prietenul meu, nu fiul meu. Nu eu eram în măsură să-l judec.

Sloane continua să privească în ochii lui Robert Peak, dar tot nu era capabil să treacă de ei, să resimtă ce gândea preşedintele. În ciuda gravităţii momentului şi a faptului că lacrimile lui Peak păruseră să curgă de la sine, Sloane nu putea să-i resimtă angoasa sau tulburarea interioară. Îl asemăna pe Peak lui Dan Rather[1], la pupitrul de ştiri de la CBS: inexpresiv şi lipsit de emoţie.

– Voi fi sincer. La început, eram preocupat de modul în care acest lucru s-ar putea reflecta asupra administraţiei mele. Eram îngrijorat de posibilitatea unui scandal. Peak scutură din cap. Eram orb.

Evenimentele cunoscuseră o întorsătura neaşteptată, ca un martor surpriză la un proces. Era imposibil să fii complet

[1] Daniel Irvin Rather, jr., unul dintre cei mai longevivi prezentatori ai ştirilor de seară de la canalul de televiziune american CBS. (n.tr.)

pregătit pentru răspuns. Cheia era să obțină cât de multe informații, fără să pară alarmat.

– Cine e femeia? întrebă Sloane.

– Locuiește în McLean, spuse Peak. Nici unul dintre noi nu e scutit de vina de a-și dori lucruri pe care nu poate să le aibă. Pot doar să-mi imaginez durerea și nedumerirea pe care trebuie să le fi simțit Joe, atunci când și-a dat seama de greșeala lui, ca să nu mai vorbesc despre vinovăție.

– A vorbit cineva cu ea?

Peak scutură din cap, cu o expresie gravă.

– Nu încă. Își trecu o mână după ceafă. E o problemă delicată, Jon. Dacă Departamentul de Justiție începe s-o pistoneze, ea o să-și ia un avocat, ceea ce înseamnă că vom avea parte de circul naibii. Nu mă mai simt preocupat să-mi apăr pielea. Sunt prea furios, al naibii de furios ca să mă mai intereseze. Dar nu doresc să se întâmple una ca asta familiei tale, familiei lui Joe. Nu vreau ca presa să-l ia la șuturi ca pe o minge de fotbal, mai ales după ce Katherine și copiii au trecut prin atâtea. Vreau să-și amintească de soțul și de tatăl pe care l-au iubit și l-au respectat. Se lăsă pe spate, gânditor. În ultimele câteva zile, m-am gândit mult la John F. Kennedy jr. și la momentul surprins de mii de camere, când și-a vârât mâna pe sub steag ca să atingă sicriul tatălui său. M-am gândit la ceea ce a trebuit să suporte în următorii treizeci de ani. N-a fost destul că și-a pierdut tatăl? Peak își folosi batista, ștergându-și câteva lacrimi rătăcite în colțurile ochilor.

În mintea lui Sloane se iscă un vârtej de întrebări, dar știu că sărise calul, că era timpul s-o lase baltă și să-și facă o ieșire grațioasă, înainte să comită vreo greșeală. Știa asta din instinct. Din experiență. Dar se pomeni insistând, deoarece vocea lui Aileen Branick-Blair continua să-l îndemne să nu creadă.

„Lasă-mă să-ți spun ceva, înainte de a începe și de a pierde amândoi timpul. Fratele meu nu s-a sinucis."

Sloane o credea.

– Pot să vă întreb cum de ştiţi toate acestea? Dacă n-a vorbit nimeni cu femeia, de unde au apărut aceste informaţii?

Peak îşi suflă nasul în batistă şi-şi şterse buza de sus, apoi mai luă o gură de apă.

– Joe a fost aici în noaptea în care a murit. Am vorbit aproape o jumătate de oră, în apartamentul meu de la Casa Albă. A fost tot ceea ce am putut să-i ofer, aveam o cină de stat la care trebuia să particip. Peak îşi umplu din nou paharul şi luă o înghiţitură. Am încercat să-l fac să rămână, dar... Joe era agitat şi supărat, Jon. Nu era în apele lui. Totuşi, n-am bănuit niciodată... Joe nu era tipul de bărbat care să...

Vocea lui Peak se pierdu. După o clipă, venindu-şi în fire, spuse:

– Am încercat să-l calmez. Am încercat să-l fac să bea o cafea, să-şi limpezească mintea şi să-şi petreacă noaptea la Casa Albă. Nici n-a vrut să audă.

– A spus de unde venea?

Peak îşi ridică privirea spre tavan, de parcă întrebarea ar fi fost, cumva, nepotrivită.

– De unde venea?

– Curiozitatea familiei. Am înţeles că a părăsit biroul în jurul orei trei şi jumătate, în acea după-amiază, dar nimeni n-a mai auzit nimic despre el.

Peak făcu un semn cu capul spre dosar. Sloane îl deschise. Înăuntru era o listă cu numere de telefon.

– Joe m-a sunat dintr-un bar din Georgetown, de pe celularul lui. Am cerut să fie extrase înregistrările convorbirilor lui din acea zi. Sloane deschise dosarul şi cercetă înregistrările. Observă un număr care se repeta, probabil al acelei femei. Peak îşi drese vocea, schimbându-şi din nou înfăţişarea. Se pare că a fost şi la ea acasă. Arătă spre pagini. Acele înregistrări au fost cerute de Departamentul de Justiţie, Jon. Dacă ei le vor obţine, le vor urmări, ceea ce înseamnă că presa va face un bâlci pe tema asta.

Sloane puse jurnalul înregistrărilor în dosar. Ştiu că următoarea întrebare era cum fusese obţinută înregistrarea apelurilor telefonice, dar asta nu-l interesa.

– Unde s-a dus? Când v-aţi despărţit, în seara aceea, a spus unde se ducea?

Peak ridică mâinile.

– A spus că se duce acasă. Asta este partea cea mai grea. A spus că se duce acasă, să pună lucrurile în ordine. Nu ştiu unde s-a dus. Presupun că s-a dus în McLean. Dacă aş fi ştiut că avea un pistol... Joe nu purta niciodată pistol; niciodată, de când îl cunosc, n-a purtat pistol. Peak îşi masă din nou ceafa şi-şi întinse muşchii în timp ce vorbea. Regret să-ţi dau asemenea veşti, Jon, regret foarte mult.

– Sunt convins că a fost foarte greu pentru dumneavoastră. Vă sunt recunoscător pentru sinceritate. Familia, de asemenea. Asta dă un răspuns multor întrebări.

Numai că nu era deloc aşa. Vocea din capul lui urla acum, cerându-i să plece, dar el insistă.

– Cum va fi rezolvată toată povestea?

– Departamentul de Justiţie va ţine o conferinţă de presă mai târziu, în această după-amiază. Voiam să obţin acordul familiei, spuse Peak.

– Acordul?

Peak luă un alt document de pe biroul lui şi i-l întinse. Era o declaraţie pregătită, inofensivă. Aveau să sterilizeze problema autopsiei, la fel cum sterilizaseră biroul lui Joe. Departamentul de Justiţie avea să ajungă la concluzia că Joe Branick îşi luase singur viaţa.

> Legistul a concluzionat că urmele de praf de puşcă de pe mâinile decedatului şi de pe tâmplă sunt compatibile cu o rană autoprovocată.

– Este concludent, spuse Peak. Restul este... ei bine, lipsit de importanţă. Se aplecă în faţă. Departamentul de Justiţie va

raporta că n-a găsit nici o probă care să certifice că ar fi fost ceva necurat. Nu va face nici o referire la alcool sau la alte lucruri irelevante pentru cauza morții. Autopsia va fi limitată la fapte, la compatibilitatea dintre arsurile de praf de pușcă și de armă, dovedind o rană autoprovocată. După anunț, Departamentul de Justiție va închide ancheta și dosarul.

Sloane puse declarația în dosar, alături de celelalte documente. Totul era primenit și curat, la fel ca biroul lui Joe Branick. Era genul de informație pe care o familie n-ar fi vrut s-o facă publică, determinându-i pe membrii ei să plece în liniște, iar Departamentul de Justiție i-ar fi ajutat să iasă pe ușă.

Tom Molia era pe punctul de a avea parte de un alt prânz prost.

Chiar dacă tot ce-i spusese Robert Peak nu era nimic altceva decât o minciună bine pusă la punct pentru a obliga familia să pună capăt investigației morții lui Joe Branick, Sloane nu se putea gândi la nici o modalitate de combatere. Raportul autopsiei se va limita la cauza morții, biroul fusese curățat, iar Peak lăsase să se înțeleagă că înregistrările telefonice și biletul de sinucidere vor fi distruse. Singurul martor ar fi fost o damă de companie, cu prea puțină credibilitate, dar un adevărat arsenal nuclear, capabil să arunce din casele lor confortabile o mulțime de oameni proeminenți, dacă Sloane ar fi putut, vreodată, să dea de urma ei. În acest moment, nu-i știa nici măcar numele. Peak nu i-l menționase și nu putea să-l întrebe fără să dea de bănuit. El...

Înregistrările telefonice!

Își coborî privirea spre dosar. Avea numărul ei de telefon.

Ușa biroului se deschise. Peak se întoarse s-o privească pe femeia cu broșa.

– Îmi pare rău, domnule președinte. Aveți întâlnirea de cabinet.

Peak se uită la ceas, se ridică și o conduse pe femeie înapoi la ușă.

– Te rog, spune-le că sunt pe drum.

Sloane deschise dosarul şi scoase repede foaia cu numerele de telefon. Se întrebă dacă era în stare să o memoreze. În mod normal, ar fi putut, dar în cazul de faţă, nu era prea încrezător că ar fi reuşit. Nu putea să-şi asume riscul. Cu ochii la Peak, îndoi foaia şi o strecură cu grijă în buzunarul din interior al hainei. O simţi ca pe o nicovală din plumb.

Peak se întoarse.

– Îmi pare rău, Jon.

Sloane îşi scoase cu un gest nepăsător mâna din buzunarul hainei şi se ridică.

– Înţeleg. Aţi fost mai mult decât generos cu timpul dumneavoastră, vă mulţumesc. Îi înmână dosarul lui Peak.

Colţul unei foi ieşea în afară.

Peak deschise dosarul.

Inima lui Sloane se opri pentru o clipă. Întinse mâna.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte, pentru tot.

Peak aranjă paginile, părând să le cerceteze în grabă, apoi închise dosarul şi-l aşeză pe birou. Îl conduse pe Sloane spre ieşire, strângându-i mâna.

– Intenţionez să-i organizez înmormântarea lui Joe.

– Familia va aprecia asta, răspunse el.

Alarma lui interioară îi striga întruna: „Taci şi pleacă. Nu mai pune alte întrebări".

Dar asta era şansa lui, poate ultima lui şansă. Nu putea s-o lase să-i scape.

„Nu. Ieşi afară. E timpul să pleci."

– Era să uit. Încercăm să dăm de unele persoane, prieteni şi colegi de-ai lui Joe. Căutam prin lucrurile lui şi, ei bine, am vrea să luăm legătura cu cât mai mulţi oameni.

– Cum pot să vă ajut?

– Îi căutăm pe colegii lui de serviciu. Katherine a spus că Joe avea o cunoştinţă, un bărbat negru cu care a lucrat.

Peak clipi, o fisură aproape imperceptibilă în structura personajului pe care-l jucase pe parcursul întâlnirii. Părea că s-a blocat.

– Un bărbat negru... Îmi pare rău...

– Din câte se pare, era greu să nu-l remarci: înalt, musculos. Katherine şi-a amintit cum arăta, dar nu i-a reţinut numele. Crede că el şi Joe au lucrat împreună, acum ceva timp şi susţine că au luat legătura recent.

Peak îşi trecu o mână peste buze, dar Sloane n-ar fi putut spune dacă era un semn de recunoaştere sau de îngrijorare.

– Ştii despre ce era vorba?

– Nu.

Avea o bănuială şi se hotărî să meargă în acea direcţie.

– Katherine mi-a spus că au lucrat pentru dumneavoastră. Ştiu că se presupune că n-ar fi trebuit să cunoaştem anumite lucruri, dar...

Peak încuviinţă.

– E în regulă... Cred că ştiu la cine s-ar fi putut referi Katherine, deşi asta înseamnă o întoarcere în timp, cu mulţi ani în urmă... vreo treizeci.

– L-aţi cunoscut?

– Dacă e cel la care cred eu că se referă. Numele lui e Charles Jenkins.

Bingo. Sloane avea un nume.

– Charles Jenkins, repetă el.

– Da, dar Katherine se poate înşela.

– Se poate înşela?

– Cu privire la faptul că ei doi ar fi luat recent legătura.

– Adevărat? De ce spuneţi asta? întrebă Sloane, dezumflându-se brusc.

– Pentru că Charles Jenkins a lucrat pentru mine. Se întâmpla pe la începutul anilor şaptezeci, în Mexico City. La scurt timp după ce şi-a început activitatea, am observat la el un comportament ciudat. Au apărut unele probleme.

– Probleme?

– Charles Jenkins era un veteran din Vietnam, Jon... şi, ei bine, s-au întâmplat multe lucruri acolo, de care nu suntem prea mândri. Se pare că a trecut prin unele experienţe care au

avut un mare impact emoțional asupra lui. A devenit instabil psihic și a început să nu mai distingă realitatea de ceea ce trăise în timpul războiului. Au început să planeze asupra lui...

– Înțeleg. Știți cumva ce s-a întâmplat cu el?

– În cele din urmă, i s-a permis să părăsească agenția.

– Unde s-a dus?

– Nu știu exact, dar am auzit, cu câțiva ani în urmă, că ar fi murit. Sunt surprins că Joe n-a fi știut asta și că n-a anunțat-o și pe Katherine.

Ușa în dreptul căreia stătea Sloane se deschise brusc, aproape lovindu-l. În spatele ei, șeful de cabinet al Casei Albe, Parker Madsen, își făcu apariția.

57

TOM MOLIA CONFIRMĂ cina pentru ora şase seara fix, îi promise lui Maggie că nu va întârzia şi-şi mâzgăli câteva cuvinte pe palmă, ca să-şi amintească să mai cumpere vreo patru litri de lapte.

– Lapte, bine...

– Şi o pâine.

– O pâine, repetă el, notându-şi „pâine" în palmă. Am reţinut. Bine, pa...

– Şi poate o să vrei să iei şi câţiva cartofi.

– Roşii.

– Cartofi.

Schimbase P în T[1].

– Cartofi, da.

– Şi o maşină nouă.

– O maşină, da...

– La revedere, spuse Maggie, închizând prima, aşa cum proceda de fiecare dată când îşi dădea seama că el vrea să scurteze convorbirea.

---

[1] În limba engleză, *tomatoes* înseamnă *roşii*, iar *potatoes, cartofi*. (n.tr.)

Molia închise telefonul, după care-l sună imediat pe Marty Banto, pe linia directă.

– Era şi timpul, în mama mă-sii.

– Frumoasă gură ai, Banto! Îţi săruţi copiii cu gura aia?

– Ce, te-ai uitat la *Clanul Soprano,* în timp ce eu am aşteptat aici o jumătate de oră?

– Nu-ţi pune izmenele în cui; o să pleci în două minute.

– Nici o grabă.

Molia râse.

– Lasă-mă să ghicesc. Matthew petrece noaptea la un prieten, iar Emily şi Jeannie s-au dus la cumpărături.

– Să te ia naiba, ripostă Banto. Ai vorbit cu Maggie. Matthew îşi petrece noaptea la voi şi Jeannie a chemat-o pe Maggie să meargă cu ele.

– Sunt un geniu, Banto. Voiam să vorbesc cu tine despre faptul că Jeannie nu poartă sutien.

– Aş vrea eu. Fac cumpărături pentru Emily.

– Emily? E doar un copil.

– Are treisprezece ani, Cârtiţă.

– La naiba. Când trece timpul, Banto?

– Nu ştiu, Cârtiţă. Sunt prea ocupat să te şterg la fund, ca să-mi dau seama.

– Ce mai face Franklin?

– Învie morţii. Lazăr tocmai a trecut pe lângă biroul meu.

– Cum arăta?

– Mai bine decât o să arăţi tu, dacă nu-l suni şi nu-l împaci.

– O să-i treacă. În adâncul sufletului, mă iubeşte.

– Cel puţin, ai pe cineva.

– Maggie face friptură de vită înăbuşită. Vino la cină. Cred că ăia de la Orioles[1] o să fie la televizor. O să poţi petrece ceva timp ca lumea cu familia ta.

Banto râse.

---

[1] *The Baltimore Orioles,* echipă din Divizia de Est a campionatului american de baseball (n.tr.)

– Eşti o mare jigodie.

– Mâncăm la şase fix. Să nu întârzii. O ştii pe Maggie. Nici în iad nu găseşti vreo furie ca soţia mea, când i se arde friptura. Ia zi, ce ai pentru mine?

– Registrele serviciilor militare au în evidenţă un John Blair.

– Nu mai spune. Prin urmare, nu sunt un geniu.

– Cu excepţia faptului că *acel* John Blair are prenumele scris cu „h" şi a murit în Primul Război Mondial.

– Probabil că *nu* e acelaşi tip, spuse Molia.

– Doar dacă Franklin nu l-a înviat şi pe el din morţi, ceea ce nu cred.

– Mai ai şi altceva?

– Nu am eu de fiecare dată? Baroul Statului Massachusetts are o înregistrare cu numele Blair, dar este vorba despre Aileen Branick Blair, cu un soţ numit Jonathan, fără „h".

– Bingo.

– Dar el nu are licenţă de practicare a dreptului.

– Nu?

– Nu. Şi am scos o fotografie de la serviciul de circulaţie din Massachusetts. E luată de aproape, înfiorător de aproape, dar i-am aruncat o privire când stătea în hol azi-dimineaţă, peste capul gras al lui Baldy şi aş spune că nu e el. Nu umblăm după potcoave de cai morţi, nu?

– Nu, nu umblăm.

– Prin urmare, asta ar fi una. În conformitate cu contractul de închiriere din torpedoul maşinii din parcare, maşina a fost închiriată unui individ pe nume David Sloane.

– Ai intrat în maşină?

– Hei, mă cam grăbesc. În afară de asta, e închiriată. Ce s-ar putea întâmpla? Să piardă garanţia. Şi, din moment ce a plătit cu bani gheaţă, presupun că îşi poate permite.

– Cine plăteşte cu bani gheaţă pentru o maşină închiriată?

– Cineva care nu vrea să utilizeze cărţile de credit. Devine şi mai interesant, Cârtiţă. Tipul are într-un pachet un Colt patruzeci şi cinci şi mai multă muniţie decât un jefuitor de bănci. Am

făcut o verificare şi nu există nici o armă înregistrată pe numele lui Sloane.

– Ceva antecedente penale?

– Nimic în D.C. sau în California. Pe plan naţional, o să fie nevoie de ceva timp, dar prietenul meu de la FBI a promis că...

– California? De ce l-ai căutat în California?

– Pentru că am făcut o căutare în baza de date a celor de la circulaţie şi acest David Sloane este dintr-un loc numit Pacifica. Se pare că asta ar fi pe Coastă, aproape de San Francisco. E un bulangiu de-al tău din California, Cârtiţă.

– Banto, retrag toate lucrurile rele pe care le-am spus despre tine.

– Nu pot fi nici pe jumătate la fel de rele ca alea pe care le gândesc eu despre tine.

– Ne vedem la şase. Şi pune un lacăt pe sutienul ăla nou. Mai sunt pe-afară puşti cum eram noi la vârsta lor.

– Nu sunt îngrijorat. Eu şi cu Emily avem o înţelegere. Nu se întâlneşte cu nimeni până când nu se căsătoreşte.

58

Parker Madsen intră în Biroul Oval, cu un ziar împăturit sub braţ.

– Domnule preşedinte, îmi cer scuze dacă vă deranjez. Deşi vorbea cu Peak, atenţia lui era îndreptată spre Sloane, care simţi că situaţia se înrăutăţeşte, rapid.

– Ştiu, Parker. Vin acum.

– Domnule...

– Tocmai terminam, Parker. Jon, ţi-l prezint pe Parker Madsen, şeful meu de cabinet de la Casa Albă.

Sloane strânse mâna lui Madsen şi simţi o un val brusc de energie, ca şi cum ar fi înfipt o furculiţă într-o priză. Se luptă cu pornirea de a-şi retrage mâna. Beculeţul clipi, urmat de bubuitul tunetului. Sloane se zbătu să nu se scufunde în întuneric, înfigându-şi călcâiele în pământ simţind că aluneca rapid, cu picioarele înainte. Se concentră asupra ochilor lui Madsen: întunecaţi, sfere fără viaţă, fără pupile sau iris.

Peak deschise uşa.

Sloane îşi retrase mâna. Scufundarea se opri.

Ieşi pe hol, forţându-se să nu se uite la Madsen. Femeia în albastru aştepta, răbdătoare.

– Sheila, te rog, asigură-te că domnul Blair va fi condus la maşina de protocol şi dus oriunde doreşte.

Madsen interveni din nou.

– Domnule preşedinte...

– Vin imediat, Parker.

Peak apucă mâna lui Sloane.

– Mi-aş fi dorit să ne fi întâlnit în împrejurări mai fericite, Jon.

– Poate altă dată, spuse Sloane ameţit. Atras ca de o forţă invizibilă, ca o constrângere, îl privi din nou pe Madsen. Semnalul clipi din nou, de această dată aducând cu el numai întuneric. Sloane se scuturâ, alungând viziunea, zâmbi palid şi o urmă pe femeie de-a lungul culoarului, simţindu-se de parcă ar fi avut o funie legată în jurul taliei, convins că avea să fie smucit şi tras înapoi dintr-o clipă în alta. Trecu de Salonul Roosevelt, aproape plin, după care o urmă pe femeie afară. Traversară porţiunea asfaltată spre Poarta de Vest. Tensiunea din funie devenea tot mai puternică pe măsură ce înainta, dar îşi impuse un mers lejer, în ritmul femeii care mergea pe tocuri înalte. La poartă, îi mulţumi. Apoi, ieşi, nu înainte de a privi peste umăr.

Nu venea nimeni.

PEAK SE ÎNTOARSE în birou şi închise uşa. Se îndreptă fără grabă spre tava de pe masă şi-şi luă un sandvici cu pui şi salată.

Madsen deschise ziarul şi se apropie.

– Domnule preşedinte...

Peak îşi ridică mâna şi înconjură biroul, îndreptându-se spre uşile din sticlă care dădeau spre grădina cu trandafiri. Rămase acolo, mâncându-şi sandviciul, de parcă ar fi admirat grădina. După ce mai luă o înghiţitură, vorbi.

– Vrei să-mi explici, rosti el, cu vocea egală şi calmă, cum poate să treacă cineva de cel mai bun dispozitiv de securitate din lume şi să pătrundă în Biroul Oval al preşedintelui Statelor

Unite, Parker? Peak se întoarse. Sunt conştient că nu era Jon Blair. Am bănuit că nu era. Era puţin cam prea tânăr ca să fie soţul lui Aileen, şi nici unul din ei nu avea cum să ştie de Charles Jenkins. Prin urmare, domnule general, ceea ce vreau să ştiu este: cine e şi cum naiba a reuşit să intre aici?

– Nu sunt sigur, domnule preşedinte.

– Ei bine, ar fi de preferat să fii sigur, domnule general, pentru că vreau să ştiu totul despre el. Vreau să-i ştiu numele, să aflu cum l-a cunoscut pe Joe, cum de este implicat în asta şi de ce este interesat de Charles Jenkins. Vreau să ştiu unde locuieşte, cu cine a vorbit şi cum de a devenit Jon Blair. Peak se întoarse. Vreau să ştiu istoria familiei lui, ce mănâncă, ce bea, când doarme şi când mama dracului se pişă. Am fost clar, domnule general?

Madsen încuviinţă.

– Mă voi ocupa de asta.

– Serios? Pentru că încep să-mi pierd încrederea în abilitatea dumitale de a te ocupa de anumite probleme. Asta trebuia să fie închisă bine-mersi. Astea au fost cuvintele dumitale, nu-i aşa?

– Afacerea e sub control, domnule preşedinte. Ancheta se apropie de sfârşit. Ce dă pe-afară se retează.

– Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ceva, domnule general: ceva foarte mare care a dat pe-afară tocmai a ieşit din biroul meu. Ai grijă să fie retezat. Peak inspiră, azvârli ce mai rămăsese din sandvici în coşul de gunoi şi deschise uşa. Şi... Parker?

Madsen pornise spre uşa din partea cealaltă a încăperii. Se întoarse.

– Domnule?

– Omul ăsta a afirmat că Joe Branick şi Charles Jenkins au stat de vorbă de curând. Tocmai i-am spus că Charles Jenkins este mort. Ai de gând să faci din mine un mincinos, la fel cum ai făcut să par un fraier?

59

SLOANE IEŞI DIN maşină, un Lincoln Town Car negru, şi traversă parcarea secţiei de poliţie din Charles Town. Căldura după-amiezii se ridica din pavaj în fuioare fantomatice, ca în savana africană; era atât de cald, încât era dureros să tragi aer în piept. Îşi atârnă haina pe umăr, având lista numerelor de telefon în buzunar. Migrena nu apăruse, deşi se simţea de parcă ar fi avut deja dureri de cap. Membrele îi erau slăbite şi-i era greaţă. Întâlnirea cu Parker Madsen îl vlăguise, mai mult decât o făcuse oricare altă experienţă prin care trecuse. Mâna dreaptă continua să-l furnice şi nu putea să scape de imaginea ochilor întunecaţi şi lipsiţi de viaţă. Îi stăruiau în minte, ca un lucru malefic şi păgân.

Sloane se gândi să intre în clădire şi să-şi scoată masca în faţa detectivului Tom Molia. Nici unul din ei nu era ceea ce afirma că este, iar Sloane avea o impresie bună despre detectiv; lui Tom Molia i se spusese să-şi închidă dosarul şi să-şi vadă de drum. Mulţi s-ar fi grăbit să înşface invitaţia. La naiba, de ce nu? Detectivul nu-l cunoştea pe Joe Branick de pe stradă şi, atunci când anchetai o crimă, iar ceilalţi nu voiau să-ţi bagi nasul pe acolo, aceasta aducea, probabil, mult mai

multe mai probleme decât ar fi meritat. Era clar că detectivul nu renunţase la dosar. De fapt, făcea lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă, ceea ce reprezenta singura explicaţie a faptului că îi dăduse un nume fals lui Rivers Jones. Ştia asta.

Şi, dacă se înşela... ce avea de pierdut?

Robert Peak ori mintea, ori nu ştia că Charles Jenkins era în viaţă. El sau o fantomă foarte mare intrase în biroul doctoriţei Brenda Knight şi furase dosarul lui Sloane. Habar n-avea de partea cui putea să fie Charles Jenkins. Din câte ştia, Jenkins era cel care-l ucisese pe Joe Branick, iar acum voia să-l ucidă şi pe el, cu toate că nu credea că o va face. Adevărul era că nu prea avea de ales. Trebuia, fie să-l găsească, fie să se lase găsit de Jenkins, şi i se părea că avea mai multe şanse de reuşită dacă se baza pe resursele poliţiei, pe care detectivul i le-ar fi putut oferi.

Privi prin parcare, dar nu văzu Chevy-ul verde al acestuia. Se gândi să se cazeze la alt hotel şi să-l sune pe detectiv de acolo. Ajungând la automobilul închiriat, descuie portiera, o deschise şi se aplecă, vrând să intre. Surprins, sări înapoi, dezechilibrându-se gata să cadă.

– Te-am avertizat, Jon. Trebuie să laşi aerul să iasă puţin, la ora asta a zilei. Altfel, o să-ţi arzi fundul.

Tom Molia stătea pe locul pasagerului, cu Coltul de calibrul .45 în poală. Pete de transpiraţie cenuşii îi pătau gulerul şi mânecile cămăşii, pe care şi le suflecase deasupra coatelor. Arăta de parcă ar fi stat într-o saună cu hainele pe el.

– Ce naiba cauţi aici?

– Aşteptam să stăm de vorbă. Molia părea necăjit. Am recurs la stratagema asta pentru a te împiedica să pleci înainte de a bea cafeaua aia împreună. Cred că am pierdut două kile în ultimele douăzeci de minute. Am ajuns să mă gândesc la toate astea mai bine. Mereu îţi iei un pistol şi muniţie de rezervă când călătoreşti, Jon? Molia îi aruncă o privire care-i dădea de înţeles că ar putea să înceteze mascarada. E împotriva legii să deţii o armă fără permis şi am îndoieli serioase

că-mi vei arăta unul. Cred că este la fel de ilegal ca practicarea avocaturii fără licență în statul Massachusetts, ceea ce n-ar fi o problemă prea mare, din moment ce locuiești în California. Ridică fotografia de pe permisul de conducere al lui Jon Blair. Nu e rău. Al naibii de asemănător, de fapt, dar nu se potrivește. Vrăjeala nu ține.

– Ce vrei?

– Vreau să ies naibii mai repede din cuptorul ăsta, până să sune soneria care să mă anunțe că sunt gata copt, asta e tot ce vreau. Hai odată! Încep să mă topesc.

60

Lanham,
Maryland

Şoferul de taxi îl lăsă în faţa unei porţi din fontă, cu ornamente. Charles Jenkins scoase bucata de hârtie din buzunar, tastă numerele codului de la intrare şi auzi motorul gemând, în timp ce porţile zăngăniră, despărţindu-se la unison şi dispărând în spatele unui zid din piatră. Merse pe alee, pe lângă o peluză verde şi o livadă mică de meri, pe care şi-o amintea ca fiind mai mică. Mere din soiul Braeburn, foarte coapte, erau împrăştiate pe gazonul care se întindea până la casa de tip spaniol mediteraneean, cu acoperişul din ţigle portocalii. Cârcei de bougainvillea acopereau pereţii de un albastru-închis şi de culoarea lavandei, de care nu-şi amintea deloc. Ramurile unei sălcii plângătoare fluturau precum cozile unei fete mergând prin vânt. Vântul se înteţea, iar Jenkins mirosi apropierea unei furtuni, deşi nu se compara cu cele de pe insula Camano, unde cerul se transforma într-un gri funebru, iar ploaia venea ca o ceaţă densă. Furtunile de pe Coasta de Est băteau altfel, mai repede şi mai puternic. Cerul era senin,

dar întunericul se contura la orizont şi părea că-şi face repede drum înspre el.

Mobilul sună în buzunar.

– Unde eşti? întrebă el.

– Sunt încă blocată în trafic, îi răspunse Alex. Poate în douăzeci şi cinci de minute ajung. Furtuna o să înrăutăţească totul, spuse Alex. Vin spre tine.

– Pot s-o văd deja.

– Ai trecut cu bine de poartă?

– Mă apropii de uşa de la intrare. Arată tot ca o garnizoană spaniolă, spuse el, urmând o cărare de cărămizi spre uşa principală, o bucată de lemn nefinisat, împodobită cu inele din alamă şi cu zăvoare mari, pătrate. Tastă un al doilea set de numere. Cam multe măsuri de securitate pentru un profesor universitar.

– L-ai cunoscut pe tata. Nu era niciodată nepregătit.

– Ai de gând să locuieşti aici? o întrebă el, în timp ce tunetul se auzea ca un huruit, în depărtare.

– Din salariul de la guvern? Nu mi-aş putea permite nici taxele pentru proprietate.

– Mă bucur să aud că guvernul nu şi-a schimbat modul în care-şi plăteşte angajaţii.

– Pe lângă asta, e prea mare pentru mine. M-aş pierde acolo.

– Ce-o să faci cu ea? O s-o vinzi?

– Eşti interesat?

Deschise uşa şi păşi într-un foaier cu tavanul boltit şi construit din bârne groase din lemn, care dădea spre un antreu cu gresie spaniolă. O scară de la etajul superior ducea undeva spre subsol. Singurul lucru nefamiliar era mirosul rânced. Mereu îşi amintise minunata mireasmă de mirodenii puse la fiert.

– Având în vedere împrejurările, mă declar interesat. Îmi faci o propunere?

– Un milion de dolari, bani gheaţă.

– Un milion e puţin pentru un asemenea loc.

– Nu chiar, în condiţiile actuale. O să fie un pic cam rustic diseară. Am oprit utilităţile după ce a murit tata. Nu există nici electricitate, nici căldură, pentru moment.

– De-abia acum începi să vorbeşti despre un cămin.

Jenkins intră într-o sufragerie mare plină de covoare. Lăsă servieta, în care se afla şi dosarul lui, la picioarele scărilor. Un şemineu din piatră de râu se întindea de-a lungul peretelui nordic, din podea până în tavan.

– Vreo veste de la prietenul nostru?

– Nu, dar am nişte noutăţi despre tatuaj, care-ţi vor face părul măciucă.

Jenkins auzi un lătrat de câine, undeva în cartier. Deveni melancolic.

– Cadavrul pe care detectivul Gordon îl ţine la morgă, în San Francisco, aparţine lui Andrew Fick. Din dosarele de serviciu, am aflat că a fost militar din infanteria uşoară, cunoscut pentru trofeele pe care le lua de la vietnamezii ucişi, dar nu vei găsi aceste informaţii în dosarul lui oficial.

Jenkins se îndreptă spre uşile de sticlă glisante, le descuie şi păşi afară pe o verandă cu o balustradă din fier forjat. În faţa ochilor avea o panoramă impresionantă, un canion cu tufişuri pitice.

– Lasă-mă să ghicesc. Dosarul lui oficial spune că a fost un băiat din cor, doar un GI Joe[1], cocoşându-se în junglă.

– Te-ai prins.

– Cu ce se ocupa de fapt?

– În principal, cu diverse misiuni sub acoperire, din Cambodgia până în Laos.

– Forţele speciale?

– Puţin probabil.

– N-a fost lăsat la vatră în mod onorabil, concluzionă Jenkins.

[1] Nume sub care sunt cunoscuţi, în limbajul popular, militarii de rând, GI fiind acronimul de la Government Issue. (n.tr.)

– Aş pune pariu că nu, dar nu ştiu sigur. Dosarul se termină, pur şi simplu. L-am obţinut prin intermediul unui prieten de-al meu de la Pentagon, care a tras câteva sfori. Mi-a răspuns sunându-mă de la un telefon public, vrând să ştie în ce rahat m-am băgat şi supărându-se că l-am implicat şi pe el.

– Sună promiţător. Ştia ceva?

– Mi-a spus că tatuajul se potriveşte descrierii unui grup care era cunoscut în Vietnam sub numele de Talon Force, deşi a afirmat că nu voi găsi nimic oficial care să confirme asta, referindu-se inclusiv la el.

Jenkins nu avea nevoie de nimeni care să-i confirme că asemenea forţe existaseră. Le văzuse el însuşi. Erau forţe atât de misterioase, încât nu purtau nici un element de identificare, nici măcar plăcuţe, ca pentru câini. Uniformele erau fără nume, epoleţi, nu aveau nici etichetele producătorului la gulere. Nu aveau asupra lor ţigări sau gumă de mestecat, se hrăneau doar cu mâncarea din ţara în care acţionau, îşi ascundeau mirosurile: nimic care să-i identifice ca soldaţi americani. Trăiau în anonimat şi tot aşa mureau. Dacă erau doborâţi peste graniţă, iar camarazii lor nu puteau să care după ei cadavrele, armata nu le solicita. Jenkins mersese într-o dimineaţă printr-un sat ars până la temelii, majoritatea ţăranilor murind în incendiu. Bărbaţii fuseseră împuşcaţi în cap, ca la o execuţie; unora li se dăduse posibilitatea să fugă ca nişte căprioare speriate care încercau să se salveze. Cadavrele lor fuseseră găsite la diferite distanţe de sat, indicând faptul că, oricine i-ar fi împuşcat, considerase că este fairplay să le acorde tot mai mult şi mai mult timp, înainte să-i împuşte. Femeile şi tinerele fete fuseseră târâte în tufişuri şi violate, apoi li se tăiaseră gâturile. Fuseseră împuşcaţi până şi câinii şi porcii.

Aceştia nu erau bărbaţi. Unii i-ar fi numit animale, dar Jenkins n-ar fi vrut să denigreze un animal printr-o asemenea comparaţie. Animalele nu ucideau pentru a se distra. Era o slăbiciune pur umană. Acei bărbaţi nu avuseseră nici

conştiinţă, nici morală, nici discernământ, nimic care să-i ajute să deosebească răul de bine. Şi, cel mai înspăimântător lucru dintre toate, erau excepţional de bine antrenaţi.

– Acest grup nu există, spuse Alex. Aparent, n-au existat şi nici nu vor mai exista.

– La fel ca şi Frontul pentru Eliberare Mexican, replică el.

61

LOCALUL LUI MERLE ARĂTA foarte tradiţional, o cafenea tipică pentru un oraşel, cu numele şi adresa întipărite cu alb pe o marchiză maronie şi pe două ferestre vopsite, dând spre stradă. Înăuntru, şase clienţi stăteau pe taburete, în faţa unei tejghele înalte care forma o potcoavă în jurul unui grătar cu acoperiş. Două femei de vârstă mijlocie, îmbrăcate în uniforme de culoarea marchizei, îi serveau ca şi cum ar fi fost din familie, în propria bucătărie. Alţi şase clienţi stăteau în separeuri de-a lungul ferestrei, bând cafea şi pălăvrăgind, fără să aibă vreo grijă pe lume. Asta, până în clipa în care Tom Molia intră. Se ridicară cu toţii în picioare ca să-l salute, întâmpinându-l de parcă ar fi fost primarul.

– Vii des aici? se interesă Sloane, intrând într-un separeu din spate.

Molia zâmbi.

– Nu ţi-am spus că va fi drăguţ şi răcoare? Trase de cămaşă, făcându-şi vânt cu ea, în timp ce lua loc în separeu. E mai bine, nu?

Una din femeile din spatele grătarului, de vârstă mijlocie, cu bucle întunecate şi creţe, prinse de-o parte şi de cealaltă a feţei cu două clame care păreau pe punctul de a se desface

dintr-o clipă în alta, își făcu apariția în spatele lui Molia și-l strânse de umăr.

– Ce pot să-ți aduc, dragule?

– Doar ceai, dragostea mea. I-o prezentă lui Sloane. Ea e Merle.

– Bună, frumosule. De unde Dumnezeu te-a mai scos Cârtița? Arăți mult mai bine decât Banto.

– Hei, *eu* arăt mult mai bine decât Banto, protestă Molia.

Merle se sprijini de umărul lui Molia, dar îi zâmbea lui Sloane.

– Mda, dar tu ești luat. El nu poartă verighetă.

– Ești tare, constată Molia. Eu n-am observat.

Merle îi împinse umărul în joacă și i se adresă lui Sloane:

– Spune, dulceață, ce pot să-ți aduc?

– Un ceai, spuse Sloane.

Merle puse două cănі din porțelan pe masă, după care aduse de la tejghea un ibric cu apă fierbinte ca să le umple și le lăsă două plicuri de Earl Grey.

Molia puse pliculețul de ceai în cană, lăsându-l să plutească până când apa fierbinte aproape că se înnegri.

– Cred că-i place de tine. Asta este problema mea, David. Și mie îmi place de tine. Doar că nu știu cine ești, ceea ce întotdeauna mă face să mă enervez.

– Sunt Jim Plunkett.

Molia zâmbi.

– Mulțam pentru ajutorul dat acolo.

– Nu e un tip cam demodat?

– La naiba, *eu* sunt un pic demodat. Am petrecut multe duminici furișându-mă în Coliseum[1], ca să-l văd pe Jim Plunkett jucând. El a readus mândria din „Mândrie și Echilibru"[2]. Molia ridică din umeri. Mereu aleg câte un sportiv. E primul

[1] Oakland Coliseum sau McAfee Coliseum, arenă din Oakland, California, unde au loc partide de baseball și de fotbal american. (n.tr.)

[2] „Pride and Poise", deviza echipei de fotbal american Oakland Raiders (n.tr.)

lucru care-mi vine în minte. Nu mă aşteptam să fii californian. Dacă m-aş fi aşteptat, poate c-aş fi ales pe altcineva.

Sloane zâmbi. Se gândi la Joe Branick şi la cartonul lui cu Larry Bird. Deşi nu-l întâlnise niciodată, Sloane avea senzaţia că şi Joe Branick l-ar fi plăcut pe detectivul Tom Molia.

– Îţi place sportul, domnule detectiv?

– Soţia mea spune că, dacă e o minge la mijloc, eu trebuie ori să mă uit, ori să joc. Baschet mai degrabă decât fotbal, dar baseballul... ei, asta e pasiunea mea. Plunkett a fost prima persoană la care m-am gândit fără ezitare şi, atunci când cineva te întreabă cum te cheamă, nu poţi să eziţi.

– Ţi-a plăcut Larry Bird[1]?

Detectivul îşi sorbi ceaiul.

– Bird? Era bun. Un alb încet. Eu sunt un alb încet[2]. Dă-mi-l pe Tracy McGrady[3] pentru un dunk[4]. Îmi place să visez. Se lăsă pe spate. Aşadar, spune-mi, de ce un avocat din San Francisco ar fi interesat de o sinucidere din Virginia de Vest, David. Eşti un prieten de familie?

– Poţi să spui şi aşa.

– Investigaţie particulară?

– Nu. Dar spune-mi, de ce un detectiv din Charles Town ar fi atât de interesat de un caz, în condiţiile în care i s-a cerut să-l închidă. Nu aveţi nici o altă crimă pe acolo, prin Virginia de Vest?

– Vorbeşti ca şeful meu. Molia aşează cana pe masă. Alt lucru pe care n-o să-l înţeleg niciodată: să bei o băutură fierbinte, ca să te răcoreşti. Ridică din umeri. Bine, David, iată povestea

[1] Unul dintre cei mai celebri jucători albi din baschetul profesionist american, legitimat între anii 1979-1992 la o singură echipă, Boston Celtics. (n.tr.)

[2] Aluzie la expresia folosită de împătimiţii baschetului din SUA, conform careia jucătorii albi sunt înceţi, iar cei negri, rapizi. (n.tr.)

[3] Tracy Lamar McGrady jr., cunoscut şi sub porecla de T-Mac, jucător în liga americană de baschet profesionist, la echipele Toronto Raptors, Orlando Magic şi, în prezent, Houston Rockets. (n.tr.)

[4] Slam-dunk, procedeu spectaculos din baschet, prin care mingea este aruncată cu putere în coş de deasupra inelului, printr-o detentă impresionantă. (n.tr.)

mea. Consider-o o dovadă de bună-credinţă. Eram gata să accept că Joe Branick şi-a tras un glonţ în cap, deşi mărunţaiele mele mi-au spus contrariul de la început, şi lasă-mă să menţionez că am un stomac de oţel. Dacă mă deranjează înseamnă că e ceva în neregulă. Înţelegi?

– Înţeleg.

– Aşadar, viaţa mea ar fi fost mult mai uşoară dacă aş fi închis dosarul şi aş fi mers mai departe. Aş fi fost acasă acum, relaxându-mă împreună cu soţia şi cu copiii, bucurându-mă de vară. Cu excepţia faptului că, ajungând la locul faptei, îi găsesc pe gardienii publici pretinzând jurisdicţia şi nu găsesc nici picior sau fir de păr de-al tânărului poliţist care anunţase în ultimul apel că se îndreaptă spre un cadavru dintr-un parc federal. Molia făcu o pauză, ca şi cum ar fi vrut să-şi sublinieze spusele.

– Crezi că l-a omorât cineva, că n-a fost un accident, traduse Sloane.

– Să spunem doar că nu mă simţeam împăcat, şi asta înainte să mă întorc la secţie şi să primesc un telefon de la un măgar pompos pe nume Rivers Jones, care foloseşte cuvinte ca „anchetă", pentru ceea ce ni se spusese c-ar fi o simplă sinucidere, nimic mai mult. Ei bine, n-oi fi eu cel mai strălucitor bec din cameră, dar o lumină s-a aprins în capul meu tulbure şi, după cum poate ţi-ai dat seama până acum, sunt subtil – ca poliesterul într-un club de ţară – aşa că-l întreb pe Jones de ce anchetează o simplă sinucidere. Următorul lucru pe care-l ştiu este că se supără pe mine şi trece peste capul meu, iar eu mă aleg cu fundul ronţăit de şeful meu. Mă trezesc scos dintr-un caz de care nu mă atinsesem, cazul fiind închis înainte de a începe. Totul, pentru o sinucidere. Se trase în spate şi-şi arcui sprâncenele. Probabil am moştenit chestia asta, pentru că bătrânul meu era la fel. Cu excepţia soţiei mele – şi Dumnezeu e martor că şi-a câştigat dreptul ăsta – nu-mi place să-mi spună nimeni ce să fac şi cum să fac. Poate că l-aş fi lăsat baltă până la urmă.

– Până când polițistul a fost găsit în râu.

Molia încuviință.

– Până când polițistul a fost găsit în râu. Au înscenat un accident. Și s-au descurcat tare bine. Rostise cuvintele de parcă l-ar fi durut maxilarele din cauza lor. Avea o soție și un nou-născut, și toată viața înainte. Cineva i-a răpit toate astea. Nu pot să mă împac cu așa ceva. Înțelegi?

Lui Sloane îi zbură gândul la Melda.

– Da, domnule detectiv. Înțeleg.

62

PARKER MADSEN MÂZGĂLI o altă însemnare pe marginea documentului şi citi propoziţia ca să vadă cum sună. Muşchii feţei îi săpaseră umbre adânci de-a lungul maxilarului, ochii transformându-i-se în două puncte negre din cauza concentrării. Îi spusese secretarei să noteze apelurile telefonice şi să-i anuleze toate întâlnirile de după-amiază, apoi se îngropase în biroul lui, lucrând pentru a preda documentul până la ora şase. În acea după-amiază, Robert Peak, împotriva sfatului lui Parker Madsen, urma să apară la postul naţional de televiziune şi să se adreseze naţiunii, pentru a vorbi despre planul său de a reduce drastic dependenţa faţă de petrolul din Orientul Mijlociu. Termenul era cel de „petrol non-religios", deşi nu se regăsea în discurs, ca să nu-i jignească pe musulmani. Discursul, schiţat în grabă de o echipă de redactori de discursuri a preşedintelui, era îndrăzneţ şi încrezător. Robert Peak îi va invita în mod politicos pe arabi să se ducă la mama naibii, cu tot cu petrolul lor. Îi va spune electoratului american că politica Statelor Unite în Orientul Mijlociu nu va mai fi influenţată de ameninţarea naţionalizării sau a creşterii preţului pentru barilul de petrol. America nu se va

mai prosterna în faţa regimurilor militare, care cu o mână cereau ajutor extern, iar cu cealaltă înjunghiau pe la spate Statele Unite. America nu va mai accepta dictatura şeicilor şi a regilor cu conturi de miliarde de dolari în bănci, iar familiile americane nu-şi vor mai trimite fiii să moară în deşert. Dolarii din impozite vor fi direcţionaţi spre întărirea siguranţei naţionale.

Robert Peak sfida Congresul să-i refuze voturile de care avea nevoie pentru aprobarea pactului.

Totul era bun şi frumos. De fapt, lui însuşi nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să fie primul care să le spună arabilor să se înece în petrolul lor, dar mai exista un amănunt sâcâitor: Peak şi mexicanii mai aveau totuşi de semnat o înţelegere. Castañeda făcea presiuni în acest sens. Voia o întâlnire la vârf la Washington, preferabil mai devreme decât mai târziu, numai că lui Madsen nu-i convenea mersul lucrurilor.

În timp ce se uita peste discurs, Madsen continuă să primească rapoarte despre bărbatul care venise la Casa Albă şi nu fu prea surprins să afle că era vorba despre David Sloane. Maşina îl lăsase pe Sloane în faţa secţiei de poliţie din Charles Town, iar Sloane plecase de acolo la bordul unei maşini, având un pasager pe locul din dreapta. Acum stăteau amândoi într-un separeu la un restaurant, angrenaţi în ceea ce părea a fi o conversaţie interesantă. Sloane era o anomalie: implicarea lui în această problemă era complet misterioasă, la fel cum era şi trecutul lui. Părea să se fi materializat din neant. Nu avea nici soţie, nici copil, nici măcar o rudă. Madsen se întreba dacă nu cumva era un strigoi. Un bărbat fără nici o legătură de familie era o persoană cu care cu greu puteai să negociezi. Şi asta era, de fapt, problema. Fără familie, Sloane nu avea nici o slăbiciune adevărată, nimic pe care să nu vrea să-l sacrifice.

Dar şi asta avea să se schimbe.

Oamenii lui Madsen găsiseră călcâiul lui Ahile şi în cazul lui Sloane. Fiecare bărbat avea cel puţin unul.

Exeter își ridică privirea din fotoliul său pluşat, cu o secundă înainte să se audă un ciocănit în uşă. Madsen nu se deranjă să lase pixul roşu din mână. Ştia cine este.

– Intră.

Rivers Jones intră, păşind de parcă ar fi târât după el o bilă grea legată cu lanţ.

– Îmi pare rău să vă deranjez...

– N-am timp pentru scuze, domnule Jones.

– Cred că veţi considera asta ca fiind importantă.

Jones cel spilcuit părea cam şifonat: gulerul de la cămaşă descheiat, cravata lipsă. Faţa îi era ofilită, ca un aluat uitat în soare. Jones îl privea pe Madsen cu ochii injectaţi de sânge, iar generalul detectă mirosul persistent de alcool. Stresul apăsa pe unii ca hainele ude, lăsându-i învinşi şi secaţi. Madsen nu era unul dintre ei. Îl savura, se hrănea din el, de parcă ar fi băut adrenalină pură. Nu era ceva care să poată fi predat sau învăţat. Era ceva genetic. Văzuse bărbaţi în luptă, adăpostindu-se şi chircindu-se la zgomotul unei maşini explodând, în timp ce alţii, la fel de bine antrenaţi, puteau să fie prinşi în mijlocul unui schimb de focuri, arborând un rânjet de mâncători de rahat.

– Ştiu cine a venit la birou şi ştiu cum îi putem găsi, anunţă Jones.

Madsen puse pixul jos şi se lăsă pe spătarul scaunului.

Jones luă o gură de aer, adunându-se ca un condamnat care-şi ţinea ultimul lui discurs, implorând iertarea în faţa guvernatorului.

– Am vorbit cu paznicul din vechea clădire de birouri a Executivului. A spus că omul a semnat în registru cu numele Jon Blair. Avea un permis de conducere, ceea ce înseamnă că a fost aici cu ştirea familiei.

– Ai spus că l-ai identificat, replică Madsen, simţind cum îşi pierde răbdarea.

– Nu pe el. Pe tipul care îl însoţea. Paznicul a spus că avea o insignă. E detectiv de poliţie în Charles Town, numele lui e

Tom Molia. Am avut o dispută cu el, atunci când le-am retras dosarul. E un ticălos arogant. Nu știu sigur cine e Jon Blair, dar se pare că lucrează mână-n mână cu detectivul acesta. Îi voi suna pe superiorii lui și-i voi târî fundul încoace, mâine.

Madsen nu spuse nimic.

– Și mai este ceva. Patologul care a făcut autopsia lui Joe Branick a sunat și a anunțat că, din câte se pare, s-a încercat ceva asupra cadavrului. Jones își introduse degetul în gură, arătând spre bolta palatină, întrerupându-și discursul. O gaură în cerul gurii. Spune că arată de parcă cineva ar fi încercat să facă, pe ascuns, o prelevare pentru o biopsie. Probabil, legistul districtului e autorul. O să-l închid și pe el.

– Se pare că nu, comentă Madsen.

Jones își drese vocea.

– Deja am sunat și am vorbit cu el, domnule general. Îi voi ridica licența. Mâine, îi voi suna personal pe superiorii detectivului Molia și voi da de capătul afacerii asteia. Dacă lucrează la acest caz, va fi ultimul caz la care va lucra vreodată. Îi voi lua insigna.

Madsen se ridică, cu timpul și răbdarea la limită.

– Mulțumesc, domnule Jones. Oricum, ai fost eliberat de orice viitoare muncă la acest dosar.

– Domnule general, vă asigur că mă voi ocupa de...

– Ai făcut o greșeală, domnule Jones. Nu tolerez și nici nu scuz greșelile. Te-am avertizat de acest lucru încă de la început. În profesia mea nu este loc pentru greșeli. Ești liber. Dacă vei mai da telefoane în continuare, acesta va fi ultimul dosar la care vei lucra.

Jones se adună.

– Aceasta este ancheta mea. Eu am început-o. Aș dori s-o termin.

– Asta nu se va întâmpla. Dacă aflu că te mai implici în această anchetă, vei rămâne fără slujbă.

– Domnule general, nu vreau să spun asta, dar nu lucrez pentru dumneavoastră. Lucrez pentru Departamentul de

Justiție. Dacă voi fi nevoit, voi merge la superiorii mei și cred că vor fi interesați să afle că la Casa Albă a fost prezentat în mod eronat rezultatul unei autopsii și au fost ascunse probe relevante. Prin urmare, cred că amândoi avem nevoie să cooperăm sau ne vom trezi amândoi fără slujbă.

Madsen știa destule despre oameni ca să-și dea seama de faptul că bravada lui Jones nu provenea din curaj, ci din disperare și teamă. Totuși, trebuia să-i acorde omului puțină încredere. Poate chiar avea coloană vertebrală. Bravo lui! Va avea nevoie de așa ceva.

– Îl voi suna pe detectiv mâine-dimineață și-l voi aduce aici, se bâlbâi Jones, pe fondul tăcerii lui Madsen. După ce fac asta, îl voi identifica...

Madsen deschise sertarul de sus al biroului, scoase un dosar și-i desfăcu capsele.

– ... Pe însoțitorul lui. Dacă va trebui să emit o citație, voi...

Madsen întoarse plicul cu fața în jos, iar fotografiile se împrăștiară. Jones tăcu stupefiat, rămânând cu gura căscată la vederea imaginii lui, dezbrăcat, întins pe propriul birou, în diferite poziții, cu Terri Lane deasupra lui, îmbrăcată în piele neagră, cu o cravașă în mână.

63

Districtul Sunset,
San Francisco

TINA TRECU banda de scotch peste partea de sus a cutiei și o apăsă cu palma, lipind cele două clape între ele. Tocmai se pregătea să rupă banda între dinți, când observă că ajunsese la capătul bobinei. Capătul mosorului.

Luă marker-ul negru și scrise cu grijă „Camera lui Jake". Apoi stivui cutia, alături de celelalte două în apropierea ușii dormitorului. Camera părea atât de goală și totuși atât de plină. Spera ca proprietarul să nu aibă nici o problemă cu tapetul. Nu putuse să reziste atunci când îl văzuse în magazin, o versiune tridimensională a unei carlingi de navetă spațială. Pictase peretele în negru, acolo unde ferestrele carlingii dădeau spre spațiu, lipind câteva stele din plastic, care străluceau în întuneric. Prima dată când îl văzuse, Jake rămăsese mut. Apoi un zâmbet i se întinsese pe toată fața.

– E cel mai tare! îi spusese el.

Îi împachetase animalele din pluș și-i golise aproape toate dulapurile. Avioanele din piese Lego, pe care le construiseră

împreună, încă mai atârnau, prinse cu fire pentru pescuit, de cele patru brațe ale lustrei demodate. Începeau să zboare, atunci când porneau ventilatorul. Cum avea să le împacheteze pe toate, fără să le strice? Pe ceilalți pereți erau lipite postere cu sportivii preferați ai fiului său: Barry Bonds[1] nu avea cum să lipsească, și cele pe care le adunase ea pentru el: Joe Montana[2], pentru că era superb, și Muhammad Ali[3], pentru că putea să-i povestească lui Jake cum și-a îndeplinit Ali visele.

Își îndepărtă șuvițele de pe față și se opri câteva clipe, ca să-și strângă părul într-o coadă de cal. Putea să facă mai multă treabă acum că Jake era la școală, iar mama ei plecase, decât atunci când i se încurca printre picioare, cerându-i să se joace cu el. Și avea multe de făcut. În timpul celor zece ani, în care locuise cu chirie în apartamentul cu două camere de la ultimul etaj al acelei clădiri victoriene transformate, ea și Jake reușiseră să strângă destule lucruri pentru o familie de cinci persoane. Trebuia să se grăbească dacă avea de gând să termine de strâns până când un camion avea să le mute lucrurile vineri.

Se așeză pe marginea patului lui Jake și simți podeaua mișcându-se, în timp ce tramvaiul N-Judah[4] hurui prin fața casei. Apelul telefonic al lui David fusese neașteptat, un semn sigur că el, cel puțin, se gândea la ea, că poate ar fi avut un viitor împreună. Emoția îi izvorî în ochi, pe măsură ce se gândea că el îi ceruse să-l aștepte în Seattle, că se va găsi pe sine și va veni acolo. Ea și-ar fi dorit să-l poată ajuta, chiar

[1] Barry Lamar Bonds, prinzător stânga al echipei de baseball San Francisco Giants, unul dintre cei mai mari jucători de baseball din toate timpurile. (n.tr.)

[2] Joseph Clifford Montana, mijlocaș al echipelor San Francisco 49ers și Kansas City Chiefs, din Liga Națională de Fotbal American, considerat cel mai bun mijlocaș din câți au evoluat vreodată în campionat. (n.tr.)

[3] Cassius Marcellus Clay, fost triplu campion mondial și campion olimpic la box, la categoria grea. În 1975, convertindu-se la islamism, a adoptat numele de Muhammad Ali. (n.tr.)

[4] Linie municipală de metrou ușor din San Francisco, cea mai aglomerată din rețeaua Muni Metro. (n.tr.)

dacă ar fi fost vorba doar să-l aline. Dar el nu fusese așa niciodată. Nu fusese niciodată genul de om care să fie alinat.

David nu avea familie. Lucrul ăsta continua s-o uimească. Tot ce realizase fusese prin forțe proprii, cu atât mai remarcabil. Era uimitor că avea o asemenea etică a muncii, că devenise atât de motivat... dar, în același timp, asta făcuse din el o figură atât de tragică. Nu avea pe nimeni altcineva. Nu avea *nimic* altceva. Munca era tot ce avea. Să fie bun la ceea ce făcea, ăsta era singurul său simț al împlinirii, singura asigurare că viața lui avea un scop și o menire.

Se ridică de pe pat și se îndreptă spre fereastră, privind sub streașina acoperișului ascuțit. În curba din fața aleii, era parcată mașina de patrulare a poliției, pe care detectivul Gordon insistase s-o posteze acolo. Era ca și cum ai fi lăsat o lumină aprinsă, pentru siguranță, noaptea.

– Gata, spuse ea, simțind nevoia să se întoarcă la treabă. Bandă.

Coborî pe scara îngustă, spre mica bucătărie din spatele apartamentului. Noua ei locuință avea o bucătărie de două ori mai mare, cu granit, în locul acelor bucăți mici de mozaic care erau atât de greu de curățat. Luă o altă rolă de scotch din sacoșa cu provizii pe care o umpluse la U-Haul, apoi deschise frigiderul și-și luă o cola dietetică. Abia atunci își dădu seama. Întoarse capul spre dreapta, privind peste ușa frigiderului. Încuietoarea de la ușa din spate, care dădea spre verandă, era în poziția verticală. Descuiată. Locuind singură, doar cu un copil mic, devenise atentă la asemenea lucruri. Ea nu lăsa niciodată ușa descuiată. Niciodată.

Podeaua din lemn de esență tare de pe hol scârțâi. Simți valul de adrenalină, dar încercă să nu intre în panică. Se aplecă și luă ceva din frigider. Bărbatul apăru rapid după un colț. La fel de rapid, Tina se îndreptă și azvârli cutia de suc cu mai multă forță și precizie decât îi aruncase vreodată o minge de baseball lui Jake. Reacționând cu întârziere, intrusul fu izbit drept în față, se opri câteva clipe, suficient timp în care

ea ieşi pe uşa din spate. Aproape că zbură pe veranda din spate, coborând mai multe trepte deodată. Într-o clipă, coti, gonind pe aleea mărginită de peretele lateral din şindrilă şi gardul particular de la stradă, al vecinului.

– Ajută-mă! ţipă ea.

Poliţistul nu făcu nici o mişcare.

Ea deschise uşa maşinii.

– Ajută-mă! repetă ea.

Trupul poliţistului se apleca spre stânga şi se rostogoli, prăbuşindu-se în stradă. Sângele i se prelinse pe faţă şi pe umărul uniformei albastre.

Tina făcu un pas înapoi, împleticindu-se, fără să vadă maşina care apăruse în spatele ei, cu uşa deschisă, sau pe bărbatul care avea o cârpă în mână cu care îi acoperi nasul şi gura, în timp ce o trăgea pe bancheta din spate.

64

– SPUNE-MI MAI MULTE despre polițist, spuse Sloane, întristat la gândul că încă o persoană nevinovată murise, simțindu-se într-o anumită măsură răspunzător.

– Despre Coop? Molia respiră adânc și-și plecă privirea, alegând un loc de pe masă, jucându-se cu un pliculeț cu zahăr în timp ce povestea. Era un copil bun. Trebuia să mai fie temperat, dar era un copil bun. Era lovit destul de rău, ceea ce era de așteptat, la o prăbușire cu un impact atât de puternic. Molia își ridică privirea spre Sloane.

– Dar dumneata nu crezi asta, nu-i așa?

– Nu. Deși nu am libertatea să-ți spun de ce. Ceea ce voi spune este că probele sunt, de asemenea, neconcludente cu privire la cumna... la Joe Branick. Într-o mână luă cana și pe cealaltă o întoarse pe spătarul canapelei. Spune-mi, de ce ar fi un avocat din San Francisco atât de interesat de o omucidere din Virginia de Vest?

– E o poveste lungă, domnule detectiv.

Molia își aruncă privirea peste umăr, spre tejghea.

– Merle? Două felii din plăcinta aia a ta, cu mere. A mea să fie cu glazură. Se întoarse spre Sloane. Avem timp, David,

dar oferă-mi versiunea pentru *Reader's Digest*[1]. Am o atenție de scurtă durată.

În următoarele treizeci de minute, Sloane mâncă o bucată de plăcintă, bău o a doua cană de ceai și explică tot ce putea să explice, încercând să pară rațional. Detectivul aproape că scuipă ceaiul atunci când Sloane îi povesti că își petrecuse după-amiaza cu Robert Peak.

– Hristoase! exclamă el.

Sloane scoase pagina cu numere de telefon din buzunarul jachetei și i-o întinse peste masă.

– Numărul care se tot repetă este al ei, dacă povestea e adevărată.

Molia cercetă foaia cu numere de telefon.

– Ce zici? Crezi că Branick i-o trăgea?

Sloane își întinse și el brațul pe spătarul canapelei.

– Presupun că orice este posibil, domnule detectiv, dar nu cred.

– De ce nu?

– Pentru că sora lui mi-a spus că fratele ei făcea întotdeauna numai ceea ce era corect. Nu l-am cunoscut pe tip, dar, din ceea ce știu, nu pare să fie genul care să-i facă una ca asta familiei lui.

– Conform spuselor doctorului Phil[2], *toți* suntem genul ăsta, David. Molia șterse farfuria cu un deget și mâncă ultimele rămășițe de plăcintă. Atunci, înseamnă că e doar o încercare de a împiedica familia să meargă pe urmele cazului.

– Așa cred. Sora lui a spus că fratele ei era un om integru. Ăsta era unul dintre motivele pentru care a hotărât să se întoarcă acasă la Boston, să iasă din CIA. Se săturase de politicieni, îi considera murdari.

---

[1] Cunoscută revistă de popularizare, editată în peste 70 de țări din lume. Aici este vorba despre concizia articolelor și ușurința cu care sunt înțelese de cititori. (n.tr.)

[2] Referire la Phillip Calvin McGraw, realizatorul show-ului de televiziune cu profil psihologic *Dr. Phil*, produs de compania lui Oprah Winfrey (n.tr.)

– Sper că asta nu era o mare surpriză pentru el. Molia își frecă buza de jos. Crezi că este Madsen? El să orchestreze totul?

– Nu sunt sigur de nimic, domnule detectiv. Dar el a fost implicat în asta de la început și, cu trecutul lui, ar fi avut acces la oameni și la resurse. Și... Sloane își aminti de ochii lui Madsen, la fel de întunecați și de amenințători ca norii de furtună.

– Și ce?

– Ei bine, funcționează la fel ca măruntaiele dumitale, înțelegi? E vorba despre o abilitate înnăscută. Am sentimentul că Madsen este cumva implicat în afacerea asta.

Molia își umflă obrajii, apoi suflă aerul.

– Vom avea nevoie de ceva mai mult decât niște presimțiri, dacă vrem să atacăm ușa de la intrare a Casei Albe și să-l acuzăm pe șeful de cabinet de conducerea unui exercițiu militar împotriva civililor.

– De aceea, cred că este important să-l găsim pe tipul ăsta, pe Charles Jenkins.

– Crezi că e de partea noastră?

– Nu eram convins, dar, da, așa cred, și sunt de părere că trebuie să-l găsim cât mai repede. Nu cred că avem prea mult timp la dispoziție.

– De ce?

– Robert Peak a spus că Charles Jenkins e mort. Știu că nu e adevărat, dar e posibil să nu mai aibă de trăit prea mult.

Molia luă foaia de hârtie cu numerele de telefon, apoi își scoase mobilul.

– N-am spus eu că lucrurile de genul ăsta au un mod de a veni înapoi, ca un prânz prost? Urăsc să am dreptate tot timpul. Deschise clapeta telefonului. Urează-mi succes, sunt pe punctul să scot cu adevărat din sărite pe cineva.

65

JENKINS STĂTEA PE veranda casei lui William Hart, privind norii de furtună care colorau cerul într-un roşu sângeriu.

– Ai văzut ziarele de după-amiază? îl întrebă Alex, în timp ce înainta în trafic, mobilul ei păcănind din cauza energiei statice provocate de furtună. Veşti de zile mari de la Casa Albă. Potrivit unei ştiri din Mexico City, Alberto Castañeda a făcut o declaraţie la o conferinţă de presă, în după-amiaza asta, şi a spulberat misterul negocierilor. Se pare că Peak se va adresa naţiunii în această seară.

Jenkins se gândi la informaţie. Castañeda îl călcase, în mod clar, pe bătături pe Peak. Dacă n-ar fi fost aşa, declaraţia ar fi fost comună, cu strângerea de mâini în faţa camerelor de televiziune, pe peluza Casei Albe, ceea ce însemna că era puţin probabil ca informaţia să fi fost dată publicităţii cu aprobare de la Washington. De asemenea, era improbabil să fi fost vorba doar de o scăpare. Castañeda nu-şi putea permite să facă o greşeală, în cazul în care ar fi încercat, cu adevărat, să obţină pentru Mexic un târg mai bun. Aceasta însemna că ori el, ori altcineva orchestrase totul. Procedând astfel, nu-i lăsase nici o alternativă lui Peak, decât să apară pe postul de televiziune

național și să accepte înțelegerea în mod necondiționat. Dacă Peak n-o făcea, dacă părea lipsit de entuziasm sau indecis, ar fi alimentat criticile din ce în ce mai numeroase, potrivit cărora Peak era un președinte care o cam scălda, nefiind dispus să ia decizii grele. Arabii ar fi sesizat breșa, ar fi găsit o modalitate prin care să saboteze înțelegerea și l-ar fi făcut pe Peak să apară într-o lumină proastă, punând capăt mandatului său. Dacă Jenkins avea dreptate – și nu avea nici un motiv să se îndoiască de asta – următoarea mișcare a lui Castañeda ar fi fost să propună o întâlnire la vârf, cât mai curând posibil, iar Peak urma s-o accepte, așa cum un om care atârnă de o stâncă ar accepta o funie.

Să fi fost o coincidență faptul că Joe murise în aceeași săptămână, lucrând la aceeași problemă, încercând să-l găsească pe un om despre care se presupunea că ar fi murit cu treizeci de ani în urmă?

– Cât de departe ai ajuns? o întrebă el.

– Douăzeci de minute, poate o jumătate de oră.

Abia putea s-o audă.

– Se întrerupe.

– Pot să văd luminile accidentului în față, dar vremea nu e de nici un ajutor.

Primele picături de ploaie căzură pe veranda din beton, picături mari care se spărgeau la impactul cu suprafața acesteia.

– Dac-o să rămânem aici, o să avem nevoie de niște lumânări și chibrituri, constată el.

– O să găsești lumânări în bufetul din sufragerie. Tata ținea chibriturile pe șemineu.

Picăturile răpăiau pe verandă și pe acoperiș. Jenkins se adăposti în casă, îndreptându-se spre șemineul din piatră de râu, unde descoperi o cutie cu chibrituri într-una din nișe. O rafală de vânt lovi casa, făcând geamurile să zornăie, acoperind un zgomot: unghii zgâriind lemnul. Jenkins se aruncă la pământ înainte ca focurile de armă să spargă fereastra cât peretele, transformând-o într-o ploaie de cristale.

– Charlie?

Se rostogoli pe podea, auzind mai întâi zgomotul produs de pistonul care acţiona încărcătorul, apoi cartuşul lovind podeaua cu un sunet metalic, urmat de sunetul unui cartuş încărcat pe ţeavă. Înşfăcă un vătrai când trecu pe lângă şemineu, se ciocni de paravan, şi îşi continuă drumul spre ieşire. Al doilea foc nimeri în piatra de râu, împroşcându-i faţa cu o ploaie de pietricele şi praf. Deoarece zburase cu un avion comercial, era neînarmat şi expus, ca o ţintă într-un poligon de tragere.

Vocea lui Alex se auzea ţipând din telefon.

– Charlie? Charlie?

Se ridică apoi, clătinându-se, repezindu-se dezechilibrat pe holul întunecat, ieşind şi intrând în camere, închizând uşile în urma lui, ca un şoarece prins într-un labirint. Urlă în telefon.

– Tatăl tău avea arme? Arme! Avea arme?

Linia era moartă.

Continuă să se agite, căutând o ieşire: casa era o fortăreaţă cu gratii la ferestre. Se furişă într-un dormitor ornamentat şi se lipi de un perete, sperând că-l va surprinde pe atacator atunci când va deschide uşa cu piciorul. Sunetul paşilor se auzi de-a lungul holului, apoi se opri. „Rahat. Proastă idee." Jenkins ţâşni de lângă perete, în timp ce uşa camerei explodă, suflul exploziei înlăturând o bucată mare din zidărie şi rama uşii, presărându-i pe haine cu o pulbere albă, fină. „A treia împuşcătură."

Pistonul expulză cartuşul şi atacatorul încărcă arma din nou. Peretele explodă în faţa lui. „A patra împuşcătură."

Se retrase spre o altă ieşire. Arma era fie de calibrul doisprezece, acţionată de piston, o armă de luptă, probabil un Spas-12, fie un Mossberg 500. Amândouă erau preferatele armatei americane. Problema era că Mossberg-ul avea cinci focuri, dar Spas-ul avea şapte focuri în încărcător şi unul pe ţeavă. Opt în total. Dacă atacatorul nu reîncărca pe măsură ce înainta – şi Jenkins era de părere că n-o făcea – fie ajunsese la ultimul foc, fie avea o armă pe jumătate încărcată. Jenkins se

rostogoli sub o masă de biliard, ieşi pe partea cealaltă şi scotoci după o bilă într-unul dintre buzunarele acesteia. În cameră era beznă, singura fereastră fiind acoperită de un transperant tras. Uşa se deschise brusc. Azvârli bila, lovindu-şi ţinta. Arma săltă, descărcătura producând o gaură în tavan. „A cincea împuşcătură." Jenkins se gândi să se repeadă la atacator, auzi pistonul şi abandonă repede ideea. Arma era încărcată. Atacatorul alesese Spas-ul mai greu, ca să aibă mai multe focuri. Norocul lui.

Plonjă afară din cameră, traversă o baie şi ieşi pe partea cealaltă, într-o cameră mare, cu un tavan înalt din multe bârne şi un bar din lemn. Sticlele cu băutură şi paharele se reflectau într-un perete cu oglinzi, dedesubtul unei lămpi Tiffany de modă veche, care atârna în lanţuri de tavan. Singura ieşire din cameră era o uşă glisantă, care dădea spre veranda celui de-al doilea nivel, iar el deja ştia că nu avea unde să se mai ducă, decât în jos.

„O fundătură."

66

SE OPRIRĂ LA UN supermarket, ca detectivul să poată cumpăra lapte, pâine şi cartofi. Cumpără, de asemenea, o pungă de anacarde, care acum stătea deschisă pe scaunul din faţă al Chevy-ului, între ei. Detectivul se aplecase în faţă, privind prin parbriz norii furioşi care se rostogoleau peste un cer din ce în ce mai întunecat, purtaţi de curenţii de aer, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe butonul de derulare rapidă la un aparat video.

– Ăştia-s cumulus, spuse el, explicându-i lui Sloane cum se formează o furtună pe Coasta de Est. Din cauza căldurii persistente şi a umidităţii de săptămâna trecută, furtuna e inevitabilă, cum ai fierbe un ceainic cu capacul pus. Presiunea creşte până când explodează. Problema este doar când şi cât de mult abur va exploda. Asta promite să fie una serioasă. Nu ca în California, alea sunt duşuri în comparaţie cu ce avem aici. Se lăsă pe spate. Ar trebui să nu mai pălăvrăgesc. Vei avea parte de o ilustrare de prima mână. Cum era vorba aia, cu imaginile care valorează cât o mie de cuvinte?

Asfinţitul se transformă în noapte în câteva minute, punctat de câte un arc luminos care trosnea pe cer, colorând norii cenuşii precum cărbunele în purpuriu, ca nişte vânătăi care se vindecă.

Molia numără cu voce tare.

– O mie unu. O mie doi...

Tunetul bubui. Îl privi pe Sloane foarte mândru; furtuna se dezlănțuise și nu-l dezamăgise. Ploaia cădea în ropote. Molia aprinse farurile mașinii și puse în funcțiune ștergătoarele de parbriz. Lama din partea șoferului nu se mișcă deloc.

– Nenorocita asta de căldură, spuse, deschizând fereastra. Topește cauciucul exact pe geam. Se întinse și smuci ștergătorul. Aceasta i se rupse în mână. Fir-ar să fie! Asta chiar e o problemă. De parcă i-ar fi dat replica, fulgerul trosni din nou și tunetul urlă. Trebuie să așteptăm să treacă. Știu un loc în apropiere; nu e cine știe ce atmosferă, dar au cel mai bun gumbo[1] pe care l-ai gustat vreodată.

Sloane se săturase mâncând plăcintă.

– Cum rămâne cu friptura înăbușită de vită?

– Consideră că e un aperitiv.

Câteva minute mai târziu, ieșiră de pe autostradă pe un drum de țară, care trecea prin tufișuri dese și printre frasini albi, ulmi și mesteceni, înainte de a se deschide într-o mică poiană. O construcție dărăpănată, lunguiață, din lemn, se ridica la un capăt al terenului, mai mult noroios, decât pietruit, câțiva bușteni doborâți delimitând locurile de parcare. Vântul, care bătea puternic, făcea ca firma, pictată de mână și atârnată într-o parte peste ușa de la intrare, să se lovească de clădire ca un oblon. Scrisul cu litere roșii pălise, devenise roz șters. „Compania Herring Cafenea & Magazin de Momeli".

În fața cafenelei, se aflau două pompe de benzină de prin anii 1950.

Sloane arătă spre un afiș din fereastra restaurantului, printre ștergătoarele de parbriz, înălțându-și vocea ca să acopere bubuitul tunetului.

---

[1] Specialitate culinară originară din zona golfului Mexic, având drept componente de bază orezul și bulionul, la care se pot adăuga pește, fructe de mare, carne de pasăre, de vită sau de porc, cârnați proaspeți sau afumați, legume înăbușite (cele mai folosite fiind bamele). (n.tr.)

– Închis. Şi pare să fie ceva permanent.

Molia părea cu adevărat nedumerit.

– Les şi cu Earl au tot ameninţat, în ultimii zece ani, că se retrag, dar n-am crezut niciodată că vorbesc serios. Se întoarse spre Sloane. Doi fraţi. Se luptau de parcă s-ar fi aflat în taberele opuse, în Războiul Civil. Unii spuneau că aşa şi era. Les conducea cafeneaua şi Earl se ocupa de staţia de benzină. Avuseseră o afacere prosperă timp de cincizeci de ani; toţi vânătorii sau pescarii din stat îşi începeau şi-şi terminau ziua aici.

– Nu şi astăzi.

Molia scutură din cap.

– Păcat! Gumbo era mortal.

Urletul veni din spatele lor. Nu era tunetul, ci un motor de maşină turat la maximum, care se văicărea şi se ambala. Sloane întoarse capul la timp ca să observe camioneta albă şi ponosită, alunecând pe noroi şi pe pietriş, partea din spate mişcându-se precum coada unui peşte, până când şoferul îi corectă traiectoria, făcând maşina să se încline ca şi cum ar fi fost gata să se răstoarne, înainte să se redreseze şi să vină drept spre ei. Ţeava unei arme de calibru mare ieşi pe geamul din partea pasagerului.

– Nu cred că au venit după gumbo, spuse Molia. Îşi scoase Sigul şi azvârli Coltul în poala lui Sloane.

Săriră afară din maşină, rostogolindu-se, în timp ce ploaia de gloanţe răpăia pe caroseria metalică precum grindina izbind un acoperiş din tablă.

67

JENKINS SĂRI PESTE marginea barului, căutând frenetic în rafturi după orice obiect care putea să fie folosit în chip de armă; vătraiul nu-i era de prea mare folos, dacă nu se apropia, iar asta nu avea să se întâmple, decât dacă avea să supravieţuiască preţ de trei împuşcături. Nu găsi nici măcar un cuţit. Auzi uşa camerei deschizându-se încet; celălalt nu-şi mai făcea griji în privinţa unui contraatac, dar era încă precaut în întuneric. Fără îndoială, cerceta încăperea, eliminând zonele cu potenţial de ambuscadă, identificând singurele ascunzători: balconul sau barul.

Timp. Jenkins avea nevoie de timp. Examină sticlele cu băutură care se aflau dedesubtul barului, majoritatea cu whisky de calitate, din care William Hart obişnuia să bea atunci când îşi fuma pipa. Ideea îi veni dintr-odată. Luă un pahar pentru cocktail, îl aruncă peste tejghea şi-l auzi spărgându-se, provocând a şasea împuşcătură.

Secunde preţioase.

Apucă o sticlă de Springbank de 32 de ani de pe raft, deşurubă capacul şi îmbibă în lichid un prosop de bar.

Acțiunea pistonului. Cartușul izbi podeaua. *Clic-clic.* Atacatorul încărcă arma din nou.

Îndesă un capăt al prosopului în sticlă.

Descărcătura puștii făcu o gaură imensă în bar, în dreapta lui, așchii de lemn ieftin melaminat, cioburi de pahare pentru cocktail și alcoolul împroșcându-l și înfigându-i-se în piele ca țepii ciulinilor.

Șapte.

Jenkins se ghemui în poziția fetusului. Nu va mai putea rezista până la a opta. Se rostogoli în spatele unui frigider mic, scoase cutia cu chibrituri din buzunar și încercă să aprindă un băț. Nu se aprinse. Îl scăpără din nou de cutie. Nimic.

Acțiunea pistonului. Ultima încărcătură.

Scoase un alt băț de chibrit.

Clic-clic: arma se reîncărcă.

Jenkins scăpără bățul de chibrit. Un fâsâit ușor, apoi o flacără. Prosopul ud fu cuprins flăcări. Mai aruncă un pahar – un truc ieftin, în reușita căruia nu-și pusese nici o speranță – apoi se ridică și azvârli cel mai scump cocktail Molotov pe care-l fabricase vreodată.

68

SLOANE ZĂCEA CU FAŢA ÎN JOS într-o baltă de noroi, ploaia căzând cu o asemenea forţă, încât părea că ţâşneşte din pământ. Un cauciuc al Chevy-ului explodă cu un sunet asurzitor, care bubui în urechile lui Sloane. Explozia, vuietul vântului şi urletul gloanţelor făceau un vacarm îngrozitor. Într-un moment de acalmie, Sloane se ridică într-un genunchi, strânse pistolul în mâini şi trase trei gloanţe în parbrizul camionetei, găurindu-l de la stânga spre dreapta. Auzi focuri, apoi Molia se rostogoli peste capotă, aterizând lângă el în apa murdară. Îl trase pe Sloane, forţându-l să se retragă în partea din faţă a maşinii. Se întinseră pe jos, în spatele unuia dintre buştenii care delimitau locurile de parcare la marginea terenului acoperit cu pietriş.

– Eşti lovit? răcni Molia, acoperind zgomotul furtunii.

– Dacă sunt, nu simt.

Sloane privi în jurul maşinii. Ţeava apăru din nou pe fereastră. Mai trase încă două gloanţe. Îi mai rămâneseră trei. Celelalte două încărcătoare erau în torpedoul maşinii închiriate.

– Suntem serios depăşiţi, ca putere de foc.

Molia îi făcu un semn.

– Trebuie să intrăm în pădure. De-acolo, putem să tragem mai bine. O să dai peste un pârâu care curge dinspre nord spre sud, cam la trei sute de metri în spate. Du-te. Te găsesc eu.

Sloane scutură din cap. Ştia că, dacă pleca, detectivul rămânea fără acoperire pentru a intra în pădure.

– Nu plec fără tine.

Ţeava armei automate ieşi pe fereastra camionetei.

– Nu e vreme să faci pe eroul. Eu cunosc pădurile astea. Tu, nu. Te găsesc eu. Îl împinse pe Sloane în direcţia arbuştilor şi a lizierei, se întoarse şi trase două focuri în parbrizul maşinii. Era singura acoperire pe care şi-o putea permite.

SLOANE ÎL AUZI pe detectiv trăgând cele două focuri în timp ce sărea peste un trunchi de copac căzut, la marginea pădurii. Aterizâ şi ţinti spre camionetă, ceea ce era ridicol de la acea distanţă, pentru un pistol. Totuşi, trase de două ori, rămânând doar cu un singur glonţ, apoi se târî în tufişuri. Se deplasă cât putea de repede printre copacii înghesuiţi, dând la o parte crengile joase care-i zgâriau faţa şi braţele, şi-i agăţau hainele.

Unde naiba era pârâul?

Fulgerul străluci, iluminând pădurea pentru o clipă, ca într-un film de groază, iar tunetul pocni deasupra lui. Vederea i se înceţoşă, iar el se gândi că ploaia era de vină. Apoi durerea începu să-i înfigă pumnale în frunte, înjunghiindu-l. Căzu într-un genunchi, luându-şi capul între mâini, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se despice.

Nu.

Se ridică şi merse înainte, clătinându-se, pierzându-şi şi recăpătându-şi vederea. Puncte negre şi albe. Aura.

Migrenă.

„Nu."

Îşi pierdu vederea şi echilibrul. Se împiedică, orbit, îşi simţi glezna rănită răsucindu-se pe terenul accidentat, piciorul

îi alunecă, fără să se poată redresa. Pătura umedă de frunze aluneca precum un covor pe o podea proaspăt lăcuită. Sloane se aruncă într-o parte, rostogolindu-se la vale ca un bolovan. Cioturi, trunchiuri de copac, pietre, toate îl izbiră până când se opri brusc, în ceva solid şi bine prins. Vântul urla. Fulgerul sclipi, cu o nouă explozie.

„Bărbaţii ţipau. Fumul îneca aerul. Flăcările tremurau cu umbre colorate şi licăriri strălucitoare, care o luminau pe femeia de pe podea în străfulgerări de groază."

Sloane îşi alungă din minte gândul. Izbi furios cu picioarele, încercând să nu se lase tras dedesubt, luptându-se să rămână la suprafaţă.

„Afară, auzea femeile şi copiii jelind de durere, ţipând de groază şi oroare."

„Nu!"

Se împinse în sus, spre lumină. Se sprijini cu spatele de un copac, cu apa şiroindu-i pe faţă. Dezorientat, îşi recăpătă respiraţia, apoi se căzni să se ridice în picioare. Trebuia să găsească pârâul. Trebuia să-l ajute pe Tom Molia. Puse o mână pe trunchiul copacului, ca să se sprijine. Nu vedea prea bine, dar putea să zărească urmele lăsate de corpul lui în alunecare, tăind o cărare în josul dealului spre fundul râpei, singurul drum de întoarcere, de altfel. Îşi înfipse degetele şi săpă, apucându-se de orice; făcu un pas înainte, apoi alunecă pe noroi şi pe frunze, doi paşi înapoi. Furtuna îl biciuia cu rafale de ploaie. În cap, simţea un bubuit puternic şi neîntrerupt. Glezna îl durea.

În clipa în care ajunse în vârf, rămăsese fără suflare şi nu ştia sigur cât timp trecuse, dar nu se opri să-şi dea seama. Lovindu-se de copaci, plonjă sub crengile care-i agăţau hainele.

Unde mama naibii era pârâul?

CAMIONETA ÎMPINSE partea din spate a Chevy-ului, ridicându-i roţile din faţă peste buştean. Şoferul, brunetul

care-l omorâse pe Bert Cooperman, deschise uşa din partea şoferului, folosind-o ca acoperire, apoi trase o scurtă rafală cu un pistol-mitralieră automat Uzi, în timp ce partenerul lui, roşcatul cu barbă, se strecură în faţă, ţinând strâns patul unei puşti automate Benelli, de calibrul 12. Îl văzuseră pe Sloane fugind în pădure, dar detectivul nu-l urmase. Ordinele lor erau clare. Să-l ucidă pe detectiv, dar să-l prindă pe Sloane viu.

Roşcatul înaintă, ţintind prin ferestrele sparte ale Chevy-ului, cercetând interiorul maşinii. Gol. Se strecură înainte, îndreptă arma în jurul apărătoarelor maşinii. Detectivul nu era acolo.

– Sunt în pădure! strigă spre partenerul lui.

Brunetul făcu câţiva paşi înainte, smulse cheile din contact şi le aruncă în tufişuri. Apoi, se retrase câţiva paşi şi deschise focul asupra staţiei radio şi a telefonului maşinii. Ştia că atacul neaşteptat îl împiedicase pe detectiv să ceară ajutoare prin radio – monitorizaseră frecvenţa poliţiei din Charles Town –, dar aceasta era o măsură de precauţie, în eventualitatea în care detectivul ar fi avut de gând să se întoarcă şi să ceară ajutoare prin radio. Se despărţiră, partenerul său mişcându-se în sensul acelor de ceasornic. El urma să se deplaseze în sens invers şi să se întâlnească la douăsprezece fix. Era o tactică militară, prin care se reduceau riscurile de a-ţi împuşca partenerul.

Odată intraţi în pădure, brunetul merse de la un copac la altul, cercetând umbrele. Apa se revărsa, în şiroaie, de pe frunzele şi ramurile de deasupra. Parcă ar fi privit printr-o cascadă. Vântul urla la el. Trei crengi trosniră şi pârâiră. Îşi croi drum prin iarba înaltă şi prin tufişuri, aplecându-se pe măsură ce înainta, oprindu-se să caute umbre care nu se potriveau cu peisajul, fremătând de emoţia vânătorii şi de nerăbdarea de a ucide. Deasupra lui, fulgerul străluci. Pădurea pulsă de un alb strălucitor, urmat de bubuitul şi zăngănitul unui tunet. Deodată, simţi o jenă în piept, o durere

pătrunzătoare. Își duse palma la stern. Fulgerul trosni din nou și lumina scoase la iveală sângele, scurgându-se din palma și de pe degetele lui. Își înălță capul, ca o confirmare. Tunetul bubui. A doua lovitură, bine calculată, bine plasată, îl lovi exact între ochi.

69

ATACATORUL LEGĂNĂ ŢEAVA armei, încercând să devieze mingea de foc, sfărâmând sticla de peretele lambrisat, alcoolul aprins sărindu-i pe faţă şi pe haine. Ultima lui împuşcătură nimeri lângă lampa Tiffany, care atârna deasupra lui Jenkins, acoperindu-l cu cioburi verzi.

Ţeavă goală. Încărcător gol.

Jenkins sări peste bar, cu vătraiul în mână.

Bine antrenat, celălalt se aruncă la pământ şi se rostogoli ca să stingă flăcările, apoi se ridică într-un genunchi, cu pistolul în mână, dar Jenkins era deja deasupra lui. Răsuci vătraiul ca pe o bâtă de baseball, azvârlind pistolul pe podeaua din lemn, după care ridică vătraiul pentru a lovi încă o dată. Celălalt se ridică repede, oprind bara din fier la jumătatea drumului, printr-o uimitoare demonstraţie de putere şi de rezistenţă la durere. Menţinând fierul deasupra capetelor, atacatorul se ridică în picioare, răsărind din pământ ca un gigant, cu umerii cât bara din spate a unei maşini. Jenkins izbuti să nu scape vătraiul din mână şi lovi cu genunchiul în stomacul celuilalt. Era ca şi când ar fi lovit un perete. Atacatorul îi administră o lovitură cu capul, izbindu-l pe Jenkins în frunte, împingându-l

pe spate. Ţinu strâns vătraiul şi căzu, dar se folosi de inerţia şi de greutatea celuilalt, ca să-l tragă după el. În clipa în care atinse podeaua, îi aplică o lovitură în burtă şi-l răsturnă pe spate. Din nefericire, vătraiul zbură la rândul lui.

Jenkins se ridică în patru labe, ridicându-şi un braţ ca să pareze lovitura pe care-o anticipa, dar mişcările lui fuseseră prea lente. Vătraiul îl izbi în coaste, răspândindu-i un şoc electric prin trup. Se lăsă într-un genunchi. Auzi un şuierat, în timp ce individul învârtea fierul deasupra capului şi-l lăsa în jos, ca un tăietor de lemne care trânteşte un topor într-un buştean. Fără să aibă vreo şansă să-l oprească, Jenkins se năpusti înainte, pe dedesubtul arcului descris de vătrai, înfigându-şi umerii în burta individului, împingându-l în spate, spre peretele lambrisat înghiţit de flăcări. Apoi îi prinse braţele, forţându-l să dea drumul vătraiului. Celălalt îl împinse în spate şi scoase un cuţit cu lama lungă de cincisprezece centimetri, dintr-o teacă legată de coapsă, înaintând spre el şi tăind aerul. Jenkins se învârtea în jurul lui, ferindu-se. Nu-şi putea ridica braţul drept, iar gustul cald şi sărat al sângelui îi umplea gura înăbuşindu-l. Simţi cum îl părăsesc puterile.

Celălalt îşi şterse sângele care-i curgea dintr-o rană adâncă de pe frunte, care îi lăsase o dâră roşie şi hidoasă pe faţă.

– Câinii tăi, spuse el, rotind cuţitul, vor fi un îngrăşământ bun.

Copleşit de durere şi de mânie, Jenkins explodă într-un strigăt răguşit, primitiv, de furie oarbă. În timp ce individul repezea lama înainte, Jenkins făcu un salt în faţă, îi înşfăcă încheietura şi îi frânse cotul, auzind cum plesneşte ca un os de pui. Adversarul scoase un urlet de durere. Ţinându-l de încheietură, Jenkins făcu o săritură, cizma lui dreaptă de cowboy plesnind falca individului. Se răsuci din nou, învârtindu-se, piciorul stâng după cel drept nimerindu-şi ţinta, dând pedeapsa, azvârlindu-l în spate pe celălalt, până când se opri, legănându-se pe picioarele nesigure, o siluetă profilându-se în

încăperea întunecată de furtună. Jenkins se adună şi se ridică din nou. Îşi îndreptă tocul cizmei spre pieptul celuilalt, piciorul lui mişcându-se ca un arc comprimat. Forţa loviturii îl propulsă pe individ prin uşa din sticlă, care se sparse cu un zgomot puternic, iar individul se împiedică de balustradă şi dispăru.

Jenkins căzu în genunchi.

– Şi tu vei fi, şopti el.

70

Tom Molia îl privi pe brunet prăvălindu-se în genunchi, cu fața în jos, în tufiș.

– Asta e pentru Coop, rosti el.

Se ridică de sub grămada de frunze și se târî înainte, luând arma din mâna celuilalt și vârându-și-o la cingătoarea pantalonilor. Își jură că nu se va mai plânge niciodată de umezeală. Furtuna fusese o binecuvântare. Fulgerul îi oferise lumina de care avea nevoie ca să vadă, iar tunetul acoperise sunetul împușcăturii, permițându-i să nu-și divulge poziția. Molia era capabil să împuște un purice de pe crupa unei căprioare, dacă avea o pușcă, dar nu mânuia la fel de bine pistolul. Ţintise centrul pieptului, dar crezuse că ratase ținta, atunci când individul tresărise ușor. La următoarea scăpărare a fulgerului, Molia așteptase o bătaie de inimă și trăsese cel de-al doilea foc, sincronizându-se cu bubuitul tunetului. Dar, de această dată, nu se mai putea înșela: îl nimerise pe celălalt între ochi.

Era timpul să-l găsească pe Sloane.

Porni spre pârâu, mișcându-se repede. În clipa în care ajunse, se lăsă să cadă într-un genunchi și să alunece pe malul noroios în apă, scrutând pădurea, fără să-l vadă pe Sloane

ori pe roşcat. Şuvoaie de apă curgeau de-a lungul malului, umflând pârâul. Molia porni prin apă în aval, câteva sute de metri, apoi se căţără pe celălalt mal, întorcându-se, căutând pe măsură ce mergea, sperând să-l găsească pe Sloane, sperând să ajungă în spatele urmăritorului său roşcat. Continuă să meargă, de la un copac la altul, până când ajunse la locul de plecare, iar instinctul lui îi spuse tot ceea ce-i trebuia să ştie.

Dacă individul nu era în faţa lui însemna că era în spate.

Molia se întoarse.

Roşcatul stătea la trei metri în spatele lui, cu ţeava puştii în poziţie orizontală, pregătită de tragere.

71

PUTEREA PE CARE furia lui Jenkins o adunase se risipi, lăsându-l fără vlagă, învins şi zdrobit. Cu faţa în jos, îşi pierdea şi-şi recăpăta cunoştinţa, luptându-se să rămână treaz, aiurând. În jurul lui, focurile ardeau, ca nişte mingi incandescente, consumând oxigenul din cameră, flăcările furişându-se tot mai aproape, lingându-i faţa, gustându-i carnea, aşteptând să moară, pregătite să-l devoreze.

Mintea îi spunea că trebuie să se mişte, să se ridice de pe podea, să iasă. Trupul nu-l asculta. Capul nu voia să se ridice. Picioarele nu mai împingeau. Degetele lui nu se mai strângeau, pentru a-l ajuta să se urnească din loc.

Prin urmare, aşa avea să moară. Aşa era să sfârşeşti.

Se întrebase cum se va întâmpla, fără să creadă, niciodată, cu adevărat, că va ajunge la o vârstă înaintată, la o viaţă liniştită, stând pe un balansoar, pe o verandă, cu frumoasa lui soţie şi cu nepoţii jucându-se la picioarele lui. Asta nu era o viaţă pentru el. Îi răpiseră acest drept. Nu va închide ochii alături de cei dragi, înconjurându-i patul, privindu-l cum îşi dă ultima suflare. Va muri aşa cum trăise, singur, fără să-i simtă cineva lipsa, să-şi facă griji pentru el, fără cineva căruia să-i

pese. Îi luaseră şi asta. Va dispărea, fără să lase un semn în urma lui: o soartă crudă, pentru vina că păstrase tăcerea ani de zile.

Închise ochii, simţind cum voinţa se scurge din el, ca apa prin orificiul de scurgere al unei căzi de baie.

„Alex."

Îşi dorea ceva frumos, ca ultimă amintire.

„Alex."

Numele ei îi gâdilă buzele. Şi-o închipui stând în uşa barăcii îngrijitorului de pe insula Camano, cu părul mângâindu-i faţa fără cusur, şerpuindu-se pe lângă gâtul şi umerii ei, mai frumos decât orice şal din mătase. Îi zări ochii albaştri, magnifici... ochii de scoţian ai tatălui ei, strălucind ca diamantele. Dumnezeu nu mai crease niciodată ceva atât de frumos.

Ar fi iubit-o. Ar fi iubit-o în fiecare clipă a fiecărei zile din viaţa care-i mai rămăsese. Îşi irosise atâţia ani meditând la trecut, fără să facă nimic pentru viitor. Îşi păstrase mândria şi principiile, rămânând fidel propriei morale. Dar, până la urmă, nu pedepsise pe nimeni altcineva, decât pe el însuşi.

Pierduse. Îl învinseseră.

Camera ardea, scăldată în culorile unui soare îndepărtat: nuanţe de roşu, portocaliu şi izbucniri de galben. Flăcările se apropiară, centimetru cu centimetru, înconjurându-l, aşteptând răbdătoare. Se scufundă tot mai adânc în întuneric şi-i văzu venind: îngeri coborând de sus, să-l ridice de pe pământ, să-l poarte, spera el, spre Rai.

72

– ARUNCĂ ARMA, DOMNULE DETECTIV.

Molia își aruncă Sigul și ridică mâinile. Arma lui automată era la spate, ceea ce nu-i era de prea mare ajutor, din moment ce privea țeava unei puști care ar fi putut să-l despice în două, înainte ca el să poată măcar s-o atingă, dar era ultima lui speranță. Dar această speranță zbură pe fereastră.

– Scoate-ți haina. Las-o jos. Molia se conformă. Întoarce-te încet. Aruncă arma.

Detectivul își duse mâna la spate și lăsă arma automată să cadă în noroi și frunze, lângă jacheta lui. Se aștepta să simtă gloanțe ciuruindu-i spatele.

– Întoarce-te.

Molia nu știa de ce roșcatul nu-l împușcase atunci când avusese ocazia, dar, oricare ar fi fost motivul, fiecare secundă era o șansă de a rămâne în viață. Și Tom Molia intenționa să rămână în viață.

– Cine ești? întrebă el.

– Contează?

Strigau peste vuietul vântului, al ploii și peste bubuitul tunetelor, ca marinarii pe o ambarcațiune prinsă de furtună.

– O să am nevoie de numele tău, atunci când o să te arestez.

Roşcatul păru să se amuze.

– Ţi-l voi spune atunci. Privi în jur, precaut, apa picurându-i din păr şi din barbă, pleoştite ca blana unui câine vagabond. Unde ţi-e prietenul, domnule detectiv?

Sloane. De aceea nu-l împuşcase roşcatul. Îl voiau pe Sloane sau, mai probabil, dosarul despre care vorbise Sloane.

– Alertează cavaleria. Locul ăsta o să roiască destul de curând de oameni, cărora n-o să le prea placă un ucigaş de poliţişti. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca.

– E un sfat bun. Aşa am de gând să fac.

– O să pleci singur.

Era un lucru prostesc de spus, dar în acea clipă îi oferea lui Molia o senzaţie de satisfacţie perversă, în timp ce trecea în revistă posibilităţile limitate. Ar fi putut să sară în pârâu? Rafala gloanţelor l-ar fi fărâmiţat ca pe un porumbel din lut, înainte să atingă apa.

Bărbatul ridică din umeri.

– Pierderi de război, domnule detectiv.

– Serios? Şi eu care credeam că declararea războiului este treaba Congresului. Va trebui să şterg de praf Constituţia. Pentru cine lupţi, soldat?

– Aş putea să-ţi spun, domnule detectiv, dar, după aceea, ar trebui să te omor. Ironia sorţii, nu-i aşa?

– Poţi să faci mai mult de atât. Asta e o replică tâmpită dintr-un film prost. Spune-mi un lucru. Dăruieşte-mi puţină linişte, ca s-o iau cu mine în mormânt. Voi sunteţi jigodiile care l-au omorât pe Cooperman?

Dacă s-ar fi aruncat la pământ şi s-ar fi rostogolit, poate ar fi reuşit să ajungă la armă, dar ar fi trebuit să scape şi de o împuşcătură bine ochită, iar asta era cam improbabil. Dacă avea să moară, prefera s-o facă în picioare, nu chircindu-se pe pământ ca un şarpe, în timp ce roşcatul ar fi stat deasupra lui, golind un încărcător întreg.

– Dacă te referi la poliţist, da.

– Atunci, cel puţin, scorul e egal. Îşi îndepărtă gândurile legate de Maggie şi de copii. Nu va muri. Nu va permite asta. „Întoarce-te. Nu-i oferi o ţintă de toată frumuseţea, frontală." Nu conta, arma tot avea să facă răni mortale.

– Nu ţin scorul, detectiv. Asta nu e o ceva personal. Nu mă mândresc cu faptul că ucid un poliţist. În general, respect personalul poliţiei; aveţi o meserie dificilă.

– Nu pot să-ţi spun cât de mult mă încălzeşte asta.

– Poliţistul a fost o complicaţie neprevăzută. Nu aveam altă soluţie.

– O să am grijă să le transmit asta soţiei şi copilului lui, când o să-i văd.

– Mă tem că nu, rosti celălalt, ridicându-şi puşca.

COPACII SE RĂRIRĂ, lăsând locul unei cărări bătătorite, care-l conduse până la o poieniţă: un amfiteatru în mijlocul copacilor şi al tufişurilor. Nu putea spune dacă fusese făcută de om sau de natură, dar spaţiul deschis îi făcea pe adversari uşor de reperat, în ciuda vederii lui înceţoşate şi a ploii. Problema era distanţa. Era puţin probabil că putea să-şi doboare ţinta cu un pistol, chiar şi în condiţii ideale; cu vederea înceţoşată de la migrenă şi de la apă, şansa devenea de unu la un milion. Şi numai asta avea la dispoziţie, o singură lovitură. Îşi sprijini spatele de un copac, căutând febril o ieşire, fără succes însă. Privi din nou în jur.

O împuşcătură le va atrage amândurora atenţia şi ar putea să-i ofere detectivului timpul de care avea nevoie. Trase aer în piept şi întinse mâna după Coltul de la curea.

Nu era acolo.

73

RESIMŢEA DUREREA ca pe o arsură intensă. Pe Charles Jenkins îl dureau toate oasele. Mușchii îi pulsau. Capul părea că este pe punctul de a exploda. Dacă nu l-ar fi durut falca atât de tare, ar fi zâmbit. Presupuse că morții nu puteau simți durerea, iar ceea ce simțea în acel moment era o durere pură.

Un cearșaf subțire îl acoperea, apăsând pe oasele lui, ca o lespede din plumb. Gura și limba îl furnicau de parcă ar fi fost acoperite cu păr, iar aerul trosnea din cauza unei stranii încărcături statice, precum șosetele din lână scoase din uscător. Fiecare clipire a pleoapelor îi provoca o durere ascuțită în spatele ochilor. Ultimul lucru pe care și-l amintea era podeaua din lemn a casei lui William Hart, senzația că plutea deasupra ei, îngerii purtându-l printr-un tunel întunecat spre o lumină puternică... spre ceea ce credea el că e lumea cealaltă.

Își înalță capul. Vederea îi era afectată, imaginile ondulându-se; un birou și un scaun, o măsuță pentru televizor, un tapet înflorat. Dacă asta era Raiul, era foarte dezamăgit.

Se lăsă pe perne, alunecând departe, incapabil să rămână treaz, dorindu-și să doarmă, timpul scurgându-se cu minute pufoase, incerte.

– Cum te simţi?

Vocea răsună, se îndepărtă, apoi se întoarse.

– Charlie?

Îşi întoarse capul. O femeie stătea în cadrul uşii. Alex. Poate că, la urma urmei, ăsta o fi Raiul.

Alex se apropie de marginea patului.

– Cum te simţi?

– Cum... Tresăltă de durere.

Ea îl ajută să se ridice în capul oaselor, potrivindu-i o pernă la spate, apoi îi întinse nişte pastile şi un pahar cu apă.

– Nu, rosti el, mijindu-şi ochii, din cauza luminii unei lămpi de birou.

– E Motrin. Îmi pare rău, n-am putut să găsesc bere. Va trebui să bei apă.

El zâmbi, dar imediat regretă.

– Nu mă face să râd. Mă doare prea tare. Vocea îi suna ca a unui personaj negativ din desenele animate.

Alex se aşeză pe marginea patului, îşi vărsă două capsule în palmă şi ridică paharul până la buzele lui. Avea impresia că înghite mingi de golf. Îşi zări imaginea reflectată într-o oglindă de deasupra biroului şi-şi dori să nu fi văzut nimic. O pată purpurie urâtă îi încercuia ochii, dându-i o înfăţişare de raton. Avea rădăcina nasului turtită ca un boxer irlandez, vârful în unghi drept.

– Există vreo parte din mine care a scăpat întreagă?

– Ei bine, să vedem: învineţit şi cu coapse rupte, clavicula e posibil să fie ruptă, nasul spart, o mulţime de vânătăi, câteva tăieturi. Aveai cioburi înfipte în antebraţe şi în pielea capului. A, şi o comoţie, motiv pentru care ne-am tot străduit să te trezim. Se aplecă şi-şi apropie buzele de urechea lui. Şi tot eşti cel mai bun lucru pe care l-am văzut vreodată.

Îi simţi căldura mâinii în palmă, autentică şi reală.

– Ar trebui să te întâlneşti cu mai mulţi tipi, spuse el.

Ea se lăsă pe spate, zâmbind.

– Mie-mi spui? Te las în casa tatălui meu și tu aproape că o arzi până în temelii?

Acum era rândul lui să zâmbească.

– Poți să consideri că suntem chit. Mai lași din prețul de vânzare?

Ajunseră și la marea întrebare. Alex era puternică, dar probabilitatea ca ea să fi ajuns la casa tatălui ei atât de repede și să fi izbutit să târască o masă inertă de 110 kilograme, urcând scara și scoțând-o pe ușă, era destul de mică.

– Cum m-ai scos de-acolo?

Ea se lăsă pe spate și se întoarse spre ușă. Un bărbat cu o tunsoare îngrijită, îmbrăcat într-un costum albastru cu dungulițe, stătea acolo și-i privea.

74

TUNETUL APROAPE CĂ ACOPERI zgomotul: o ramură frângându-se.

Roşcatul privi în sus instinctiv şi se întoarse spre locul de unde venise zgomotul. Umbra sărise din întuneric, ca un animal asupra prăzii neştiutoare. Cu mişcări perfect sincronizate, îl lovi sub braţ, îmbrâncindu-l pe spate, şi ridică ţeava armei, încărcătura pierzându-se printre copaci. Roşcatul se dădu peste cap şi ateriză în poziţie ghemuită, ca un prinzător în spatele bazei sale, cu ţeava aţintită din nou asupra lui Tom Molia.

Detectivul privi cum ţeava coboară încet, ca şi cum puterea cu care o ţinea ar fi slăbit. Apoi, omul se legănă înainte, căzând în genunchi, dându-şi ochii peste cap, într-o mască a morţii, după care se prăbuşi cu faţa în jos, peste frunze.

Molia se ridică, se lăsă într-un genunchi, cu Sigul strâns în mâini, pregătit să tragă din nou. Nu mai era necesar. Se ridică, se strecură înainte şi împinse cu piciorul puşca. Apoi se întinse şi apucă încheietura roşcatului, cu toate că nici acest lucru nu mai era necesar.

Molia își puse Sigul în toc și se îndreptă spre locul în care zăcea Sloane. După ce-l lovise pe roșcat, își continuase traiectoria pe deasupra acestuia, inerția propulsându-l în afara liniei de tragere a detectivului. Fusese un act de un curaj incredibil sau un gest stupid. Oricum ar fi fost, Molia înțelese că era singurul motiv pentru care se mai afla încă în viață și nu avea de gând să despice firul în patru cu privire la rezultat.

– Ești bine? întrebă el, ajutându-l pe Sloane să se ridice.

– Mda. Te văd ca prin ceață. Am o migrenă.

– De asta n-ai tras?

– Mi-am pierdut arma. Am sărit spre ceea ce am crezut că e țeava unei arme. A fost la nimereală.

– Mă bucur că-mi spui asta acum.

– Fă-mi un serviciu: ridică-i mâneca.

Molia se aplecă și suflecă bărbatului mâneca stângă a hainei.

– Un vultur? vru să știe Sloane.

– Mda, confirmă Tom Molia. Un vultur.

FURTUNA TRECU, lăsând cerul brăzdat, ca o pânză colorată de la roz până la albastru-închis. Aerul mirosea ca un torent răcoros. Păsări, broaște și insecte se treziră la viață, într-o vibrație simfonică amestecată cu pârâitul aspru al radiourilor de poliție și cu vocile echipajelor poliției statale, care ocoleau băltoacele murdare ca și cum ar fi fost minate. Sloane privi cele două ambulanțe părăsind locul, fără sirene sau lumini stroboscopice. Nu era nici o grabă. Pasagerii erau morți. Asemenea îngrijitorului, cei doi nu vor oferi nici un răspuns.

Analgezicele îi diminuaseră efectele migrenei. Vederea i se limpezise.

– Ar trebui să vă faceți o radiografie. Asistentul de pe ambulanță care-i acordase îngrijiri tocmai terminase de bandajat glezna și-l ajuta să-și încalțe gheata.

Sloane își strecură șiretul în ultima gaură și trase de capete, strângându-le, apoi porni șchiopătând spre câteva

mașini de poliție neinscripționate unde se afla Molia. Tocmai atunci, detectivul primea o săpunealâ din partea unui omuleț cu ochelari cu rame subțiri și cu părul rar, dar cu o voce de crainic de carnaval.

– Trebuie să fi fost vreun leac miraculos, Cârtiță. Acum o oră, Banto îmi spune că ești pe patul de moarte, iar eu te găsesc alergând prin pădure, alergând printre gloanțe.

– Pot să-ți explic, Rayburn. Vocea lui Molia suna obosită și lipsită de interes.

– A, o să explici asta... în scris. Vreau totul pe hârtie. Toate detaliile. Și le vreau ieri. Vreau să știu ce se întâmplă, Cârtiță. Gumbo? E vreun leac nou pentru gripă, despre care eu nu știam?

Sloane făcu un pas în față.

– Poate vă explic eu.

Omulețul își ridică privirea spre el, un ochi strângându-se ca și cum ar fi vrut să țină un monoclu la locul lui.

– Cine naiba mai ești și dumneata?

– Earvin Johnson. Sloane îi întinse mâna, dar omulețul ignoră gestul.

– J. Rayburn Franklin, șeful poliției din Charles Town, interveni Molia, prezentându-i-l lui Sloane.

– Mă tem că este vina mea, domnule comandant Franklin.

Franklin își arcui o sprânceană.

– Vina *dumitale?*

– Sunt un prieten de-al lui Tom, din California. L-am convins să mergem să mâncăm niște gumbo, din cel pe care mi-l tot lăuda atât, de ani de zile. Când am ajuns aici, am găsit localul închis, am fost prinși de o furtună și ne-am hotărât să așteptăm până trece. Atunci au apărut cei doi indivizi; intenționau să jefuiască restaurantul, presupun. Au ieșit cu armele, trăgând. Dacă Tom n-ar fi acționat rapid și nu m-ar fi împins în pădure, probabil că aș fi mort acum. Îi datorez viața. E un erou. Toată lumea din Virginia e atât de nebună?

Franklin îl privi de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină, apoi scuturâ din cap, cu dezgust.

– Aşteptaţi amândoi aici, comandă el, apoi porni în direcţia echipei de criminalişti, răspândiţi în jurul Chevy-ului şi al camionetei.

– N-a fost rău, aprecie Molia. Am impresia că te-a crezut. Dar ai dat-o în bară cu „eroul". Trebuie să-ţi cunoşti ascultătorii. După părerea lui Franklin, mi se potriveşte titlul de erou cum i se potriveşte lui Schwarzenegger cel de guvernator.

– Îmi pare rău pentru maşina ta, spuse Sloane.

Molia îşi privi Chevy-ul ciuruit de gloanţe.

– Ce naiba, poate c-a venit timpul să-mi cumpăr una cu aer condiţionat. Se întoarse din nou spre Sloane. Earvin Johnson?

Sloane ridică din umeri.

– Franklin nu arată ca un gen de tip căruia să-i placă baschetul.

– Aşa o fi, dar Magic Johnson[1] are 2,03 înălţime şi e negru. Nu cred că v-ar putea lua cineva drept gemeni. Poate ar fi trebuit să încerci cu John Stockton[2].

– Stockton? Un alb încet. Eu sunt un alb încet. Şi mie îmi place să visez.

Molia chicoti.

– Poate. Dar nici unul din noi n-a visat ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Indiferent de ce-ai făcut sau ai spus astăzi, ai apăsat pe anumite butoane. Voiau să mă omoare, dar nu înainte de a afla unde eşti. Asta îmi spune că obiectivul lor principal era să aducă înapoi pachetul acela pe care ţi l-a trimis Joe Branick. Ai vreo idee, ce i-o fi enervat în halul ăsta?

– Deocamdată, nu.

Un poliţist se apropie. Molia i-l prezentă pe Marty Banto.

Banto se uită la ceas.

---

[1] Earvin „Magic" Johnson, legendarul jucător de la Los Angeles Lakers (n.tr.)

[2] Fostul conducător de joc al echipei Utah Jazz, din Liga Americană de Baschet, înalt de 1,70 m. (n.tr.)

– Nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău. Maggie n-o să se bucure prea tare, cu friptura ei înăbușită.

– Când o să-i spun că am scăpat de Chevy, o să mă adore.

Banto își vârî mâna în buzunar și scoase o foaie de hârtie.

– Ți-am găsit numărul ăla de telefon. E o adresă din McLean, în Virginia: o femeie numită Terri Lane.

– McLean? întrebă Molia.

– Se pare că nu presta de cincizeci de dolari partida de sex oral pe alei, dar nu e cazul să te deranjezi până acolo.

– Moartă?

– A șters-o, și în mare grabă. Poliția din McLean a dat o tură la rugămintea mea. Au găsit un pahar pe jumătate plin cu vin pe masă, luminile și casetofonul pornite și un prosop de baie pe podea. Un vecin a confirmat că a văzut-o pe domnișoara Lane urcându-se în Mercedes cu o valiză și plecând. Până acum, cărțile ei de credit sunt curate și probabil, vor rămâne așa pentru un timp. Nu cred că accepta Visa sau Mastercard. S-ar putea ascunde la nesfârșit.

– Nu ne-am ales bine meseriile.

– Poate, dar nu pot să-mi imaginez că ar plăti cineva ca să facă sex cu vreunul din noi. Celălalt nume pe care mi l-ai dat, Charles Jenkins: nimic. N-am putut să găsesc nimic despre el. Ești sigur că există?

Molia îl privi pe Sloane.

– Există, confirmă Sloane, mai convins ca oricând că Jenkins fusese sau era încă agent CIA.

– Mulțumesc că ai încercat.

Banto făcu un semn de încuviințare din cap.

– Ho a dat de tine?

– Peter? Nu, de ce?

– A sunat la secție și te-a căutat. I-am spus să încerce pe mobil. N-am știut că te-a folosit cineva pe post de țintă de antrenament. A spus că asistentul procurorului general al Statelor Unite l-a sunat din nou și a fost ceva mai mult de-un pic

Franklin îl privi de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină, apoi scutură din cap, cu dezgust.

– Aşteptaţi amândoi aici, comandă el, apoi porni în direcţia echipei de criminalişti, răspândiţi în jurul Chevy-ului şi al camionetei.

– N-a fost rău, aprecie Molia. Am impresia că te-a crezut. Dar ai dat-o în bară cu „eroul". Trebuie să-ţi cunoşti ascultătorii. După părerea lui Franklin, mi se potriveşte titlul de erou cum i se potriveşte lui Schwarzenegger cel de guvernator.

– Îmi pare rău pentru maşina ta, spuse Sloane.

Molia îşi privi Chevy-ul ciuruit de gloanţe.

– Ce naiba, poate c-a venit timpul să-mi cumpăr una cu aer condiţionat. Se întoarse din nou spre Sloane. Earvin Johnson?

Sloane ridică din umeri.

– Franklin nu arată ca un gen de tip căruia să-i placă baschetul.

– Aşa o fi, dar Magic Johnson[1] are 2,03 înălţime şi e negru. Nu cred că v-ar putea lua cineva drept gemeni. Poate ar fi trebuit să încerci cu John Stockton[2].

– Stockton? Un alb încet. Eu sunt un alb încet. Şi mie îmi place să visez.

Molia chicoti.

– Poate. Dar nici unul din noi n-a visat ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Indiferent de ce-ai făcut sau ai spus astăzi, ai apăsat pe anumite butoane. Voiau să mă omoare, dar nu înainte de a afla unde eşti. Asta îmi spune că obiectivul lor principal era să aducă înapoi pachetul acela pe care ţi l-a trimis Joe Branick. Ai vreo idee, ce i-o fi enervat în halul ăsta?

– Deocamdată, nu.

Un poliţist se apropie. Molia i-l prezentă pe Marty Banto.

Banto se uită la ceas.

---

[1] Earvin „Magic" Johnson, legendarul jucător de la Los Angeles Lakers (n.tr.)

[2] Fostul conducător de joc al echipei Utah Jazz, din Liga Americană de Baschet, înalt de 1,70 m. (n.tr.)

– Nu mi-ar plăcea să fiu în locul tău. Maggie n-o să se bucure prea tare, cu friptura ei înăbuşită.

– Când o să-i spun că am scăpat de Chevy, o să mă adore.

Banto îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o foaie de hârtie.

– Ţi-am găsit numărul ăla de telefon. E o adresă din McLean, în Virginia: o femeie numită Terri Lane.

– McLean? întrebă Molia.

– Se pare că nu presta de cincizeci de dolari partida de sex oral pe alei, dar nu e cazul să te deranjezi până acolo.

– Moartă?

– A şters-o, şi în mare grabă. Poliţia din McLean a dat o tură la rugămintea mea. Au găsit un pahar pe jumătate plin cu vin pe masă, luminile şi casetofonul pornite şi un prosop de baie pe podea. Un vecin a confirmat că a văzut-o pe domnişoara Lane urcându-se în Mercedes cu o valiză şi plecând. Până acum, cărţile ei de credit sunt curate şi probabil, vor rămâne aşa pentru un timp. Nu cred că accepta Visa sau Mastercard. S-ar putea ascunde la nesfârşit.

– Nu ne-am ales bine meseriile.

– Poate, dar nu pot să-mi imaginez că ar plăti cineva ca să facă sex cu vreunul din noi. Celălalt nume pe care mi l-ai dat, Charles Jenkins: nimic. N-am putut să găsesc nimic despre el. Eşti sigur că există?

Molia îl privi pe Sloane.

– Există, confirmă Sloane, mai convins ca oricând că Jenkins fusese sau era încă agent CIA.

– Mulţumesc că ai încercat.

Banto făcu un semn de încuviinţare din cap.

– Ho a dat de tine?

– Peter? Nu, de ce?

– A sunat la secţie şi te-a căutat. I-am spus să încerce pe mobil. N-am ştiut că te-a folosit cineva pe post de ţintă de antrenament. A spus că asistentul procurorului general al Statelor Unite l-a sunat din nou şi a fost ceva mai mult de-un pic

supărat pentru autopsia neautorizată. Ce naiba ai făcut, Cârtiță?... Cârtiță?

Tom Molia pornise spre Chevy, din obișnuință, dar se opri brusc și se întoarse spre Banto, cu mâna întinsă ca un cerșetor.

– Împrumută-mi mașina ta.

75

PASTILA DE MOTRIN îi diminuase durerea permiţându-i să stea în capul oaselor pe pat, fără ca fiecare mădular să ţipe de durere. Ceaţa din capul său, la fel de grea ca aceea care se lăsa peste ferma lui din Camano, se împrăştia, iar imaginile veneau în timp real, nu ca într-un film japonez de serie B. Alex stătea pe un scaun lângă pat. Bărbatul înalt şi suplu, care stătuse în uşă, se plimba până la pat şi înapoi. William Brewer, directorul CIA, era îmbrăcat impecabil, într-o cămaşă albă, cu gulerul scrobit, cu butoni şi o cravată bleumarin. Un lanţ din aur îi înconjura încheietura braţului drept. Părul lui încărunţit se asorta cu culoarea dungulițelor costumului, a cărui haină era agăţată pe spătarul unui scaun. Barba îi crescuse deja, cu toate că puternicul miros de colonie indica faptul că tocmai se bărbierise, poate în urma unor lucrări de după-amiază. Avea fizicul unui om care juca, în mod obişnuit, squash sau racquetball. În schimb, expresia feţei era a cuiva care tocmai a plătit o grămadă de bani pentru o masă dezamăgitoare.

– Am primit un telefon de la conducerea serviciului de informaţii mexican, care voia să ştie de ce ne-am interesat de o organizaţie exterminată acum treizeci de ani. Brewer

continua să se plimbe, în timp ce vorbea. I-am răspuns că n-am nici o idee despre ce vorbeşte. A spus că a primit un telefon de la şeful biroului din Mexico City, care cerea informaţii despre un grup revoluţionar de aripă dreaptă, autointitulat Frontul de Eliberare Mexican, în mod special despre un bărbat care-şi zicea „Profetul". Cererea a venit, din câte se pare, din partea lui Joe Branick. Brewer se opri din mers şi-l fixă pe Jenkins cu cea mai birocratică privire a lui. Vrei să-mi spui despre ce este vorba, agent Jenkins?

În ciuda durerii, Jenkins nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

– Domnule Brewer, nu mi s-a mai spus „agent" de treizeci de ani.

Brewer încuviinţă cu un semn din cap.

– Ştiu. Ţi-am citit dosarul. Se presupune că eşti mai nebun decât un lunatic. Privi spre Alex. Dar agentul Hart susţine că nu este aşa. Susţine, de asemenea, că ai fi şansa noastră de a afla ce se întâmplă, iar eu o cred. Brewer se uită la ceas. Problema este că, dacă se întâmplă ceva, trebuie să ştiu cât mai repede. Pentru că, în aproximativ zece minute, preşedintele se va adresa naţiunii şi va confirma o relatare din Mexico City cu privire la o înţelegere conform căreia va creşte substanţial importurile de petrol şi de gaze naturale din Mexic. Acest anunţ nu ne va aduce prea mulţi prieteni în Orientul Mijlociu. Brewer îşi trase scaunul pe spătarul căruia îşi aşezase haina, apoi îl întoarse şi-l încălecă. Agentul Hart m-a pus la curent cu teoria lui Joe Branick cu privire la renaşterea acestui grup, Frontul de Eliberare Mexican. Vreau să aud ce ai de spus.

– Nu este o teorie.

– Directorul spionajului mexican crede că este. A spus că n-au găsit nimic care să indice faptul că respectiva organizaţie continuă să existe şi nu şi-a ascuns amuzamentul în legătură cu faptul că ne preocupăm de o organizaţie care a fost exterminată acum treizeci de ani. A spus că au destui teroriştimoderni. Nu vânează fantome.

– Au făcut-o în 1973, spuse Jenkins. Şi la fel am făcut şi noi.

– El Profeta?

– Exact.

Brewer făcu un semn cu capul către masa rotundă din spatele lui, pe care stătea deschisă o copie a dosarului său.

– Am citit dosarul tău despre el. Dar, lasă-mă să-ţi spun, în timp ce dumneata intrai şi ieşeai din lumea cealaltă, noi am parcurs un alt dosar, concentrat asupra acelei organizaţii şi asupra acelei persoane. Totul indică faptul că el Profeta ori n-a existat niciodată, ori e mort. N-a mai apărut nici măcar un zvon despre el timp de trei decenii.

– Indiciile sunt greşite.

Brewer inspiră şi expiră adânc, cu ochii aţintiţi asupra lui, nefiind convins, dar nevrând să-l contrazică făţiş.

– Bine. Spune-mi de ce.

– Pentru că piaţa petrolului mexicană e sfântă. Castañeda nu va intra într-o înţelegere care va deschide uşa pentru companiile petroliere americane, lăsându-le să pătrundă din nou în ţară.

Brewer luă o ediţie de după-amiază din *Post*, şi o ţinu astfel încât Jenkins să poată vedea titlul. Se spunea că o întâlnire mexicano-americană la Washington, D.C., pe tema petrolului ar fi fost iminentă.

– Te înşeli. Deja a făcut-o. Preşedintele va confirma o întâlnire la vârf pentru poimâine, începând cu o ceremonie, vineri dimineaţa, pe Peluza Sudică.

Jenkins clătină din cap.

– Dumneavoastră greşiţi. A fost de acord cu o întâlnire la vârf. Dar nu va fi nici o înţelegere în privinţa petrolului.

– Negocierile sunt o afacere încheiată, agent Jenkins. Întâlnirea este doar pentru spectacol.

– Spectacol va fi, sunt de acord... dar nu spectacolul la care se aşteaptă toată lumea.

– Ce vrei să spui?

– El a orchestrat întâlnirea la vârf.

– Castañeda?

– Da.

– Crezi că el este *el Profeta?*

– Nu. E prea tânăr. Dar cred că-i îndeplinește poruncile lui *el Profeta.*

– Și *el Profeta* orchestrează înțelegerea și întâlnirea?

– *El Profeta* orchestrează înțelegerea, pentru că-l cunoaște pe Robert Peak. Știe ce i-a promis Peak electoratului american și cum avea de gând să-și țină promisiunea. A folosit asta ca o momeală, ca să-l atragă pe Peak la negocieri.

– De ce?

– Ca să încerce să se apropie de el. Aproape că a reușit, în America de Sud, dar moartea lui Branick a schimbat totul. Așa că a trebuit să-și modifice planurile. Este plin de resurse. E, de asemenea, tenace și răbdător. De ce nu? A așteptat ocazia asta treizeci de ani! Așa că-i cere lui Castañeda să facă publice negocierile, ca să-i forțeze mâna lui Peak, convins că va merge, din moment ce știe că Peak este un ticălos arogant, căruia îi pasă doar de cariera lui. Și în momentul ăsta apare necesitatea unei întâlniri la vârf, în mare grabă.

Brewer scutură din cap.

– Îmi ceri să cred că unul dintre teroriștii cei mai renumiți din istoria Mexicului, un individ despre care se credea că este mort de treizeci de ani, nu numai că ar fi viu, dar și orchestrează, în secret, negocieri confidențiale?

– Nu mă ascultați, ridică Jenkins din umeri, sunt doar un nebun.

Alex se ridică, încercând să intermedieze o înțelegere.

– Ceea ce spune domnul director, Charlie, este că probabilitatea statistică a veridicității acestor afirmații i se pare c-ar fi destul de greu de înghițit.

– Nu dau doi bani pe ceea ce-i produce directorului dificultăți la înghițit. Își întoarse capul spre Brewer. Ceea ce știu, domnule Brewer, este că probabilitățile statistice nu se aplică în cazul acestui tip. L-am studiat. Am încercat să pătrund în mintea lui, ca să pot înțelege cine este: un revoluționar, un fanatic religios, un geniu... probabil toate trei la un loc. Ce am

aflat este că, uneori, soarta şi destinul pot să prevaleze asupra matematicii şi a ştiinţei, că spiritul uman nu poate fi calculat, că lucrurile pe care oamenii sunt dispuşi să le facă, atunci când sunt bine motivaţi, depăşesc adesea înţelegerea umană.

Brewer se ridică.

– Poate că aşa este, dar eu trebuie să am de-a face cu realităţi.

– Ei bine, nu trebuie să aveţi nici o îndoială aici, individul e cât se poate de real.

Brewer îşi frecă fruntea.

– Atunci, spune-mi un lucru. Din tot ce am citit, inclusiv dosarul dumitale, această întâlnire încalcă toate principiile în care crede individul acela. De ce ar face-o?

– Pentru că, aşa cum v-am spus, nu va exista nici un acord, iar el ştie asta. Ceea ce-l motivează nu e politica sau petrolul. Este vorba despre ceva mult mai primar. Aruncă o privire spre Alex. Genul de motivaţie pe care-l obţii atunci când cineva îţi ia tot ceea ce ai iubit vreodată şi nu vrei sau nu poţi să uiţi.

– Şi care ar fi asta? vru să ştie Brewer.

Alex răspunse în locul lui:

– Răzbunarea.

76

Tom Molia făcu să scârţâie roţile jeepului, oprind lângă o scară micuţă care ducea la o uşă metalică, din spatele clădirii din stuc şi cărămidă. Lăsă cheile în contact şi ieşi din maşină, arătând spre un Chevy Blazer albastru, parcat la umbra unui copac din colţul parcării.

– Aia e maşina lui Ho.

– Asta e bine. Sloane sări de pe locul pasagerului şi înconjură grăbit maşina.

– Nu. E trecut de cinci. Ho nu lucrează după cinci.

Molia trase de mânerul uşii. Era încuiată.

– Rahat! De asemenea, nu încuie niciodată uşa asta.

Sări peste balustradă şi porni în fugă pe alee, în timp ce Sloane îl urma, şchiopătând, încercând să ţină pasul cu el. Ajungând în faţa clădirii, deschise două uşi din sticlă şi o luă de-a lungul holului, spre o uşă cu fereastra din sticlă fumurie. Literele inscripţionate pe ea indicau faptul că acolo era biroul lui Peter Ho, medicul legist al districtului Jefferson.

– Stai în spatele meu.

Molia îşi scoase Sigul şi deschise uşa spre o sală goală de aşteptare, traversă încăperea şi împinse o uşă, făcând să

se răspândească mirosul greţos al formaldehidei. Mirosul deveni tot mai puternic pe măsură ce se furişau de-a lungul unui hol întunecat, ieşind într-o sală cu mese care semănau cu nişte tăvi mari de gătit, metalice. Un bec puternic lumina un sac de culoare verde-închis pentru cadavre, aflat pe una din mese. Sloane auzi murmurul unui motor, poate instalaţia de aer condiţionat. Altfel, camera era cufundată într-o tăcere de mormânt.

Molia ridică o mână, ca un semnal de oprire. Apoi, dispăru printr-o uşă, în ceea ce Sloane presupuse că trebuie să fie un birou, ieşi clătinând din cap şi arătând spre celălalt capăt al camerei. Trecură pe lângă o cutie mare din oţel inoxidabil, cu multe sertare, şi se poziţionară lângă o uşă. Sloane strânse în pumn clanţa uşii, gândindu-se la corpul lipsit de viaţă al bătrânei Melda, în lumina slabă, aşteptând. Molia făcu un semn de încuviinţare din cap. El deschise brusc uşa. Molia se strecură înăuntru, cu arma întinsă.

O sală de baie. Goală.

Rămaseră pe loc câteva clipe, şovăind. Molia cercetă camera, în timp ce-şi trecea degetele prin părul ţepos. Ochii i se opriră pe sacul verde pentru cadavre, de pe tava metalică de gătit. Sloane înţelese imediat la ce se gândea. Dacă legistul ar fi plecat acasă, ar fi lăsat cadavrul afară? Traversară camera, cu ochii fixaţi asupra sacului. Sloane zări umbra cu coada ochiului, prelingându-se pe podea precum cerneala vărsată. O uşă a cutiei din oţel inoxidabil se deschisese, iar tava metalică din interior ieşi afară, ca limba unui animal uriaş, dezechilibrându-i pe amândoi. Un trup se ridică în şezut, ţipând.

Cearşaful căzu, iar ţipătul se transformă într-un hohot de râs.

– Nenorocitule! În sfârşit, ţi-am făcut-o. Până la urmă...

Dar chipul legistului deveni palid, apoi cenuşiu.

Molia se ghemuise, cu ţeava Sigului lipit de fruntea lui.

– Tom?

Molia coborî Sigul şi-l înşfăcă pe Ho de gulerul cămăşii, trăgându-l de pe tavă, pe podea. Picioarele lui Ho se înmuiară, nesigure.

– Fir-ar al naibii, Peter! Era cât pe-aici să te omor. Ce naiba a fost în capul tău?

Ho părea uimit, înspăimântat.

– A fost o glumă, Tom.

Molia se întoarse cu spatele la el, mergând în cercuri, ca un animal închis în cuşcă la grădina zoologică, scuipându-şi cuvintele, făcându-şi întruna semnul crucii.

– Isuse Hristoase, Peter! Isuse Hristoase! Fir-ar dracu' al dracului! Rahat!

Ho îl privi pe Sloane, dar Sloane nu-şi putea găsi cuvintele. Stomacul îi rămăsese în gât.

Molia se prăbuşi pe un taburet cu rotile, ca un luptător la sfârşitul unei runde, epuizat atât fizic, cât şi emoţional.

– Îmi pare rău, Peter. Ce rahat! Îmi pare rău.

– Ce naiba s-a întâmplat, Tom?

Molia îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare.

– Am nevoie de ceva de băut. Mai ai sticla aia de Stoli?

Ho scoase trei eprubete sterilizate dintr-un dulăpior, extrase o sticlă de vodcă dintr-un sertar al frigiderului, apoi turnă câte o porţie pentru fiecare. Băură fără să mai stea pe gânduri. Ho umplu paharele improvizate de încă două ori, în timp ce Molia îi povestea despre cei doi bărbaţi din pădure şi despre teoria lui Sloane, potrivit căreia Parker Madsen era în spatele multora din cele întâmplate.

– Banto mi-a spus că ai sunat... ceva în legătură cu faptul că Rivers Jones ştie de autopsia ta. Aproape că mă aşteptam să te văd pe una dintre mesele astea ale tale.

Ho părea lovit de trăsnet.

– Mda, a sunat.

– Ce-a zis Jones, mai exact?

Ho scutură din cap.

– Bătea câmpii, spunându-mi că-mi va lua licența, voia să știe de ce i-am nesocotit ordinele directe de încetare a expertizelor.

– Ți-a spus cum a aflat?

– Se pare că unul dintre legiștii lui a descoperit urmele biopsiei mele. Am negat, dar mă săturasem să-l ascult pe puțoiul ăla, Tom. I-am zis să se ducă-n mă-sa. N-are decât să-mi ia slujba. Mă întorc la practica particulară și scot mai mulți bani.

– Bine, Peter, bine, spuse Molia, încercând să-l calmeze.

– Isuse, Tom, chiar crezi c-o să încerce să mă omoare?

După tot ce se întâmplase în pădure, Sloane era convins că răspunsul pentru această întrebare era un categoric „da".

– N-o să te omoare nimeni, Peter. Dar, în clipa de față, vreau să-ți iei câteva zile libere... s-o ștergi de aici pentru o vreme. Să-ți iei familia și să vă duceți undeva să vă distrați.

– M-am gândit la asta, după ce am primit telefonul de la soră.

– A cui soră?

– Sora lui Joe Branick.

– Aileen Blair? întrebă Sloane.

Ho se întoarse spre el.

– Acesta era numele.

– Ce voia? insistă Sloane.

– Voia să afle rezultatul autopsiei mele. Poate că eram încă supărat după ce vorbisem cu dobitocul ăla de Jones, dar am spus unele lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun. I-am spus că ar trebui să se îndoiască de acuratețea oricărei autopsii pe care i-o furnizează guvernul, că am motive să cred că fratele ei nu s-a sinucis. După ce am închis și m-am calmat, am ajuns la concluzia că poate n-a fost prea inteligent ce am făcut.

– Ei bine, ce s-a făcut e bun făcut, filosofă Molia.

– O să mă omoare.

– N-o să te omoare nimeni, Peter. Unde ai de gând să te duci?

– Copiii s-au tot ţinut de mine să-i duc la Disney World, de vara trecută, când m-ai reţinut tu.

– Un loc public... foarte bine.

Ho păru brusc speriat.

– Mai bine aş suna acasă.

Molia îi puse o mână pe umăr.

– Stai liniştit, Peter. Am trimis un echipaj la tine acasă.

– Asta o s-o înspăimânte al naibii pe Liza. Aş face mai bine să mă duc şi eu acasă. Probabil că Liza şi-a ieşit din pepeni.

Îl ajutară să pună cadavrul de pe tavă înapoi în frigider. Apoi Ho se duse în birou şi ieşi purtând un pardesiu de un albastru-deschis. Sloane şi cu Molia îl urmară, spre uşa din spate, apoi în jos, pe cele două şiruri de scări, continuându-şi discuţia.

– Totuşi, ce cauţi aici atât de târziu? se interesă Molia. Tu nu lucrezi niciodată după cinci.

– Hârtiile trebuie trimise la district până la sfârşitul lunii. Mereu amân până în ultimul moment, apoi îmi petrec trei nopţi de iad ca să le termin. Cu toate rahaturile care s-au întâmplat, am rămas în urmă. De-aia nu aveam muzica pornită şi am putut să-ţi aud maşina venind. M-am uitat pe fereastră şi te-am văzut coborând şi îndreptându-te spre uşa din spate. Mi-am închipuit că veneai ca să mă sperii iar. Ho ajunse la ultimul palier. Ţi-am spus c-o s-o pun pe Betty să încuie uşa asta.

– Îmi tot spui asta de ani de zile. N-am crezut că o să facă asta vreodată.

Ieşiră în parcare. Ho scoase o cheie şi acţionă încuietoarea de siguranţă.

– Nici eu n-am crezut. Dar, îţi spun, după ce am intrat în cutia aia, m-am hotărât: eu vreau să fiu ars.

– Aproape că ai avut ocazia asta.

– Te-am speriat, nu-i aşa?

– Mda... m-ai speriat, mai tare decât îţi dai seama, Peter.

– Răzbunarea e tare dulce.

Molia zâmbi.

– Te ţin eu minte!

Ho porni prin parcare spre Blazer-ul lui. Molia se strecură în spatele volanului jeepului lui Banto. Sloane deschise cealaltă portieră din faţă. Gândul îi veni brusc. Se întoarse şi privi spre Peter Ho, care descuia portiera maşinii lui.

– Eu nu i-am spus ei nimic.

Molia se întinse peste scaun.

– Ce s-a întâmplat?

Sloane se aplecă spre el şi-i explică, în maşină:

– Nu i-am spus lui Aileen Blair că Ho a făcut o autopsie.

– Ce?

– Lui Aileen Blair, sora lui Joe Branick; nu i-am spus că Ho a făcut o autopsie. Ea se gândea că n-a făcut-o. Credea că şi-a vârât nasul Departamentul de Justiţie. De asemenea, nu avea nici un motiv să sune după rezultate.

Molia îşi desfăcuse deja centura de siguranţă, coborând din maşină şi strigând numele lui Ho, dar medicul legist al districtului se strecurase în Blazer şi închisese uşa, trântind-o.

– Ho!

77

BREWER RECITI cele două articole din ziar, cele care-l bântuiseră pe Charles Jenkins ca o tumoră malignă: tratabilă poate, dar niciodată vindecată de-a binelea. Ziarele se îngălbeniseră şi se şterseră de-a lungul anilor, rupându-se la atingere, dar el îşi amintea prea bine conţinutul celor două articole.

MASACRUL MEXICAN
The Associated Press

OAXACA, Mexic – În ceea ce oficialii mexicani descriu ca fiind o baie de sânge, cel puţin 48 de bărbaţi, femei şi copii, se relatează că au fost violaţi, bătuţi şi ucişi într-o aşezare îndepărtată din munţi, din junglele din Oaxaca, în Mexic.

Descris ca masacrul cel mai odios din istoria uneori tulbure şi violentă a Mexicului, ziarul mexican *La Jornada* aruncă vina atacului pe o serie de lupte din ce în ce mai aprige între indigenii săraci ai Mexicului, care doresc condiţii mai bune de trai, şi forţele paramilitare ale guvernului.

Conducătorii militari mexicani au negat cu tărie orice implicare în atac sau faptul că s-ar fi desfăşurat în secret

vreo operaţiune coordonată pentru anihilarea grupurilor revoluţionare aflate încă în activitate în regiunea sudică a Mexicului, bănuite că folosesc terenul accidentat montan şi jungla ca să evite forţele guvernului şi pe cele paramilitare.

Nu s-a raportat găsirea vreunui supravieţuitor.

Brewer trecu peste ce mai rămăsese din articol şi întoarse pagina, oprindu-se la un decupaj la fel de şters, datat la două săptămâni după primul.

MASACRUL MEXICAN E POSIBIL SĂ NU FI FOST OPERA ARMATEI

The Associated Press

OAXACA, Mexic – Oficialii mexicani fac trimitere la dovada că atacul de luna trecută asupra unui sat din junglele din sudul statului mexican Oaxaca n-ar fi fost săvârşit de unităţile militare ale guvernului, aşa cum se bănuia pe scară largă, ci a fost dus la îndeplinire de o organizaţie clandestină radicală, cunoscută sub numele de Frontul pentru Eliberare Mexican sau FEM.

Considerat ca fiind una dintre cele mai violente grupări revoluţionare ale Mexicului, FEM, ca şi conducătorul lui, cunoscut doar sub numele de *el Profeta,* Profetul, şi-a asumat recent răspunderea pentru o serie de atacuri asupra forţelor guvernamentale şi asupra oficialilor guvernului din statele din sudul federaţiei mexicane. Spionajul militar mexican şi organizaţia omologă a CIA, CISEN[1], n-a avut prea mare succes în misiunea de a stopa violenţa sau de a-i identifica pe conducătorii organizaţiei.

Un oficial guvernamental a declarat că membri foarte bine înarmaţi ai FEM, îmbrăcaţi în uniforme negre şi gri,

[1] Acronim pentru Centro de Investigación y Seguridad Nacional (Centrul pentru Investigaţii şi Siguranţă Naţională), serviciul de informaţii mexican, înfiinţat în 1989, aflat sub controlul Biroului de Coordonare a Preşedinţiei (n.tr.)

folosite în mod normal de o forță paramilitară, cunoscută sub numele de *Ios Halcones* – Șoimii – ar fi săvârșit atacul. Motivația aparentă a organizației a fost alimentarea nemulțumirilor clasei de mijloc a Mexicului și a celor nouă milioane de indigeni și încurajarea revoltei împotriva guvernului mexican și a armatei.

Dacă rapoartele sunt corecte, actul pare să fi eșuat. Oficialii mexicani au declarat că tot ce s-a întâmplat n-a făcut decât să întărească hotărârea guvernului de a-i vâna pe făptași prin regiunile sălbatice și împădurite, și că sătenii, odată loiali liderilor grupului, îi predaseră deja pe câțiva dintre cei bănuiți că ar fi lideri ai FEM.

– E o tactică extrem de comună, comentă Jenkins. Dacă nu poți să-ți găsești omul, încerci să-i întorci împotriva lui pe cei care-i sunt apropiați. Israelienii au făcut la fel ca noi, în Afganistan.

Brewer își scoase ochelarii pentru citit, ținându-i în mână. Părea uimit.

– Peak a făcut asta?

Jenkins încuviință.

– Peak a dat ordinul. Atacul propriu-zis a fost dus la îndeplinire de o grupare cunoscută sub numele de Forța Ghearei.

– De-a noastră?

– De-a noastră.

Brewer își frecă maxilarul cu o mână.

– Isuse! De ce?

– Poporul american n-ar fi putut înghiți un alt război, domnule Brewer, iar Robert Peak nu avea de gând să-i permită comunismului să-și instaleze tarabele în curtea din spate a Americii, nu în momentul în care președintele își concentra privirea asupra Mexicului, pentru petrolul de care dispune. Peak a avut mereu ambiții politice. Tatăl lui s-a asigurat că el nu scăpa niciodată din ochi premiul cel mare. Nimic nu avea să stea în calea lui, cu atât mai puțin niște țărani revoluționari,

care provocau probleme în munți. Peak avea nevoie să asigure stabilitatea țării, dacă arabii n-ar fi cedat și ar fi dat în vileag bluful președintelui.

– Dar un sat? De ce femei și copii?

– Comiți un act atât de oribil, încât șochează sensibilitatea țării și a lumii, apoi dai vina pe organizația pe care încerci s-o demontezi și-i determini pe oamenii care-i protejaseră pe membrii ei să-i predea. A funcționat, într-o oarecare măsură. Problema a fost că nimeni, cu excepția câtorva aleși, n-a cunoscut identitatea lui *el Profeta*. A fost deștept, în privința asta.

– Și *el Profeta* intenționează să-l ucidă pe Robert Peak, ca răzbunare pentru masacru?

– Da.

– Cum? Spune-mi, cum s-ar putea apropia suficient de mult încât s-o poată face?

– V-am spus deja, pentru că noi l-am invitat.

Brewer tresări.

– Întâlnirea la vârf.

– Credeți că a trăit într-o văgăună timp de treizeci de ani, domnule Brewer? Alex a spus că toate aceste negocieri au fost secrete. Ca să poată trage sforile așa cum a făcut el, *el Profeta* trebuie să fie ori un membru de rang înalt al armatei mexicane, ori al guvernului. În orice caz, va face parte din delegația mexicană. Va participa la ceremonie. A așteptat timp de treizeci de ani o asemenea ocazie. N-o va rata.

– Dar știe că măsurile de securitate vor fi drastice, chiar și pentru delegați. Cum va introduce o armă?

Jenkins scutură din cap.

– Asta nu știu, tocmai de aceea presupun că Joe nu încerca să stabilească modul în care va acționa, ci voia să afle identitatea lui.

– Nici asta n-are vreun sens; dacă Joe încerca să-i afle identitatea acestui om, dorind să salveze viața lui Robert Peak, de ce l-ar fi omorât Peak?

– Fiindcă Peak nu ştia asta. Ceea ce-i face pe oamenii ca Robert Peak să fie puternici este în acelaşi timp şi cea mai mare slăbiciune a lor. Au un singur interes: propriile persoane. Atunci când Peak a aflat că Branick avea dosarul şi că demarase cercetările, a presupus că Joe intenţiona să-l denunţe şi să dezvăluie că el a fost răspunzător pentru ce s-a întâmplat în satul acela. În mintea lui Peak, nu putea exista un alt motiv care să justifice păstrarea unui asemenea dosar, decât pentru a-l folosi împotriva lui. Şi presupun că tocmai din cauza asta Peak îl tot invita pe Branick să lucreze pentru el. Nu era din prietenie: Peak se temea de ce ştia Branick.

– Păstrează-ţi prietenii aproape. Păstrează-ţi duşmanii şi mai aproape, conchise Brewer.

– Exact. Ceea ce Peak nu era în stare să înţeleagă, fiind atât de străin modului său de gândire, este că Joe Branick nu l-ar fi trădat niciodată şi că n-ar fi încălcat niciodată codul tăcerii. Joe credea în jurământul lui şi făcea întotdeauna numai ce trebuia.

– Atunci, *de ce* a dezgropat Joe dosarul după atâţia ani? vru să ştie Brewer.

– Mi-am pus şi eu exact aceeaşi întrebare.

– Şi care este răspunsul?

– Joe mi l-a lăsat aici, în dosar. Ajută-mă să ajung acolo, ca să-l văd pe Robert Peak, după care o să vă spun amândurora.

78

FORŢA exploziei zgudui asfaltul din parcare ca un cutremur, aruncându-l pe Sloane pe spate. Metal contorsionat şi bucăţi de sticlă căzeau din cer, flăcările înghiţind Blazer-ul ca tentaculele unei caracatiţe uriaşe. Nori de fum negru plutiră prin aer, purtând cu ei mirosul cauciucului ars şi un val de căldură.

Sloane se ridică în şezut şi-l privi pe Tom Molia, care se îndrepta cu paşi nesiguri spre ce mai rămăsese din maşină, cu haina înfăşurată în jurul capului. Se ridică în picioare cu gândul să intervină, dar Molia îl împinse la o parte şi continuă să înainteze, lăsându-se în jos, cât mai aproape de pământ, dispărând după perdeaua de fum negru. Apoi ieşi, târând după el trupul lui Peter Ho. Sloane se repezi şi-l înşfăcă pe Ho de un braţ: o masă inertă, târâtă prin parcare. Căzură pe pavaj, tuşind violent, scuipând negreală, străduindu-se să respire. Focul şi fumul înnegriseră faţa lui Ho, pătând-o cu petice roz, în locurile în care pielea îi fusese smulsă. Era scăldat în sudoare. Forţa exploziei îl aruncase, literalmente, din scaunul său maroniu pluşat.

Molia zgâlţâi trupul lipsit de viaţă al prietenului lui, legănându-se în agonie, braţele tremurându-i şi pieptul ridicându-se în suspine tăcute. Vinovăţia îi strânse pieptul lui

Sloane ca o lovitură primită în stern. Beculeţul din capul lui pâlpâi, iar el se cufundă în întuneric, ca şi cum ar fi căzut într-o gaură. Dar, de data aceasta, ateriză în braţele unei femei. Caldă şi vie, îl legăna, murmurând încet în timp ce-l mângâia pe păr. Îi simţea căldura pieptului, mâinile alinându-l, liniştindu-l; îl năpădi o senzaţie pe care n-o mai simţise niciodată, care-i lipsise toată viaţa, după care tânjise şi pe care n-o găsise niciodată: iubirea. Pură, necondiţionată, nefalsificată.

O cunoştea pe femeie.

– Nu ştiu cine sunt, spuse Molia, ridicând privirea spre el. Şi nu ştiu cum am să-i găsesc, dar o voi face. Şi, când o voi face, îi voi spânzura de boaşe.

SLOANE STĂTEA, împreună cu trei poliţişti în uniformă, pe veranda din faţa casei lui Tom Molia: tineri care se foiau stânjeniţi, ca nişte rude îndepărtate la o înmormântare de familie, fără să ştie ce să spună. Maşinile lor de patrulare aşteptau în stradă, cu farurile aprinse şi cu motoarele pornite. Luminile care se învârteau şi sirenele care urlau, făcându-i pe vecini să iasă pe verandele lor, fuseseră oprite.

Molia îngenunche ca să-şi îmbrăţişeze şi să-şi sărute fiica. Fetiţa purta o jachetă albastră, cu cuvintele „Disney World" brodate pe spate, şi ţinea în mână o valiză roz. Detectivul o trase lângă el, inspirându-i mirosul părului şi sărutând-o pe obraz. Apoi, îl apucă de mână pe fiul lui, T.J., care insistase să poarte jacheta cu negru şi auriu a tatălui lui, de la Oakland Raiders, deşi-i ajungea mai jos de genunchi. Şi el ţinea o valiză mică, braţul unei jucării ieşindu-se din ea. Lacrimi şiroiau pe obrajii băiatului, copiii nefiind obişnuiţi să-şi vadă tatăl şi mama atât de supăraţi.

– S-o ascultaţi pe mama. Eu o să vin cât de repede o să pot, spuse Molia, încercând să-şi liniştească fiul.

– De ce nu poţi să vii acum, tati? Vreau să vii acum.

– Sigur că vin. Doar că o să vin mai târziu.

– Vreau să vii acum, insistă băiatul.

Molia își strânse fiul la piept.

– Am treabă de făcut. Trebuie să vă dau pe voi doi la facultate, nu?

– Nu vreau să merg la facultate. Facultatea e o prostie.

– Nu spune că e o prostie. O să-ți dorești să mergi la facultate. Sunt fete frumoase la facultate.

– Urăsc fetele.

– Acolo am întâlnit-o pe mama ta.

T.J. își frecă nasul; poate că nu se gândise niciodată că mama lui era o fată frumoasă.

– Sărut-o pe bunica din partea mea, mai spuse Molia.

Băiatul făcu o față de parcă ar fi supt dintr-o lămâie, apoi se întoarse spre mama lui, care privea scena, cu brațele încrucișate, ținând strâns în mâini un șervețel mototolit, apoi se aplecă ca să-i șoptească la ureche tatălui său:

– Respirația ei miroase urât.

Molia îi răspunse tot în șoaptă.

– Sărut-o pe obraz. Și să nu te joci cu trenurile bunicului. Știi cum se supără.

Îi îmbrățișă pe copii din nou, o îmbrățișare feroce, apoi se ridică și se întoarse spre soția lui. Maggie își frecă antebrațele, de parcă ar fi încercat să și le încălzească.

– O să te sun.

Ea încuviință, îi luă pe copii și coborî treptele verandei.

– Hei, spuse Molia încet.

Maggie îi trimise pe copii spre Banto, care o întâmpinase la jumătatea drumului.

– Putem să dăm drumul la sirenă, Marty? întrebă T.J.

– Aia nu-i mașină de poliție, dacă nu poți să dai drumul la sirenă, spuse Banto, conducându-i în josul aleii spre mașini.

Maggie se întoarse și alergă înapoi pe scări, îmbrățișându-și soțul ca pe un marinar întors de la război.

– Nu mă face să cresc singură copiii ăștia, Tom Molia! Să nu-mi faci una ca asta, să nu îndrăznești!

– N-o s-o fac, șopti el.

– Dacă mori, jur că te omor.

El slăbi strânsoarea, cu obrajii saturaţi de propriile lacrimi şi de ale ei.

– Atunci, n-o să-ţi mor. Cine te iubeşte, dragă[1]?

Ea închise ochii, ca şi cum ar fi fost lovită de o durere subită.

– Cine *te* iubeşte, dragă?

O luă după umeri şi o conduse pe treptele verandei. Poliţiştii îi urmară la o distanţă respectabilă, lăsându-l pe Sloane singur pe verandă. Banto o ajută pe Maggie să se urce pe bancheta din spate, apoi strânse mâna partenerului lui.

– Eşti sigur că n-ai nevoie de ajutorul meu? întrebă Banto.

– Îţi încredinţez familia mea, Marty. Ai grijă să nu li se întâmple nimic.

– Nu li se va întâmpla nimic. Eşti o pacoste, dar nu pot să mă descurc singur cu Franklin. Banto se urcă în maşină şi închise uşa.

Detectivul rămase pe trotuar, privind cum procesiunea înaintează de-a lungul străzii; plecarea fu punctată de două semnale scurte de sirenă, ca să-l împace pe fiul lui. Apoi, maşinile cotiră la dreapta şi dispărură.

Tom Molia rămase pe loc o clipă, de parcă ar fi vrut să-şi adune emoţiile, apoi se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi iuţi înapoi pe alee, ajungând pe verandă dintr-o săritură. Deschise uşa din plasă. Sloane îl urmă înăuntru şi privi cum detectivul desfăcu încuietoarea de siguranţă a unui dulap din camera din faţă, scoate o vestă Kevlar[2] şi o aruncă pe canapea, după care

---

[1] Personajul citează celebra replică a lui Kojak, un detectiv interpretat de Telly Savalas în serialul de televiziune omonim, foarte popular în anii 1970: *Who loves you, babe?* (n.tr.)

[2] Vestă protectoare folosită de militarii americani, capabilă să reziste la impactul cu gloanţe de calibre până la 9 milimetri, precum şi la schijele proiectilelor de mai mari dimensiuni. Kevlar este numele purtat de un material din fibre sintetice, foarte uşor, dar şi extrem de rezistent, de cinci ori mai dur decât oţelul. (n.tr.)

începe să înşiruie o serie de pistoale şi de puşti, de parcă ar fi făcut inventarul unui mic magazin de arme.

– Mai întâi, îi vom face o vizită lui Rivers Jones.

Îşi etala armele, enumerând în acelaşi timp modalităţile în care vor aduna suficiente probe directe pentru implicarea lui Parker Madsen. Cu trei morţi, toţi având acelaşi tatuaj, aveau destule ca să-i poată implica pe federali, dar Molia nu era interesat de o asemenea colaborare în acel moment.

– Să mergem la federali ar însemna să suflăm într-un fluier în mijlocul unui teatru aglomerat, explică el. Am atrage atenţia tuturor, dar nimic mai mult. Tot ceea ce am izbuti ar fi să-i dăm lui Madsen şi celor implicaţi o şansă să-şi construiască apărarea.

Sloane ştiu că asta ar fi pus capăt anchetei şi în acelaşi timp căutărilor sale, prin care încerca să-şi dea seama cine era cu adevărat. Dar mai ştia că planul detectivului se născuse din furie, şi nu din raţiune. N-ar fi mers. Madsen era foarte bine izolat. Rivers Jones era un pion, o persoană care putea să fie sacrificată în eventualitatea în care cineva se apropia prea mult. Trebuia să convingă Departamentul de Justiţie să coopereze, să declare că Joe Branick se sinucisese. Jones era acel tip. Sloane ştia că era o singură modalitate prin care puteau să se apropie de Peak sau de Madsen: folosirea dosarului. Asta era ceea ce îşi doreau ei cu ardoare. Asta era moneda de schimb. Era singurul mod în care puteau să pună capăt acestei afaceri, orice ar fi fost. Trebuia să pună capăt omorurilor.

În timp ce Molia îşi expunea planul şi-şi făcea inventarul armelor, auziră un sunet cunoscut care îi luă prin surprindere, încât amândoi avură nevoie de timp până să-şi dea seama despre ce este vorba. Telefonul mobil prins de cureaua lui Sloane suna. Îl desprinse şi-l deschise, aşteptându-se să vadă numărul Tinei pe ecranul luminat. Era un număr privat.

– Alo?

– Domnule Sloane.

O voce bărbătească, oarecum familiară, pe care Sloane n-o putu identifica în prima clipă.

– Cine este?

Molia înaintă spre el şi Sloane apăsă butonul pentru speaker.

– N-are nici o importanţă cine sunt, domnule Sloane. V-aţi dovedit a fi un adversar formidabil. Cei doi oameni de care v-aţi debarasat erau soldaţi extrem de pricepuţi şi extrem de bine pregătiţi. La fel a fost şi cel din San Francisco. Omagiile mele.

Sloane îl privi pe Molia şi mimă din buze numele „Madsen".

– Oricum ar fi fost, domnule general, în clipa de faţă sunt morţi.

Interlocutorul nu-l contrazise cu privire la identitatea sa.

– Da, aşa am înţeles.

Madsen era.

– Ce doriţi?

– Am o propunere pentru dumneavoastră, domnule Sloane, ca o *reglementare* a situaţiei, ca să folosesc un termen pe care sigur îl veţi aprecia.

– Ascult.

– O întâlnire; doar noi doi.

– De ce aş face asta? întrebă Sloane, deşi era exact ceea ce voia şi el.

– Pentru că aveţi un pachet, iar eu am nevoie de acel pachet.

– Am întrebat de ce m-aş întâlni *eu* cu dumneavoastră, domnule general, nu de ce v-aţi întâlni dumneavoastră cu mine. Este destul de clar ce doriţi.

– Foarte bine. Mă aşteptam la un răspuns atât de precis şi de rezonabil din partea unui avocat pledant aşa de apreciat ca dumneavoastră. Madsen făcu o pauză. Pentru o negociere de succes, fiecare parte trebuie să aibă ceva de oferit pentru a putea cădea la învoială, ceva jinduit de cealaltă parte. Am dreptate? La asta doreaţi să ajungeţi?

– Vă asigur, domnule Madsen, că nu există nimic pe această lume pe care să-l aveţi dumneavoastră şi să mi-l doresc eu.

– Consider acest răspuns foarte dezamăgitor, domnule Sloane. Trebuie să recunosc că am aşteptat cu nerăbdare să vă întâlnesc sau, aş putea să spun, să vă reîntâlnesc? A fost o adevărată performanţă: să pătrundeţi în Aripa de Vest de la Casa Albă. Cred că este un fapt fără precedent şi, în mod clar, unul care indică o persoană foarte inteligentă, abilă şi cu mult calm. Dar, dacă aveţi impresia că voi face o asemenea declaraţie fără să am posibilitatea de a mă revanşa, atunci nu-mi rămâne decât să spun că, poate, doar v-am supraestimat sau că dumneavoastră mi-aţi subestimat fermitatea.

– Nu v-am subestimat câtuşi de puţin, domnule Madsen.

– A, vă rog să-mi permiteţi să fiu de altă părere.

– David?

Molia îşi trase capul înapoi la auzul acelei voci neaşteptate. Sloane închise ochii. Capul îi căzu în piept.

– Tina, murmură el.

– Veţi vedea, domnule Sloane, că nu sunt un om care să facă afirmaţii îndrăzneţe, fără să le poată susţine.

– Madsen, ticălosule... Aşa să mă ajute Dumnezeu...

– Mă bucur să aflu că este o persoană mult mai importantă pentru dumneavoastră decât am crezut.

– Madsen, ascultă-mă...

Vocea lui Madsen deveni dură.

– Nu sunteţi în poziţia de a lansa ameninţări sau cereri, domnule Sloane. Nu trebuie s-o luaţi personal. Consideraţi că este vorba despre o tranzacţie de afaceri. Aveţi un pachet. Îl vreau. Îl aduceţi la mine şi voi elibera femeia. Simplu şi curat.

– Unde?

– Această informaţie vă va fi oferită ulterior. Va trebui să veniţi singur, domnule Sloane. Nu-l aduceţi pe detectiv. Nu aduceţi poliţia. Dacă asculţi, domnule detectiv Molia – şi presupun că asta faci – atunci află ceva: o voi omorî pe femeie

dacă te miros la mai puţin de zece kilometri. Domnule Sloane, vă voi contacta pe acest număr de telefon. Orice încercare de a mă contacta sau de a localiza numărul de la care vă sun va fi zadarnică, vă asigur. Apelurile dumneavoastră, de asemenea, sunt monitorizate. Dacă sunaţi pe cineva în timp ce sunteţi pe drum, voi şti asta. Aţi înţeles?

– Am înţeles.

– Acum, v-aş sugera să porniţi. Aveţi două minute înainte să vă sun din nou, cu următorul set de instrucţiuni. O sută douăzeci de secunde. Dacă nu porniţi, singur, femeia va muri.

– Madsen...

– Timpul trece. Exact două minute, începând... din acest moment.

Sloane scoase un răcnet.

– Madsen!

79

TOM MOLIA SE PLIMBA nervos pe podeaua de esenţă tare din faţa uşii, strângând în mână cheile de la jeepul lui Banto.

– Nu se poate. Nu pot să te las să faci asta, David.

Sloane se uită la ceas. Mai avea un minut şi patruzeci şi cinci de secunde la dispoziţie ca să plece.

– L-ai auzit. O s-o omoare.

– O s-o omoare, oricum, dar o să te omoare şi pe tine. Madsen e un ucigaş profesionist, David. N-ai nici o şansă şi nu există nici o garanţie că va veni singur.

– Va veni singur. Egoul lui nu-i va permite să apeleze la altcineva ca să-şi rezolve problema. Am devenit o provocare pentru el. Vrea să înfrunte provocarea.

– Exact de asta n-o să te duci singur, las-o în mă-sa de bravadă de rahat.

Sloane îşi consultă din nou ceasul. Îi mai rămâsese mai puţin de un minut şi jumătate.

– Aici nu este vorba despre bravadă de rahat.

– Atunci, despre *ce* este vorba?

– Nu înțelegi, Tom, iar eu n-am timp să-ți explic asta, dar nu pot s-o las să moară. Nu pot să stau deoparte și să văd cum moare o altă femeie pe care o iubesc. Dacă ăsta este singurul mod prin care o pot salva, atunci trebuie să încerc. Trebuie s-o fac.

– Putem să...

– Nu avem timp, mormăi Sloane, implacabil. Nu avem timp să facem planuri. Nu avem timp să chemăm întăriri. Dă-mi cheile.

– O să te urmez la o distanță...

Își ridică mâna, oprindu-l.

– Dă-mi cheile de la mașină.

– O să mă ascund în portbagaj.

– Jeepurile nu au portbagaj.

– Atunci, o să mă ascund pe rahatul de banchetă din spate.

– Nu crezi că s-a gândit la asta? Nu crezi că e cineva afară, chiar acum, urmărindu-ne? Sloane se uită la ceas. Mai puțin de un minut. Nu mai avem timp.

– Sunt și eu implicat în asta, David; i-au ucis pe Cooperman și pe Peter Ho. Nu este doar bătălia ta.

– Atunci, oferă-mi șansa de a face asta pentru amândoi. Dacă n-o vei face, Tina va muri și amândoi vom avea de pierdut. Ai o familie la care să te gândești. Ai doi copii mici, care au nevoie de tatăl lor, și o soție, care are nevoie de soțul ei. Eu n-am nimic pe lumea asta, în afară de Tina. Ea este totul pentru mine. Dacă o ucide, nu mă mai interesează dacă trăiesc sau dacă mor.

Molia scutură din cap.

– Îmi pare rău, David. N-am de gând să te las să te sinucizi.

Detectivul se întoarse cu spatele și porni spre ușă. Sloane apucă lampa de pe una dintre măsuțe și o roti în aer ca pe o bâtă, lovindu-l pe Molia în ceafă, punându-l la pământ. Se lăsă într-un genunchi, puse o mână chiar în dreapta bărbiei lui Molia și simți pulsul regulat.

– Şi nu ţi-aş fi un prieten adevărat dacă aş lăsa-o pe soţia ta văduvă şi pe copiii tăi fără tată. Luă cheile de la jeep din mâna lui Molia, adună rapid ce-i trebuia şi deschise uşa din plasă, chiar în clipa în care telefonul mobil din mâna lui începea să sune.

80

PATRUZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, Tom Molia stătea întins pe canapeaua din sufrageria lui, ţinându-şi o pungă cu gheaţă la ceafă. Mai multe persoane erau aplecate asupra lui, dar atenţia îi era îndreptată asupra unui afro-american uriaş, care arăta de parcă tocmai ar fi trecut prin douăsprezece runde cu George Foreman[1], în perioada lui de glorie. Lângă el se afla o femeie la fel de înaltă, atrăgătoare.

– De la cine ai aflat numele meu, domnule detectiv? îl întrebă Charles Jenkins.

– Sloane spunea că te caută. Zicea că ai lucrat cu Joe Branick şi că tu eşti singurul care ar putea să ne spună ce mama naibii se întâmplă.

– Şi-a amintit de mine, i se adresă Jenkins femeii.

– A spus că te-a văzut în visele lui, preciză Molia. Şi nu mă întreba mai multe. Din cauza loviturii de la cap, sunt uimit că mi-am amintit şi de numele dumitale.

Molia se trezise pe podea, fără cheile de la jeep, cu o durere pe care patru pilule de Tylenol nu o putuseră potoli.

---

[1] Fost dublu campion mondial de box profesionist, la categoria grea (n.tr.)

Lampa preferată a lui Maggie era zob. Dăduse în urmărire generală jeepul lui Marty Banto, cu instrucţiuni clare care cereau celor care îl vedeau să-şi anunţe poziţia, dar să nu intervină. Apoi, recursese la ultima soluţie: formase numărul de la Langley, îşi oferise datele şi declarase că avea informaţii despre moartea lui Joe Branick. Vorbise cu şeful portarilor şi menţionase numele lui Charles Jenkins, iar acest nume, din câte se părea, declanşase o alarmă, care nu se oprise până când nu ajunsese la urechile lui William Brewer, directorul CIA. La o jumătate de oră după ce închisese telefonul, în urma convorbirii cu Brewer, vecinii lui Molia avuseseră parte de cea de-a doua senzaţie a serii, când un elicopter ateriză în fundătură şi-i lăsă la sol pe cei doi oaspeţi din sufrageria lui.

Jenkins îi povesti lui Molia ce se întâmplase în satul din munţii Oaxaca şi de masacrul petrecut acolo, în urmă cu treizeci de ani.

– Dumneata l-ai salvat? se interesă el, referindu-se la Sloane.

– Nu l-am salvat eu, domnule detectiv. Soarta l-a salvat în ziua aia.

– Ei bine, toate bune şi frumoase, domnule Jenkins, dar în clipa asta, *noi* suntem soarta. Dacă nu-l găsim pe Sloane, e un om mort. Madsen o să-l ucidă.

Telefonul sună. Tom Molia ridică receptorul din furcă şi spuse ceva, ascultă preţ de o clipă, apoi i-l întinse lui Jenkins.

Jenkins ascultă încordat. După ce închise, îi spuse lui Alex Hart că Brewer le transmisese regretul pentru eşecul lor în privinţa localizării lui Parker Madsen.

Telefonul sună din nou. De această dată, apelul era pentru Tom Molia.

– Eşti sigur? îl întrebă Molia pe interlocutor. Nu. Nimeni să nu facă nimic, mai zise şi închise. N-avem prea mult timp.

– Ce e? vru să ştie Jenkins.

– Tocmai au descoperit jeepul. Cred că știu unde se duc, adăugă Molia, înșfăcându-și Sigul. Se pare că acest domn Madsen are simțul dramaticului. Acum închide cercul.

– Cum adică, închide cercul?

– Se duce în locul în care-am descoperit cadavrul lui Joe Branick.

– Cât de departe suntem? se interesă Jenkins.

– Mă tem că prea departe, îi răspunse Molia.

81

Parcul Național Black Bear,
Virginia de Vest

SLOANE STĂTEA PE LOC, privind luna tăiată de dâra unui avion cu reacție. Stelele străpungeau cerul ca niște ace înfipte în pânza cortinei de la un teatru pentru copii, dar nu ofereau prea multă lumină. Se auzea susurul slab al râului și zumzetul insectelor, iar aerul era greu din cauza umidității din timpul zilei. Tufișuri și copaci înalți și subțiri – soldați vigilenți, așteptând evenimentele la care aveau să ia parte – înconjurau poiana. Sloane știa, din articolele din ziar, că Parcul Național Black Bear era locul în care fusese găsit cadavrul lui Joe Branick, dar nu și-l închipuia pe Parker Madsen alegând locul de întâlnire din motive sentimentale. Nu. Generalul îl alesese din același motiv ca și indivizii care-l omorâseră pe Joe Branick. Era îndepărtat, întunecat și foarte împădurit, ceea ce permitea folosirea elementului surpriză, iar un zgomot puternic, ca o împușcătură, ar fi avut ecou, în aerul nemișcat, în toate direcțiile, făcând imposibil de stabilit locul exact din care ar fi pornit.

Madsen îl apelase pentru a doua oară când cobora în fugă treptele verandei din faţa casei lui Tom Molia, la exact două minute după prima convorbire telefonică. Generalul îl îndrumase spre o benzinărie, iar lucrătorul de acolo, ivit ca din pământ, deschisese ca din întâmplare uşa din dreptul locului pasagerului şi cercetase interiorul maşinii, confirmând faptul că Sloane era singur şi că avea pachetul la el. Faptul că omul nu-i luase pachetul, confirmase ce ştia deja: Madsen voia să se ocupe de problemă personal. Sloane fusese, fără îndoială, o sursă de neplăceri pentru general, iar acum dorea să-l înfrunte, ca să-l oprească, nedorind ca reuşita să-i fie umbrită de gândul că se bazase pe altcineva. Sloane descifrase firea lui Madsen în timpul scurtei lor întâlniri din Biroul Oval. Mărunt de statură, ca un pitbull, Madsen se înconjura de un zid de aroganţă care-l împiedicase să treacă dincolo de ochii ca două vârfuri de ac, de o întunecime adâncă, dar nu-l împiedicase să-şi dea seama ce fel de om era generalul. Oamenii ca Parker Madsen nu luau în consideraţie posibilitatea unui eşec. Egourile lor erau atât de supradimensionate, încât nu puteau concepe ca lucrurile să meargă altfel decât se aşteptau ei. Aroganţa lor îi punea în poziţii de putere şi, adesea, îi ducea la pieire. Sloane întâlnise oameni de acest fel în armată şi naţiunea fusese martoră la etalarea aroganţei lor la Casa Albă. Richard Nixon şi Bill Clinton îi veniră imediat în minte.

În afară de asta, Sloane simţise şi altceva: teama. Exista ceva în confruntarea iminentă cu Parker Madsen care-i tăiase picioarele şi-i făcuse stomacul să se agite. N-avea nimic de-a face cu gândul la moarte. Era mai presus de asta, era ceva care-i spunea că Madsen era prădătorul care-l hăituia şi că tocmai aceea urma să fie confruntarea de care fugise şi pe care nu mai putea s-o evite. El şi Madsen erau ca două linii perpendiculare, alergând una spre cealaltă, de la mari distanţe, intersecţia lor fiind exact în acest loc, unde Joe Branick îşi petrecuse ultimele clipe din viaţă.

După punctul de verificare inițial, primise mai multe indicații, foarte probabil menite să-l asigure pe Madsen că jeepul nu era urmărit, și care, în cele din urmă, îl conduseseră pe platou. Asta se întâmplase în urmă cu douăzeci de minute; Madsen se mulțumea să-l facă să aștepte, pentru a câștiga un avantaj psihologic, în timp ce-l observa de undeva, din întuneric.

– Pregătirea ți-a fost de folos.

Sloane nu auzise nici un sunet înainte ca vocea sacadată să tulbure liniștea naturii. Se întoarse, privind în întuneric de la stânga la dreapta și înapoi la punctul mort. Nu văzu pe nimeni. Apoi, încet, distinse contururile imprecise ale trunchiurilor înalte, întunecate, și ale tufișurilor. Parker Madsen apăru din tufișuri ca un tigru bengalez ieșind din jungla deasă. Se opri la marginea poienii, cam la cinci metri distanță, îmbrăcat într-un costum de camuflaj pentru junglă, care părea să plutească la treizeci de centimetri față de pământ, probabil acolo unde fusese îndesat în cizmele negre, de infanterie. Fața îi era dungată de vopsea unsuroasă.

Becul din mintea lui Sloane se aprinse, urmat de un bubuit. Auzi cizmele greoaie bocănind grăbite prin cameră, simți cum îl trec fiorii. Se străduí să rămână în prezent: supraviețuirea Tinei depindea de asta.

– Ai fost în infanteria marină, nu-i așa?

Sloane deschise ochii. Evitase prăbușirea în gaura neagră, dar, spre deosebire de alte dăți simți o mare nevoie de a ajunge acolo.

– De ce pui întrebări la care știai deja răspunsurile, domnule general? Se baza pe faptul că Madsen știe mult mai multe despre el. N-am venit aici ca să discut despre trecutul meu. Unde e Tina?

Madsen înaintă, oprindu-se la vreo trei metri de el. Prin întunericul nopții, Madsen nu putea să vadă prea multe, dar părea să nu-i pese dacă purta o armă sau nu, ceea ce făcea parte din joc, generalul comportându-se ca un pistolar pe

străzile unui vechi oraş din Vestul Sălbatic, provocându-l pe celălalt să facă prima mişcare.

– Te-ai înrolat la şaptesprezece ani, fără acordul părinţilor; totuşi, n-ai minţit cu privire la vârstă.

– M-am lăsat sedus de reclame, ştiţi despre ce vorbesc... „cei puţini, cei mândri"? Să lăsăm porcăriile, domnule general. Unde e Tina? Aveam o înţelegere.

– Ai reuşit să treci de biroul de recrutare al infanteriei marine. Până să-ţi fie determinată vârsta, obţinuseşi cel mai înalt punctaj, din acel an, al Corpului de infanterie marină, la testul de aptitudini, lucru deloc surprinzător, având în vedere coeficientul dumitale de inteligenţă. Comandanţii te-au ridicat la gradul de conducător de pluton: Divizia Întâi a Infanteriei Marine, Batalionul al Doilea, Compania Echo. Ai obţinut menţiuni pentru vitejie, ai participat la acţiunea din Grenada, ai primit Steaua din Argint pentru curaj şi te-ai ales cu un glonţ cubanez în umăr, din motive mult prea enigmatice, din punctul meu de vedere.

Sloane ştia că motivul pentru care îşi scosese vesta antiglonţ îl intrigase pe un militar ca Madsen, ca şi motivul dat de psihiatrul militar la care fusese trimis să fie examinat.

– Eram tânăr şi prost, spuse el, luptându-se să rămână în prezent.

Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi legat în jurul mijlocului o frânghie de care atârna o greutate şi l-ar fi împins într-un puţ. Îl trăgea în jos, să coboare spre acel loc în care-i găsise pe Joe Branick şi pe Charles Jenkins, ca şi pe femeia care, acum ştia, era mama lui. Spre deosebire de alte dăţi, exista un impuls, dar nu unul provocat de primejdie, ci de instinctul de autoconservare.

– Eşti modest, domnule Sloane. Dar eu sunt curios de fiecare dată când un soldat nesocoteşte pregătirea militară, mai ales într-un asemenea caz. Ţi-ai scos vesta antiglonţ în timpul unei lupte armate. De ce-ai fi făcut una ca asta?

– Cred că ştii de ce, domnule general.

Sloane se propti pe picioare, simţind că în caz contrar, va fi târât înapoi, spre adâncimi. Nu putea să plece. Trebuia s-o ia pe Tina. N-o putea lăsa să moară.

– Ştiu ce i-ai spus medicului militar care te-a examinat şi la ce concluzii a ajuns pornind de aici: actul indica o persoană cu tendinţe sinucigaşe. Cu siguranţă, se potrivea cu profilul: un om fără familie, în căutarea unui loc al lui, frustrat pentru că n-a fost capabil să-l găsească. Nu aşa a spus?

– Ştii mai bine decât mine, domnule general.

– Şi totuşi, ai scăpat de câţiva dintre cei mai bine pregătiţi soldaţi pe care i-a avut vreodată această ţară. Spun asta pentru că eu i-am pregătit. Madsen păru aproape impresionat. De ce un bărbat aparent fără nici o dorinţă arzătoare de a trăi ar face asta? De ce lupţi atât de aprig, soldat?

– Nu sunt soldat, domnule general, şi nici nu doresc să fiu. N-am venit aici ca să filosofez despre idiosincrasiile bărbaţilor.

– Atunci, răspunde-mi la o întrebare mai simplă: cum se face că l-ai cunoscut pe Joe Branick? Recunosc că n-am găsit nici o legătură între voi, care să poată justifica trimiterea pe adresa dumitale a unui pachet, despre care dumneata n-ai fi putut avea nici o cunoştinţă.

– Ar fi trebuit să-i adresezi lui această întrebare, înainte să ordoni uciderea lui.

– O, am făcut-o, dar a fost la fel de recalcitrant. Madsen oftă. Nu contează. Presupun că vom ajunge la rezolvarea acestei probleme, în cel mai scurt timp. Ai pachetul?

– Unde e Tina?

– Dacă sunt mulţumit de conţinutul lui...

– Nu. Îţi voi arăta pachetul atunci când mi-o vei arăta pe Tina. Apoi vom discuta despre schimb. N-am mai multă încredere în dumneata, decât ai dumneata în mine.

Madsen zâmbi.

– Un negociator dur. Un târg cinstit.

Madsen păşi înapoi, întunericul înghiţindu-l. Ieşi cu un braţ întins, ţinând-o de umăr pe Tina cu celălalt. Gura îi era

acoperită cu bandă adezivă, mâinile îi erau legate în față, iar părul îi era ciufulit. Deși era dificil de distins prin întuneric, părea să aibă tăieturi și vânătăi pe față. Când o văzu, i se înmuiară picioarele și se prăbuși, nemaiputând lupta cu gravitația sau cu greutatea care-l trăgea în adâncuri. Aterizâ cu o bufnitură pe fundul puțului și se pomeni sub pat, lipit de perete, incapabil să se miște. Mama lui zăcea pe podea, iar pe el îl durea și mai mult s-o vadă bătută, învinețită și violată. Bărbatul stătea deasupra ei, strigând cuvinte pe care, până în acea clipă, Sloane refuzase să le audă.

– *¿Dónde está el niño? ¿Dónde está el niño?* (Unde e băiatul? Unde e băiatul?)

Veniseră după el. Afară, îi ucideau... îi ucideau pe toți... din cauza lui!

Cuvintele îi răsunară în urechi și atinseră o coardă sensibilă, din adâncurile lui, un loc la fel de întunecat și de părăsit ca puțul în care căzuse. De sub pat, privi acel chip, o reflexie în dungi de lumină și întuneric: trăsături greu de recunoscut, ascunse de întunericul nopții și de vopsea unsuroasă. Ochii însă nu puteau fi ascunși: perle albe, strălucitoare, punctate de focurile roșii ale iadului, iar în centru, un abis negru, ochii unui prădător pornit să ucidă, care nu simte nici o remușcare pentru fapta lui. Sloane îi mai văzuse în visele sale, în Biroul Oval, iar acum, în fața lui. De neconfundat. De neuitat.

Ochii lui Parker Madsen.

O va ucide pe Tina.

Reveni la suprafață, nevoia de a fi acolo îndepărtând oricare barieră l-ar fi putut reține în trecut sau l-ar fi prins în prezent, liber să circule între cele două lumi, capabil să-și amintească fără durere, capabil să vadă. Fusese Madsen.

– *Tu* ai ucis-o.

Ochii se îngustară.

– Ai venit în noaptea aceea. Ai venit în munți, în sat. Tu ai fost, cu oamenii tăi. Tu i-ai omorât pe toți.

Madsen îl studie în tăcere.

– Tu ai bătut-o şi ai violat-o. Tu i-ai tăiat gâtul. Te-am văzut în dimineaţa aia. Am văzut întunericul venind. Tu ai fost.

– Cum e posibil...?

Madsen se opri neîncrezător, vocea lui transformându-se într-o şoaptă lipsită de bravadă. Îşi înclină capul şi-l întinse în faţă, de parcă ar fi fost intrigat, dar bănuitor la ceea ce ar fi putut să vadă. În acel moment, trecutul şi prezentul lui Parker Madsen se ciocniră, iar mintea lui găsi răspuns la întrebările lui: de ce nu avea Sloane nici o rudă în viaţă, de ce părea să se fi materializat din neant, de ce i-ar fi trimis Joe Branick un pachet despre evenimentele în care n-ar fi avut cum să fie implicat?

Pentru că *fusese* implicat.

Pentru că fusese acolo.

Madsen izbucni în râs, dar era un râs nervos, ezitant, lipsit de umor.

– Tu eşti băiatul, spuse el. El te-a salvat. Joe Branick te-a salvat.

– Joe Branick poate că m-a luat din sat, dar nu m-a salvat de ceea ce am văzut în acea dimineaţă. Am văzut ce ai făcut. Te-am văzut, bătând-o şi violând-o. Te-am văzut, ţinând-o de păr şi tăindu-i gâtul. Te-am văzut omorându-mi mama.

Amintirea era acum vie, limpede, ca şi cum s-ar fi ridicat un văl care o acoperea. Îşi aminti că zăcea sub pat, în liniştea dimineţii, lumina zorilor pătrunzând în cameră şi aducând cu ea oroarea. Îşi spunea că nu era adevărat, că era doar un vis, că, dacă va deschide ochii, totul va dispărea. Îşi aminti cum îi auzise intrând în cameră şi simţi din nou teroarea. Îşi aminti că îşi ţinuse respiraţia, străduindu-se să nu scoată nici un sunet, până când nu mai rezistase şi scăpase un scâncet. Îşi aminti valul de aer, presiunea din piept eliberată brusc, precum şi pătura sub care se ascunsese, trasă deoparte. Charles Jenkins şi Joe Branick stăteau deasupra lui, muţi de uimire.

Pistolul apăru în mâna lui Madsen ca un iepure din mâneca unui magician, soldatul bine pregătit din el întorcându-se la datorie, ignorând turnura neaşteptată a evenimentelor.

– Pachetul, domnule Sloane.

Sloane desfăcu fermoarul jachetei pe care o luase din dulapul lui Tom Molia, prea mare pentru el, scoase dosarul pe care-l pusese înăuntru.

– Elibereaz-o.

Tina se ridică, scuturând din cap, mormăind, cu ochii măriţi de frică.

– Aruncă-l la pământ.

Sloane aruncă dosarul pe pământ.

– Cine-a spus că nu ai niciodată parte de o a doua şansă în viaţă? comentă Madsen.

Apoi, zâmbetul îi dispăru, iar el apăsă pe trăgaci.

82

ERA STRIGĂTUL totalei disperări şi suferinţe, al speranţei pierdute şi al viitorului sfărâmat. Ieşise din pieptul Tinei cu o asemenea forţă, încât sfâşiase banda de pe buzele ei, făcând-o să fluture ca un pansament desfăcut.

– Nu!

Strigătul ei se contopi cu detunătura armei, un ecou violent care sparse liniştea, ca o explozie în interiorul unei tobe metalice, bubuind îngrozitor. Îl văzu pe Sloane prăbuşindu-se pe spate. Picioarele ei cedară, ca şi cum s-ar fi frânt după o cădere de la mare înălţime. Se prăbuşi la pământ, moale, suspinând isteric, incapabilă şi nedorind să se mişte.

Atunci, simţi cum mâna lui Madsen o apucă de păr şi cum pielea capului începe să doară. Generalul o ridică în şezut şi îşi scoase cuţitul din teaca de la centură.

SLOANE ZĂCEA PE pământ, o durere îi radia din piept: fusese o împuşcătură în zona centrală, care lăsase în urma ei un nod de suferinţă, pulsându-i în tot corpul. Tunetul îi urla în urechi. Sângele îi năvălise în gură. Un foc viu îi ardea fiinţa, lăsându-i membrele fără viaţă. Simţi roua rece şi înţepătura

ascuțită a pietrișului și a rocilor, înfipte în ceafa lui. Întunericul îl învăluise ca niciodată. Dacă n-ar fi fost sunetul din urechile lui și gustul amar, de fiere, din gură, ar fi crezut că împușcătura lui Madsen îi spulberase capul.

Închise și deschise ochii, luptând cu dorința de a se lăsa purtat. Întoarse capul și privi. Femeia zăcea pe pământ, sughițând isteric, cu trupul zguduindu-se în agonie și chin. Călăul se aplecă și o înhață de păr, trăgând-o în sus, în timp ce-și scotea lama de la centură.

– Visele tale s-ar putea să nu fie vise. S-ar putea să fie reale.

„Tina.

Nu e un vis.

E real.

Madsen."

ÎN ACEA CLIPĂ, orice urmă a imaginii de politician, construită cu atenție, dispăru, iar persoana reală, omul care, timp de treizeci și ceva de ani, cât durase cariera lui militară, devenise un ucigaș cu sânge rege, evadă din închisoarea în care Madsen îl ținuse captiv. Se descătușă, o mască sardonică a plăcerii diavolești care venea odată cu valul de putere absolută și pură. Iată de ce generalul Parker Madsen nu părăsise niciodată câmpurile de bătălie. Iată de ce nu-i părăsise niciodată pe oamenii pe care-i pregătise și-i condusese. Iată de ce nu părăsise niciodată Forța Ghearei. N-avea nimic de-a face cu loialitatea față de soldații săi, cu datoria sau cu onoarea. Era o satisfacere egoistă, perversă, a propriilor dorințe. Nu exista nimic care să egaleze energia războiului, fiorul uciderii, puterea de a lua și de a da viață. Era atotputernic: așa își imagina dumnezeirea. Era molipsitor. Dependența lui. Slăbiciunea lui.

Apucă părul femeii cu mâna dreaptă și o ridică de pe pământ, în șezut. Apoi, își duse mâna stângă la centură și scoase cuțitul. În această seară, avea să-și desăvârșească misiunea pe care o lăsase neterminată, în munți, în acea dimineață,

acum treizeci de ani. Istoria se va repeta, iar la sfârşit, Parker Madsen va sta deasupra, ca întotdeauna.

Femeia nu se mai lupta cu el, nu se mai zbătea, şocată sau resemnată în faţa sorţii. Madsen ridică lama.

Auzi acel sunet pe care nici un soldat care a luptat în Vietnam nu-l va uita vreodată, sunetul salvării în cele mai disperate momente, îndepărtat, dar apropiindu-se rapid: sunetul elicei şi al motorului unui elicopter, sosind cu viteză maximă. Privi spre cer şi, într-o clipă, ochii lui antrenaţi distinseră luminile albe, mişcătoare, printre stelele neclintite.

– Prea târziu, strigă el din toate puterile, aproape urlându-şi sfidarea. Aţi ajuns prea târziu.

83

TOM MOLIA SE CONCENTRĂ asupra bordului, încercând să nu privească afară pe fereastră sau să se gândească la cât de sus erau. Înghețase până la oase, simțindu-se la fel de amorțit ca în ziua în care ridicase receptorul și auzise vocea mamei lui, spunându-i că bătrânul murise. Transpirația îi curgea pe tâmple și sub brațe. Continuă să vorbească, ca să-și distragă atenția, încercând să amâne momentul când pilotul îi va cere să privească pe fereastră ca să-i indice platoul unde descoperiseră cadavrul lui Joe Branick. Spera să nu leșine.

Charles Jenkins se ghemuise în spate, lângă Alex Hart, chinuit de durere. Brewer îl asigurase că va trimite mai mulți oameni, dar nici unul nu va ajunge înaintea lor.

– Cât mai durează? rosti Molia în microfonul atașat de casca lui, acoperind zgomotul elicelor și zumzetul motorului. Se străduia să reziste. Aproape că leșinase, atunci când Jenkins îi spusese că vor trebui să plece cu elicopterul.

Pilotul își verifică instrumentele.

– Șase minute, cred.

– Poate țânțarul ăsta să meargă mai repede?

– Patru minute, eventual.

– Dă-i bătaie.

Molia își direcționă atenția asupra lui Jenkins.

– Ce nu înțeleg eu: de ce a fost CIA atât de interesată de un copil? Câtă putere poate să aibă un copil? Dă-o naibii, eu nu pot să-l fac pe fiu-miu să scoată câinele afară sau să facă pipi, noaptea.

Jenkins îi răspunse cu o voce amplificată, care sună ca și cum ar fi condus cineva cu geamurile lăsate.

– Nu era un copil obișnuit, domnule detectiv. Unii săteni erau convinși că era mai mult decât atât.

– Cum adică, mai mult?

– Aparte. Cineva care avea să scoată populația săracă a Mexicului din sărăcie și disperare: un dar de la Dumnezeu.

– Era doar un copil!

– Dumneata n-ai fost acolo. Dumneata nu cunoști împrejurările. N-ai văzut ce am văzut eu. N-ai trăit experiența asta. Nu i-ai simțit prezența în interiorul propriului cap și al propriului piept.

Molia se întoarse și-l privi pe Jenkins. În ciuda staturii sale, Jenkins era foarte blând, sincer și bun.

– În interiorul capului și al pieptului? Ai crezut asta?

– Nu știu ce am crezut, până la urmă.

Jenkins își atinse inima. Părea să fie un gest instinctiv.

– A fost ca și cum ai fi stat într-o baie calmantă, mângâiat de apa caldă, eliberat de toate grijile, până când singurul lucru pe care îl doreai era să-i auzi cuvintele. Dacă am crezut? Nu știu. Dar știu că, după tot ceea ce am văzut în Vietnam, am vrut să cred asta. Am vrut să simt pacea și liniștea pe care vocea lui părea să le dăruiască. Și atunci am ajuns să înțeleg că important nu este ceea ce este adevărat, ci ceea ce oamenii cred că ar fi adevărat și ceea ce sunt dispuși să facă pentru acel crez. El putea să controleze asta. Indiferent cum reușea să facă asta, era un dar incredibil. Temerile noastre nu erau cu privire la modul în care o va folosi, ci la cum îl vor folosi alții.

– De-asta Peak a dat ordin să fie ucis?

Jenkins încuviință.

– Din cauza rapoartelor mele. L-am convins că băiatul exista cu adevărat. Şi din cauza amenințării reale, că alții, în primul rând *el Profeta,* se foloseau de el în scopuri suspecte.

– Şi-a închipuit că, dacă dumneata ai crezut, toată lumea va crede, iar el s-ar fi trezit cu o revoluție pe cap, când trebuia să mențină pacea... adio, carieră politică.

Jenkins încuviință.

– Exact.

– Şi de-asta te simți răspunzător pentru ce li s-a întâmplat oamenilor ălora.

– M-am gândit la asta în fiecare zi, în ultimii treizeci de ani.

Pilotul îl bătu pe Molia pe genunchi. Era timpul să privească pe fereastră și să se confrunte cu altă oroare. Spera să poată face asta, pentru binele lui Sloane.

84

SUNETUL ÎMPUŞCĂTURII SE RĂSPÂNDI prin canion, făcând imposibil de stabilit de unde provenise. Nu existau îndoieli referitoare la ţintă. Parker Madsen privea spre cer, când glonţul îi străpunse pieptul, sub braţul ridicat. Proiectilul îl făcu să-şi aplece trunchiul, de parcă ar fi fost frânt în două, apoi să se împleticească pe spate. Glonţul, un Remington Golden Saber, cu înveliş din alamă, pătrunsese încet, dar produsese leziuni grave în drumul lui. Trecuse prin cutia toracică, rupând cartilagii şi muşchi, traversase organele vitale, cum ar fi plămânii, apoi explodase în partea cealaltă.

Generalul descleştă mâna din părul Tinei, care căzu la pământ. Scăpă cuţitul din mâna stângă, îşi pipăi rana, simţind râul cald de sânge îmbibându-i uniforma. Ochii înregistrară ceea ce trupul deja ştia, ceea ce nici un bărbat, indiferent de cât de bine ar fi fost pregătit, nu era dispus să accepte de bunăvoie. Nu fusese doar lovit; fusese rănit mortal. Îşi răsuci capul, căutând sursa pieirii, de parcă ar fi fost amuzat de împrejurările în care se petrecuse.

Sloane stătea pe pământ, cu piciorul stâng întins în față, cu piciorul drept îndoit de la genunchi, cu mâinile tremurându-i ușor, dar strângând în mâini Coltul, îndreptat asupra țintei.

– Prea târziu, șopti Madsen din nou, cu sângele șiroindu-i din gură, cu mâna bâjbâind după arma de foc.

– De data asta, nu, rosti Sloane, apăsând din nou pe trăgaci.

85

SE TÂRÎ PÂNĂ LA EA pe pământul accidentat, fiecare părticică a corpului lui urlând de durere. Tina stătea ghemuită, cu capul într-o parte, cu mâinile legate, cu umerii tresăltând.

Cel de-al doilea glonț îl lovise pe generalul Parker Madsen exact în piept, răsturnându-l pe spate ca lovitura unui baros. Zăcea la un metru și jumătate în spatele ei, tălpile bocancilor lui de luptă, groși, negri, răsărind din iarbă. În clipa în care Sloane ajunse la ea, ochii Tinei se măriră de uimire și de bucurie. Îi pipăi fața, mângâindu-l, ca și cum numai așa s-ar fi convins că era viu, că mintea nu-i juca feste.

Luă cuțitul din iarbă, îi eliberă cu blândețe mâinile și o strânse la piept, simțind-o cum tremură, vie.

Vie. Era în viață.

– E în regulă, o calmă el, adresându-se lui însuși în aceeași măsură. E în regulă. S-a terminat acum. S-a terminat.

Ea își ridică privirea spre el, neîncrezătoare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită. L-am văzut când te-a împușcat, David. L-am *văzut* când te-a împușcat.

Sloane făcu o strâmbătură și-și descheie cămașa de dedesubtul jachetei lui Tom Molia. Vesta Kevlar a detectivului

oprise glonţul, deşi impactul fusese violent. Pieptul îl durea la fiecare respiraţie. Aşa te simţeai probabil atunci când erai călcat de un camion. Sloane nu fusese capabil să treacă de carapacea lui Madsen, încât să ajungă să-l cunoască, dar nu fusese necesar. Îi cunoştea pe cei de soiul lui. Madsen nu s-ar fi gândit o clipă la posibilitatea ca Sloane să se fi echipat cu o vestă, deoarece generalul se baza pe raportul psihiatric din dosarul lui, care susţinea că avea tendinţe sinucigaşe şi că era predispus să ia decizii pripite şi necugetate. Dar ce nu ştia psihiatrul şi nu era menţionat nicăieri în raportul lui, ceea ce nimeni, cu excepţia lui şi a unui soldat fruntaş, pe nume Ed Venditti, nu va şti niciodată, era adevăratul motiv pentru care îşi scosese vesta antiglonţ, în acea zi, în Grenada. Nu fusese din cauza căldurii înăbuşitoare. Nu fusese din dorinţa de a se mişca mai repede. Şi nu fusese pentru că Sloane şi-ar fi dorit să moară. Venditti, soţ şi tată a doi copii la douăzeci de ani, prins în iureşul bătăliei, îşi uitase vesta antiglonţ în elicopterul care-l adusese pe câmpul de luptă. Atunci când îşi dăduse seama de ceea ce făcuse, îl privise pe Sloane cu aceeaşi teamă pe care o zărise în acea seară, pe chipurile rudelor lui Tom Molia. Era teama că nu-i vor mai vedea pe cei dragi, era grija deznădăjduită că familiile lor, copiii lor vor trebui să meargă mai departe fără ei. Îl trăsese pe Venditti în spatele unor stânci, îşi scosese vesta şi-i ordonase s-o poarte. Nu se temea la fel de mult de moarte şi de faptul că i-ar lăsa pe alţii în urma lui. Moartea lui nu ar fi afectat viaţa nimănui. După ce fusese lovit, ştiuse că infanteria marină avea să-l trimită pe Venditti în faţa Curţii Marţiale pentru neglijenţa lui: armata nu admitea greşelile. Din momentul în care Sloane hotărâse că uciderea nu era pentru el, faptul că nu i se îngăduise să frecventeze cursurile pregătitoare pentru ofiţeri i se păruse o pierdere acceptabilă.

O sărută pe Tina pe creştet şi-i adulmecă mirosul părului, mângâindu-i obrazul.

– S-a terminat, Tina. Nimeni n-o să-ţi mai facă rău. Niciodată.

– Dar pentru tine, David? şopti ea, cu capul pe pieptul lui. S-a terminat şi pentru tine? Ai găsit ceea ce căutai?

– Nu în totalitate, îi răspunse el. Dar ştiu destule. Te-am descoperit pe tine. Am descoperit că te iubesc şi că pot să am o viaţă bună, dacă o să mă concentrez în continuare asupra chestiei ăsteia.

– Atunci, concentrează-te în continuare asupra chestiei ăsteia, replică ea, îmbrăţişându-l. Doar atât: concentrează-te asupra chestiei ăsteia.

Înălţară capetele la auzul zgomotului produs de elicopter şi-şi ridicară mâinile pentru a se apăra de vârtejul care împrăştia praful şi tulbura liniştea ierbii, ca o furtună care se apropia. Elicopterul aterizează pe platou. Pe scaunul din faţă, scăldat în lumina albastră a ledurilor de pe panoul de comandă, cu o faţă cadaverică, stătea Tom Molia.

86

CEI DOI BĂRBAŢI păstrară tăcerea, mulţumindu-se să privească apa, relaxându-se, după ce înfruntaseră cele mai mari coşmaruri ale lor. Luna şi stelele scânteiau pe oglinda întunecată a apei, ca un banc de peşti înotând la suprafaţă. Sloane era frapat de frumuseţea naturii şi de urâţenia oamenilor. În decurs de o săptămână, locul fusese întinat de două omucideri.

– Ar fi putut să te omoare, spuse Molia. Nu este chiar cel mai inteligent lucru, pentru un tip cu coeficientul de inteligenţă pe care se zice că l-ai avea.

Sloane îşi apăsă batista pe buze. Impactul produs de glonţ îl făcuse să-şi muşte limba, care continua să sângereze.

– Am ştiut c-o să tragă în zona centrală. Aşa a fost antrenat. Nu putea să se abată de la pregătirea lui.

Molia se întoarse spre el, chicotind.

– Pariez că asta te reconfortează, hm?

Sloane zâmbi şi-şi atinse semnul de pe piept, roşu, o urmă care avea să se transforme într-o vânătaie urâtă.

– Îmi pare rău pentru jacheta ta, spuse el, vârându-şi degetul printr-o gaură din ţesătură.

Molia ridică din umeri.

– Oricum, nu mi-a plăcut jacheta asta niciodată. Mi-a dat-o mama lui Maggie. Trebuia s-o port o dată pe an. Mă făcea să arăt gras.

Sloane izbucni în râs. O alesese exact din acel motiv. Mărimea ei ascundea vesta.

– Pe lângă asta, ar trebui să-ţi faci griji din cauza lui Maggie. O să dezlănţuie iadul pe pământ. Aia era lampa ei preferată.

– Reacţionează ca atunci când îi distrugi friptura înăbuşită de vită?

Molia îşi puse o mână pe umărul lui Sloane.

– Asta, prietene, e ca şi cum ai compara o briză răcoroasă de vară cu o furtună.

Se întoarseră auzind nişte paşi care se apropiau. Charles Jenkins arăta la fel ca în amintirile lui Sloane: mai mare decât însăşi viaţa, deşi, în acel moment, braţul îi legat de gât, iar faţa îi era bandajată şi vineţie.

– Te aştept lângă jeep, spuse Molia. N-o să te mai las să pleci fără mine de data asta, pentru că sunt al naibii de sigur că nu mă mai urc în elicopterul ăla din nou.

– Dar ai făcut-o, ţi-ai înfruntat temerile, replică Sloane.

– Mda, acceptă Molia, aruncând o privire spre bestia înaripată; după cum am spus, învingerea temerilor e o chestie supraevaluată.

Sloane ridică privirea spre Charles Jenkins. Doi bărbaţi maturi, care au văzut multe la viaţa lor, uniţi pentru totdeauna de un singur eveniment, unul pe care Sloane nu dorea să şi-l amintească, iar Jenkins nu putea să-l uite. Poate că asta avea să se schimbe pentru amândoi, acum. Sau poate că învingerea temerilor *era* într-adevăr o chestie supraevaluată, cum spusese Tom Molia.

– Aici e locul în care l-au găsit? întrebă Sloane.

Jenkins încuviinţă.

– După spusele detectivului, aici a fost.

– L-ai cunoscut?

Jenkins încuviinţă.

– Mda, l-am cunoscut.

– Ce fel de om era?

Jenkins privi înapoi, dincolo de apă, meditativ.

– Un om bun. Un om de familie. Onorabil. Tipul de om care şi-ar fi dat viaţa pentru altul, dacă ar fi considerat că aşa era cel mai bine. Dacă te simţi cumva vinovat, David, să ştii că nu trebuie. Joe n-ar fi vrut să te simţi aşa. Sunt convins că s-a simţit foarte vinovat, de-a lungul anilor, pentru ce ţi s-a întâmplat. Amândoi ne-am simţit. Numai că el a avut bărbăţia de a acţiona. De-asta a păstrat dosarul. Mi-a luat multă vreme până să înţeleg de ce a făcut-o, dar acum ştiu. Nu putea să te ia cu el. Ţi-ar fi pus viaţa în primejdie. Şi nu putea nici să te viziteze, din acelaşi motiv. Dar îşi dorea să păstreze cumva legătura cu tine, ca să poată, într-o zi să te reîntâlnească şi să-ţi explice ce s-a întâmplat şi cine eşti în realitate.

Sloane simţi o lacrimă curgându-i pe obraz. Înţelegea acum că Joe Branick tocmai asta făcuse.

Jenkins îi întinse lui Sloane un dosar gros de opt centimetri.

– O să găseşti o însemnare la început. Joe a vrut ca ăsta să ajungă la tine. Să sperăm că va răspunde la câteva din întrebările tale.

Sloane luă dosarul.

– Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Eşti sigur că vrei să auzi?

Sloane se întoarse şi-l privi pe Charles Jenkins.

– Nu ştiu dacă voi fi vreodată pregătit să aud asta, domnule Jenkins. Dar n-am de ales. Habar n-am cine sunt.

Jenkins cunoştea senzaţia.

– Poate că vom afla amândoi, zise el, după care plecă.

* * *

El venise la asfinţit, udat până la piele de furtună, transpirând sub acel poncho greu din lână din cauza umidităţii

înăbuşitoare. Alăturându-se unui grup venit dinspre vest, intrase în sat şi văzuse mulţimea, vreo şapte sute de suflete, ceea ce le depăşea cu mult aşteptările. Se uită după bărbaţii înarmaţi, dar dacă exista vreun soldat în mulţime, nu putea să-l depisteze.

Satul se afla în plină pustietate. Cărarea abruptă fusese scobită în solul argilos, galben-brun, străbătând poalele pietroase ale dealurilor. Cel mai apropiat drum pe care se putea merge cu maşina era la aproape patru kilometri distanţă, din cauza condiţiilor vitrege – mai mult de cincisprezece kilometri de văgăuni şi stânci –, dar putea, la fel de bine, să fie şi la patru sute de kilometri depărtare. Colibe din pământ cu o singură încăpere, cu acoperişuri din stuf, păreau împrăştiate la întâmplare în mijlocul unei jungle dese şi neiertătoare, care ameninţa să le înghită cu totul. Porci, pui şi câini malnutriţi rătăceau pe drumurile prăfuite, împreună cu copiii desculţi. Nu existau canale sau conducte pentru apă. Nici o casă nu avea o chiuvetă, baie sau electricitate. Nu existau stâlpi pe stradă. Nu existau telefoane. Pe un teren pătrat, de un pogon, săpat în coasta dealului, se cultiva porumb, fasole, ardei iuţi, dovlecei, dovleci şi tărtăcuţe.

Jenkins se aşeză undeva în spatele mulţimii, conştient de înălţimea lui, ghemuindu-se şi aşteptând. Ce anume urma să se întâmple nu ştia. După zece minute, genunchii, umflaţi şi învineţiţi din cauza izbiturilor de bordul jeepului, de pe drumul plin de hârtoape, îl dureau. Avea circulaţia proastă. Îl dureau fesele numai la gândul drumului de întoarcere spre casă. Parcă vrând să-l scuipe, ploaia reîncepu, infiltrându-se în fiecare găurică, despicătură ori cusătură a hainelor lui. Îşi aranjă gluga pe cap, lumea din faţa lui apărându-i printr-o crăpătură îngustă. Mulţimea părea neliniştită. Era ca şi cum printre oameni ar fi trecut un curent electric de nerăbdare, ca la începerea unui eveniment sportiv sau a unei piese de pe Broadway, ridicate în slăvi de critici.

Apoi se lăsă tăcerea, auzindu-se doar lătratul îndepărtat al unui câine. Toate gâturile se întinseră ca să vadă. Jenkins se înălţă deasupra capetelor, dar, la început, nu văzu nimic neobişnuit.

Apoi, îl văzu pe el.

Era căţărat pe o piatră mare, plată, deasupra lor, de parcă ar fi zburat peste ei.

Un băiat.

Era doar un băiat: desculţ, cu trăsături fine, angelice, şi părul închis la culoare.

Jenkins îl privi cum închide ochii, îşi întinde braţele şi-şi lasă capul pe spate, ca şi cum ar fi vrut să bea apa care cădea de pe frunze. Cămaşa lui – un halat alb – capta adierile brizei, unduindu-se ca o pânză pe catargul unui vas.

– *Levante sus ojos y mire del lugar donde usted es.* (Ridicaţi-vă ochii şi priviţi din locurile în care sunteţi).

Oamenii îşi ridicară capetele, supunându-se poruncii lui.

– Lăsaţi satele să se înveselească. Lăsaţi poporul Mexicului să cânte de bucurie, lăsaţi-i să strige din vârfurile munţilor. Domnul va păşi ca un bărbat atotputernic; ca un războinic îi va aţâţa pe cei care-I sunt devotaţi; cu un ţipăt va face să se înalţe strigătul de luptă, iar el va triumfa asupra duşmanilor Săi.

Jenkins îşi trase gluga de pe cap. Cei din jurul lui închiseseră ochii, rămânând nemişcaţi ca nişte statui mişcând încetişor din buze. „Rugăciune." Se rugau. Era uimitor.

Cuvintele curgeau de pe buzele băiatului ca un torent peste pietre, învolburându-se pe deasupra mulţimii, spre locul în care stătea Charles Jenkins.

– Am păstrat tăcerea mult timp, am tăcut şi m-am abţinut. Dar acum, strig din răsputeri. Voi aşterne pustiul peste munţi şi peste dealuri, şi voi usca toată vegetaţia; voi transforma râurile în insule şi voi seca bălţile. Îi voi conduce pe orbi pe drumuri pe care nu le-au cunoscut; pe cărări necunoscute îi voi călăuzi; voi transforma întunericul în lumină înaintea lor

şi voi face ca locurile aspre să devină netede. Astea sunt lucrurile pe care le voi face.

Mai auzise aceste cuvinte, dar unde? Îşi aminti, pe măsură ce asculta ce spune băiatul. Predicile din bisericile baptiste, pe care le crezuse uitate, fuseseră doar în stare de latenţă. Băiatul recita din Scriptură, deşi nu lăsa impresia asta. Rostea cuvintele de parcă ar fi fost ale lui. Trecură zece minute. Douăzeci. Mulţimea abia dacă se mişcă, lacrimi de bucurie curgând pe feţe.

„Dumnezeule", se gândi el.

Băiatul se opri şi se uită la ei, cu o asemenea intensitate, încât cei care stăteau în primele rânduri părură să se prăbuşească. Vocea lui se aspri. Cuvintele nu mai curgeau, ci înjunghiau mulţimea, ca vârful ascuţit al unui cuţit.

– Suntem mexicani. Strămoşii noştri au numit acest pământ „acasă" înainte ca alţii să-l invadeze şi să ia ceea ce aparţine de drept Mexicului. Suntem urmaşii unui neam mare de războinici, ai unui popor mândru.

Un murmur de nelinişte străbătu mulţimea.

– Suntem azteci, tolteci, zapoteci şi mixteci. Am trăit liberi timp de mii de ani. Am construit civilizaţii măreţe. Nu ne-am bizuit pe nimeni. N-am căutat nici un ajutor. Am dăruit cu generozitate, dar ei tot au venit, dorind mai mult. N-am cerut noi războiul, ci războiul a venit la noi. Ascultaţi-mă, acum. Nu poate exista nici un Mexic adevărat, decât dacă este un Mexic liber.

Şi ceea ce spunea era adevărat. Jenkins ar fi vrut să nu fie aşa. Dar era adevărat. Ăsta era vârtejul care isca neliniştea.

– Nu poate exista un Mexic adevărat, atâta timp cât ne punem nădejdea în cei de la putere, cei care caută să menţină poporul mexican în sclavie, să se ridice pe ei înşişi în poziţii puternice, să trăiască în palate splendide. Acelora care caută să distrugă Mexicul, să-i înrobească poporul, nu li se poate permite să rămână. Celor care violează Mexicul, îi fură pământul, comorile, nu li se poate îngădui să se mai întoarcă

vreodată. Numai atunci când poporul Mexicului va deveni cu adevărat independent, va înflori o națiune. Numai atunci vom fi o rasă mândră, demnă.

Mulțimea îl înconjură, aprobându-l, mișcându-se în valuri spre piatră. Jenkins îl pierdu din vedere pe băiat, apoi privi cum mulțimea îl ridică, purtându-l pe umeri, în ritmul tobelor care băteau. Era ceva supranatural, ca un spectacol de teatru pe o scenă sau pe terenul din spatele unui decor de la Hollywood. Dar aceștia nu erau actori și aceasta nu era o piesă. Era ceva real. Se întâmpla.

Tunetul trosni pe un cer înfuriat, o explozie care zgudui jungla cu o asemenea furie, încât pământul se cutremură și cerul se deschise. Ploaia se prăbuși ca un baldachin cu draperii mari, șiroind de pe frunze ca apa prin cepul butoiului. Mulțimea se repezi spre colibe sau dispăru în jungla înconjurătoare din care venise.

Charles Jenkins rămase în bătaia ploii, singur.

* * *

– Am făcut câte un raport după fiecare vizită, continuă Jenkins. Clătină din cap. Îmi pare rău. N-am vrut niciodată să se întâmple ce s-a întâmplat.

Sloane putea să citească durerea din ochii lui Charles Jenkins, care trăise o viață de agonie și vinovăție. El și cu Jenkins erau la fel. Își petrecuseră o mare parte din viață fără să știe cine sunt, nefiind siguri că voiau să afle.

– Ceea ce s-a întâmplat în dimineața aia n-a fost din vina dumitale, spuse el.

Își frecă bărbia cu o mână, gândindu-se la Melda, dar și la tânărul polițist, tatăl nou-născutului, la paznicul de noapte al clădirii în care lucra el, proaspăt bunic, la Peter Ho și la familia acestuia.

Se gândi la Joe Branick.

Se gândi la femeile și la copiii din satul acela.

Se gândi la mama lui.

Imensitatea pierderii – ca și durerea pe care o adusese cu ea – apăsa asupra lui atât de greu, încât simți că-l sufocă, tăindu-i respirația.

– Eu am fost cel care i-a convins că amenințarea era reală, că tu existai, insistă Jenkins.

– Nu. Sloane scutură din cap. *Eu* te-am convins pe *dumneata*. Își ridică privirea spre celălalt. Te-am convins pentru că asta am fost învățat să fac, pentru că asta mi s-a spus că-mi era menirea. Nici unul din noi n-ar fi putut controla ce s-a întâmplat. Eram amândoi prea tineri, prea încrezători. Nu înțeleg un lucru: de ce acum? De ce, după atâția ani, Joe Branick a dezgropat povestea asta? Avea dosarul. De ce a așteptat treizeci de ani, ca să-l dea în vileag pe Robert Peak?

– Pentru că Joe nu încerca să-l dea în vileag pe Robert Peak. Încerca să-i salveze viața.

– Nu înțeleg.

– Indiferent de ce ar fi putut să gândească despre Robert Peak, atunci când a aflat adevărul, când l-a înfruntat și a aflat că omul pe care-l slujise cea mai mare parte a vieții era un asasin, Joe s-a gândit că-și iubea țara și n-ar fi vrut s-o vadă suferind.

– Și-atunci, de ce avea nevoie de mine?

– Pentru că erai singura persoană în viață care cunoștea identitatea lui *el Profeta*.

87

Casa Albă,
Washington, D.C.

SOLARIUL DE la cel de-al treilea etaj al Casei Albe fusese folosit ca sală de clasă pentru copiii președinților. De asemenea, fusese folosit ca salon familial, pentru întâlnirile din zilele libere. Copiii lui Robert Peak erau deja mari, atunci când el preluase mandatul. Împreună cu soția lui, întrebuințase o parte din bugetul alocat fiecăruia dintre președinți pentru decorarea Casei Albe, respectând gusturile familiei și transformând solariul într-un birou care, în parte, era un salon de familie, iar în rest, un monument închinat lui Robert Peak. Pereții, lambrisați cu lemn de stejar închis la culoare, erau împodobiți cu fotografii ale unui bărbat și ale familiei sale, la muncă sau la joacă. Robert Peak era în centrul tuturor: fiul unui venerat bărbat de stat, care se ridicase, devenind președintele Statelor Unite. Dulapurile conțineau cărți cartonate, suvenire, amintiri și distincții adunate în timpul prestigioasei sale cariere politice. Toate acestea

erau expuse printre fotografiile de familie, iluminate de licăriri blânde. Cea de-a doua sursă de lumină provenea de la o lampă de masă, antică, de parcă încăperea ar fi fost ţinută în mod intenţionat în obscuritate, ca lumina să nu cadă asupra secretelor care ar fi putut distruge imaginea lui Robert Peak construită cu grijă.

Sloane stătea în lumina aceea estompată, cu dosarul deschis în poală, citind rapoartele pe care le înaintase Charles Jenkins, rapoartele care-l convinseseră pe Robert Peak să trimită Forţa Ghearei în munţi, ca să ucidă. De-a lungul celor şase luni de când Jenkins vizita satul, limbajul folosit în rapoarte pentru descrierea adunărilor de acolo devenise tot mai înflăcărat şi mai convingător. Pornise de la cinismul ostentativ, trecând prin contemplaţia precaută, ajungând în cele din urmă, la convingere.

> Evenimentele la care am fost martor nu trebuie respinse pe loc. Atmosfera care înconjoară aceste adunări este una electrizantă: asemănătoare relatărilor despre evenimentele paranormale. Acest copil nu recită doar Scriptura; ea curge din el ca apa dintr-un robinet, de parcă ar fi scrisă de el... sau pentru el. Mulţimea, care se adună că să-l asculte, nu doar îi ascultă vorbele. Le absoarbe, hipnotizată de el.

Sloane îşi aminti de juraţi şi-i simţi, chiar şi în acele clipe, tânjind să audă cât mai multe din ce avea el de spus.

> „Predicile" copilului, aşa cum se referă la ele cei din regiune, au devenit din ce în ce mai îngrijorătoare. Deşi continuă să promoveze idealurile culturale mexicane, mesajul pe care-l transmite este, în mod clar, o retorică antiguvernamentală. Promovează o întoarcere la principiile

tradiţionale pentru care a luptat revoluţia mexicană: libertăţi mai mari pentru săraci şi băştinaşi, distribuirea unor loturi mari de pământ în folosul acelora care-l muncesc, naţionalizarea băncilor Mexicului şi a resurselor sale naturale, şi subvenţionarea guvernamentală a locuinţelor şi a asistenţei medicale. A devenit din ce în ce mai critic la adresa guvernului mexican, aflat la putere, precum şi a intervenţiei istorice a Statelor Unite în afacerile politice ale Mexicului. Fără să pledeze în mod expres în favoarea violenţei, în mai multe rânduri i-a incitat pe cei prezenţi să dea un răspuns fervent.

Influenţa rebelilor marxişti care vor încerca să transforme Mexicul într-un alt Vietnam nu poate fi trecută cu vederea. Odată cu creşterea exponenţială a celor care îl ascultă, este probabil ca mesajul băiatului să se răspândească dincolo de junglă şi să găsească un auditoriu mult mai pregătit şi mai sofisticat în rândul studenţilor, muncitorilor şi al sindicatelor, provocând tulburări în oraşele Mexicului. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, mesajul copilului, transmis în modalitatea la care am fost martor, ar putea avea ramificaţii incalculabile asupra stabilităţii guvernului mexican în exerciţiu.

Uşile încăperii se deschiseră.

Robert Peak intră, îmbrăcat lejer, în jeanşi, pulover din caşmir şi papuci de casă. Îl ignoră pe Sloane, îndreptându-se spre o măsuţă mobilă din sticlă, de lângă fereastră, scoase dopul unui clondir din cristal şi-şi turnă coniac într-un pahar cu gura largă.

– Ceea ce am făcut, rosti el, cu spatele la Sloane, a fost pentru binele şi interesul ţării mele. Forţele noastre armate erau în alertă în toată lumea, având în vedere situaţia din Orientul Mijlociu, care ameninţa să explodeze. Flotele noastre

din Oceanul Indian şi din Golful Persic riscau să fie puse în mare primejdie.

Peak se întoarse cu faţa spre el. Atitudinea lui degajată şi aroganţa nu puteau ascunde ceea ce înfăţişarea scotea la iveală. Faimoşii lui ochi albaştri păreau mai mult obosiţi decât strălucitori, cu pungi întunecate sub ei. Pielea îi atârna şi era roşu în obraji din cauza tensiunii ridicate.

Amărăciunea şi furia lui Sloane, adânc înrădăcinate, răbufniră la vederea lui Peak, făcându-l să o resimtă ca o mare plagă în fiinţa lui. Lăsă deoparte dosarul şi se ridică.

– Ceea ce aţi făcut, spuse el, cu o voce şoptită, a fost să măcelăriţi femei şi copii nevinovaţi.

Peak îşi muşcă buza de sus, apoi continuă:

– Am dat acest ordin deoarece, dacă nu aş fi procedat aşa, urmările ar fi fost cu mult mai grave.

– Aţi dat ordinul, ca să vă salvaţi cariera politică.

– Femei şi copii nevinovaţi ar fi putut muri dacă izbucnea revoluţia.

– Femei şi copii nevinovaţi au murit ca urmare a ordinului.

– Există momente în care trebuie să-i sacrifici pe cei puţini pentru binele ţării, pentru binele celor mulţi. Nu eu am făcut această regulă. Era de datoria mea să nu permit să intervină ceva între noi şi accesul către petrolul Mexicului. Mi-am făcut datoria.

Sloane se auzi pe sine, rostind aceleaşi vorbe în faţa mamei lui Emily Scott; se simţi cuprins de ruşine.

Peak înconjură un fotoliu, ţinându-se de el ca şi cum ar fi vrut să-şi păstreze echilibrul.

– Nu pot să schimb ceea ce s-a întâmplat acum treizeci de ani, domnule Sloane.

– Nu, vă asigur de asta, nu puteţi. Dar aţi fi putut schimba ce s-a întâmplat în această săptămână.

– Dumneata nu ştii lucrurile pe care le ştiu eu, lucrurile pe care le ştiam atunci. Dumneata nu stai pe scaunul meu. Dumneata n-ai nici un drept să mă judeci.

– Vă înşelaţi, ripostă Sloane. În această seară, chiar stau pe scaunul dumneavoastră. În această seară, îmi permit să vă judec.

Peak îşi duse mâinile la gură, înclinându-şi capul ca şi cum s-ar fi adâncit într-o rugăciune.

– Aceste negocieri sunt mai importante decât ce s-a întâmplat între noi. Avem ocazia să reducem şi, poate, să eliminăm dependenţa acestei ţări faţă de petrolul din Orientul Mijlociu şi toate problemele asociate cu aceasta. Este o înţelegere bună.

– Nu este nici o înţelegere, domnule Peak. Trecutul dumneavoastră v-a prins, în sfârşit, din urmă; şi, de această dată, nu puteţi să fugiţi, iar tatăl dumneavoastră nu mai poate să vă salveze. Nu puteţi să daţi un ordin şi să vă salvaţi. V-a depăşit. Sunteţi prins. Aţi enervat OPEC-ul şi, dacă nu trimiteţi companiile petroliere înapoi în Mexic, vă vor spânzura. Nu puteţi să daţi înapoi. Trebuie să vă prezentaţi la întâlnire, altfel veţi zbura din funcţie. Dar în clipa de faţă asta este cea mai mică dintre problemele dumneavoastră.

Peak înghiţi ceea ce-i mai rămăsese din coniac.

– Măsurile de securitate pentru această întâlnire vor fi cele mai stricte din câte au existat vreodată. Nu există nici o şansă ca omul acela să se apropie la mai puţin de un kilometru de Casa Albă.

– Dacă aţi fi crezut asta, n-am fi purtat conversaţia asta.

Mărul lui Adam din gâtul lui Peak zvâcni, ca pluta unei undiţe.

– Dumneata ştii cine este acest *el Profeta?*

Sloane nu răspunse.

– Şi vrei ceva în schimb.

– Nu prea mult, având în vedere miza jocului. Dumneavoastră mi-aţi furat viaţa. O să fac acelaşi lucru. Există momente

în care trebuie să-i sacrifici pe cei puțini pentru binele țării, pentru binele celor mulți. Nu este nici regula mea, domnule Peak. Iată condițiile mele.

Peak scutură din cap.

– N-o voi face.

Sloane se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Atunci, veți fi mort până mâine, la prânz.

88

LA ORA ZECE DIMINEAŢA, GRĂDINA CU TRANDAFIRI era încălzită de soarele strălucitor. Ofiţerii din Serviciul Secret îşi ocupaseră poziţiile de-a lungul acoperişurilor clădirilor din vecinătate şi umblau de colo până colo pe terenul Casei Albe, ţinând în lese câini dresaţi să detecteze substanţele chimice folosite în explozibili. Muncitorii aşezau scaunele şi făceau ultimele aranjamente pe o platformă înălţată, pe care urmau să urce demnitarii. Automobilele parcate în perimetrul a şase cvartale din jurul clădirii fuseseră remorcate; gurile de canal fuseseră sudate. Acreditările de presă pentru aproximativ două sute cincizeci de ziarişti fuseseră atent cercetate.

La celălalt capăt al oraşului, Miguel Ibarón ieşea din holul securizat al unui hotel secret, apoi pornea şchiopătând, de-a lungul trotuarului din beton, spre o maşină care-l aştepta. În ciuda faptului că nu dormise, se simţea vioi şi calm. În timp ce se aşeza în spate, pe bancheta din piele, amintirile îl năpădiră, o viaţă de om derulându-i-se în faţa ochilor. Se gândi la acel moment, cu treizeci de ani în urmă, când, întorcându-se în sat, dăduse la o parte frunzişul şi îi găsise pe toţi măcelăriţi, precum şi jurământul pe care îl făcuse în acea zi,

pe sângele lor, că va trăi cât va fi nevoie pentru a se răzbuna la fel, pe omul care făcuse asta.

Ziua aceea venise.

Astăzi, Robert Peak avea să moară.

Se ţinuse de cuvânt.

Realizând că a trecut timpul, Ibarón alungă amintirile şi se uită la ceas. Părăsiseră hotelul de treizeci de minute, timp în care ar fi trebuit să ajungă la Casa Albă, să treacă de dispozitivele de securitate. Privi pe fereastră, dar nu recunoscu peisajul. Se aplecă, apăsă pe butonul interfonului şi vorbi spre peretele din sticlă care-l despărţea de şoferul lui.

– De ce durează atât de mult?

Şoferul nu-i răspunse.

Ibarón apăsă din nou pe buton.

– Şofer, de ce durează atât de mult?

Nici un răspuns.

Ciocăni încet cu măciulia bastonului.

Şoferul nu-l luă în seamă. Limuzina o luă pe altă autostradă.

Ibarón desfăcu centura de siguranţă şi ciocăni mai tare în geam. Nu veni nici un răspuns. Se întinse spre clanţa portierei; aceasta nu putea să fie descuiată dinăuntru. Apăsă întrerupătorul, vrând să coboare geamul. Acesta nu se mişcă. Simţi un val de nelinişte.

Ce-a fost asta?

Izbi cu măciulia aurită în geam. Acesta se îndoi, dar nu se sparse.

– Unde suntem? întrebă el. Răspunde la întrebare! Sunt aşteptat la o ceremonie. Mă vor căuta.

Interfonul păcăni.

– Nu sunteţi aşteptat la ceremonie, îi răspunse şoferul, cu o voce calmă şi impasibilă. Şi nu vă vor căuta.

– Îţi ordon să mă duci la Casa Albă.

– Nu sunteţi în măsură să daţi ordine.

O durere îi cuprinse pieptul, lăsându-l fără aer. Îşi slăbi nodul de la cravată şi-şi desfăcu nasturele de sus al cămăşii,

cu gândurile învălmășite. Se gândi la Ruíz și la grijile lui; conform spuselor acestuia, la CIA fuseseră căutate dosarele despre Frontul pentru Eliberare Mexican. Cineva îl căutase. Cine? Joe Branick? De ce? Cine era? De unde ar fi putut să știe că el era *el Profeta*?

Începu să tușească: un horcăit sacadat care-l lăsă fără răsuflare, scuipând flegmă în batistă. În clipa în care-și ridică privirea, observă ochii șoferului în oglinda retrovizoare.

– Vor căuta limuzina, spuse el, ștergându-se cu calm la gură. Ceremonia nu va începe fără mine. Te vor găsi și te vor pedepsi, oricine ai fi.

– Nu vă vor căuta, pentru că s-a anunțat că sunteți prea bolnav ca să puteți participa la ceremonie. Nu vor căuta limuzina, deoarece comanda pentru mașina și șoferul dumneavoastră a fost anulată. Și pe mine nu mă vor găsi pentru că sunt deja mort.

Ibarón se lăsă pe spătarul banchetei, mintea lucrându-i cu mai multă furie cu fiecare minut care trecea. Deja mort? Omul era nebun, dar intenționa să-l ucidă pe Ibarón, se înșela amarnic. Bastonul, instrumentul pe care Dumnezeu îl pusese în mâna lui, ca sprijin pe timpul bolii care-l schilodise, va fi instrumentul care-l va trece de dispozitivele de securitate. Ingenios modificat, cilindrul interior din oțel de înaltă calitate era capabil să adăpostească și să tragă trei focuri de calibrul .44, trăgaciul fiind un mic mecanism ascuns în mânerul aurit.

Șoferul o luă pe un drum neasfaltat, mașina săltând și coborând, fiecare izbitură înfigând pumnale de durere, străpungându-i oasele slăbite. Deodată, mașina se opri, legănându-se. Ibarón se aplecă să privească pe fereastră.

– Unde suntem? De ce ai oprit aici?

Șoferul descuie portierele cu un pocnet, deschise ușa și coborî. Ibarón strânse măciulia bastonului, pregătit să atace atunci când ușa din spate s-ar fi deschis, dar omul nu se apropie de el. Dimpotrivă, se îndepărtă și se opri pe marginea unei râpe, cu mâinile în buzunare, ca și cum ar fi admirat priveliștea.

Ce fel de joc mai e și ăsta?

Ibarón se luptă cu greutatea ușii. O ținu deschisă cu bastonul, în timp ce ieșea, apoi se folosi de el ca să înainteze pe terenul denivelat, pășind cu grijă. Se opri la doi metri în spatele șoferului.

– Cine ești? Ce fel de joc e ăsta? Întoarce-te cu fața la mine!

Sloane se întoarse. Chipul lui nu mai era așa cum și-l amintea. Nu mai era atât de frumos, cu trăsături drepte, proeminente, și capul acoperit de păr negru. Fața i se îngustase, obrajii erau supți, bărbia ascuțită, părul rar, alb; era fața unui bărbat foarte bolnav, care nu mai avea mult de trăit. Ochii, în schimb, rămăseseră la fel: profunzimi de ciocolată neagră, radiind putere. Sloane își amintise acești ochi și așa reușise să-l identifice în fotografiile membrilor delegației mexicane.

Deși amărăciunea și furia pe care Sloane le simțise în fața lui Robert Peak cereau răzbunare, însetate după revanșă, se gândise că, la urma urmei, Charles Jenkins avea dreptate. Joe Branick realizase că asasinarea lui Robert Peak nu era răspunsul, iar Sloane înțelesese la rândul lui că nu putea lăsa ura să compromită cauza pentru care murise Joe Branick. Cererile pe care i le adresase lui William Brewer fuseseră modeste. Voia ca Aileen Blair să fie adusă la Washington, D.C. Voia să-l întâlnească pe Robert Peak și să-i comunice că, oricare ar fi decizia lui, avea să fie pentru Joe Branick și nu avea nimic de-a face cu salvarea președintelui. Și, la sfârșit, dorise să-l întâlnească pe *el Profeta* singur.

Atunci când ieșise, lăsându-l pe Peak în solariu, Aileen Blair stătea liniștită pe un scaun, așteptând răbdătoare. Nimic nu putea să-l mai salveze pe Peak din mâinile lui Aileen Blair.

– Nu mă cunoașteți? îl întrebă Sloane pe Ibarón. Au trecut mulți ani. Ultima dată când ne-am văzut, eram doar un copil.

Sloane privi cum ochii bătrânului înlăturau urmele anilor, ca și cum ar fi îndepărtat foile unei cepe, expresia lui schimbându-se la fiecare strat, trecând de la confuzie, la neîncredere și, în fine, la șoc.

– Chuy, şopti el. Rostise cuvântul de parcă ar fi fost incapabil să-l înţeleagă, studiindu-l. Ce şmecherie mai e şi asta?

Sloane clătină din cap.

– Nu e nici o şmecherie, tată.

– Eşti mort.

Sloane încuviinţă.

– Da. Băiatul pe care ţi-l aminteşti a murit în ziua aceea, tată.

Bătrânul păru să mediteze la asta o clipă, să se gândească la modul în care se potriveau toate.

– Cum? Cum s-a întâmplat asta?

– Tu, tată, tu eşti motivul pentru care s-a întâmplat asta. Tu m-ai învăţat lucrurile pe care trebuia să le spun. Tu m-ai învăţat cum să le spun. Tu m-ai trimis să predic lucruri pe care nu aveam nici un motiv să le predic. Tu i-ai adus pe soldaţi în noaptea aceea.

– Nu.

– Te-ai folosit de mine, iar abuzul tău mi-a ucis mama şi pe toţi oamenii din sat, în noaptea aia şi, poate, m-ar fi ucis şi pe mine pentru că, timp de treizeci de ani, aş fi putut la fel de bine să fiu mort.

– Nu. Tu aveai puterea.

– Eram fiul tău. Trebuia să te porţi ca un tată, să mă protejezi, să ai grijă de mine. Trebuia să mă iubeşti mai presus de orice altceva, mai presus de tine şi de dorinţele tale. Dar tu te-ai folosit de mine. M-ai folosit, ca să-ţi urmăreşti scopurile dictate de ură şi de politică.

– Dumnezeu ţi-a dat un dar, un dar puternic.

– Da, aşa e.

– Dumnezeu te-a trimis poporului.

– *Tu* ai fost cel care m-a trimis poporului.

– Pentru că tu erai instrumentul prin care poporul putea să scape de secolele de asuprire şi sărăcie. Tu trebuia să izbăveşti poporul mexican de mizerie, de durere şi suferinţă.

– În loc să fac asta, am provocat şi mai multă suferinţă.

Ibarón păru şi mai categoric.

– Cum poţi să-mi spui asemenea lucruri? Am petrecut treizeci de ani plănuind această zi, pentru tot ce le-au făcut, mamei tale şi celor din satul ăla. Am jurat să vă răzbun moartea. N-am mai avut odihnă de atunci. Acum a venit timpul. Du-mă la Casa Albă şi-ţi voi arăta devotamentul meu faţă de ea şi faţă de cei care au murit în ziua aceea. Du-mă la Casa Albă, ca să pot termina afacerea asta.

– E deja terminată. Nu aşa cum ţi-ai imaginat, ci aşa cum va fi. Nu vor mai muri oameni din cauza mea, tată. Astăzi voi face ceea ce tu, Robert Peak, Parker Madsen şi toţi cei implicaţi n-aţi putut sau n-aţi vrut să faceţi. Astăzi, voi pune capăt omorurilor. Au început din cauza mea. Se vor termina datorită mie. Sloane scoase cheile limuzinei din buzunar.

– Ce ai de gând să faci?

Sloane îşi folosi braţul ca pe o praştie.

Ibarón se năpusti în faţă, îngrozit.

– Nu!

Cheile descriseră un arc pe cerul albastru, zăbovind preţ de o clipă, ca şi cum ar fi plutit pe un curent ascendent de aer, sclipiră în razele soarelui înainte să cadă, dispărând în tufişurile de pe fundul râpei.

Ibarón rămase nemişcat, de parcă ar fi urmărit cum întreaga viaţă îi trece prin faţa ochilor.

– Îmi pare rău, tată, spuse Sloane. Îmi doresc ca lucrurile să fi fost altfel între noi.

Bătrânul se răsuci, trupul înălţându-i-se ca al unei fiare sălbatice, trezite din somnul ei liniştit; spatele i se îndreptă, făcându-l să pară mai înalt. Muşchii braţelor şi picioarelor – paralizaţi cu o clipă înainte – părură să crească în mărime şi în putere. Înfipse vârful bastonului în pieptul lui Sloane cu destulă forţă încât să-l împingă în spate cu un pas.

– Nu. Acum, tu eşti cel care greşeşte. Va *fi* exact aşa cum mi-am imaginat. Tu nu eşti fiul meu. Refuz să cred asta.

Sloane înţelese. Cum, nu ştia sigur, dar în acel moment pricepuse că bastonul era un instrument al morţii care i-ar fi

putut permite lui Ibarón să treacă de dispozitivele de securitate şi să-l asasineze pe Robert Peak. Nu simţi nici un fel de teamă. Perspectiva morţii nu-l atrăgea. Pentru prima dată în viaţa lui, vedea un viitor pentru el care-i includea pe Tina şi pe Jake – ceva pentru care să trăiască, cineva pentru care să trăiască. Dar n-ar fi putut face asta, până când n-ar fi închis acest capitol din viaţa lui, iar dacă pentru a duce la îndeplinire misiunea trebuia să moară, la fel cum Joe Branick fusese pregătit să o facă, atunci aşa avea să fie. Trebuia să se convingă că nu era ca Robert Peak şi ca Parker Madsen, o persoană care să-şi facă datoria fără să-i pese de consecinţe. Trebuia să-şi dovedească sieşi că nu va ajunge ca tatăl lui, însetat de răzbunare, acrit, supărat pe lume şi măcinat de ură. Nu venise până la această râpă ca să-l salveze pe Robert Peak. Venise să se găsească pe sine. Pentru că, în cele din urmă, îşi dăduse seama că trebuia să ştie şi ce fel de persoană era.

– Nu poţi să mă ucizi, tată. Băiatul acela este deja mort.

Bastonul începu să tremure, la început ca o bătaie pe pieptul lui Sloane, apoi mai violent, ca şi cum un curent electric ar fi traversat corpul bătrânului, crescând în intensitate, până când o zguduitură îl făcu pe Ibarón să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate. Corpul lui, căruia ura şi convingerea nu-i mai dădeau putere, se nărui, iar el se prăbuşi, un bătrân fragil în care se stinsese un foc arzător.

Sloane nu se putu abţine să nu se întrebe ce moştenise de la acest bărbat. Voia să ştie ce anume îl cizelase, dar ştia, de asemenea, că trecuse mult timp şi nu mai putea schimba trecutul. Nu se mai lăsa definit în comparaţie cu alţii, ci de propriile fapte şi crezuri. Putea să schimbe viitorul.

Atinse umărul bătrânului în clipa în care trecu pe lângă el, abandonându-l pe platou, privind cerul, bâlmăjind. Lăsă în urmă maşina, pornind de-a lungul drumului plin de pietriş, o pală de vânt îl împinse, ca şi cum ar fi vrut să-l grăbească, făcând să foşnească frunzele copacilor care stăteau, ca o gardă de onoare, de o parte şi de alta a drumului forestier, martori

tăcuți ai istoriei. În spatele lui, auzi curgerea molcomă a râului, un memento al timpului care trecea asemănător ritmului necontenit al valurilor care se sfărâmau în afara ușilor glisante din sticlă de acasă. Ţinu drumul drept, fără să se întoarcă sau să încetinească, nici măcar atunci când auzi sunetul împușcăturii, a patra, în mai puțin de o săptămână, răsunând prin canion, spre zări necunoscute, dincolo de ele.

Epilog

Seattle,
Washington

SLOANE DESCHISE mapa neagră, scoase plicul pe care-l pusese în buzunarul din față în timp ce ieșea grăbit pe ușă, în drum spre tribunal, apoi trase afară fotografia. Charles Jenkins lucra în grădina cu legume, muntele Rainier profilându-se în fundal. Lângă el stătea Alex Hart, ținându-l de gât, cu capul pe umărul lui. La picioarele lor, cu limba ieșind din gură, era cățeluşa lui Joe Branick, Sam.

Aflând de pierderea lui Jenkins, Sloane îi ceruse lui Aileen Blair câinele. Ea i-l dăruise bucuroasă. Pentru el însuși nu ceruse nimic, dar două săptămâni mai târziu, sosise o livrare specială: silueta în mărime naturală, din carton, a lui Larry Bird, cel pe care fratele ei îl iubise atât de mult. Stătea acum la intrarea în casa lor, privindu-i pe cei care veneau și plecau. Tina nu se plânsese.

Sloane își vânduse clădirea, simțind că era cea mai potrivită modalitate de a-și îngropa amintirile despre Melda. N-ar

mai fi putut să trăiască acolo. Îi simţea lipsa îngrozitor de mult şi ştia că o va simţi mereu.

În zilele care au urmat întâlnirii la vârf, Aileen Blair discutase deseori cu Sloane despre convorbirile ei cu Robert Peak. Până la urmă, familia hotărâse să lase ancheta privind moartea fratelui ei să se încheie în linişte, alinată de cunoaşterea faptului că nu-şi luase singur viaţa. Îi spusese lui Sloane că, în ciuda furiei şi a dorinţei ca Peak să fie pedepsit, ştia că fratele ei iubise această ţară şi nu şi-ar fi dorit un scandal naţional care s-o sfâşie. Chiar şi după moarte, Joe Branick făcuse ceea ce trebuia.

Statele Unite repatriaseră cadavrul lui Miguel Ibarón în Mexic. Oficial, se declarase că bătrânul om de stat încetase din viaţă în urma unor complicaţii asociate cancerului de care suferea, dar cu conştiinţa că slujise Mexicul cu demnitate şi onoare. Se spunea că avusese parte de funeralii demne de un om de stat.

Parker Madsen nu fusese la fel de norocos. Cadavrul lui fusese recuperat din carcasa arsă a maşinii personale. Autopsia scosese la iveală faptul că şeful de cabinet de la Casa Albă fusese beat atunci când condusese maşina, şi din această cauză căzuse într-o prăpastie şi se zdrobise de un copac. Nici imaginea lui nu avea să rămână neatinsă. La câteva săptămâni după moartea lui Madsen, *Washington Post* citase surse confidenţiale care declarau că moartea lui Madsen fusese, mult mai probabil, o sinucidere, ca urmare a unei scurgeri de informaţii care susţineau că ar fi fost comandantul unei forţe ultrasecrete paramilitare, bănuite de comiterea unor atrocităţi asupra civililor în Vietnam şi, poate, şi în alte ţări. La scurtă vreme după publicarea acelui articol, prima pagină se transformase într-un forum dedicat opiniilor privind uimitoarea decizie de a demisiona a preşedintelui Robert Peak, din cauza unor probleme familiale nespecificate. Analiştii politici afirmaseră că era vorba despre o simplă formalitate, având în

vedere înţelegerea petrolieră dintre Statele Unite şi Mexic, pe care el o negociase. Susţinătorii înverşunaţi ai lui Peak, industriaşii din domeniul petrolului şi maşinilor, erau livizi. Analiştii numiseră decizia o sinucidere politică.

Alberto Castañeda se întorsese în Mexic ca un erou al poporului mexican. Acţiunile lui îndrăzneţe prin care asigurase succesul înţelegerii fuseseră comparate cu naţionalizarea pieţei mexicane a petrolului, înfăptuită de Lázaro Cárdenas, cu şaizeci de ani înainte. Ziarele mexicane relataseră că preşedintele Castañeda se întorsese îmbărbătat şi prevedeau că va realiza lucruri măreţe pentru poporul mexican, cu bunăstarea, proaspăt dobândită, a ţării.

Tom Molia descoperise puterea e-mailului, scriindu-i deseori lui Sloane, de obicei ca să-i trimite glume. Continua să lucreze ca detectiv, spunându-i lui Sloane că n-ar fi ştiut ce să facă cu viaţa lui, dacă nu l-ar fi avut pe J. Rayburn Franklin să-i tragă şuturi în fund. Îi trimisese o fotografie – prinsă acum cu magneţi pe uşa frigiderului lui Sloane – cu detectivul, stând lângă un Chevy verde, din 1969. Pe spate, scria: „Nu are aer condiţionat".

Sloane strecură fotografia cu Charles Jenkins şi Alex Hart în buzunarul sacoului sport de culoare albastră şi se ridică, în timp ce grefierul cerea să se facă ordine. Judecătorul Brian Wilbur intră în sala de judecată. Chel, cu trăsăturile ascuţite şi construcţia atletică a unui jucător de baschet din selecţionata colegiilor americane, judecătorul Wilbur se aşeză pe scaunul de sub stema Marelui Stat al Washingtonului, aranjă un teanc de hârtii şi-şi coborî privirea spre Sloane.

– Domnule avocat, sunteţi pregătit să vă ţineţi pledoaria de deschidere?

– Sunt, onorată instanţă.

Sloane împinse scaunul în spate, se ridică şi îşi încheie nasturii sacoului. Apoi desfăcu mapa şi scoase paginile care conţineau pledoaria lui de deschidere, zâmbi şi le puse la loc.

În timp ce se ridica de la masa avocaților, clienta lui se întinse și-i strânse mâna. Se opri, se aplecă și strecură o șoaptă liniștitoare la urechea ei.

– *Volverá bien.* (Va fi bine), spuse el.

Apoi se întoarse și se apropie de juriu.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor. Numele meu este David Sloane și o reprezint pe reclamantă.

Mulțumiri

CA ÎN TOATE PROIECTELE, sunt mulți cei care trebuie să primească mulțumiri. Tuturor vă sunt etern recunoscător pentru timpul și talentul cu care m-ați sprijinit. Discernământul vostru m-a ajutat să îmbunătățesc *Stăpânul juriului*. Pentru toți cei pe care am uitat să-i menționez aici, știți cine sunteți, iar munca voastră se reflectă în aceste pagini. Greșelile sunt numai și numai ale mele.

În mod special, îi sunt recunoscător, ca întotdeauna, lui Jennifer McCord, consultant editorial la Pacific Northwest și bună prietenă, care m-a ajutat să-mi găsesc un cămin pentru scrierile mele și care continuă să-mi promoveze cariera. Șerifului orașului Redwood, Pat Moran, precum și agentului special EPA[1] și fostului agent FBI, Joseph Hilldorfer, pentru ajutorul acordat în privința procedurilor polițienești și pentru faptul că m-au lăsat să-mi vâr nasul în treburile lor și să-i sâcâi. Lui James Fick, un entuziast al armelor, pentru fascinația lui pentru arme, în special, și pentru cunoștințele despre aproape orice.

[1] Abreviere pentru Environment Protection Agency (Agenția pentru Protecția Mediului din SUA) se ocupă de protejarea sănătății umane și de apărarea siguranței mediului înconjurător. (n.tr.)

Eşti o sursă valoroasă. Lui Robert Kapela, doctor în medicină, pentru experienţa sa de peste treizeci de ani în domeniul patologiei şi al autopsiilor, dar şi pentru faptul că m-a ajutat, în general, să mă gândesc la modalităţi interesante şi inspirate prin care să-mi creez personajele. Lui Bernadette Kramer, farmacist, pentru ajutorul acordat cu privire la droguri şi efectele lor asupra trupului, în spitale, în general, precum şi în secţiile psihiatrice, în particular. N-am ştiut niciodată că sora mea este atât de isteaţă. Şi numeroşilor bibliotecari, care m-au îndrumat în direcţia potrivită, astfel încât să găsesc răspunsuri la orice întrebare.

Bunilor mei prieteni şi foşti colegi de la Gordon & Rees, din San Francisco, în mod special lui Doug Harvey, care m-a învăţat metodele subtile şi nu prea subtile ale aplicării legilor, în timpul celor doisprezece ani petrecuţi împreună, mulţumirile mele. Noilor mei buni prieteni şi colegi din Seattle, de la Schiffrin, Olsen, Schlemlein şi Hopkins, ca şi Theresei Goetz, extraordinari avocaţi şi prieteni, a căror flexibilitate mi-a facilitat mersul înainte cu succes, încurajându-mă să-mi scriu romanele şi cărţile de nonficţiune; soţiei şi copiilor mei, mulţumiri speciale.

Lui Sam Goldman, cel mai remarcabil profesor de jurnalism din Vest. M-ai învăţat cum să scriu şi ador să fac asta.

Agenţilor mei, Jane Rotrosen, Donald Cleary, şi tuturor celor de la Jane Rotrosen Agency, dar în mod special lui Meg Ruley. Eşti mai bună decât propriul renume. Am mai spus-o şi altădată: ai cele mai bune trei calităţi pe care şi le-ar putea dori orice scriitor: mereu disponibilă, mereu interesată şi întotdeauna de ajutor. Vă datorez vouă, tuturor, multe. Meg, te invit la cină cu ocazia viitoarei mele călătorii la New York.

Le sunt extrem de recunoscător talentaţilor oameni de la Time Warner Book Group. Mulţumirile mele speciale editorului Jamie Raab, pentru faptul că m-a făcut să mă simt atât de bine-venit şi a dat un cămin scrierilor mele. Lui Becka Oliver, pentru faptul de a fi trudit atât de mult şi cu atât succes ca să

facă posibilă citirea *Stăpânului juriului* în țări din toată lumea. Directorului artistic Anne Twomey, pentru coperta elegantă și interesantă, editorilor de producție, Penina Sacks și Michael Carr, care au redactat manuscrisul, făcându-mă să par mai inteligent decât sunt, precum și Tinei Andreadis, pentru publicitate. Și editorului meu, Colin Fox, mulțumiri pentru faptul că mi-a stat alături și a avut atât de multă grijă de mine și de *Stăpânul juriului*. Trebuie să bem berea aia împreună, și cât mai curând.

Atât de minunați pe cât ați fost, am încercat să mă asigur că-mi vedeți numai partea cea bună. Mi-am păstrat cea mai mare parte a lamentărilor și a îndoielilor de sine pentru soția mea, Cristina. Pe tot parcursul lucrului, credința și răbdarea ei au rămas neclintite. Ea a crezut în mine mai mult decât eu însumi. Sunt cel mai mare fan al tău.